

ДЖОН ГРИШАМ ПРИЗНАНИЕТО

Превод от английски: Любомир Николов, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

Пазачът в „Сейнт Марк“ тъкмо бе изчистил десетсантиметровия сняг от тротоарите, когато се появи човекът с бастуна. Слънцето бе изгряло, но вятърът виеше; температурата не мърдаше от нулата. Човекът беше облечен само с тънък работен гащеризон, стара лятна риза, нечии чужди туристически обувки и тънко яке, което нямаше никакъв шанс срещу студа. Но той не изглеждаше нито притеснен, нито забързан. Крачеше, накуцвайки, поприведен наляво, към бастуна. Бавно мина по тротоара край църквата и спря пред една странична врата с тъмночервен надпис „Управа“. Не почука, а вратата не беше заключена. Прекрачи вътре точно когато поредният порив на вятъра го блъсна в гърба.

Озова се в прашна, претъпкана с вехтории приемна, точно каквато можеше да се очаква в една стара църква. Табелката върху бюрото в средата обявяваше присъствието на Шарлот Джънгър, а самата Шарлот седеше точно зад името си.

— Добро утро — каза с усмивка тя.

— Добро утро — отвърна той. Помълча и накрая рече: — Навън е много студено.

— Студеничко е — съгласи се тя и му хвърли бърз изпитателен поглед. Човекът нямаше нито палто, нито шапка и ръкавици, което беше проблем.

— Предполагам, че вие сте мисис Джънгър — каза той, гледайки табелката.

— Не, тя отсъства днес. Болна е от грип. Аз съм Дейна Шрьодер, съпругата на свещеника, просто я замествам. С какво можем да ви помогнем?

В приемната имаше един свободен стол и човекът го погледна с надежда.

— Може ли?

— Разбира се — каза тя.

Той седна внимателно, сякаш трябваше да обмисля всяко движение.

— Тук ли е свещеникът? — попита и погледна голямата затворена врата отляво.

— Да, но при него има хора. С какво можем да ви помогнем?

Беше дребничка, с хубав бюст под изопнатия пуловер. Бюрото я закриваше от кръста надолу. Той винаги бе предпочитал дребните жени. Симпатично лице, големи сини очи, високи скули, приятно и мило момиче — идеална съпруга за свещеник.

Много отдавна не беше докосвал жена.

— Трябва да се срещна с отец Шрьодер — каза той и умолително прилепи длани. — Вчера бях в църквата, слушах проповедта му и... се нуждая от напътствие.

— Днес е твърде зает — каза тя с усмивка. Имаше прекрасни зъби.

— Нещата са много спешни — настоя той.

Дейна бе живяла с Кийт Шрьодер достатъчно дълго, за да знае, че никой не бива да бъде отпращан от неговата приемна, независимо дали има уговорена среща, или не. Освен това беше студено понеделнишко утро, а Кийт всъщност нямаше чак толкова много работа. Няколко телефонни разговора, една среща с двама млади, които се канеха да отменят венчавката си (в момента бяха при него) и после обичайните посещения в болниците. Тя огледа бюрото, откри простишкия въпросник, който търсеше, и каза:

— Добре, ще запиша някои основни данни и ще видим какво можем да направим.

Химикалката вече беше в ръката ѝ.

— Благодаря — каза той и се поклони леко.

— Име?

— Травис Бойет. — По навик той продиктува името си буква по буква. — Роден на десети октомври шейсет и трета година в Джоуплин, Мисури. На четирийсет и четири години. Разведен, без деца. Без адрес. Без месторабота. Без перспективи.

Дейна попиваше всичко това, докато химикалката ѝ трескаво търсеше съответните квадратчета за запълване. Отговорите му повдигаха много повече въпроси, отколкото бе предвидено да поеме малкият формуляр.

— Добре, относно адреса — каза тя, продължавайки да пише. — Къде живеете сега?

— Сега принадлежа на Канзаското управление на затворите. Зачислен съм към временен дом за адаптация на Седемнайсета улица, на няколко преки от тук. В момента тече изпитателният ми срок, или „реинтеграцията“, както обичат да казват. Няколко месеца в дома тук, в Топика, после съм волна птица — предсрочно освободен.

Химикалката спря, но Дейна продължи да я гледа. Изведнъж бе загубила интерес. Не ѝ се искаше да разпитва повече. Но след като бе започнала, се чувстваше длъжна да продължи. Какво друго можеха да правят, докато дойде свещеникът?

— Искате ли кафе? — попита тя, сигурна, че въпросът е безобиден.

Мълчанието се проточи, сякаш човекът не можеше да вземе решение.

— Да, благодаря. Черно, с малко захар.

Дейна изтича навън да донесе кафе. Той се загледа след нея, отбелязвайки всяка подробност: заобленото дупе под всекидневните панталони, стройните крака, атлетичните рамене, дори косата, вързана на опашка. Метър и петдесет и осем, може би метър и шейсет, не повече от петдесет килограма.

Тя се позабави, а когато се върна, Травис Бойет седеше точно където го бе оставила, с все тъй събрани върху коленете ръце; пръстите на дясната ръка лекичко потупваха тези на лявата. Черният бастун лежеше на бедрата му, а унесеният му поглед се вираше невиждащо в отсрещната стена. Главата му беше гладко избръсната, дребна, идеално кръгла и лъскава и докато му подаваше чашата кафе, на Дейна ѝ хрумна нелепият въпрос дали е оплешивял рано, или предпочита скинарската външност. По лявата страна на шията му пълзеше зловеща татуировка.

Той пое кафето и благодари. Тя се върна на мястото си и бюрото отново ги раздели.

— Лутеран ли сте? — попита тя, хващайки пак химикалката.

— Не бих казал. Всъщност не съм никакъв. Никога не съм имал потребност от църква.

— Но вчера дойдохте тук. Защо?

Бойет държеше чашата с две ръце пред брадичката си като мишка, гризяща парченце сухар. Щом простичкият въпрос за кафето го

затрудни за цели десет секунди, то въпросът за църковното посещение можеше да отнеме цял час. Той отпи, облиза устни и накрая попита:

— Според вас след колко време ще мога да се видя със свещеника?

Дано да е час по-скоро, помисли си Дейна. Нямахше търпение да го прехвърли на съпруга си. Погледна стенния часовник и отговори:

— Вече всеки момент.

— Ще може ли просто да поседим и да изчакаме мълчаливо? — попита той с подчертана любезност.

Дейна схвана намека, че не желае да бъде разпитван, и веднага реши, че идеята да помълчат не е лоша. После любопитството ѝ надделя.

— Само един последен въпрос. — Тя погледна формуляра, сякаш този последен въпрос наистина беше там. — Колко време бяхте в затвора?

— Половината си живот — отговори Бойет без колебание, като че ли го питаха за това по пет пъти на ден.

Дейна записа нещо, после клавиатурата изведнъж привлече вниманието ѝ. Тя бързо затрака, сякаш се бе сетила за някаква неотложна задача. Съобщението ѝ по електронната поща до Кийт гласеше: „Дошъл е осъден престъпник, който казва, че трябва да разговаря с теб. Не иска да си тръгне, преди да те види. Изглежда безобиден. Пие кафе. Приключвай по-бързо.“

След пет минути вратата на пастора се отвори и отвътре изскочи млада жена. Тя бършеше очи. Последва я бившият годеник, който някак успяваше да се усмихва и мръщи едновременно. И двамата не казаха нито дума на Дейна. И двамата не забелязаха Травис Бойет. Просто изчезнаха.

Когато вратата се затръшна, Дейна каза на Бойет:

— Само минутка.

И изтича в кабинета на съпруга си да го инструктира набързо.

Отец Кийт Шрьодер беше трийсет и пет годишен, щастливо женен за Дейна вече десет години, баща на три породени момчета — разликата между първото и най-малкото беше двама месеца. От две години беше главен свещеник на „Сейнт Марк“; преди това бе служил

в една църква в Канзас Сити. Баща му се пенсионира като лутерански свещеник и Кийт никога не бе мечтал за друга професия. Той израсна в малко градче близо до Сейнт Луис, завърши образованието си в местни училища и така и не напусна Средния запад, ако не се брояха една ученическа екскурзия до Ню Йорк и меденият месец във Флорида. В общи линии паството го приемаше добре, макар понякога да възникнаха спорове. Най-острият сблъсък дойде по време на виелиците през миналата зима, когато той отвори убежище за бездомни в мазето на църквата. След като снегът се стопи, някои от бездомниците не проявиха желание да си тръгнат. Кметството издаде акт за неразрешена дейност и във вестника излязоха малко притеснителни статии.

Темата на проповедта му от предишния ден беше за прошката — Божията безкрайна и всеобхватна власт да опрости греховете ни, независимо колко противни могат да бъдат. Греховете на Травис Бойет бяха гнусни, невероятни, ужасни. Престъпленията му срещу човечеството със сигурност щяха да го обрекат на смърт и вечни страдания. В този миг от своя жалък живот Травис бе убеден, че за него не може да има прошка. Но изпитваше любопитство.

— При нас са идвали няколко души от дома за адаптация — каза Кийт. — Дори съм провеждал служби там.

Двамата седяха в един ъгъл на кабинета му, настрани от бюрото — просто двама нови приятели, седнали да си побъбрят на изторбени брезентови столове. Във фалшивата камина до тях горяха фалшиви цепеници.

— Мястото си го бива — каза Бойет. — Къде-къде по-добро от затвора е.

Той беше слабоват и с бледата кожа на човек, който рядко е виждал слънце. Костеливите му колене се докосваха и черният бастун лежеше върху тях.

Кийт държеше чаша горещ чай.

— В кой затвор бяхте?

— На разни места. Последните шест години в затвора в Лансинг.

— И за какво бяхте осъден? — попита Кийт.

Искаше да узнае повече за престъпленията, за да опознае и самия човек. Насилие? Наркотици? Вероятно. Но можеше да става дума за

злоупотреби или данъчни измами. Със сигурност не изглеждаше способен да нарани някого.

— За много лоши неща, пасторе. Не ги помня всичките.

Бойет избягваше да го поглежда в очите. Килимът сякаш привличаше цялото му внимание. Кийт отпиваше от чая, гледаше внимателно посетителя и изведнъж забеляза тика. На всеки няколко секунди главата му леко се килваше наляво. Напомняше бързо кимване, следвано от по-рязко връщане към нормалното положение.

След кратък период на пълно мълчание Кийт каза:

— За какво искаш да поговорим, Травис?

— Имам мозъчен тумор, пасторе. Злокачествен, смъртоносен, неизлечим. Ако имах пари, можех да се боря — лъчетерапия, химиотерапия, обичайните начини, които, току-виж, ми дали десетина месеца, дори година. Но става дума за глиобластом четвърта степен, а това значи, че съм мъртъв. Половин година, цяла година, всъщност няма значение. След няколко месеца си отивам.

Сякаш за да потвърди думите му, туморът се обади. Бойет направи гримаса, приведе се напред и започна да разтрива слепоочията си. Дишаше тежко и мъчително и цялото му тяло се сгърчи от болка.

— Много съжалявам — каза Кийт, осъзнавайки колко нелепо звучат думите му.

— Проклети главоболия — промърмори Бойет, все още с плътно затворени очи.

Няколко минути той продължи да се бори с болката и двамата мълчаха. Кийт гледаше безпомощно и хапеше език, за да не изтърси някоя глупост, например: „Да ти дам ли тайленол?“ После болката поотмина и Бойет се отпусна.

— Извинявайте — каза той.

— Кога го откриха? — попита Кийт.

— Не знам. Преди месец. Главоболията започнаха в затвора в Лансинг още през лятото. Представяте си какво е здравното обслужване там, тъй че не получих помощ. След като бях освободен и изпратен тук, ме отведоха в болница „Сейнт Франсис“, направиха ми изследвания, минах на скенер и откриха в главата ми цяло яйце, точно между ушите, твърде надълбоко за операция.

Той въздъхна тежко и за пръв път успя да се усмихне. Горещо отляво му липсваше зъб и дупката биеше на очи. Кийт подозираше, че

и зъболечението в затворите не е на ниво.

— Вероятно и друг път сте срещали хора като мен — продължи Бойет. — Хора на прага на смъртта.

— От време на време. Това е част от професията.

— И предполагам, че тези хора почват много сериозно да размишляват за Бог, рая, ада и тъй нататък.

— Да, имаш право. Такъв е човекът. Застанем ли пред собствената си смъртност, тогава се замисляме за отвъдното. А ти, Травис? Вярваш ли в Бог?

— Понякога да, понякога не. Но дори когато вярвам, си оставам скептично настроен. На вас ви е лесно да вярвате в Бог, защото сте имали лек живот. С мен е друга работа.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Честно казано, не.

— Тогава защо си тук, Травис?

Тикът. Когато главата на Бойет пак се успокои, очите му обходиха цялата стая, после се впиха в очите на пастора. Дълго се гледаха, без да мигат. Накрая Бойет проговори:

— Пасторе, вършил съм лоши неща. Наранявах невинни хора. Не съм сигурен, че искам да отнеса всичко в гроба.

Това вече е нещо, помисли си Кийт. Товарът на непризнатия грях. Срамът на погребаната вина.

— Ще е от полза, ако ми разкажеш за тези лоши неща. Изповедта е най-доброто начало.

— И всичко остава в тайна, нали?

— В повечето случаи да, но има и изключения.

— Какви изключения?

— Ако ми се довериш и сметна, че представляваш заплаха за себе си или за някой друг, тогава тайната отпада. Мога да предприема разумни стъпки, за да предпазя теб или другия човек. Иначе казано, мога да потърся помощ.

— Звучи ми сложно.

— Всъщност не е.

— Вижте, пасторе. Вършил съм разни ужасни неща, но едно от тях ме тормози от години. Трябва да поговоря с някого, а нямам къде другаде да отида. Ако ви разкажа за едно страшно престъпление, което извърших преди години, ще кажете ли на някого?

Дейна бързо влезе в уебсайта на Канзаското управление на затворите и след секунди се потопи в окаения живот на Травис Дейл Бойет. Осъден през 2000 г. на десет години затвор за изнасилване. Понастоящем изтърпява наказание.

— Понастоящем е в кабинета на мъжа ми — промърмори тя, продължавайки да трака по клавиатурата.

Осъден през 1991 г. на дванайсет години затвор за тежко изнасилване и телесни повреди в Оклахома. Предсрочно освободен през 1998 г.

Осъден през 1987 г. на осем години затвор за побой и опит за изнасилване в Мисури. Предсрочно освободен през 1990 г.

Осъден през 1979 г. на двацет години затвор за изнасилване и телесни повреди в Арканзас. Предсрочно освободен през 1985 г.

Бойет беше изнасилвач, регистриран в Канзас, Мисури, Арканзас и Оклахома.

— Чудовище — прошепна тя.

Снимката от досието показваше много по-пълнен и по-млад мъж с оредяваща черна коса. Дейна набързо обобщи данните и прати имейл на Кийт. Не се тревожеше за безопасността на съпруга си, но искаше този изрод да напусне църквата.

След половин час измъчен разговор без особен напредък Кийт започна да се изморява от срещата. Бойет не проявяваше интерес към Бога, а тъй като се занимаваше главно с Божиите дела, Кийт не виждаше с какво може да му помогне. Не беше неврохирург. Не предлагаше работни места.

Звук на старомодна камбанка обяви, че в пощата му е пристигнало съобщение. Два удара означаваха вест от когото и да било. Но трикратният звън бе знак за известие от приемната. Той се престори, че не обръща внимание, и любезно попита:

— А защо ходиш с бастун?

— Затворът е сурово място — отговори Бойет. — Много се биех и накрая си изпатих. Черепна травма. Сигурно тя ми докара тумора.

Това му се стори забавно и той се разсмя на собствената си шега.

Кийт се подсмихна от учтивост, после стана, пристъпи към бюрото и каза:

— Е, нека ти дам визитката си. Не се притеснявай да звъниш по което и да е време. Винаги ще бъдеш добре дошъл тук, Травис.

Кийт взе визитката от бюрото и погледна монитора. Четири, точно така, четири присъди, всичките за изнасилване. Той мина зад бюрото, подаде картичката на Травис и седна.

— В затвора е особено тежко за изнасилвачите, нали, Травис? — попита Кийт.

Преселваш се в нов град — длъжен си да изтичаш в участъка или съда и да се регистрираш като сексуален престъпник. След двайсет години подобна рутина вече автоматично смяташ, че всички знаят. Всички те държат под око.

Бойет не изглеждаше изненадан.

— Много тежко — съгласи се той. — Вече не помня колко пъти са ме нападали.

— Виж, Травис, не горя от желание да обсъждаме тази тема. Имам уговорени срещи. Ако искаш пак да ме посетиш, чудесно, просто се обади. И ще се радвам да те видя на църковната служба тази неделя.

Кийт нямаше представа дали говори от сърце, но думите прозвучаха искрено.

Бойет измъкна от джоба на якето сгънат лист хартия.

— Чували ли сте някога за случая „Донте Дръм“? — попита той, докато подаваше листа на Кийт.

— Не.

— Чернокож хлапак от малко градче в Източен Тексас, осъден за убийство през деветдесет и девета година. Признал, че е убил бяло момиче, мажоретка от гимназията. Трупът не е открит.

Кийт разгъна листа. Беше фотокопие от кратка статия, отпечатана във вчерашния неделен брой на местния вестник. Кийт я прочете набързо и се вгледа в полицейската снимка на Донте Дръм. В историята нямаше нищо особено. Поредната екзекуция в Тексас на поредния обвиняем, сега твърдящ, че е невинен.

Кийт вдигна очи.

— Екзекуцията е насрочена за четвъртък.

— Ще ви кажа нещо, пасторе. Сбъркали са човека. Онова хлапе няма нищо общо с убийството.

— Откъде знаеш?

— Няма улики. Нито една. Ченгетата решили, че е той, пребили го да си признае и сега ще го убият. Това не е редно, пасторе. Не е.

— Откъде знаеш толкова много?

Бойет се приведе напред, сякаш се готвеше да прошепне нещо, което не е изричал никога досега. Пулсът на Кийт се ускоряваше с всяка секунда. Ала не прозвуча нито дума. В настаналото безкрайно мълчание двамата мъже се гледаха втренчено.

— Тук пише, че тялото не е намерено — каза Кийт. Трябваше да го накара да проговори.

— Точно така. Скалпили са безумна история как хлапакът сграбчил онова момиче, изнасилил го, после го удушил и хвърлил тялото в Ред Ривър от моста. Пълна измислица.

— Значи ти знаеш къде е тялото?

Бойет вирна глава и скръсти ръце на гърдите си. Кимна. Не, беше тикът. После още един. Явно напрежението ги предизвикваше.

— Ти ли я уби, Травис? — попита Кийт и сам се смая на своя въпрос.

Само преди пет минути съставяше мислено списък на всички енориаши, които трябваше да посети в болниците. Мислеше си как по-деликатно да пропъди Травис от църквата. А сега говореха за убийство и скрит труп.

— Не знам какво да правя — каза Бойет, докато го връхлиташе нова вълна от болка. Той се прегъна, сякаш готов да повърне, после стисна главата си с две ръце. — Умирам, разбирате ли? След няколко месеца ще съм мъртъв. Защо да умира и онзи хлапак? Той не е направил нищо.

Очите му бяха влажни, лицето му се кривеше.

Кийт го гледаше как трепери. Подаде му хартиена кърпичка и го изчака да избърше лицето си.

— Туморът расте — каза Бойет. — С всеки ден натискът върху мозъка нараства.

— Имаш ли лекарства?

— Дадоха ми някакви. Не помагат. Трябва да си вървя.

— Мисля, че не сме свършили.

— Напротив, свършихме.

— Къде е трупът, Травис?

— Не ви трябва да знаете.

— Трябва. Може би ще успеем да спрем екзекуцията.

Бойет се разсмя.

— Сериозно? В Тексас? Изобщо не се надявайте. — Той бавно се изправи и почука с бастуна по килима. — Благодаря, пасторе.

Кийт не стана. Само проследи с поглед как Травис бързо тътри крака към изхода.

Дейна гледаше вратата, без да се усмихва. Когато Бойет каза „благодаря“, тя намери сили за едно измъчено „довиждане“. После той отново излезе навън без палто и ръкавици, но Дейна не даваше пет пари за него.

Съпругът ѝ не беше помръднал. Все още седеше безсилен, зашеметен, вперил невиждащ поглед в стената, и стискаше копието от статията.

— Добре ли си? — попита Дейна.

Кийт и подаде статията.

— Нещо не схващам — каза тя, след като я прочете.

— Травис Бойет знае къде е заровен трупът. Знае, защото той я е убил.

— Призна ли го?

— Почти. Казва, че има неизлечим мозъчен тумор и ще умре след няколко месеца. Казва, че Донте Дръм няма нищо общо с убийството. Намекна съвсем недвусмислено, че знае къде е трупът.

Дейна се свлече на канапето и потъна сред възглавничките.

— И ти му вярваш?

— Той е изпечен престъпник, Дейна. Непоправим. По-скоро ще излъже, отколкото да каже истината. Не може да се вярва на нито една негова дума.

— Но вярваш ли му?

— Мисля, че да.

— Как така му вярваш? Защо?

— Той страда, Дейна. И не само от тумора. Знае нещо за убийството и трупа. Знае много и искрено се тревожи от факта, че предстои да бъде екзекутиран невинен младеж.

Като човек, който през повечето време изслушваше чуждите деликатни проблеми и предлагаше съвет и опора, Кийт бе разсъдлив и проникателен. Рядко грешеше. Дейна много по-бързо правеше изводи, много по-често съдеше и критикуваше — и обикновено грешеше.

— И какво мислиш, пасторе? — попита тя.

— Нека отделим следващия час само за проучване. Да проверим няколко неща. Наистина ли е предсрочно освободен? Ако да, кой е неговият надзорник? Лекуват ли го в „Сейнт Франсис“? Има ли мозъчен тумор? Ако да, смъртоносен ли е?

— Няма начин да се доберем до медицинските данни без негово съгласие.

— Така е, но нека се постареем да уточним каквото можем. Обади се на доктор Херцлих... той беше ли на вчерашната служба?

— Да.

— Така си и мислех. Звънни му и го поразпитай. Би трябвало тази сутрин да е дежурен в „Сейнт Франсис“. Обади се в Комисията по освобождаването и виж какво ще ти кажат.

— А ти какво ще правиш, докато аз вися на телефона?

— Ще се ровя в интернет за убийството, процеса, обвиняемия, с две думи, за всичко, което е станало в Слоун.

И двамата се изправиха. Дейна попита:

— Ами ако излезе вярно, Кийт? Ами ако се убедим, че този изрод казва истината?

— Тогава ще трябва да предприемем нещо.

— Какво например?

— Нямам ни най-малка представа.

През 1972 г., когато Роби Флак все още учеше в гимназията, баща му купи старата железопътна гара в центъра на Слоун малко преди общината да я разруши. Мистър Флак-старши бе натрупал пари от съдебни дела срещу сондажни компании и трябваше да похарчи част от тях. Той и партньорите му обновиха сградата, настаниха се там и през следващите двайсет години им вървя като по вода. Определено не можеха да се нарекат богати, във всеки случай не и според тексаските стандарти, но бяха преуспяващи адвокати и малката кантора се радваше на почит в града.

После дойде Роби. Той започна да работи в кантората още като студент и за другите адвокати скоро стана ясно, че е различен. Не проявяваше особен интерес към печалбата, но изгаряше от омраза към обществените неправди. Подтикваше баща си да поема дела за граждански права, възрастова и полова дискриминация, полицейско насилие — все неща, с които човек може да си навлече всеобща омраза в едно малко южняшко градче. Умен и дързък, Роби изкара три години колеж на север и успешно мина през Юридическия факултет на Тексаския университет в Остин. Никога не потърси друга работа, не си помисли да работи другаде, освен в бившата гара в центъра на Слоун. Там имаше много хора, които би искал да съди, и още повече онеправдани и унижени, които се нуждаеха от него.

С баща му влязоха в конфликт още от първия ден. Останалите адвокати или се пенсионираха, или отидоха в други кантори. През 1990 г., на трийсет и пет годишна възраст, Роби заведе дело срещу град Тайлър, Тексас, за дискриминация при настаняване в общински жилища. Процесът в Тайлър трая цял месец и по някое време Роби бе принуден да си наеме охрана, след като смъртните заплахи станаха твърде правдоподобни. Когато съдебните заседатели издадоха присъда за деветдесет милиона, Роби Флак се превърна в легенда, богаташ и неудържим радикален адвокат, вече разполагащ с необходимите пари да разпалва такива скандали, каквито сам той не си бе представял. За да се отърве от него, баща му се пенсионира и отиде да играе голф.

Първата съпруга на Роби прибра малка част от парите и побърза да се върне в родния си Сейнт Пол.

Адвокатската кантора „Флак“ стана основна дестинация за ония, които се смятаха дори малко засегнати от обществото. Пострадалите, обвинените, онеправданите, наранените — рано или късно всички търсеха мистър Флак. За проучване на случаите той наемаше купища млади сътрудници. Всеки ден проверяваше мрежата, прибираше добрия улов, а останалото изхвърляше. Кантората се разрасна, после рухна. Пак се разрасна и пак дойде поредното срутване. Адвокатите идваха и си отиваха. Той съдеше тях, те съдеха него. Парите се изпариха, после Роби отново спечели голямо дело. Най-ниската точка в колоритната му кариера дойде, когато хвана счетоводителя си да краде и го преби с куфарче. Спаси се от по-тежко наказание, като приетрийсет дни затвор за хулиганство. Историята изскочи на първа страница и целият град жадно попи всяка дума. Роби, който, естествено, копнееше за популярност, се притесни не толкова от затвора, колкото от лошите отзиви в пресата. Щатската асоциация на юристите го наказва с публично порицание и деветдесет дни отнемане на правата. Това бе третият му сблъсък с Комисията по етика. Той се зарече да не бъде последният. Скоро след това втората му съпруга го напусна със солидно обезщетение.

Животът му, също като характера, бе хаотичен, скандален, в непрестанен конфликт със себе си и околните, но никога скучен. Зад гърба му често го наричаха „Роби Чешита“. А след като започна сериозно да пие, прякорът се превърна в „Роби Чашката“. Но въпреки суматохата, махмурлуците, смахнатите жени, враждуващите партньори, разклатените финанси, загубените каузи и презрението на властимащите Роби Флак всяка сутрин пристигаше на гарата със свирепа решимост и този ден да се сражава за малките хора. И невинаги изчакваше те да го намерят. Ако чуеше за неправда, Роби често скачаше в колата и тръгваше да я търси. Това неуморно усърдие го отведе до най-знаменития случай в цялата му кариера.

През 1998 г. Слоун бе зашеметен от най-сензационното престъпление в историята си. Седемнайсетгодишната ученичка от местната гимназия Никол Ярбър изчезна и повече никой не я видя

жива или мъртва. За две седмици градът затаи дъх, докато хиляди доброволци претърсваха улици, паркове, канавки и изоставени сгради. Издирването остана безплодно.

Никол беше харесвано момиче, добра ученичка и участничка в обичайните клубове. В неделя посещаваше Първа баптистка църква, където понякога пееше в младежкия хор. Най-голямото и постижение обаче бе, че стана мажоретка в гимназията. През последната учебна година тя застана начело на отбора — може би най-завидният пост в училището, поне за момичетата. Понякога излизаше с приятеля си — футболист с големи мечти и ограничени способности. Вечерта, в която изчезна, Никол току-що се бе обадила на майка си по мобилния с обещание да се прибере преди полунощ. Беше петък в началото на декември. За „Слоун Уориърс“ футболният сезон бе приключил и животът отново се нормализираше. По-късно майка ѝ щеше да заяви, че двете с Никол се чували поне по шест пъти дневно, което се потвърждаваше и от телефонните разпечатки. Разменяли си и средно по четири есемеса. Поддържали непрестанна връзка и било немислимо дъщеря ѝ просто да избяга, без да каже дума на майка си.

Никол нямаше емоционални проблеми, смущения в храненето, безотговорни постъпки, психически отклонения или влечение към наркотиците. Просто изчезна. Без свидетели. Без обяснения. Нищо. Молитвените бдения в църквите и училищата не спираха. Откриха гореща линия и заваляха обаждания, но нито едно не излезе правдоподобно. Създадоха уебсайт за отразяване на издирването и филтриране на слуховете. Истински и мними експерти пристигаха в града да дават съвети. Дойде неканен и един екстрасенс, но напусна града, след като никой не му предложи заплащане. Издирването се провлачи, клюките се разгаряха и градът не говореше за нищо друго. Пред дома на семейство Ярбър денонощно дежуреше полицейска кола — вероятно за да се чувстват близките по-спокойни. Единственият телевизионен канал в Слоун нае още един начинаещ репортер да разчепква случая. Доброволци оглеждаха земята педя по педя и търсенето се разпротря из полето наоколо. Хората залостваха вратите и прозорците си. Бащите спяха с пистолети на нощното шкафче. Родители и гледачки не изпускаха от поглед дечицата. Проповедниците пренаписваха проповедите си, за да вложат още повече ярост срещу злото. През първата седмица полицаите даваха всекидневни

пресконференции, но когато разбраха, че нямат какво да кажат, започнаха да прескачат дни. Чакаха, чакаха и се надяваха на улика, неочаквано телефонно обаждане или издайник, търсец награда. Молеха се за пробив.

Пробивът най-сетне дойде шестнайсет дни след изчезването на Никол. В 4:33 ч. сутринта домашният телефон на инспектор Дрю Кърбър иззвъня два пъти, преди той да грабне слушалката. Макар и изтощен, Кърбър не спеше добре. Той инстинктивно щракна копчето на записващото устройство. Изслушаният по-късно хиляди пъти разговор звучеше така:

Кърбър: Ало.

Глас: Инспектор Кърбър ли е?

Кърбър: Същият. Кой се обажда?

Глас: Няма значение. Важното е, че знам кой я уби.

Кърбър: Първо ми кажете името си.

Глас: Зарежи, Кърбър. Искаш ли да говорим за момичето?

Кърбър: Говори.

Глас: Тя се срещаше с Донте Дръм. Тайно от всички. Опитваше се да скъса, но той не искаше да я остави на мира.

Кърбър: Кой е Донте Дръм?

Глас: Я стига, инспектор Кърбър. Всички познават Дръм. Той е убиецът. Отмъкна я пред мола и я хвърли от моста на шосе 244. Тя е на дъното на Ред Ривър.

Връзката прекъсна. Проследиха обаждането до телефонен автомат в един местен денонощен магазин и следата свърши дотам.

Дрю Кърбър бе чувал слухове под сурдинка, че Никол е ходела с чернокож футболист, но дотук никой не бе успял да ги потвърди. Приятелят ѝ отричаше категорично. Твърдеше, че цяла година са се срещали от време на време и бил сигурен, че Никол още няма полов живот. Но както често се случва с мръсничките слухове, мълвата не стихна. Беше толкова гнусна и потенциално експлозивна, че Кърбър не бе посмял да я обсъди с родителите на Никол.

Той дълго гледа телефона, после извади касетата. Отиде с колата до полицейското управление, свари си кана кафе и още веднъж изслуша записа. Чувстваше се възбуден и нямаше търпение да сподели новината със своя следствен екип. Вече всичко си идваше на мястото — тийнейджърска любовна история на чернокож и бяла, което все още се смяташе за табу в Източен Тексас, опит на Никол да скъса, гняв у отблъснатия любовник. Звучеше напълно логично.

Спипаха го най-сетне.

Два дни по-късно Донте Дръм бе арестуван и обвинен в отвличането, жестокото изнасилване и убийството на Никол Ярбър. Той призна престъплението и каза, че е хвърлил тялото в Ред Ривър.

Роби Флак и Дрю Кърбър имаха стара вражда, стигаща едва ли не до ожесточение. През годините неведнъж се бяха сблъскали по разни наказателни дела. Кърбър мразеше адвоката, както мразеше и всички други отрепки, защитаващи престъпниците в съда. Флак смяташе Кърбър за кръвожаден бияч и неуправляемо ченге — накратко, за опасен човек със значка и оръжие, който бе способен на всичко, за да осигури присъда. При един паметен сблъсък пред съдебните заседатели Флак хвана Кърбър в явна лъжа при даване на показания и за да подчертае очевидното, изкрещя срещу него:

— Вие сте просто едно лъжливо копеле, нали, Кърбър?

Роби бе порицан, обвинен в неуважение на съда, принуден да се извини на Кърбър и съдебните заседатели и глобен петстотин долара. Но клиентът му бе признат за невинен, а другото нямаше значение. През цялата история на Асоциацията на юристите в окръг Честър нямаше друг адвокат, обвиняван в неуважение на съда тъй често, както Роби Флак. Той се гордееше с този рекорд.

Щом чу новината за арестуването на Донте Дръм, Роби проведе няколко трескави телефонни разговора, после потегли към квартала на чернокожите, който познаваше добре. Придружаваше го Арън Рей, бивш член на банда, излежал присъда за разпространение на наркотици, който в момента се занимаваше с полезен труд в адвокатска кантора „Флак“ — беше охранител, куриер, шофьор, следовател и каквото още му наредеше Роби. Рей винаги носеше поне два пистолета у себе си и още два в чанта — всичките законни, защото мистър Флак

му бе възстановил гражданските права и сега дори можеше да гласува. Роби Флак имаше предостатъчно врагове в Слоун. Всички те обаче знаеха за Арън Рей.

Майката на Дръм работеше в болницата, а баща му беше шофьор на камион в дъскорезницата южно от града. Живееха с четирите си деца в бяла дървена къщичка с коледни лампички около прозорците и гирлянди над вратата. Пасторът им пристигна малко след Роби. Разговаряха с часове. Родителите бяха объркани, съкрушени, яростни и изплашени до полуда. Бяха и благодарни, че мистър Флак е дошъл да ги види. Нямаха представа какво да правят.

— Мога да се заема със случая — каза Роби и те приеха.

Девет години по-късно той все още се занимаваше с него.

Роби пристигна на гарата рано сутринта на пети ноември, понеделник. Беше работил цяла събота и неделя и не се чувстваше отпочинал от уикенда. Настроението му беше мрачно, дори отвратително. Следващите четири дни щяха да бъдат пълен хаос, вихрушка от събития, някои предвидими, други съвсем неочаквани, и когато бурята стихнеше около шест часа вечерта в четвъртък, Роби знаеше, че най-вероятно ще стои в препълнената стая за свидетелите на затвора в Хънтсвил, хванал Робърта Дръм за ръка, докато тексаските власти инжектират във вените на сина ѝ отрова, която би убила и кон.

Веднъж вече му се бе случвало.

Той изключи двигателя на беемвето, но не разкопча предпазния колан. Стискаше здраво волана, гледаше през предното стъкло и не виждаше нищо.

От девет години се бореше за Донте Дръм. Беше воювал както никога досега. Беше се сражавал бясно в смехотворния процес, в който осъдиха Донте за убийството. Беше ругал апелативните съдилища по време на обжалванията. Танцуваше по ръба на етиката и закона. Написа жлъчни статии, обявяващи невинността на клиента му. Бе наемал експерти да скалъпват нови теории, в които никой не вярваше. Досади на губернатора до такава степен, че вече никой не отговаряше на обажданията му — дори и най-дребните чиновници. Беше привличал политици, защитници на невинните, религиозни групи,

адвокатски дружества, борци за граждански права, Американския съюз за граждански свободи, Амнести Интернешънъл, противници на смъртното наказание, изобщо всички, които биха могли по някакъв начин да спасят неговия клиент. Но часовникът не спираше. Продължаваше да тиктака все по-гръмко и по-гръмко.

В този процес Роби Флак прахоса всичките си пари, изгори всички мостове, отблъсна почти всичките си приятели и се докара до изтощение и психическа нестабилност. Толкова дълго вдигаше шум, че вече никой не го чуваше. За повечето наблюдатели той бе просто поредният гръмогласен адвокат, тръбящ на всеослушание, че клиентът му е невинен — често срещана гледка в съда.

Процесът го бе изкарал от релси и Роби сериозно се съмняваше дали ще може да продължи напред, след като щатът Тексас екзекутираше Донте. Възнамеряваше да напусне, да продаде имотите си, да се оттегли, да прати Слоун и Тексас по дяволите и да заживее в планините, вероятно във Върмонт, където лятото бе прохладно и щатът не убиваше хора.

Лампите в заседателната зала светнаха. Някой вече беше дошъл да отвори кантората и да я подготви за адската седмица. Роби най-сетне излезе от колата и влезе в сградата. Заговори с отдавнашния си сътрудник Карлос и двамата си наляха по чаша кафе. Разговорът скоро се насочи към футбола.

— Гледа ли „Каубойс“? — попита Карлос.

— Не, не успях. Чух, че Престън бил страхотен.

— Беше неудържим!

— Вече не съм фен на „Каубойс“.

— И аз.

Преди месец Рахмад Престън бе дошъл тук, в тази заседателна зала — подписваше автографи и позираше за снимки. Той имаше някакъв далечен братовчед, екзекутиран в Джорджия преди десет години, и взе присърце каузата на Донте Дръм с големи планове да привлече в кампанията други играчи от „Каубойс“ и звезди на Националната футболна лига. Щеше да се срещне с губернатора, Комисията по освобождаването, хора от едрия бизнес, политици, двама рапъри, за които твърдеше, че познава добре, и може би дори някои холивудски знаменитости. Щеше да вдигне такъв шум, че щатът да бъде принуден да отстъпи. Рахмад обаче се оказа въздух под налягане.

Изведнъж млъкна и се отдаде на „усамотение“ според неговия агент, който обясни, че каузата била прекалено разсейваща за големия играч. Като любител на конспирациите Роби заподозря, че мрежата от корпоративни спонсори около отбора на „Каубойс“ някак е притиснала Рахмад.

В осем и трийсет цялата кантора се бе събрала в заседателната зала и Роби откри заседанието. В момента нямаше партньори — последният го бе напуснал с голям скандал и делото помежду им все още се точеше, — но присъстваха двама адвокати на трудов договор, двама сътрудници, три секретарки и Арън Рей, който никога не се отделяше от него. След петнайсет години край Роби Арън познаваше законите по-добре от мнозина опитни сътрудници. Присъстваше и адвокат от Амнести Нау — група за граждански права със седалище в Лондон, която бе дарила хиляди часове специализиран труд за обжалванията по делото „Дръм“. Чрез видеоконферентна връзка участваше и един апелативен адвокат от Остин, ангажиран по линията на Тексаската група против смъртното наказание.

Роби прегледа плановете за седмицата. Определи задълженията, раздаде задачите, изясни отговорностите. Опитваше се да изглежда бодър, оптимистичен, уверен, че се задава чудо.

В този момент чудото се зараждаше бавно на около шестстотин километра на север — в Тоника, Канзас.

Някои подробности се потвърдиха почти без усилие. Дейна се обаждаше от лутеранската църква „Сейнт Марк“ и просто си вършеше работата да провери как са добрите хора от паството. Така размени няколко приказки с директора на дома за адаптация Анкър Хаус, който каза, че Бойет бил там от три седмици. Предвиждало се „престоят“ му да трае деветдесет дни и ако всичко минело добре, щял да бъде свободен — разбира се, при спазване на някои твърде строги правила за предсрочно освобождаване. Сега в дома имало двайсет и двама мъже и нито една жена и дейността му протичала под юрисдикцията на Управлението на затворите. Също както останалите, Бойет можел да напуска сутрин в осем и да се връща в шест вечерта за вечеря. Търсенето на работа се насърчавало и директорът обикновено намирал на хората занимания като чистачи или портиери на почасово заплащане. Срещу седем долара на час Бойет наблюдавал по четири часа дневно охранителни камери в мазето на административна сграда. Бил надежден и изпълнителен, рядко говорел и засега не създавал неприятности. По правило всички в дома се държали много добре, тъй като заради едно нарушено правило или неприятен инцидент можели да се върнат в затвора. Хората виждали, усещали, подушвали свободата и не искали да се провалят.

Директорът не знаеше нищо за бастуна. Бойет дошъл с него още първия ден. Но сред група отегчени престъпници тайните рядко остават опазени, а клюките процъфтяват и се носел слух, че Бойет е пребиван жестоко в затвора. Всички обаче знаели, че досието му не е от най-приятните, и гледали да си нямат работа с него. Той бил саможив особняк и спял сам в малка стаичка зад кухнята, докато останалите нощували в обща спалня.

— Но тук имаме всякакви — каза директорът. — От убийци до джебчии. Не задаваме много въпроси.

Хитрувайки мъничко, или може би не чак толкова мъничко, Дейна безгрижно спомена, че Бойет бил така любезен да попълни посетителска бланка и отбелязал в нея желание да се помолят за

здравето му. Всъщност нямаше никаква бланка и Дейна набързо отпрати към Всевишния молба за прошка. Оправда дребната и безобидна лъжа с онова, което бе заложено на карта. Да, отвърна директорът, закарали го в болницата, когато взел да се оплаква от главоболие. Тези хора много си падали по медицинските прегледи. В „Сейнт Франсис“ му направили цял куп изследвания, но директорът знаеше само толкова. Бойет вземал някакви лекарства, ала това си било негова работа. Директорът нямал право да се бърка в медицинската част.

Дейна благодари и му напомни, че вратите на „Сейнт Марк“ са отворени за всички, включително и за хората от Анкър Хаус.

После се обади на своя добър приятел доктор Херцлих, който беше гръден хирург в „Сейнт Франсис“ и отдавнашен енориаш на „Сейнт Марк“. Не възнамеряваше да разпитва за здравословното състояние на Травис Бойет, понеже подобно любопитство бе недопустимо и нямаше да доведе доникъде. Щеше да остави мъжа си да говори с доктора на четири очи, при което по своя мек, професионален начин те можеха и да постигнат съгласие. Веднага след сигнала се включи гласовата поща и Дейна остави на Херцлих съобщение с молба да се обади на съпруга ѝ.

Докато тя действаше по телефона, Кийт бе залепен за компютъра и потънал в делото „Донте Дръм“. Уебсайтът се оказа много подробен. Натиснете тук за кратък обзор на фактите в десет страници. Натиснете тук за пълната стенограма на процеса, общо хиляда осемстотин и трийсет страници. Натиснете по-долу за обжалванията с веществени доказателства и клетвени показания, още около хиляда и шестстотин страници. Общата история на делото заемаше триста и четирийсет страници и включваше решенията на апелативните съдилища. Имаше рубрика за историята на смъртното наказание в Тексас и „Фотогалерия“ със снимки на Донте Дръм, рубрики за Донте в отделението на осъдените на смърт, „Фонд за защита на Донте“, „Как можете да помогнете“, „Обзор на пресата“, „Погрешни присъди и фалшиви признания“, а последната рубрика беше за Роби Флак, адвокат.

Кийт започна с обзора на фактите. Той гласеше:

Някога четирийсетхипядното градче Споун в щата Тексас ликуваше бурно, когато безстрашният защитник Донте Дръм се носеше по футболното игрище, но сега нервно очаква екзекуцията му.

Донте Дръм е роден в маршал, Тексас, през 1980 г., трето дете на Робърта и Райли Дръм. Две години по-късно се ражда четвъртото дете, скоро след като семейството се преселва в Споун, където Райли си намира работа в строителството на канализацията. Семейството встъпва в Африканската методистка църква и до днес продължава активно да членува в нея. Донте е кръстен в църквата на осемгодишна възраст. Той посещава общински училища в Слоун и след като навършва дванайсет години, бива забелязан заради спортните си способности. С впечатляващото си телосложение и изключителната си бързина Донте става силна фигура на футболния терен и когато на четиринайсетгодишна възраст постъпва в местната гимназия, веднага е включен в училищния отбор. Впоследствие попада в националните списъци на перспективни играчи и има устна уговорка да влезе в отбора на Севернотексаския университет, преди кариерата му да приключи заради тежка травма на глезена по време на първата четвърт от първия мач през абитуриентската му година. Операцията минава успешно, но злото е сторено. Предложението за стипендия отпада. Той не завършва гимназия, тъй като малко преди това е арестуван. Баща му Райли умира от инфаркт през 2002 г., когато Донте е в отделението на осъдените на смърт.

На петнайсетгодишна възраст Донте е арестуван и съден за побой. Твърди се, че той и двама негови чернокожи приятели са пребили друго чернокожо момче зад училищния гимнастически салон. Случаят минава през съда за малолетни. В крайна сметка Донте се признава за виновен и е осъден условно. На шестнайсет години е арестуван за притежание на марихуана. По това време той вече е играч от национална величина, прочут в целия град. По-късно обвинението отпада.

Донте е на деветнайсет години, когато през 1999-а го обвиняват в отвличане, изнасилване и убийство на гимназиалната мажоретка Никол Ярбър. Дръм и Ярбър учат в последния клас на местната гимназия. Двамата са приятели, израснали заедно в Слоун, макар че Никол (или Ники, както често я наричат) живее в предградията, а Донте в Хейзъл Парк — по-стар квартал на града, обитаван предимно от чернокожата средна класа. Една трета от населението на Слоун е чернокожо и макар училищата да са интегрирани, разделението продължава да съществува в църквите, клубовете и жилищните квартали.

Никол Ярбър е родена в Слоун през 1981 г., първо и единствено дете на Рива и Клиф Ярбър, които се развеждат, когато тя е на две години. Рива се омъжва повторно и Никол е отгледана от майка си и втория си баща Уолис Пайк. Мистър и мисис Пайк имат още две деца. С изключение на развода, детството на Никол е съвсем обикновено. Тя учи в общинско начално училище и прогимназия, а през 1995 г. постъпва в местната гимназия. (В Слоун има само една гимназия. Ако не се брои обичайното църковно училище за предучилищна възраст, в града няма частни училища.) Никол има добър успех и според някои твърдения дразни учителите си с липсата на мотивация. Мнозина смятат, че би могла да бъде отлична ученичка. Харесвана е, много общителна, без сведения за лошо поведение или неприятности със закона. Взема активно участие в дейността на местната Първа баптистка църква. Увлича се от йога, водни ски и кънтри музика. Кандидатства за два колежа — „Бейлър“ в Уейко и „Тринити“ в Сан Антонио, Тексас.

След развода Клиф Ярбър напуска Слоун и се премества в Далас, където натрупва състояние от строежа на търговски центрове. Очевидно като отсъстващ баща той се опитва да компенсира чрез скъпи подаръци. За своя шестнайсети рожден ден Никол получава яркочервено беемве кабрио — безспорно най-хубавата кола на гимназиалния паркинг. Подаръците са причина за търкания

между разведените родители. Вторият баща Уолис Пайк има магазин за фураж и е в добро финансово състояние, но не може да се мери с Клиф Ярбър.

Около година преди изчезването си Никол започва да се среща със съученик на име Джоуи Гембъл, един от най-харесваните младежи в училището. В десети и единайсети клас Никол и Джоуи са избирани за най-популярна двойка и позират заедно за годишника на гимназията. Джоуи е един от тримата капитани на футболния отбор. По-късно играе за кратко и като колежанин. Той ще стане ключов свидетел в процеса срещу Донте Дръм.

След нейното изчезване и последвалия съдебен процес са изказани много предположения за връзката между Никол Ярбър и Донте Дръм. Не е разкрито или потвърдено нищо конкретно. Донте упорито твърди, че двамата не са били нищо повече от познати — просто две хлапета, израснали в един и същ град и завършващи едновременно гимназия заедно с още петстотин съученици. Пред съда той отрича под клетва и след това неизменно продължава да отрича, че е имал сексуална връзка с Никол. Скептиците обаче изтъкват, че само глупак би потвърдил близки отношения с жена, в чието убийство е обвинен. Според непотвърдени сведения някои негови приятели заявяват, че връзката им започнала малко преди нейното изчезване. Действията на Джоуи Гембъл предизвикват много спорове. На процеса той дава показания, че по времето, когато изчезнала Никол, видял зелен форд пикап да се движи бавно и „подозрително“ през паркинга, където било нейното беемве. Донте Дръм често карал подобен автомобил, собственост на родителите му. Показанията на Гембъл са оспорени пред съда и би трябвало да бъдат отхвърлени. Предполага се, че Гембъл е знаел за връзката на Никол с Донте и като отхвърлен любовник изпаднал в такава ярост, че помогнал на полицаите да скалъпят обвинение срещу Донте Дръм.

Три години след процеса специалист по гласов анализ, нает от защитата, определя, че анонимният автор

на телефонния донос до инспектор Кърбър наистина е Джоуи Гембъл. Гембъл категорично отрича. Ако това е вярно, то Гембъл изиграва изключително важна роля за арестуването, разследването и осъждането на Донте Дръм.

Стресна го глас от друг свят.

— Кийт, обажда се доктор Херцлих — съобщи Дейна по интеркома.

Кийт благодари и изчака малко, за да си проясни мислите. После вдигна слушалката. Започна с обичайните любезности, но тъй като знаеше, че докторът е зает човек, бързо премина по същество.

— Доктор Херцлих, нуждая се от една малка услуга и ако ти се стори нередна, просто кажи. На вчерашната служба имахме посетител — бивш затворник. В момента го освобождават предсрочно, ще прекара няколко месеца във временен дом и наистина е измъчена душа. Тази сутрин дойде при мен, всъщност преди малко си тръгна, и твърди, че има много сериозни проблеми със здравето. Преглеждали са го в „Сейнт Франсис“.

— Каква е услугата, Кийт? — попита доктор Херцлих с такъв глас, сякаш си гледаше часовника.

— Ако бързаш, можем да поговорим по-късно.

— Не, продължавай.

— Той твърди, че са му открили мозъчен тумор от най-лошите, глиобластом. Казва, че бил смъртоносен и скоро щял да умре. Питам се доколко ще можеш да го потвърдиш. Не търся поверителна информация, разбираш ли? Знаем, че не е твой пациент и не искам някой да наруши правилата. Не за това моля. Познаваш ме.

— Защо се съмняваш? Защо някой би твърдял, че има мозъчен тумор, ако всъщност няма?

— Той е изпечен престъпник, докторе. Цял живот е лежал зад решетките и сигурно сам не знае какво е истина. И не казвам, че се съмнявам. В кабинета ми го споходиха два тежки пристъпа на главоболие и беше мъчително за гледане. Просто бих искал да потвърдя каквото ми каза.

Кратко мълчание, като че лекарят се озърташе дали някой не го подслушва.

— Не мога да любопитствам много. Имаш ли представа при кой лекар е бил?

— Не.

— Добре, кажи ми името.

— Травис Бойет.

— Записах. Дай ми два часа.

— Благодаря, докторе.

Кийт бързо затвори телефона и се върна към Тексас. Продължи с изложението на фактите.

Никол изчезва през нощта на 4 декември 1998 г., петък. Вечерта отива с приятелки на кино в единствения мол в Слоун. След филма момичетата — общо четири — сядат на пица, пак в мола. На влизане в заведението те разменят няколко думи с двама младежи, единият от които е Джоуи Гембъл. Докато вечерят, момичетата решават да се съберат в дома на Ашли Верика да гледат някакво късно предаване. На излизане Никол казва, че ще отиде до тоалетната. Приятелките ѝ не я виждат повече. Тя се обажда на майка си и обещава да се прибере до полунощ. После изчезва. След час разтревожените ѝ приятелки почват да звънят по телефона. Два часа по-късно откриват червеното ѝ бебемве на паркинга на мола, където го е оставила. Няма признаци от борба или нещо нередно, но и няма следи от Никол. Семейството и приятелите ѝ са в паника. Започва издирване.

Полицията веднага заподозира престъпление и полага огромни усилия да открие Никол. Включват се хиляди доброволци и през следващите дни и седмици градът и околностите са претърсени както никога дотогава. Няма никакъв резултат. Охранителните камери в мола са прекалено далеч, изображението е замъглено и не може да помогне. Никой не е видял Никол да напуска мола и да отива до колата си. Клиф Ярбър предлага награда от сто

хиляди долара за информация, а когато това не дава резултат, вдига сумата на двеста и петдесет хиляди.

Първият пробив в разследването идва на 16 декември, дванайсет дни след изчезването. Двама братя ловят риба на пясъчно островче в Ред Ривър близо до малък парк, известен с името „Ръш Пойнт“, когато един от тях настъпва парче пластмаса. Това се оказва членската карта на Никол за спортния клуб. Братята разравят калта и пясъка и откриват още нещо — ученическата ѝ карта, издадена от гимназията в Слоун. Единият брат разпознава името и те веднага потеглят към полицейския участък.

„Ръш Пойнт“ е на шейсет километра северно от покрайнините на града.

Разследващите полицаи, ръководени от инспектор Дрю Кърбър, вземат решение да запазят в тайна намирането на картите. Те смятат, че най-добрата стратегия ще бъде първо да намерят тялото. Провеждат усърдно, но безплодно претърсване на реката източно и западно от „Ръш Пойнт“. Щатската полиция се включва с водолазни екипи. Не е открито нищо повече. В отсечка от сто и петдесет километра надолу по течението властите са уведомени да бъдат нащрек.

Докато върви претърсването на реката, инспектор Кърбър получава анонимно телефонно обаждане, обвиняващо Донте Дръм. Той не губи време. Два дни по-късно Кърбър и неговият партньор Джим Мориси арестуват Донте на излизане от спортния клуб. След няколко часа двама други инспектори се обръщат към младеж на име Тори Пикет, близък приятел на Донте. Пикет се съгласява да отиде в участъка и да отговори на техните въпроси. Той не знае нищо за изчезването на Никол, но изглежда изнервен от посещението в участъка.

— Кийт, обажда се финансовият ревизор. На втора линия — съобщи Дейна по интеркома.

Кийт погледна часовника си — единайсет без десет — и поклати глава. Последното, което желаше да чуе в момента, бе гласът на ревизора на църквата.

— Зареден ли е с хартия принтерът? — попита той.

— Не знам — отговори светкавично тя. — Ще проверя.

— Моля те, зареди го.

— Дадено.

Кийт неохотно натисна бутона за втора линия и започна скучен, но не много продължителен разговор относно църковните финанси към 31 октомври. Докато слушаше числата, той продължаваше да трака по клавиатурата. Отпечата десетте страници обзор на фактите, трийсет страници вести и статии, резюме за прилагането на смъртната присъда в Тексас, разказът на Донте за живота в затвора, а когато видя, че хартията в принтера е свършила, влезе във фотогалерията на Донте и огледа лицата. Донте като дете с родителите си; по-големите му брат и сестра; по-малката сестричка; Донте като малко момче в църковния хор; снимки на футболното игрище; полицейска фотография от първата страница на „Слоун Дейли Нюз“; полицаи въвеждат Донте с белезници в съдебната сграда; още снимки от процеса; и ежегодните служебни фотографии от затвора, започващи през 1999 г. с предизвикателен поглед към обектива и завършващи през 2007 г. с изпитото лице на преждевременно състарен двайсет и седем годишен мъж.

Когато приключи разговора с ревизора, Кийт излезе в приемната и седна срещу жена си. Дейна подреждаше отпечатаните материали и ги преглеждаше мимоходом.

— Прочете ли това? — попита тя, размахвайки сноп листове.

— Кое точно? Тук има стотици страници.

— Слушай — каза тя и зачете: — „Тялото на Никол Ярбър така и не бе открито, но макар че според някои законодателства това би могло да осуети екзекуцията, в Тексас то изобщо не спира хода на събитията. Всъщност Тексас е сред няколкото щата с добре развито прецедентно право, разрешаващо обвинение в убийство дори когато липсват убедителни доказателства, че е имало престъпление. Невинаги се изисква наличието на труп.“

— Не, не съм стигнал дотам — каза той.

— Можеш ли да повярваш?

— Вече не знам в какво да вярвам.

Телефонът иззвъня. Дейна грабна слушалката и рязко уведоми човека отсреща, че свещеникът е зает. Когато затвори, тя каза:

— Добре, пасторе. Какъв е планът?

— Няма план. Следващата стъпка — единствената, която ми хрумва в момента — е пак да си поговоря с Травис Бойет. Ако потвърди, че знае къде се намира или се е намирало тялото, тогава ще го притисна да си признае убийството.

— А ако признае? Тогава какво?

— Нямам представа.

Детективът следи Джоуи Гембъл три дни, преди да се свърже с него. Гембъл не се криеше и можеше да бъде намерен лесно. Беше заместник-управител на гигантски склад за авточасти с намалени цени в хюстънското предградие Мишън Бенд — третото му работно място от четири години насам. Вече имаше един развод и навярно вървеше към друг. С втората му съпруга не живееха заедно и се бяха оттеглили на неутрални позиции, където чакаха адвокатите. Нямаха кой знае за какво да се карат, поне що се отнасяше до имуществото. Имаха едно дете — момченце с аутизъм, за което всъщност никой от двамата не искаше да се грижи. Но все пак се караха.

Досието на Гембъл беше старо като самия случай и детективът го знаеше наизуст. След гимназията играл една година футбол в някакъв треторазреден колеж, после отпаднал. Няколко години се мотал из Слоун, като сменял работа след работа и прекарвал по-голямата част от свободното си време в спортния клуб, където гълтал стероиди и усърдно се превръщал в грамада от мускули. Хвалел се, че ще става професионален културист, но накрая му омръзнало. Оженил се за местно момиче, развел се, преместил се в Далас, после отпрашил към Хюстън. Според гимназиалния годишник за випуск 99 възнамерявал да се заеме с животновъдство, ако не му потръгнело с футбола.

Не му бе потръгнало нито в едното, нито в другото и когато детективът предприе своя ход, Джоуи държеше някакъв списък и гледаше навъсено изложените автомобилни чистачки. Дългата пътека между рафтовете пустееше. Беше почти обяд, понеделник, и на практика в склада нямаше жива душа.

— Ти ли си Джоуи? — попита детективът със сдържана усмивка под гъстите мустаци.

Джоуи сведе очи към пластмасовата табелка с името върху джоба на ризата си.

— Аз съм. — Той се помъчи да отвърне на усмивката. Все пак работеше в търговията, а клиентът винаги трябваше да бъде посрещан любезно. Този човек обаче не приличаше на клиент.

— Казвам се Фред Прайър. — Дясната му ръка се стрелна напред като за боксьорски удар в корема. — Детектив съм.

Джоуи сграбчи ръката му едва ли не за да се предпази и двамата усърдно се здрависаха.

— Приятно ми е.

— И на мен — отвърна Джоуи, включвайки вътрешния си радар на пълна мощност.

Мистър Прайър беше на около петдесет години, с масивен гръден кош, загрубяло кръгло лице и прошарена коса, която се нуждаеше от всекидневни грижи. Облечен бе с обикновен тъмносин блейзър, поизопнати в кръста кафяви полиестерни панталони и, разбира се, чифт отлично излъскани островърхи ботуши.

— От кои детективи си? — попита Джоуи.

— Не съм ченге, Джоуи. Частен детектив с разрешително от щата Тексас.

— Пистолет имаш ли?

— Че как иначе. — Прайър разтвори блейзъра, за да покаже деветмилиметровия глок в кобура под лявата си мишница. — Искаш ли да видиш разрешителното?

— Не. За кого работиш?

— За защитата на Донте Дръм.

Раменете леко провиснаха, очите се извъртяха към тавана, въздухът бързо излетя навън във въздишка на раздражение, сякаш казваща: „Пак ли?“ Но Прайър бе очаквал това и реагира веднага.

— Ще те черпя един обяд, Джоуи. Тук не можем да разговаряме. Зад ъгъла има мексикански ресторант. Ще те чакам там. Дай ми само трийсет минути, става ли? Нищо друго не искам. Ти получаваш обяд. Аз отчитам дейност. После може вече никога да не ме видиш.

Понеделнишкият специалитет беше кесадиляс — царевични питки със сирене на корем за шест долара и половина. Лекарят все му казваше да сваля килограмите, но Джоуи обожаваше мексиканска храна, особено в нейния мазен, набързо приготвен американски вариант.

— Какво искаш? — попита той.

Прайър се озърна, сякаш някой можеше да ги чуе.

— Трийсет минути. Виж, Джоуи, не съм ченге. Нямам власт, нямам заповед, нямам право да питам каквото и да било. Но ти

познаваш историята по-добре от мен.

По-късно Прайър щеше да докладва на Роби Флак, че при тия думи хлапакът е изгубил цялата си напереност, престанал е да се усмихва и е притворил очи с израз на покорство и примирение. В този момент Прайър твърдо повярва, че са постигнали пробив.

Джоуи погледна часовника си и каза:

— Ще дойда след двацет минути. Поръчай ми и една маргарита.

— Имаш я.

Прайър си помисли, че пиенето на обяд може да се окаже проблем, поне за Джоуи. Но пък, от друга страна, алкохолът можеше да помогне.

Коктейлът „Маргарита“ се сервираше в нещо като широка прозрачна паница и би стигнал поне за трима жадни мъже. След няколко минути стъклото се запоти и ледът започна да се топи. Докато отпиваше студен чай с лед, Прайър изпрати на Флак съобщение: „Среща на обяд с Дж. Г. Ще докладвам.“

Джоуи пристигна навреме и успя да вмъкне в сепарето масивното си туловище. Придърпа чашата, взе сламка и засмука порядъчно количество алкохол. Прайър завъртя разговор на общи теми, докато сервитьорката вземе поръчката им и се отдалечи, после седна по-близо и пристъпи към най-важното.

— Знаеш ли, че Донте ще бъде екзекутиран в четвъртък?

Джоуи бавно кимна.

— Четох във вестника. Освен това снощи разговарях с майка ми. Казва, че градът бил като разбунен кошер.

Майка му все още живееше в Слоун. Бащата работеше в Оклахома и може би бяха разделени. В Слоун живееше и по-големият му брат. По-малката сестра се бе преселила в Калифорния.

— Опитваме се да спрем екзекуцията, Джоуи, и ни трябва твоята помощ.

— Кой сте вие?

— Работя за Роби Флак.

— Тоя смахнат още ли се мотае наоколо? — изсъска Джоуи.

— Естествено. И ще продължава да се мотае. Той защитава Донте още от първия ден и съм сигурен, че в четвъртък вечерта ще бъде в затвора да види горчивия край. Ако не успеем да спрем екзекуцията, разбира се.

— Във вестника пише, че е изчерпал всички възможности за обжалване. Вече нищо не може да се направи.

— Може би, но не бива да се предаваме. На карта е заложен човешки живот, как да вдигнем ръце?

Джоуи отново засмука сламката. Прайър се надяваше да е от онези пасивни пиячи, които постепенно се сливат с мебелировката, а не от другите, които след две питиета се втурват да потрошат цялото заведение.

Джоуи млясна с устни и каза:

— Сигурно вярвате, че е невинен, нали?

— Лично аз — да. Винаги съм вярвал.

— И на какво основание?

— Пълната липса на улики; фактът, че има алиби — бил е другаде; фактът, че признанието му е фалшиво като тридоларова банкнота; фактът, че е минал поне четири проверки с детектор на лъжата; фактът, че винаги е отричал да има нещо общо. И като сме заговорили за това, Джоуи — фактът, че твоите показания пред съда са напълно невероятни. Ти не си видял на паркинга зелен пикап до колата на Никол. Невъзможно е. Напуснал си мола през входа за киното. Никол е паркирала от другата, западната страна. Скалпил си показанията, за да помогнеш на полицаите да обвинят заподозрения.

Не последва изблик на гняв. Джоуи прие обвинението като дете, спипано с крадена монета в ръцете и неспособно да се оправдае.

— Продължавай — каза Джоуи.

— Искаш ли да го чуеш?

— Сигурно съм го чувал и друг път.

— Да, така е. Чу го в съда преди осем години. Мистър Флак обясни всичко на заседателите. Бил си лудо влюбен в Никол, но не и тя в теб. Типична ученическа драма. Срещали сте се от време на време, но без секс, отношенията ви често са се обтягали и по някое време си заподозрял, че тя ходи с още някого. Оказало се, че това е Донте Дръм, което в малко градче като Слоун може да докара големи неприятности. Никой не знаел със сигурност, но клюката станала неудържима. Може би тя се е опитала да скъса с него. Той отрича. Отрича всичко. После тя изчезнала и ти си открил възможността да го закопаеш. И как само го закопа. Изпрати го в затвора и сега ще бъдеш виновен за неговото убийство.

— Значи аз нося цялата отговорност?

— Да, Джоуи. Твоите показания го поставиха на местопрестъплението, или поне така сметнаха заседателите. Беше едва ли не смехотворно, скърпено с бели конци, но заседателите държаха да ти повярват. Не си видял зелен пикап. Излъга. Измисли си го. И пак ти се обади на инспектор Кърбър с анонимния донос, а останалото е история.

— Не съм се обаждал на Кърбър.

— Обадил си се, естествено. Експертите ни могат да го докажат. Дори не си се опитал да промениш гласа си. Според нашия анализ си бил подпийнал, но не пиан. Леко си завалял някои думи. Искаш ли да видиш анализа?

— Не. Той не беше приет в съда.

— Защото научихме за твоето обаждане едва след процеса и защото ченгетата и обвинителите го криеха. Това можеше да преобърне цялото дело, но тук, в Тексас, такива неща се случват рядко.

Сервитьорката пристигна с цял поднос горещи кесадиляс — само за Джоуи. Прайър си взе салатата с такос и помоли за още чай. След няколко солидни хапки Джоуи попита:

— Кой я е убил тогава?

— Знае ли някой? Дори няма доказателства, че е мъртва.

— Намериха две нейни карти.

— Да, но не намериха тялото. Нищо чудно да е жива и здрава.

Джоуи трескаво отпи глътка маргарита и каза:

— Според мен не вярваш в това.

— Прав си, не вярвам. Сигурен съм, че е мъртва. В момента няма значение. Надбягваме се с времето, Джоуи, и ни е нужна твоята помощ.

— Какво се очаква от мен?

— Отречи, отречи, отречи. Подпиши клетвена декларация. Кажни какво си видял наистина онази нощ — тоест нищо.

— Видях зелен пикап.

— Твоят приятел не е видял зелен пикап, а заедно сте излезли от мола. Ти не си му казал нищо. Всъщност не си казал нищо на когото и да било цели две седмици. После си чул слух за намерените в реката карти. Тогава си скърпил измислицата, Джоуи, тогава си решил да закопаеш Донте. Бил си възмутен, защото е предпочела чернокож.

Обадил си се анонимно на Кърбър и настанал истински ад. Ченгетата били глупави и отчаяни и се хванали с две ръце за измислицата ти. Всичко се подредило идеално. Изтръгнали с бой признание от Донте, трябвали им само петнайсет часа — и бинго! Заглавие за първа страница: „Донте Дръм признава“. После паметта ти е извършила чудо. Изведнъж си припомняш, че през онази нощ си видял зелен пикап, също като на семейство Дръм, да обикаля подозрително около мола. Колко време ти трябваше, Джоуи? Три седмици ли минаха, преди най-сетне да разкажеш на ченгетата за пикапа?

— Видях зелен пикап.

— Форд ли беше, Джоуи, или просто реши, че е форд, защото колата на семейство Дръм беше такава? Наистина ли видя чернокож зад волана, или само си го въобрази?

За да не отговори, Джоуи натъпка в устата си половин кесадила и бавно задъвка. Озърташе се из заведението и не смееше да погледне събеседника си в очите. Прайър гребна малко салата и продължи разговора. Трийсетте му минути скоро щяха да изтекат.

— Виж, Джоуи — каза той с много по-мек тон. — Можем да спорим по случая с часове. Не съм дошъл за това. Дошъл съм да поговорим за Донте. Били сте приятели, израснали сте заедно, играли сте в един отбор... колко, пет години ли бяха? Заедно сте печелили, заедно сте губили. Дявол да го вземе, през първата година дори сте делили капитанския пост. Помисли за неговото семейство, за майка му, за братята и сестра му. Помисли за града, колко лошо ще стане, ако го екзекутират. Трябва да ни помогнеш, Джоуи. Донте не е убил никого. Пуснаха го по пързалката от самото начало.

— Не съм подозирал, че имам такава власт.

— О, хващаме се за сламка. Апелативните съдилища не обичат свидетели, които внезапно се отмятат девет години след процеса, часове преди екзекуцията. Дай ни клетвена декларация, а ние ще изтичаме в съда да вдигнем шумотевица. Шансовете са нищожни, но все пак трябва да опитаме. В този момент сме готови на всичко.

Джоуи разбърка коктейла със сламката, после отпи. Избърса устата си с книжна салфетка и каза:

— Знаеш ли, не за пръв път вода подобен разговор. Преди години мистър Флак ми се обади и помоли да отскоча до кабинета му. От процеса беше минало доста време. Мисля, че работеше по

обжалванията. Той ме помоли да променя показанията си, да разкажа неговата версия за истината. Казах му да върви по дяволите.

— Знам. Отдавна работя по случая.

След като излапа половината кесадиляс, Джоуи изведнъж загуби интерес към храната. Той бутна подноса настрани и придърпа коктейла. Разбърка го бавно и се загледа как течността се върти из чашата.

— Днес нещата са твърде различни, Джоуи — каза Прайър тихо и настоятелно. — Текат последните минути, Донте почти е загубил играта.

Дебелата кафява автоматична писалка, заципана в нагръдния джоб на Прайър, беше в действителност микрофон. До нея имаше истинска химикалка за в случай, че му се наложи да пише. Тъничък скрит проводник водеше от джоба на ризата към левия джоб на панталона, където държеше мобилния си телефон.

На триста километра от тях Роби слушаше. Той седеше в кабинета си сам, зад заключената врата, приведен над вътрешната уредба, която записваше всичко.

— Виждал ли си го да играе футбол? — попита Джоуи.

— Не — отговори Прайър. Гласовете им се чуваха съвсем ясно.

— Беше невероятен. Носеше се по игрището като Лорънс Тейлър. Бърз, безстрашен, можеше сам да спре атаката на противника. През първата и втората година спечелихме десет мача, но така и не победихме „Маршъл“.

— Защо не го привлякоха в някое по-голямо училище? — попита Прайър и си каза наум: Не го оставяй да млъкне.

— Заради фигурата. В десети клас спря да расте и не успя да вдигне теглото до сто кила. Не беше достатъчно едър за „Лонгхорнс“.

— Да го видиш сега — отвърна Прайър, без да губи нито секунда. — Няма и седемдесет, мършав, изпит, бръсне си главата и стои заключен в една тясна килия по двайсет и три часа на денонощие. Мисля, че е превъртял.

— Знаеш ли, че на няколко пъти получих писма от него?

— Не.

Роби се приведе по-близо до уредбата. За пръв път чуваше тази подробност.

— Малко след като го отпратиха, докато още живееш в Слоун, той ми писа. Две, може би три писма. Дълги. Разправяше колко ужасно било в отделението на осъдените на смърт — храната, шумът, жегата, изолацията и тъй нататък. Кълнеше се, че не е пипнал и с пръст Ники, че между тях нямало нищо. Кълнеше се, че когато изчезнала, не бил припарвал до мола. Умоляваше ме да кажа истината, да му помогна да се измъкне от затвора. Не му отговорих.

— Пазиш ли още писмата? — попита Прайър.

Джоуи поклати глава.

— Не, смених прекалено много квартири.

Сервитьорката дойде да прибере подноса.

— Още една маргарита? — попита тя, но Джоуи махна с ръка.

Прайър се подпря на лакти и приведе лице на две педи от неговото.

— Знаеш ли, Джоуи — започна той, — работя по случая от години. Посветих му хиляди часове не само работа, но и размисли, опити да разбере какво е станало. Ето ти моята теория. Ти си се побъркал по Ники, и защо не? Тя е била адски сладка, популярна, секси — от ония момичета, дето ти се иска да ги пъхнеш в джоба и да си ги отнесеш у дома. Но ти е разбила сърцето, а за едно седемнайсетгодишно момче няма нищо по-болезнено от това. Бил си съсипан, смазан. После тя изчезнала. Целият град бил потресен, но за теб и онези, които са я обичали, настанал непоносим ужас. Всички искали да я намерят. Всички искали да помогнат. Как може просто да е изчезнала? Кой може да я е отвлякъл? Кой може да нарани Ники? Не знам дали си вярвал, че е дело на Донте. Но емоционално си бил разбит и в това състояние си решил да се намесиш. Обадил си се анонимно на инспектор Кърбър и лавината тръгна. В онзи момент разследването направило грешен завой и никой не можел да го спре. Когато излязла новината за признанието, ти си решил, че си постъпил правилно. Че си посочил когото трябва. После си решил, че искаш и поне малко да се намесиш в действието. Изфабрикувал си онази история за зеления пикап — и ето те изведнъж главен свидетел. Станал

си герой за всички онези чудесни хора, които са обичали и обожавали Никол Ярбър. Изправил си се пред съда, вдигнал си десница и си казал нещо, което не е било цялата истина, но нямало значение. Бил си там, за да помогнеш на любимата Ники. А полицаите отвели окования Донте право в отделението на осъдените на смърт. Може би си разбирал, че един ден ще бъде екзекутиран, може би не. Подозирам, че тогава си бил още хлапак и не си оценявал колко сериозни стават нещата.

— Той призна.

— Да, и признанието му е точно толкова достоверно, колкото и твоите показания. Хората казват неверни неща по най-различни причини, нали, Джоуи?

Разговорът секна задълго — и двамата обмисляха какво да кажат. В кантората си Роби чакаше търпеливо, макар че никога не се бе славил с търпение или спокойни моменти на размисъл.

Джоуи заговори пръв.

— Какво ще има в клетвената декларация?

— Истината. Заявяваш под клетва, че показанията ти пред съда не са били точни и тъй нататък. Нашата кантора ще я оформи. Можем да го направим за по-малко от час.

— Не бързай толкова. Значи по принцип ще кажа, че съм излъгал по време на делото?

— Можем да поукрасим приказките, но в общи линии е така. Бихме искали да изясним и въпроса с анонимното обаждане.

— После показанията ще бъдат подадени в съда и ще попаднат във вестниците, нали?

— Разбира се. Пресата следи случая. Ще бъдат отразени всички молби и обжалвания в последния момент.

— Значи майка ми ще прочете във вестника как сега казвам, че на делото съм излъгал. Ще призная, че съм лъжец, така ли?

— Да, но кое е по-важното, Джоуи? Твоята репутация или животът на Донте?

— Но ти сам каза, че се хващате за сламка, нали? Значи най-вероятно ще се призная за лъжец, а на него пак ще му забият иглата. И кой печели от всичко това?

— Определено няма да е той.

— Знаех си. Виж, трябва да се връщам на работа.

— Недей така, Джоуи.

— Благодаря за обяда. Беше ми много приятно.

С тия думи той се измъкна от сепарето и бързо напусна ресторанта.

Прайър въздъхна дълбоко и смаяно се загледа в масата. Както си говореха за клетвената декларация, разговорът изведнъж приключи. Той бавно извади телефона и се обади на шефа си.

— Чу ли?

— Да, всяка дума — каза Роби.

— Можем ли да използваме нещо?

— Не. Нищо. Всъщност няма и намек за нещо полезно.

— И аз така предположих. Съжалявам, Роби. По някое време реших, че е готов да се пречупи.

— Ти направи каквото можа, Фред. Добра работа. Нали имаш неговата визитна картичка?

— Да.

— Позвъни му след работа и просто му напомни, че още си готов да поговорите.

— Ще се опитам да го поканя на чашка. Нещо ми подсказва, че обича да кърка. Ако успея да го напия, може да стане по-приказлив.

— Само не пропускай да го запишеш.

— Непременно.

На третия етаж на болница „Сейнт Франсис“ мисис Орелия Линдмар се възстановяваше от операция на жлъчката. Кийт остана при нея дващсет минути, изяде две парчета евтин шоколад, пратен от нейната племенница, и се измъкна дискретно, когато в стаята пристигна сестра със спринцовка. На четвъртия етаж се срещна в коридора с бъдещата вдовица на мистър Чарлс Купър — достойния дякон на „Сейнт Марк“, чието болно сърце най-сетне започваше да се предава. Трябваше да се види с още трима пациенти, но тяхното състояние беше стабилно и можеха да изчакат до утре, когато щеше да има повече време. На втория етаж откри доктор Херцлих, който дъвчеше студен сандвич от автомата и четеше някакъв ситен текст, седнал сам в малкото кафене.

— Обядвал ли си? — попита любезно Кайл Херцлих и предложи стол на свещеника.

Кийт седна, огледа мизерния сандвич — бял хляб с тънко резенче от някакво брутално обработено месо — и отговори:

— Благодаря, закусих късно.

— Добре. Виж, Кийт, успях да се поразровя. Всъщност стигнах докъдето ми е възможно, нали знаеш как става?

— Знам, разбира се. И не съм очаквал да задълбаваш в личния му живот.

— В никакъв случай. И да искам, не мога. Но разпитах тук-там и... има си начини да научиш някои факти. През миналия месец твоят човек е идвал поне два пъти, минал е много прегледи и това за тумора се потвърждава. Прогнозата не е добра.

Кийт не се изненада, че Травис Бойет е казал истината, поне за мозъчния тумор.

— Благодаря, Кайл.

— Повече не мога да кажа — добави лекарят, успявайки едновременно да яде, да чете и да говори.

— Разбирам, няма проблеми.

— Какво е извършил?

Не ти трябва да знаеш, помисли си Кийт.

— Грозни работи. Рецидивист с дълго досие.

— А защо се мотае в „Сейнт Марк“?

— Църквата е отворена, Кайл. Длъжни сме да служим на всички Божи чеда, дори и да имат полицейски досиета.

— Сигурно. Тревожи ли те нещо?

— Не. Човекът е безобиден.

Само не бива да се допуска до жени, момичета, а може би и малки момченца, добави мислено Кийт. Благодарни още веднъж и се сбогува.

— Ще се видим в неделя — каза лекарят, без да откъсва очи от медицинския отчет.

Анкър Хаус беше ъгловата сграда, напomniaща тухлена кутия с боядисани прозорци. Подобно здание може да служи за всичко и вероятно неведнъж бе сменяло предназначението си през четирийсетте години след построяването му. Личеше си, че незнайният строител е бързал и не е искал да си губи времето с архитекти. В седем часа сутринта в понеделник Кийт влезе откъм Седемнайсата улица и спря пред бюрото в импровизираната приемна, зад което седеше някакъв бивш затворник.

— Какво обичате, сър? — рече човекът без капка сърдечност.

— Трябва да се видя с Травис Бойет — каза Кийт.

Дежурният погледна наляво към голямо отворено помещение, където десетина мъже седяха в различна степен на отпуснатост и зяпаха „Колелото на късмета“ по включения на пълна мощност голям телевизор. После извърна глава надясно към друга подобна стая, където още толкова мъже четяха орфани книжлета или играеха шах и дама. Бойет седеше на плетен люлеещ се стол в ъгъла, отчасти прикрит зад разтворен вестник.

— Там е — кимна дежурният. — Подпишете се тук.

Кийт се подписа и тръгна към ъгъла. Когато го видя да се приближава, Бойет грабна бастуна и припряно стана на крака.

— Не ви очаквах — каза той с явна изненада.

— Минавах наблизко. Имаш ли време да си поговорим?

Останалите мъже не обърнаха особено внимание на Кийт. Игрите на шах и дама продължиха без прекъсване.

— Разбира се — каза Бойет и се озърна. — Да идем в столовата.

Кийт го последва, гледайки как при всяка стъпка левият му крак блокира за миг, което предизвикваше накуцването. Бастунът потропваше по плочките на пода. Кийт се запита колко ли е ужасно да живееш всяка минута с неизлечим тумор между ушите, който расте ли, расте, докато накрая притисне отвътре черепа ти до пръсване. Колкото и жалка личност да бе Бойет, Кийт неволно го съжаляваше. Жив труп.

Столовата се оказа неголямо помещение с четири дълги сгъваеми маси и широк отвор към кухнята в дъното. Кухненският персонал вдигаше шумотевица с тенджери и тигани. По радиото гърмеше рап музика. Идеално прикритие за тиха беседа.

Бойет кимна към една от масите.

— Можем да поговорим тук.

По масата бяха пръснати трохи. Из въздуха се носеше тежкият мирис на прегоряло олио. Двамата седнаха един срещу друг. Тъй като нямаха друга обща тема освен времето, Кийт реши да започне без предисловия.

— Искате ли кафе? — попита любезно Бойет.

— Не, благодаря.

— Умно решение. Тук правят най-скапаното кафе в цял Канзас. По-лошо и от затворническото.

— Травис, след като тази сутрин си тръгна, аз влязох в интернет, намерих сайта за Донте Дръм и потънах за цял ден в този свят. Историята е потресаваща, сърцераздирателна. Има сериозни съмнения във вината му.

— Сериозни? — Бойет се разсмя. — Че как иначе! Хлапето няма нищо общо с онова, което се случи на Ники.

— Какво се случи на Ники?

Изненадан поглед, като на елен в светлината на фарове. Бойет обгърна главата си с две ръце и започна да масажира скалпа. Раменете му се разтресоха. Тикът дойде, изчезна, отново се появи. Кийт го гледаше и почти усещаше страданието му. Рапът продължаваше да гърми безсмислено откъм кухнята.

Кийт бавно бръкна в джоба на сакото си и извади сгънат лист. Разгъна го и го плъзна по масата.

— Познаваш ли това момиче? — попита той.

Беше копие на черно-бяла снимка, разпечатана от уебсайта — снимка на Никол Ярбър с униформа на мажоретка и помпон в ръцете. Усмиваше се с цялата невинност на едно седемнайсетгодишно момиче.

Отначало Бойет не реагира. Гледаше Ники така, сякаш я виждаше за пръв път. Дълго се визира в нея, после сълзите бликнаха ненадейно. Без Хълцане, без ридания или извинения — просто се стичаха по бузите му и капеха от брадичката му. Двамата с Кийт се гледаха, а сълзите не спираха. По снимката се разляха влажни петна.

Бойет изсумтя, изкашля се и каза:

— Наистина искам да умра.

Кийт се върна от кухнята с две картонени чашки черно кафе и няколко салфетки. Бойет взе една, избърса лицето си и каза:

— Благодаря.

Кийт седна и попита:

— Какво стана с Ники?

Бойет сякаш преброи до десет, преди да отговори:

— Още е моя.

Кийт мислеше, че е готов за всеки възможен отговор, но грешеше. Можеше ли да е жива до днес? Не, отговори си той. Лежал бе шест години в затвора. Как можеше да я е опазил заключена някъде? Човекът беше луд.

— Къде е? — попита решително той.

— Заровена.

— Къде?

— В Мисури.

— Виж, Травис, с тия отговори няма да стигнем доникъде. Тази сутрин ти дойде в кабинета ми с една цел — най-сетне да се изповядаш. Но не ти достигна смелост, затова съм тук. Да те изслушам.

— Какво ви засяга?

— Не е ли очевидно? Един невинен човек ще бъде екзекутиран за нещо, което си извършил ти. Може би още има време да го спасим.

— Едва ли.

— Ти ли уби Никол Ярбър?

— Ще остане ли тайна, пасторе?

— Това ли искаш?

— Да.

— Защо? Защо не искаш да си признаеш, да поемеш вината и после да се опиташ да помогнеш на Донте Дръм? Това трябва да направиш, Травис. Както сам каза тази сутрин, дните ти са преброени.

— Поверително ли е, или не?

Кийт дълбоко въздъхна, после допусна грешката да отпие глътка кафе. Травис се оказа прав за кафето.

— Щом искаш да е поверително, Травис, тъй да бъде.

Усмивка, тик. Бойет се озърна, макар че все още никой не им обръщаше внимание. Кимна.

— Аз го направих, пасторе. Не знам защо. Никога не знам.

— Отвлякъл си я на паркинга?

Туморът растеше, болките удряха като мълнии. Бойет отново сграбчи главата си с две ръце и изчака бурята да отминe. Стисна челюсти с твърда решимост да продължи.

— Да, отвлякох я. Имах пистолет, тя не посмя да се бори. Напуснахме града. Задържах я за няколко дни. Правихме секс. Ние...

— Не сте правили секс. Изнасилил си я.

— Да, много пъти. После всичко свърши и я зарових.

— Уби ли я?

— Да.

— Как?

— Удуших я с колана и. Още е там, около врата ѝ.

— И я зарови?

— Да.

Бойет погледна снимката и Кийт бе готов да се закълне, че забелязва на устните му лека усмивка.

— Къде?

— На юг от Джоуплин, където съм израснал. Има много хълмове, долини, пещери, просеки, задънени пътища. Никога няма да я намерят. Дори не им хрумна да търсят там.

В настаналото дълго мълчание свещеникът бавно осъзна ужасяващата реалност. Разбира се, имаше шанс човекът да лъже, но

Кийт не можеше да повярва в това. Какво би спечелил с една лъжа, особено в края на жалкия си живот?

В кухнята изгасиха лампите и радиото. Трима едри чернокожи мъже излязоха оттам и минаха през столовата. Те кимнаха и поздравиха любезно Кийт, но почти не удостоиха Травис с внимание. На излизане затвориха вратата зад себе си.

Кийт взе листа със снимката и го обърна. Извади химикалка и записа нещо на гърба.

— Ще споделиш ли малко подробности, Травис? — попита той.

— Дадено. Нямам друга работа.

— Какво правеше в Слоун, Тексас?

— Работех за една компания, наречена „Макгуайър и синове“, близо до Форт Смит. Строителство. Имаха договор да построят склад на „Монсанто“ западно от Слоун. Хванах се като общ работник — мръсна и тежка работа, но друга не можах да намеря. Плащаха ми под минимума, на ръка, също като на мексиканците. Шейсет часа седмично, твърда надница, без застраховки, без осигуровки — без нищо. Не си губете времето да проверявате в компанията, защото не са ме назначавали официално. Наемах стая в един стар мотел западно от града — Ребъл Мотър Ин. Сигурно още е там. Ако искате, проверете. Четирийсет долара седмично. Работих пет-шест месеца. Една петъчна вечер видях светлини на игрището зад гимназията, купих си билет и седнах сред тълпата. Никого не познавах. Хората гледаха футбол. Аз гледах мажоретките. Винаги съм ги харесвал. Хубави дупенца, къси полички, тъмни чорапогащници. Подскачат, въртят се, премятат се и можеш да ги разгледаш целите. Те самите искат да ги разгледаш. Тогава се влюбих в Никол. Тя беше там заради мен, показваше всичко. Още от първия миг разбрах, че ще е тя.

— Следващата.

— Да, следващата. Всеки петък ходех на мачовете. Никога не сядах на едно и също място, винаги се обличах различно. Слагах различни шапки. Когато следиш някого, постепенно се научаваш на тия неща. За мен тя стана целият свят и усещах как копнежите се засилват. Знаех какво ще стане, но не можех да го спра. Никога не мога. Никога.

Той отпи глътка кафе и направи гримаса.

— Видя ли Донте Дръм да играе? — попита Кийт.

— Може би, не помня. Не гледах играта, не забелязвах нищо друго освен Никол. И изведнъж — край. Сезонът приключи. Изпаднах в отчаяние. Тя караше страхотно червено беемве, единственото в града, тъй че не беше трудно да я намериш, ако знаеш къде да търсиш. Харесваше обичайните заведения. Онази вечер видях колата ѝ паркирана до мола и предположих, че е на кино. Дълго чаках. Много съм търпелив, когато трябва. Щом мястото до нейната кола се освободи, веднага го заех.

— Ти какво караше?

— Стар пикап шевролет, откраднах го в Арканзас. Номерата ги свих в Тексас. Паркирах на задна, тъй че вратата ми да е до нейната. Когато тя влезе в капана, я сграбчих. Имах пистолет и ролка тиксо, друго не ми трябваше. Тя дори не гъкна.

Изреждаше подробностите монотонно, съвсем безразлично, сякаш описваше сцена от филм. Ето какво стана. Ето как го направих. Не искате да ви го обяснявам.

Сълзите отдавна бяха пресъхнали.

— Лош уикенд изкара Ники. Почти ми дожаля за нея.

— Всъщност не се нуждая от тези подробности — прекъсна го Кийт. — Колко време остана в Слоун, след като я уби?

— Май няколко седмици. Там посрещнах Коледа, значи някъде до януари. Четях местния вестник, гледах вечерните новини. Градът се беше побъркал заради нея. Видях майка ѝ да плаче по телевизията. Тъжна работа. Всеки ден пращаха нови групи да я издирват, а телевизионните екипи тичаха след тях. Глупаци. Ники спеше с ангелите на триста километра от там.

При този спомен Бойет наистина се изкиска.

— Нима това ти се струва смешно?

— Извинявайте, пасторе.

— Как узна за ареста на Донте Дръм?

— Близо до мотела имаше малка закусвалня и бях свикнал да си пия кафето там рано сутрин. Чух да говорят, че някакъв футболист си признал за убийството. Чернокож. Купих вестник, седнах в пикапа, прочетох статията и си помислих: Ама че идиоти! Бях сащисан. Не можех да повярвам. Имаше полицейска снимка на Донте, симпатично хлапе. Помня как гледах лицето му и си мислех, че трябва да е превъртял. Иначе защо да си признава моето престъпление? Дори се

ядосах малко. Момчето трябваше да е смахнато. На другия ден адвокатът му вдигна шумотевица във вестника, че признанието било фалшиво, че ченгетата измамили хлапето, притиснали го, пречупили го, не го пускали да излезе от стаята за разпити цели петнайсет часа. Това вече звучеше разумно. Никога не съм срещал ченге, на което да повярвам. Малко остана градът да пламне. Белите искаха да го обесят на Мейн Стрийт. Чернокожите твърдо вярваха, че момчето е наикиснато. Напрежението растеше. В гимназията имаше много побоища. После ме уволниха и си тръгнах.

— Защо те уволниха?

— Глупава работа. Една вечер се заседях в бара. Ченгетата ме прибраха за шофиране в нетрезво състояние, после откриха, че колата и номерата са крадени. Излежах една седмица зад решетките.

— В Слоун ли?

— Аха. Проверете. Януари деветдесет и девета. По обвинение в кражба, шофиране в нетрезво състояние и каквото още им хрумна.

— Дръм в същия затвор ли беше?

— Не го видях, но много говореха за него. Разправяха, че от съображения за сигурност го преместили в друг окръг. Как да не им се смее човек. Бяха опандизили истинския убиец, само че не подозираха.

Кийт си водеше записки, но сам не можеше да повярва на написаното.

— Как се измъкна? — попита той.

— Назначиха ми адвокат. Той уреди по-ниска гаранция. Платих я и си плюх на петите. Скитах се насам-натам, после ме арестуваха в Уичита.

— Помниш ли името на адвоката?

— Още ли проверявате фактите, пасторе?

— Да.

— Мислите, че лъжа?

— Не, но няма лошо да изясним подробностите.

— Не му помня името. Имал съм много адвокати през живота си. Не съм им платил и цент.

— Арестът в Уичита е бил заради опит за изнасилване, нали?

— Донякъде. Опит за изнасилване плюс отвличане. Секс нямаше, не стигнах дотам. Оказа се каратистка. Не стана както го бях замислил. Така ме изрита в топките, че два дни повръщах.

— Мисля, че присъдата ти е била десет години. Излежал си шест и ето те тук.

— Браво, пасторе. Добре сте се подготвили.

— Продължи ли да следиш случая „Дръм“?

— О, няколко години се сещах за него от време на време. Мислех, че рано или късно адвокатите и съдиите ще разберат грешката. Така де, по дяволите, дори и в Тексас имат по-горни съдилища за преразглеждане и тъй нататък. Все някой трябваше да се опомни и да види очевидното. Но след време постепенно забравих за него. Имах си свои грижи. Когато лежиш в строг тъмничен затвор, нямаш много време да се тревожиш за другите.

— А Ники? Имаше ли време да мислиш за нея?

Бойет замълча. Секундите се влачеха и стана ясно, че няма да отговори. Кийт продължаваше да пише — набелязваше как да постъпи. Нищо не беше сигурно.

— Не съчувстваш ли на близките й?

— Изнасилиха ме, когато бях на осем години. Не помня да съм чул и една съчувствена дума. Всъщност никой не си мръдна пръста да ми помогне. И това продължи. Нали видяхте досието ми, пасторе. Имам няколко жертви. Не можех да спра. Не знам дали сега мога. Очевидно няма да си губя времето за съчувствие.

Кийт тръсна глава с погнуса.

— Не ме разбирайте погрешно, пасторе. Съжалявам дълбоко. Щеше ми се да не съм извършил тези ужасни неща. Милиони пъти съм желал да бъда нормален. Цял живот искам да престана да наранявам хората, да се поправя някак, да не влизам вече в затвора, да си намеря работа и тъй нататък. Не съм избрал да бъда такъв.

Кийт бавно сгъна листа и го прибра в джоба на самото си. Скръсти ръце и се вгледа в Бойет.

— Сигурно си решил да оставиш историята в Тексас на произвола на съдбата.

— Не, притеснявам се за нея. Просто не знам как да постъпя.

— Ами ако намерят трупа? Каж ми къде е заровена, а аз ще опитам да се свържа с нужните хора там.

— Сигурен ли сте, че искате да се занимавате с това?

— Не, но и не мога да си затворя очите.

Бойет се приведе напред и отново започна да разтрива главата си.

— Никой не може да я намери — изрече той с пресекващ глас. След малко болката поотслабна. — Не знам дали и аз ще мога. Толкова време мина.

— Девет години.

— Не чак толкова. След като тя умря, на няколко пъти ходих да я навестя.

Кийт разпери длани пред него.

— Не искам да слушам. Да речем, че се обадя на адвоката на Дръм и му кажа за трупа. Ще премълча името ти, но поне някой там ще знае истината.

— А после?

— Не знам. Не съм адвокат. Може би ще убедя някого. Готов съм да опитам.

— Единственият способен да я намери съм аз, а не мога да напусна Канзас. По дяволите, не мога дори да напусна окръга. Направя ли го, пак ще ме опандизят. Пасторе, няма да се върна в затвора.

— Какво значение има, Травис? Сам казваш, че след няколко месеца ще си мъртъв.

Бойет застина съвсем неподвижно, само пръстите му потропваха едни срещу други. Гледаше Кийт с вторачени, сухи, немигащи очи. Накрая проговори тихо, но твърдо:

— Пасторе, не мога да призная убийство.

— Защо? Имаш поне четири присъди, всичките за изнасилване. По-голямата част от живота ти е минала в затвора. Имаш неизлечим мозъчен тумор. И наистина си извършил убийството. Защо не събереш смелост да го признаеш и да спасиш един невинен човек?

— Майка ми още е жива.

— Къде живее?

— В Джоуплин, Мисури.

— Как се казва?

— Ще ѝ се обадите ли, пасторе?

— Не, няма да я безпокоя. Как се казва?

— Сюзан Бойет.

— И е живяла на Тротър Стрийт, нали?

— Откъде...

— Майка ти е умряла преди три години, Травис.

— Откъде...

— От Гугъл, отне ми десет минути.

— Какво е Гугъл?

— Търсачка в интернет. За какво още ме излъга? Колко лъжи ми поднесе днес, Травис?

— Ако лъжа, защо сте тук?

— Не знам. Уместен въпрос. Разказваш интересна история и имаш дълго досие, но нищо не можеш да докажеш.

Бойет сви рамене, сякаш не даваше пет пари за мнението на пастора, но очите му се присвиха и лицето му пламна.

— Не съм длъжен да доказвам каквото и да било. Поне този път за разнообразие не съм обвиняем.

— Намериха две нейни карти на едно пясъчно островче в Ред Ривър. Как се връзва това с историята ти?

— Телефонът ѝ беше в чантата. Щом я хванах, проклетата машинария взе да звъни и не спираше. Накрая побеснях, грабнах чантата и я метнах от моста. Но нея задържах. Трябваше ми. Вашата жена ми напомня за нея, много е хубава.

— Млъквай, Травис — машинално отсече Кийт, преди да се усети. Пое си дълбоко дъх и търпеливо изрече: — Нека да не замесваме и жена мн.

— Извинявайте, пасторе. — Бойет свали от врата си тънка верижка. — Искате доказателства. Погледнете това.

На верижката висеше златен пръстен със син камък. Бойет разкопча верижката и подаде пръстена на Кийт. Беше тесен и малък, явно женски.

— От едната страна е изписано АНЯ — каза с усмивка Бойет. — Алиша Никол Ярбър. От другата — СУС 1999. Доброто старо Средно училище в Слоун.

Потресен, Кийт стискаше пръстена с палец и показалец и се взираше в него.

— Покажете го на майка ѝ да видите как ще заплаче — добави Бойет. — Единственото друго доказателство, пасторе, е самата Никол и колкото повече си мисля, толкова по-силно се убеждавам, че трябва да я оставим на мира.

Кийт сложи пръстена на масата и Бойет го взе. Внезапно ритна стола назад, сграбчи бастуна и се изправи.

— Не обичам да ме наричат лъжец, пасторе. Вървете да се позабавлявате с жена си.

— Лъжец, изнасилвач, убиец, а сега се оказваш и страхливец, Травис. Защо поне веднъж в живота си не направиш нещо добро? И то по-бързо, преди да е станало късно.

— Оставете ме на мира.

Бойет отвори вратата и я затръшна зад себе си.

Теорията на обвинението се градеше отчасти върху отчаяната надежда, че един ден някой някъде ще открие тялото на Никол. То не можеше вечно да лежи под водата, нали? Рано или късно Ред Ривър трябваше да го изхвърли и някой рибар, лодкар или може би хлапе, газещо из плитчините, щеше да го намери и да повика помощ. След идентифициране на останките последното късче от пъзела Щеше да си легне идеално на мястото. Щяха да бъдат запълнени последните празнини. Край на въпросите, край на съмненията. Полицаяте и прокурорите можеха спокойно и самодоволно да затворят последната страница.

Не беше чак толкова трудно да постигнат присъда без труп. Прокуратурата атакува Донте Дръм от всички посоки и въпреки че неуморно настояваше за съдебен процес, силно се надяваше трупът да бъде намерен. Но минаха девет години, а реката не пожела да помогне. Надеждите, молитвите и дори мечтите на много хора отдавна бяха посърнали. И макар това да пораждаше съмнения у някои наблюдатели, нищо не бе в състояние да разклати убежденията на онези, от които зависеше смъртната присъда на Донте Дръм. След толкова години с доброволно надянати капаци на очите и след като бяха заложили тъй много, те не допускаха и сянка на съмнение, че са заловили убиеца. Немислимо бе да оспорят собствените си теории и действия.

Окръжният прокурор Пол Кофи беше суров професионален обвинител, избран и преизбран без сериозна конкуренция вече над двайсет години. Като бивш морски пехотинец той обичаше схватките и обикновено печелеше. В личния си уебсайт изтъкваше високия процент постигнати ефективни присъди, а по време на избори развяваше същото знаме в цветисти послания, разпрацани по електронната поща. Рядко му се случваше да прояви съчувствие към подсъдимия. И както става обикновено в малките окръжни прокуратури, рутинното преследване на наркомани и автомобилни крадци биваше прекъсвано твърде рядко от някое сензационно

убийство или изнасилване. Кофи умело прикриваше дълбокото разочарование, че през цялата си кариера е работил само по две предумишлени убийства, което за Тексас си беше направо нищо. Това на Никол Ярбър бе първото и най-шумното. Три години по-късно, през 2002 г., Кофи спечели много по-лесно смъртна присъда в дело за провалена сделка с наркотици, оставила цял куп трупове на един селски път.

Две дела за убийство. Повече нямаше да има. Поради скандал Кофи напускаше поста си. Бе обещал публично, че няма да се кандидатира на изборите след две години. Съпругата му, с която живееше от двайсет и две години, го бе напуснала бързо и шумно. Екзекуцията на Дръм щеше да бъде последният му миг на слава.

Негов подгласник бе Дрю Кърбър, който след усърдната си дейност по случая „Дръм“ се бе издигнал до старши инспектор в местната полиция, където с гордост работеше и сега. Кърбър скоро щеше да навърши четирийсет и шест, беше с десет години по-млад от прокурора и макар че често работеха в тясно сътрудничество, двамата се движеха в различни социални кръгове. Кърбър беше ченге. Кофи — юрист. В Слоун, както в повечето малки градчета, социалните граници бяха очертани съвсем ясно.

В различни моменти и двамата бяха обещали на Донте Дръм, че ще бъдат там, когато „му забият иглата“. Кърбър обеща пръв, по време на бруталния разпит, довел до признанието. Когато спираше за малко да блъска момчето в гърдите и да го обсипва с всевъзможни обиди, Кърбър го уверяваше, че ще му забият иглата и той ще е там да гледа.

За Кофи разговорът бе много по-кратък. През една от почивките на процеса, когато Роби Флак не беше наблизо, Кофи си уреди бърза и тайна среща с Донте Дръм под стълбището пред съдебната зала. Предложи му сделка: да се признае за виновен срещу доживотна присъда без право на помилване. Иначе — смърт. Донте отказа и повтори, че е невинен, при което Кофи изруга и обеща да го гледа как умира. Броени минути по-късно Флак узна за срещата и атакува Кофи, но прокурорът заяви, че не е имало нищо подобно.

Двамата живееха със случая „Ярбър“ вече девет години и по различни причини често изпитваха потребност „да навестят Рива“. Посещението невинаги беше приятно, невинаги го очакваха с

нетърпение, но тя играеше толкова важна роля, че не можеха да я пренебрегват.

Рива Пайк, майката на Никол, беше едра и емоционална жена, приела мъченическата роля с ентузиазъм, който нерядко стигаше до гротеска. Участието ѝ в процеса бе дълго, колоритно и често скандално. Сега, когато историята навлизаше в последното си действие, мнозина в Слоун се питаха какво ще прави, след като всичко приключи.

Рива бе тормозила непрестанно Кърбър и другите полицаи през двете седмици на трескавото издирване. Чакаше камерите и хулеше на всеослушание всички държавни служители — от градските съветници до губернатора, — защото не са намерили дъщеря ѝ. След ареста и изтръгнатото признание на Донте Дръм тя охотно даваше дълги интервюта, в които правеше на пух и прах презумпцията за невинност и настояваше за смъртно наказание час по-скоро. От години водеше Дамския клуб по вероучение към Първа баптистка църква и въоръжена със Светото писание, четеше проповеди относно Божията подкрепа за държавната наказателна система. Упорито наричаше Донте „оня тип“, с което дразнеше чернокожите в Слоун. Имаше и много епитети за него, като най-често употребяваше „чудовище“ и „хладнокръвен убиец“. По време на процеса седеше със съпруга си Уолис и двете си деца на първия ред, точно зад обвинението, а наоколо бяха накацали други роднини и приятели. Двама въоръжени полицаи винаги стояха наблизо, за да разделят Рива и нейния клан от близките и поддръжниците на Донте Дръм. През почивките двете групи си разменяха остри думи. Всеки момент можеше да избухне насилие. Когато заседателите обявиха смъртна присъда, Рива скочи на крака и възкликна: „Слава на Бога!“ Съдията незабавно ѝ нареди да седне и заплаши да я изгони от залата. Докато извеждаха Донте с белезници, тя не се удържа и изкрещя: „Ти уби детето ми! Когато издъхнеш, аз ще съм там!“

За първата годишнина от изчезването и предполагаемата смърт на Никол майка ѝ организира тържествено бдение на „Ръш Пойнт“ край Ред Ривър, близо до мястото, където бяха намерили нейните документи. Някой направи бял кръст и го заби в земята. Натрупаха наоколо цветя и големи портрети на Ники. Проповедникът проведе заупокойна служба и благодари на Бога за „заслужената и вярна

присъда“, издадена току-що от съдебните заседатели. Запалиха свещи, пяха химни, помолиха се. Бдението се превърна в ежегодно събитие на тази дата и Рива винаги присъстваше, често следвана от новинарски екипи.

Тя се включи в група на пострадали от престъпления и скоро започна да обикаля по конференции и да изнася речи. Съчини дълъг списък от жалби срещу съдебната система, в който на първо място стояха „безкрайните мъчителни протакания“, и бързо се научи как да радва тълпите с новите си теории. Пращаше жлъчни писма до Роби Флак и дори се опита да пише на Донте Дръм.

Рива създаде уебсайта WeMissYouNikki.com и го зареди с хиляди снимки на дъщеря си. Непрестанно пишеше из блоговете за Никол и делото, често оставайки пред компютъра по цяла нощ. На два пъти Роби Флак заплаши да я съди за клеветнически материали, но знаеше, че е по-разумно да не я закача. Тя преследваше приятелите на Ники да публикуват в сайта спомени за нея и намразваше всички младежи, които губеха интерес към начинанието.

Поведението ѝ често ставаше странно. Редовно потегляше с колата надолу по реката да търси дъщеря си. Виждаха я да стои по мостовете и да се взира към водата, потънала в някакъв друг свят. На сто и деветдесет километра югоизточно от Слоун Ред Ривър пресича Шривпорт, Луизиана. Рива намери в центъра хотел с изглед към реката и го превърна в свое убежище. Дълги дни и нощи оставаше там, бродеше из града, висеше около молове, кинозалони и всички други места, посещавани от младежи. Знаеше, че не постъпва разумно. Знаеше, че е немислимо Ники да е оцеляла и да се крие от нея. И все пак Рива продължаваше да пътува до Шривпорт и да оглежда лицата на минавачите. Не можеше да престане. Трябваше да върши нещо.

На няколко пъти отскочи до други щати, където бяха изчезнали млади момичета. Имаше да споделя опит и мъдрост. „Можете да издържите“ стана нейният девиз, нейното усилие да утеши близките, макар че в родния ѝ град мнозина се чудеха как издържа самата тя.

Сега, докато часовникът отброяваше последните часове, Рива трескаво следеше подробностите около екзекуцията. Репортерите се завърнаха и тя имаше какво да им каже. След девет дълги и мъчителни години най-сетне приближаваше мигът на правдата.

Рано сутринта в понеделник Пол Кофи и Дрю Кърбър решиха, че е време да посетят Рива.

Тя ги посрещна на прага с усмивка и дори с бърза прегръдка. Никога не знаеха каква ще я заварят. Рива можеше да бъде чаровна, можеше да бъде и страшна. Но приближаващата смърт на Донте я изпълваше с благосклонност и тръпнещо възмущение. Мъжете пресякоха уютната къща и влязоха в просторната пристройка зад гаража, която с годините се бе превърнала в щабквартира на Рива. Половината представляваше кабинет с канцеларски шкафове, другата половина — храм на дъщеря ѝ. По стените висяха рамки с увеличени цветни снимки, посмъртни портрети, нарисувани от почитатели, купи, панделки, плакети и награда от олимпиада в осми клас. Експонатите отразяваха почти целия живот на Ники.

Уолис, вторият съпруг на Рива и втори баща на Никол, не си бе у дома. През годините той се мяркаше вкъщи все по-рядко и мълвата твърдеше, че вече не понасял безконечната скръб на жена си. Докато сядаша край масичката, Рива поднесе студен чай. След няколко любезни фрази заговориха за екзекуцията.

— Ти имаш право на пет места в стаята за свидетели — каза Кофи. — Кой ще бъде там?

— Уолис и аз, разбира се. Чад и Мари още се колебаят, но вероятно ще дойдат. — Тя подхвърли имената на полубрата и полусестрата на Никол съвсем небрежно, сякаш ставаше дума за посещение на футболен мач. — Последното място сигурно ще е за отец Рони. Той не иска да гледа, но чувства, че трябва да бъде там заради нас.

Отец Рони беше сегашният пастор в Първа баптистка църква. Служеше в Слоун от около три години и очевидно никога не бе срещал Никол, но вярваше във вината на Дръм и не смееше да спори с Рива.

Няколко минути обсъждаха протокола при екзекуцията, правилата за свидетелите, крайния срок и тъй нататък.

— Рива, може ли да поговорим за утре? — попита Кофи.

— Разбира се.

— Още ли смяташ да свършиш оная работа с Фордайс?

— Да. Той вече пристигна и в десет сутринта снимаме тук. Защо питаш?

— Не съм сигурен, че е добра идея — каза Кофи и Кърбър кимна.

— Нима? Защо не?

— Той е много предизвикателна личност, Рива. Тревожим се за последиците в четвъртък вечер. Знаеш колко развълнувани са чернокожите.

— Очакваме неприятности, Рива — добави Кърбър.

— Ако чернокожите създават неприятности, арестувай ги — каза тя.

— Фордайс обича да предизвиква точно такива ситуации. Той е агитатор, Рива. Иска да забърка безредици, за да бъде в центъра на събитията. Така си вдига рейтинга.

— Всичко е заради рейтинга — добави Кърбър.

— Я виж ти — рече подигравателно тя. — Май сте се изнервили.

Шон Фордайс беше водач на предаване за сензационни убийства по нюйоркската кабелна мрежа. Неизменно заемаше крайно десни позиции в подкрепа на поредната екзекуция, правото на притежаване на оръжие или пропъждането на нелегалните емигранти, които обичаше да атакува, защото бяха много по-лесна мишена от чернокожите. В предаването му нямаше нищо оригинално, но Фордайс налучка златна жила, след като почна да филмира близките на жертвите, докато се готвят да присъстват на екзекуцията. Прочу се, когато техниците му успяха да монтират миниатюрна камера в очилата на бащата на малко момче, убито в Алабама. За пръв път светът видя екзекуция и Шон Фордайс притежаваше записа. Излъчваше го отново и отново и всеки път обясняваше колко просто, спокойно и безболезнено е било — твърде лека смърт за един тъй жесток убиец.

Подведоха го под отговорност в Алабама, близките на екзекутирания заведоха дело и го заплашиха със смърт, но му се размина. Обвиненията не издържаха в съда — не успяха да уточнят характера на престъплението. Съдията прекрати делото. Три години след големия удар Фордайс не просто се издигна, а достигна върха на кабелното бунисще. Сега беше в Слоун и подготвяше поредния епизод. Носеха се слухове, че е платил на Рива петдесет хиляди долара за изключителните права върху интервюто.

— Моля те да размислиш, Рива — каза Кофи.

— Не, Пол. Отговорът е не. Правя го за Никол, за семейството си и за другите жертви. Светът трябва да види какво ни причини онова чудовище.

— Каква полза? — попита Кофи.

Двамата с Кърбър бяха игнорирани обажданията от екипа на Фордайс.

— Може би има начин законите да се променят.

— Но законите действат, Рива. Вярно, отне ни повече време, отколкото искахме, но като цяло девет години не е зле.

— Боже мой, Пол, не мога да повярвам, че говориш така. Ти не си преживял девет години кошмар.

— Вярно, не съм и не твърдя, че разбирам какво ти е минало през главата. Но кошмарът няма да свърши в четвъртък вечерта.

Със сигурност нямаше да свърши, ако зависеше от Рива.

— Ти нямаш представа, Пол. Не мога да повярвам. Отговорът е не. Не, не, не. Ще дам интервюто и ще го излъчат. Светът ще узнае какво съм изпитала.

Гостите не бяха очаквали да успеят, затова не се изненадаха. Когато Рива Пайк решише нещо, разговорът приключваше. Побързаха да сменят темата.

— Тъй да бъде — каза Кофи. — Двамата с Уолис чувствате ли се в безопасност?

Тя едва не се изкиска.

— Разбира се, Пол. Къщата ни е пълна с оръжие и съседите са в бойна готовност. Всяка кола, минаваща по тази улица, се наблюдава през оптически мерници. Не очакваме неприятности.

— Днес телефоните в полицията звънят непрекъснато. Обичайните анонимни обаждания и неясни заплахи за едно или друго, ако момчето бъде екзекутирано.

— Мисля, че трябва да ви пратим патрулна кола до края на седмицата — каза Кърбър.

— Както искате. За мен няма значение. Ако чернокожите почнат безредици, няма да е тук. Нали обикновено подпалват най-напред собствените си къщи?

Двамата свиха рамене. Нямаха опит с гражданските вълнения. Досега в Слоун не бе имало сериозни расови проблеми. Оскъдните им

познания по въпроса идваха главно от телевизионните новини. Да, изглеждаше, че бунтовете се ограничават в рамките на гетата.

Няколко минути разговаряха за това, после стана време да си вървят. На входа пак се прегърнаха и си обещаха в четвъртък да се видят в затвора. Очакваше ги велик момент. Краят на трънливия път. Най-сетне правдата щеше да възтържествува.

Роби Флак паркира пред къщата на семейство Дръм и събра сили за поредната среща.

— Колко пъти си идвал тук? — попита придружителката му.

— Не знам. Десетки.

Той отвори вратата и излезе навън, както и тя.

Името ѝ бе Марта Хандлър — разследваща журналистка на свободна практика, която не работеше за никого, но понякога получаваше хонорари от големите списания. За пръв път дойде в Слоун преди две години, когато избухна скандалът около Пол Кофи, и тогава се увлече по случая „Дръм“. Двамата с Роби разговаряха часове наред на професионални теми и отношенията им можеха да тръгнат в друга посока, ако Роби не беше отдаден изцяло на сегашната си приятелка, с двайсет години по-млада от него. Марта вече не вярваше в тия неща и подаваше разнопосочни сигнали в желанието си да разбере дали вратата е отворена, или не. Между двамата се трупаеше сексуално напрежение, сякаш се бореха с желанието да кажат „да“. Засега успяваха.

Отначало тя твърдеше, че пише книга за случая „Дръм“. После книгата се оказа само статия за „Венити Феър“. След това за „Ню Йоркър“. После се превърна в сценарий за филм, чийто продуцент щял да бъде един от бившите ѝ съпрузи в Лос Анджелис. Според Роби тя умееше да пише прилично и имаше великолепа памет за фактите, но беше жива напаст във всичко, свързано с организация и планиране. Каквото и да се оказеше крайният продукт, той имаше пълно право на вето, а ако случайно проектът донесеше печалба, Роби и близките на Дръм щяха да получат дял. След две години общуване с нея той не разчиташе на финансов успех. Но я харесваше. Тя беше убийствено забавна, безцеремонна, посветена изцяло на каузата и изпитваща люта

ненавист към почти всеки, когото бе срещнала в Тексас. Освен това обичаше да пие бърбън и да играе покер до късно след полунощ.

Малкият хол беше препълнен. Робърта Дръм седеше на любимата си пейка. Двама от братята ѝ стояха до вратата на кухнята. Синът ѝ Седрик, по-големият брат на Донте, седеше на канапето и държеше в скута си задрямало пеленаче. Дъщеря ѝ Андреа, по-малката сестра на Донте, бе заела единия стол. На друг седеше техният проповедник, преподобният Канти. Роби и Марта седнаха един до друг на паянтови столове, донесени от кухнята. Марта бе идвала тук три пъти и дори веднъж сготви, когато Робърта имаше грип.

След обичайните поздравии, прегръдки и нескафе Роби взе думата.

— Днес не се случи нищо, което не е добра новина. Утре сутрин Комисията по помилванията ще вземе решение. Не провеждат съвещания, просто пускат материалите по делото от ръка на ръка и гласуват. Не очакваме да препоръчат смекчаване на присъдата. Това рядко се случва. Очакваме отказ, който ще обжалваме пред губернатора с молба за отлагане. Губернаторът има право да отложи изпълнението с трийсет дни. Едва ли ще се съгласи, но трябва да се молим за чудо.

Роби Флак не си падаше по молитвите, но много добре знаеше как да говори в религиозните области на Източен Тексас. А сега стоеше в стая, пълна с хора, които се молеха денонощно.

— Сега откъм положителната страна. Днес се свързахме с Джоуи Гембъл. Намерихме го недалеч от Хюстън, в предградие, наречено Мишън Бенд. Нашият детектив обядва с него, напомни му истината, обясни му колко е напрегнато положението и тъй нататък. Той следи случая и знае какъв е залогът. Призовахме го да подпише клетвена декларация, отхвърляща лъжите му пред съда, но той отказа. Ние обаче няма да отстъпим. Той не беше категоричен. Изглеждаше разколебан и разтревожен от съдбата на Донте.

— Какво ще стане, ако подпише и каже истината? — попита Седрик.

— Е, тогава изведнъж ще разполагаме с боеприпаси, за да вдигнем шум в съда. Проблемът обаче е там, че когато един лъжец започне да отрича показанията си, всички стават много подозрителни,

особено апелативните съдии. Докъде стига лъжата? Сега ли лъже, или тогава е лъгал? Честно казано, ходът е отчаян, но друго не ни остава.

Роби винаги говореше без увъртане, особено със семействата на клиентите си. А при сегашното положение на Донте нямаше смисъл да им вдъхва надежди.

Робърта седеше смирено, притиснала длани между коленете си. Беше на петдесет и шест, но изглеждаше много по-стара. След като съпругът ѝ Райли почина преди пет години, тя престана да си боядисва косата и да се храни. Беше измършавяла, с прошарени кичури и почти не говореше, но всъщност открай време си беше мълчалива. В семейството им Райли държеше ролята на бърбарец, самохвалко и скандалджия, а Робърта имаше грижата да върви след съпруга си и да оправя кашите, които е надробил. През последните дни тя постепенно прие истината и изглеждаше смазана. Нито тя, нито Райли, нито който и да било от семейството се бе усъмнил някога в невинността на Донте. Някога той бе влизал в остри схватки с противникови играчи и при необходимост умееше да се защити на игрището или на улиците. Но всъщност Донте беше добро и разумно момче, което никога не би посегнало на невинен човек.

— Двамата с Марта отиваме утре на свиждане с Донте — продължаваше Роби. — Ако имате писма за него, мога да ги занеса.

— Утре в десет сутринта имам среща с кмета — каза преподобният Канти. — Ще дойдат и други пастори. Смятаме да изложим тревогата си какво може да стане в Слоун, ако Донте бъде екзекутиран.

— Ще стане страшно — обади се един от чичовците.

— Прав си — добави Седрик. — Хората откъм нашия край са настръхнали.

— Екзекуцията още ли е насрочена за шест вечерта в четвъртък? — попита Андреа.

— Да — отговори Роби.

— Кога ще се знае със сигурност, че ще бъде изпълнена?

— Никога не е сигурно, защото обикновено адвокатите се борят до последната минута.

Андреа погледна смутено брат си, после каза:

— Е, от мен да го знаеш, Роби, много хора от нашата част на града възнамеряват да бъдат тук, когато се случи. Ще има размирици и

това няма да ме учуди. Но започне ли се веднъж, може да излезе извън контрол.

— Целият град трябва да внимава — каза Седрик.

— Точно това ще кажем на кмета — обади се Канти. — Желателно е да предприеме нещо.

— Той може само да реагира — каза Роби. — Няма нищо общо с екзекуцията.

— Не може ли да се обърне към губернатора?

— Може, естествено, но не си въобразявайте, че кметът е против екзекуцията. Ако изобщо се добере до губернатора, сигурно ще го увещава да отхвърли молбата за помилване. Кметът е типичен тексасец. Обича смъртното наказание.

Никой в стаята не бе гласувал за кмета или пък за губернатора. Роби отклони разговора от заплахата за размирици. Имаха по-важни неща за обсъждане.

— Според затворническия правилник по следното свиждане ще бъде в четвъртък, осем сутринта, в затвора „Полънски“, преди Донте да бъде прехвърлен в затвора в Хънтсвил. Знам, че очаквате с нетърпение да го видите, както и той вас. Но не се изненадвайте когато пристигнете там. Ще бъде като всяко друго свиждане. Той ще е от едната страна на стъклената преграда, вие трябва да стоите от другата. Ще разговаряте по телефона. Смешно е, но така става в Тексас.

— Никакви прегръдки и целувки? — попита Андреа.

— Никакви. Имат си правилник.

Робърта тихо заплака и по бузите ѝ потекоха едри сълзи.

— Не мога да прегърна детето си — промълви тя.

Един от нейните братя ѝ подаде книжна кърпичка и я погали по рамото. След минута тя се съвзе и каза:

— Извинявайте.

— Не се извинявай, Робърта — каза Роби. — Ти си майка и синът ти ще бъде екзекутиран за нещо, което не е извършил. Имаш право да плачеш. На твоето място сигурно щях да крещя и да стрелям по хората. Може и да го направя.

— А самата екзекуция? — попита Андреа. — Кой ще присъства на нея?

— Стаята за свидетелите е разделена със стена на две половини — за близките на жертвата и на осъдения. Всички стоят прави. Няма

столове. Те имат право на петима души, вие също. Останалото място е за адвокати, служители от затвора, журналисти и неколцина други. Аз ще бъда там, Робърта. Знам, че искаш да дойдеш, но Донте е категорично против присъствието ти. Включена си в списъка, но той не желае да гледаш.

— Съжалявам, Роби — каза тя и си избърса носа. — Вече сме водили този спор. Присъствах, когато той се роди, и ще присъствам, когато умре. Донте може и да не знае, но ще се нуждае от мен. Ще бъда там.

Роби не беше в настроение да спори. Обеща на другата вечер да дойде отново с последните новини.

Дълго след като децата заспаха, Кийт и Дейна Шрьодер още седяха в кухнята на скромното си жилище в центъра на Топика. Един срещу друг, всеки с лаптоп, бележник и чаша безкофеиново кафе. Масата бе отрупана с материали, открити в интернет и разпечатани на служебния принтер. Бяха вечеряли набързо с макарони и сирене, защото момчетата трябваше да пишат домашни, а родителите им си имаха други грижи.

Въпреки ровенето из мрежата Дейна не бе успяла да провери твърдението на Бойет, че е бил арестуван и задържан в Слоун през януари 1999 г. Старите градски съдебни архиви не бяха достъпни. В указателя на Щатската асоциация на юристите имаше 131 адвокати от Слоун. Тя избра напосоки десет от тях, позвъни и каза, че е от Службата за предсрочно освобождаване в Канзас и проверява миналото на Травис Бойет. Поемали ли сте защитата на човек с това име? Не. Извинявайте за безпокойството. Нямаше време да се обади на всички, а и задачата изглеждаше безнадеждна. Възнамеряваше във вторник рано сутринта да се свърже с канцеларията на градския съд.

След като бе държал ученическия пръстен на Никол, Кийт почти не се съмняваше, че Бойет казва истината. Ами ако е бил откраднат преди изчезването и продаден в зложна къща, попита Дейна. Изглеждаше обаче невероятно Бойет да купи подобен пръстен от зложна къща. Нали? Продължиха така часове наред, оспорвайки всяка идея, подхвърлена от единия или другия.

Повечето разпръснати по масата материали идваха от два сайта: WeMissYouNikki.com и FreeDonteDrumm.com. Уебсайтът за Донте се поддържаше от адвокатската кантора на мистър Роби Флак и беше много по-подробен, активен и професионално изработен. Уебсайтът на Ники беше дело на майка ѝ. И в двата сайта нямаше и следа от безпристрастност.

От раздела „История на процеса“ в сайта за Донте пасторът стигна до сърцевината на обвинението. Самопризнанието. Разказът започваше с обяснение, че се основава на две твърде различни версии

за събитията. Разпитът продължил петнайсет часа и дванайсет минути с няколко кратки прекъсвания. На три пъти Донте получил разрешение да отиде до тоалетната и на два пъти го отвели по коридора до друга стая за проверка с детектора на лъжата. През цялото останало време бил държан в стаята с неофициално название „Хоровата капела“. Полицаяте обичали да казват, че рано или късно всеки заподозрян ще пропее.

Първият вариант се основаваше на официалния полицейски доклад, съставен по записки, водени по време на разпита от инспектор Джим Мориси. Когато Мориси отскочил да подремне три часа на кушетка в съблекалнята, ролята на секретар временно поел инспектор Ник Нийдам. Записките бяха обобщени в спретнат доклад от четиринайсет страници, за който Кърбър, Мориси и Нийдам се кълняха, че е истината, цялата истина и нищо друго освен истината. Нямаше нито дума за заплахи, лъжи, обещания, подвеждане, сплашване, физическо насилие или нарушаване на конституционни права. Нещо повече, пред съда инспекторите категорично отричаха да е имало нещо подобно.

Вторият вариант се различаваше коренно от първия. Един ден след ареста, когато останал сам в килията, обвинен в отвличане, изнасилване и предумишлено убийство, Донте се опомнил от психологическата травма на бруталния разпит и се отказал от признанията си. Обяснил на защитника си Роби Флак какво е станало. Под ръководството на адвокатата Донте започнал да пише свой разказ за разпита. Когато след два дни приключил, текстът бил напечатан от един сътрудник на мистър Флак. Версията на Донте заемаше четирийсет и три страници.

Сайтът предлагаше обобщение на двете версии с вмъкнати кратки анализи.

ПРИЗНАНИЕТО

На втори декември 1998 г., осемнайсет дни след изчезването на Никол Ярбър, Дрю Кърбър и Джим Мориси от полицейското управление на Слоун пристигат в клуба „Саут Сайд“ да търсят Донте. Клубът се посещава от най-изтъкнатите спортисти в района. Донте тренира там почти всеки ден след училище. Вдига тежести и възстановява контузията си глезен. Вече е в отлична форма и има

намерение следващото лято да постъпи в щатския университет „Сам Хюстън“, после да си опита късмета в тамошния футболен отбор.

Около 17:00 ч., когато напуска сам клуба, Донте е пресрещнат от Кърбър и Мориси, които го заговарят приятелски и питат дали иска да им разкаже за Никол Ярбър. Донте се съгласява и Кърбър предлага да се видят в участъка, където ще им е по-удобно. Донте е малко притеснен от това, но иска да окаже пълно съдействие. Той познава Никол — помагал е в нейното издирване, — но не знае нищо за изчезването ѝ и смята, че срещата в участъка ще отнеме само няколко минути. Потегля натам със стария семеен зелен пикап и паркира на мястото за посетители. Докато влиза в участъка, Донте не подозира, че прави последните си крачки на свобода. Той е на осемнайсет години, никога не е имал сериозни неприятности и не е подлаган на продължителен полицейски разпит.

В приемната го проверяват. Мобилният му телефон, портфейлът и ключовете от колата са прибрани и заключени в чекмедже „по съображения за безопасност“.

Инспекторите го водят към стая за разпити в сутерена на сградата. Наоколо има и други служители. Един от тях, униформен чернокож полицай, разпознава Донте и го заговаря за футбола. След като влизат в стаята за разпити, Мориси му предлага нещо за пиене. Донте отказва. В средата на стаята има малка правоъгълна маса. Донте сяда от едната страна, а двамата инспектори от другата. Стаята е добре осветена, без прозорци. В единия ъгъл има видеокамера на стойка, но според Донте тя не е насочена към него и не изглежда включена.

Мориси изважда лист хартия и обяснява, че Донте трябва да знае конституционните си права. Донте пита дали е свидетел или заподозрян. Инспекторът обяснява, че процедурата изисква всеки разпитван да бъде осведомен за правата си. Дребна работа. Обикновена формалност.

Донте започва сериозно да се притеснява. Прочита документа дума по дума и тъй като няма какво да крие, слага подписа си. Съдбоносно, трагично решение.

Невинните много по-често се отказват от правата си по време на разпит. Те знаят, че са невинни, и желаят да помогнат на полицаите, за да докажат невинността си. Виновните заподозрени рядко проявяват

желание да сътрудничат. Изпечените престъпници се смеят в лицата на полицаите и мълчат.

Мориси започва да води бележки от момента, когато „заподозреният“ влиза в стаята — 17:25 ч.

Говори предимно Кърбър. Разговорът започва с дълго обобщение на футболния сезон, победите, загубите, какво се е объркало в плейофите и най-новата клюка — смяната на треньорския състав. Кърбър изглежда искрено заинтересуван от бъдещето на Донте и изразява надежда глезенът му да оздравее, за да може да играе в колежа. Донте отговаря, че това непременно ще стане.

Следват много въпроси за него и семейството му, училището, трудовия му опит, мимолетния му сблъсък със закона заради онзи случай с марихуаната, когато е бил на шестнайсет години. След около час разговорът най-сетне стига до Никол. Тонът се променя. Усмивките изчезват. Въпросите стават по-настойтелни. Откога я познава? В колко класа са учили заедно? Общи приятели? С кое момиче ходи Донте? Кой са нейните приятелки? Излизал ли е с Никол? Не. Опитвал ли се е да излиза с нея? Не. Искал ли е да се среща с нея? С много момичета е искал да се среща. Бели момичета? Да, искал е, но не го е правил. Никога ли не е ходил с бяло момиче? Не. Носят се слухове, че двамата с Никол ходят заедно, но се мъчат да го опазят в тайна. Няма такава работа. Никога не са се срещали насаме. Никога не я е докосвал. Но нали признава, че е искал да ходи с нея? Искал е да ходи с много момичета — бели, чернокожи и дори латиноамериканки. Значи харесва всички момичета? Много, но не всички.

Кърбър пита дали Донте е участвал в издирването на Никол. Да, заедно с целия клас е обикалял часове наред да я търси.

Говорят за Джоуи Гембъл и някои други момчета, с които Никол се е срещала в гимназията. Кърбър пак пита настоятелно дали Донте е ходил с нея, дали не са се виждали тайно. Въпросите му приличат на обвинения и Донте започва да се тревожи.

Робърта Дръм винаги поднася вечерята точно в седем и ако по някаква причина е възпрепятстван да се прибере, Донте трябва да се обади по телефона. В седем вечерта той пита полицаите дали може да си върви. Само още няколко въпроса, отговаря Кърбър. Донте пита дали може да се обади на майка си. Получава отговор, че в участъка е забранена употребата на мобилни телефони.

След два часа в стаята Кърбър най-сетне хвърля бомбата. Съобщава на Донте, че имат свидетел, готов да разкаже как Никол е споделила с близки приятели, че ходят с Донте и често правят секс. Но трябвало да го пази в тайна. Иначе можело богатият ѝ баща в Далас да ѝ отреже издръжката и да я лиши от наследство. Църквата щяла да я заклейми. И тъй нататък.

Няма такъв свидетел, но на полицаите е разрешено да лъжат по време на разпит.

Донте категорично отрича каквато и да било връзка с Никол.

Кърбър продължава с измислицата. Свидетелят казвал, че Никол все повече се тревожела от тайната връзка. Искала да приключи, но Донте отказвал да я остави на мира. Подозирала го, че я следи. Смятала, че е полудял по нея.

Донте разпалено отрича всичко това. Настоява да узнае името на свидетеля, но Кърбър казва, че е поверително. Вашият свидетел лъже, повтаря на няколко пъти Донте.

Както при всеки разпит инспекторите знаят накъде водят въпросите им. Донте не знае. Внезапно Кърбър сменя темата и почва да разпитва Донте за зеления форд пикап — колко често го кара, къде и тъй нататък. Семейството притежава този пикап от години и всички деца го използват.

Кърбър пита Донте колко често пътува с пикапа до училище, до спортния клуб, до мола и някои други места, посещавани от гимназистите. Ходил ли е до мола вечерта на четвърти декември, петък, когато изчезва Никол?

Не. През онази вечер Донте е у дома с по-малката си сестра. Родителите му са на църковна сбирка в Далас. Донте е останал да гледа детето. За вечеря си притоплят замразена пица и гледат телевизия в хола — нещо, което майка им обикновено не разрешава. Да, зеленият пикап е бил паркиран пред къщата. Родителите са заминали за Далас със семейния буик. Съседите потвърждават, че пикапът си е бил на мястото. Никой не го е виждал да потегля през нощта. Сестрата свидетелства, че Донте е бил с нея цяла нощ и не е излизал.

Кърбър уведомява заподозрения, че разполагат със свидетел, който е видял зелен форд пикап на паркинга пред мола по времето, когато изчезнала Никол. Донте отговаря, че вероятно това не е единственият подобен пикап в Слоун. Започва да пита инспекторите

дали е заподозрян. На няколко пъти повтаря: Мислите ли, че аз съм отвлякъл Никол? Когато става ясно, че е така, той изпада в крайна паника. Плаши го мисълта, че е заподозрян.

Около 21 часа Робърта Дръм вече е разтревожена. Донте рядко пропуска вечерята и обикновено носи мобилния телефон в джоба си. Всичките ѝ обаждания до него се прехвърлят на гласова поща. Тя започва да звъни на приятелите му, но никой не знае къде е.

Кърбър открито обвинява Донте, че е убил Никол и се е отървал от трупа ѝ. Донте гневно отрича да има нещо общо с изчезването ѝ. Разговорът между двамата се изостря, езикът загрубява. Обвинения, отричане, обвинения, отричане. В 21:45 ч. Кърбър ритва стола назад и яростно напуска стаята. Мориси оставя писалката и се извинява за поведението на Кърбър. Казва, че човекът е под голямо напрежение, защото ръководи разследването, а всички искат да знаят какво е станало с Никол. Има известна надежда все още да е жива. Плюс това Кърбър има буен нрав и понякога не се удържа.

Донте разбира много добре, че полицаите разиграват класическия похват добро ченге — лошо ченге. Но тъй като Мориси се държи любезно, той разговаря с него. Не обсъждат случая. Донте моли за безалкохолно и нещо за ядене и Мориси отива да донесе.

Донте има добър приятел на име Тори Пикет. Двамата играят заедно футбол още от седми клас, но през лятото преди гимназията Тори е имал неприятности със закона. Заловен е при покупка на крек от полицейски агент под прикритие и по-късно освободен. Той не завършва гимназия и работи в една местна бакалия. Полицаите знаят, че Тори напуска работа всяка делнична вечер точно в десет, когато магазинът затваря. Двама униформени полицаи го чакат на изхода. Питат го дали би дошъл доброволно в участъка да отговори на няколко въпроса за случая с Никол Ярбър. Той се колебае, което поражда подозрения у полицаите. Казват му, че неговият приятел Донте вече е там и се нуждае от помощта му. Тори решава да види какво става. Откарват го с полицейска кола. В участъка Тори е отведен в стая през две врати от онази, където държат Донте. Стаята има голямо огледално стъкло, така че полицаите да наблюдават заподозрения, без той да ги вижда. Освен това вградените микрофони дават възможност разпитът да се чува от високоговорител в коридора. Инспектор Нийдам работи сам и задава обичайните общи, безобидни въпроси. Тори бързо се

отказва от конституционното право да мълчи. Скоро Нийдам насочва разговора към момичетата — коя с кого ходи и какви щуротии вършат. Тори твърди, че почти не познава Никол, от години не я е виждал. Той се изсмива на предположението, че неговият приятел Донте ходи с това момиче. След трийсет минути разпит Нийдам напуска стаята. Тори остава да чака.

Междувременно в „Хоровата капела“ Донте получава нов удар. Кърбър му съобщава, че имат свидетел, който ще потвърди, че Донте и Тори са отвлекли Никол, изнасилили са я в каросерията на зеления пикап, после са хвърлили тялото от моста над Ред Ривър. Донте се размива на това безумие и смехът му вбесява инспектор Кърбър. Донте обяснява, че се смее не на мъртвото момиче, а на фантазията, която излага Кърбър. Ако наистина разполага със свидетел, значи допуска голяма глупост, като вярва на този лъжлив идиот. Двамата си разменят остри реплики и взаимно се обвиняват в лъжа. Неприятната ситуация става още по-грозна.

Изведнъж Нийдам отваря вратата и съобщава на Кърбър и Мориси, че Тори Пикет е арестуван. Новината е тъй вълнуваща, че Кърбър скача на крака и отново напуска стаята.

След броени минути той се връща. Продължава разпита по същия начин и обвинява Донте в убийство. Когато Донте отрича всичко, Кърбър го обвинява, че лъже. Претендира да знае със сигурност, че Донте и Тори Пикет са изнасилили и убили момичето, и ако Донте иска да докаже невинността си, трябва да се подложи на полиграф. Проверка с детектор на лъжата. Според Кърбър резултатите от подобна проверка не можели да се фалшифицират и се приемали от съда за категорично доказателство. Донте се съмнява в това от самото начало, но същевременно решава, че идеята не е лоша и може да сложи край на безумието. Той знае, че е невинен. Знае, че може да мине проверката и по такъв начин да се отърве от Кърбър, преди да е станало по-зле. Дава съгласие да се подложи на теста.

Под натиска на полицейски разпит невинните много по-охотно приемат проверката с полиграф. Те нямат какво да крият и отчаяно искат да го докажат. По разбираеми причини виновните заподозрени рядко се съгласяват да се подложат на теста.

Донте бива отведен в друга стая и представен на инспектор Фъргюсън, когото Кърбър е събудил по спешност само преди час.

Фъргюсън е местният специалист по детектора на лъжата. Той настоява Кърбър, Мориси и Нийдам да напуснат стаята. Фъргюсън е извънредно любезен, кротък и дори се извинява, че подлага Донте на теста. Той обяснява всичко, попълва документите, подготвя машината и започва да разпитва Донте за изчезването на Никол Ярбър. Това продължава около час.

Когато приключва, Фъргюсън обяснява, че ще му трябват няколко минути, за да обобщи резултатите. Донте е отведен обратно в „Хоровата капела“.

Резултатите ясно сочат, че Донте казва истината. Но според Върховния съд на САЩ законът разрешава на полицаите да използват по време на разпит широка гама от методи за подвеждане. Те могат да лъжат както си искат.

Когато се връща в „Хоровата капела“, Кърбър държи книжната лента с графиките от теста. Захвърля я в лицето на Донте и го нарича „лъжливо копеле!“. Сега имат доказателство, че той лъже! Вече разполагат със сигурни данни, че е отвлякъл бившата си любовница, изнасилвил я е, после я е убил в пристъп на ярост и е хвърлил трупа от моста. Кърбър вдига лентата, разтърсва я пред лицето на Донте и обещава, че когато видят резултатите от теста, съдебните заседатели ще разберат вината му и ще го осъдят на смърт. Иглата те чака, повтаря Кърбър отново и отново.

Още една лъжа. Полиграфският метод е тъй пословично ненадежден, че резултатите му никога не се приемат в съда.

Донте е потресен. Призлява му. Объркан, той се мъчи да намери точните думи. Кърбър омеква и сяда срещу него. Казва, че при много случаи на ужасни престъпления, особено когато са ги извършили добри, почтени хора, а не престъпници, убиецът подсъзнателно изтрива деянието от паметта си. Просто го „блокира“. Случва се често и той, инспектор Кърбър, неведнъж го е срещал в дългогодишната си кариера. Подозира, че Донте много е харесвал Никол, може би дори я е обичал и не е искал да ѝ причини зло. Нещата са излезли извън контрол. Преди да се опомни, тя вече е била мъртва. После той е изпаднал в шок от смазващата вина. Затова се е опитал да изтрие стореното от паметта си.

Донте продължава да отрича. Изтощен е и отпуска глава върху лактите си. Кърбър стоварва юмрук върху масата и го стряска. Отново

го обвинява в престъплението, заявявайки, че разполагат със свидетели и доказателства и че след пет години го чака смърт. Както всички знаем, Тексас харесва смъртното наказание и екзекутира повече хора от всички останали щати, взети заедно, а прокурорите знаят как да задвижат системата, за да няма отлагания в изпълненията.

Кърбър предлага на Донте да си представи как майка му седи в стаята за свидетелите, ридае и му маха за сетен път, докато го връзват с ремъци и пускат отровата. Ти си мъртъв, повтаря той на няколко пъти. Но има изход. Ако Донте си излее душата, разкаже какво е станало и направи пълни признания, тогава той, Кърбър, ще гарантира щатът да не иска смъртна присъда. Донте ще получи доживотен затвор без право на помилване, което не е много приятно, но поне ще може да пише на майка си и да я вижда два пъти месечно.

Подобни заплахи със смърт и обещания за снизхождение нарушават конституцията и полицаите знаят това. Кърбър и Мориси отричат да са използвали тази тактика. Естествено, в записките на Мориси не се споменава за заплахи или обещания. Не са отразени точно часовете и последователността на събитията. Донте няма достъп до писалка и хартия и след пет часа губи представа за времето.

Около полунощ инспектор Нийдам отваря вратата и обявява: „Пикет проговори.“ Кърбър се усмихва на Мориси, после разиграва поредното театрално излизане.

Пикет е сам в заключената стая и кипи от яд, защото са го забравили. Повече от час при него не влиза никой.

Райли Дръм открива зеления си пикап паркиран пред градския затвор. Дълго е обикалял улиците и находката донякъде го успокоява. Същевременно го обзема тревога, че синът му се е забъркал в неприятности. Градският затвор на Слоун е в непосредствена близост до полицейското управление. Най-напред Райли отива в затвора и след кратка суматоха узнава, че синът му не е зад решетките. Няма данни да е приеман. В затвора има шейсет и двама задържани, но нито един от тях не е Донте Дръм. Младият бял надзирател познава Донте по име и оказва съдействие в рамките на възможностите си. Предлага на мистър Дръм да провери в съседния полицейски участък. Това обаче се оказва мъчително и объркващо. Минали са четирийсет минути след полунощ и външната врата е заключена. Райли съобщава по телефона на съпругата си последните новини, после обмисля как да влезе в

сградата. След няколко минути наблизко спира патрулна кола и от нея слизат двама униформени полицаи. Те разговарят с Райли Дръм, който им обяснява защо е тук. Влиза след тях и сяда във фоайето. Двата полицаи отиват да търсят сина му. Едва след половин час се връщат и казват, че Донте е на разпит. За какво? Защо? Полицаяте не знаят. Райли започва да чака. Поне момчето е в безопасност.

Първият пробив идва, когато Кърбър изважда голяма цветна снимка на Никол. Изтощен, сам, уплашен, разколебан и потресен, Донте хвърля поглед към красивото й лице и се разплаква. Кърбър и Мориси си разменят самоуверени усмивки.

Донте плаче няколко минути, после моли да използва тоалетната. Повеждат го по коридора, като спират до прозореца, за да види как Тори Пикет седи зад масата и пише в бележник. Донте го гледа смаяно, дори поклаща глава и промърморва нещо неясно.

Тори изписва обобщение от една страничка, в което отрича да знае каквото и да било за изчезването на Никол. По някаква случайност документът се изгубва из архивите на полицейското управление и повече не излиза на бял свят.

След връщането в „Хоровата капела“ Кърбър съобщава на Донте, че неговият приятел Тори е подписал клетвена декларация, в която разказва как Донте се срещал с Никол и бил луд по нея, но тя се тревожела за последствията и се опитвала да скъса. Донте бил отчаян и дебнел момичето. Тори се страхувал, че може да я нарани.

Докато изрича тия поредни лъжи, Кърбър държи пред себе си лист хартия, сякаш чете показанията на Тори. Донте затваря очи, тръска глава и се мъчи да проумее какво става. Но мислите му вече текат много по-бавно, реакциите му са съсипани от умора и страх.

Той пита дали може да си върви. Кърбър крещи, ругае го и заявява, че не може да си върви, защото е главен заподозрян. Той е виновникът. Имат доказателства. Донте пита дали му трябва адвокат, а Кърбър отговаря, че не му трябва, разбира се. Адвокатът не може да промени фактите. Адвокатът не може да съживи Никол. Адвокатът не може да спаси живота ти, Донте, но ние можем.

В бележките на Мориси не се споменава да е ставало дума за адвокати.

В 2:20 ч. след полунощ разрешават на Тори Пикет да си тръгне. Инспектор Нийдам го извежда през една странична врата, за да не се

срещне с мистър Дръм във фоайето. Полицаяте в сутерена са предупредени, че бащата на обвиняемия е в сградата и иска да го види. По-късно те отричат това под клетва на няколко съдебни заседания.

Мориси започва да изнемогва и Нийдам заема мястото му. През следващите три часа, докато Мориси дреме, бележките се водят от Нийдам. Кърбър не проявява признаци на умора. Атаките срещу заподозрения сякаш го наелектризират все повече. Той очаква да пречупи заподозрения, да разреши случая и да стане герой. Предлага на Донте още веднъж да го проверят с полиграфа, като този път се ограничат само до темата къде е бил на четвърти декември, петък, около десет часа вечерта. Първата реакция на Донте е да откаже, но това разумно решение е изместено от желанието да напусне стаята. Просто да избяга от Кърбър. Готов е на всичко, само и само да се отърве от този смахнат.

Инспектор Фъргюсън отново го свързва с машината и задава няколко въпроса. Полиграфът шуми, разграфената лента бавно пълзи напред. Донте гледа, без да разбира, но нещо му подсказва, че резултатите няма да се добри.

Резултатите отново сочат, че той казва истината. През онзи петък е бил у дома с малката си сестра и не е излизал навън.

Но истината няма значение. Докато той отсъства, Кърбър премества стола му в ъгъла, колкото се може по-далеч от вратата. Когато се връща, Донте сядва, а Кърбър придърпва своя стол така, че коленете им почти се допират. Отново започва да ругае Донте и му казва, че вторият тест е бил не просто провал, а „жесток провал“. За пръв път докосва Донте, като го мушка в гърдите с десния си показалец. Донте блъска ръката му настрани и е готов да се бие, когато Нийдам пристъпва напред с електрошоков пистолет. Полицаят изглежда нетърпелив да изпробва оръжието, но се въздържа. Двамата с Кърбър ругаят и заплашват Донте.

Мушкането с пръст продължава, придружено от непрестанни обвинения и заплахи. Донте осъзнава, че няма да му позволят да си тръгне, докато не даде на ченгетата каквото искат. А в края на краищата може и да са прави. Те изглеждат тъй уверени за това какво точно е станало. Изобщо не се съмняват, че той е замесен. Собственият му приятел казва, че между него и Никол имало връзка. Ами полиграфът — какво ще си помислят съдебните заседатели, когато

узнаят, че е излъгал. Донте започва да се съмнява в собствената си памет. Дали пък наистина не е изтрил спомена за онова ужасно деяние? А той не иска да умре — нито тогава, нито след пет или десет години.

В четири часа сутринта Райли Дръм напуска участъка и се прибира у дома. Опитва се да заспи, но не може. Робърта му прави кафе и двамата остават да чакат тревожно изгрева, сякаш дотогава всичко ще се изясни.

В 4:30 ч. Кърбър и Нийдам си дават почивка. Докато са сами в коридора, Кърбър казва: „Готов е.“

Няколко минути по-късно Нийдам тихо отваря вратата и надниква. Донте лежи на пода и хълца.

Донасят му поничка и кока-кола, после подновяват разпита. В главата на Донте бавно се оформя идея. След като не може да напусне, докато не им разкаже каквото искат, и след като в този момент би признал, че е убил собствената си майка, защо да не се подчини? Никол скоро ще се появи, жива или мъртва, и истината ще излезе наяве. Полицайте ще се изложат, задето са изкопчили насила признанието. Някой фермер или ловец ще се натъкне на нейните останки и тия клоуни ще станат за присмех. Донте ще бъде оправдан, освободен и всички ще го съжаляват. Ще бъде свободен.

Дванайсет часа след началото на разпита той поглежда Кърбър и казва:

— Дайте ми няколко минути, и ще ви кажа всичко.

След почивката Кърбър му помага да попълни празнотите. Измъкнал се е от къщи, след като сестра му е заспала. Отчаяно е искал да види Никол, защото тя го отблъсквала и се опитвала да скъса. Знаел, че Никол е на кино с приятелки. Потеглил натам самичък със зеления форд. Пресрещнал я на паркинга близо до колата ѝ. Тя приела да се качи при него. Пресекли Слоун и продължили през полето. Той искал секс, тя отказала. Всичко било свършено. Той се опитал да я насили, тя се съпротивлявала. Накрая я принудил да правят секс, но не било приятно. Тя го одраскала до кръв. Сблъсъкът загрубял. Той изпаднал в ярост, започнал да я души и вече не можел да спре, просто не можел, докато не станало твърде късно. После изпаднал в паника. Трябвало да направи нещо. Крещял срещу нея в каросерията на пикапа, но тя не отговаряла. Подкарал на север, към Оклахома. Загубил представа за

времето, после осъзнал, че утрото наближава. Трябвало да се прибере. Около шест часа сутринта на 5 декември той спрял пикапа на моста на шосе 244 над Ред Ривър. Било много тъмно и тя била все тъй мъртва. Хвърлил я през парапета и изчакал, докато чул ужасяващия плясък долу. Плакал по целия път обратно към Слоун.

Три часа Кърбър го инструктира, подканва, коригира, ругае и непрекъснато му напомня да каже истината. Подробностите трябва да бъдат перфектни, повтаря инспекторът. В 8:21 ч. сутринта най-сетне видеокамерата е включена. С посивяло, вцепенено лице Донте Дръм седи зад маса, върху която на видно място са сложени поничка и токущо отворено безалкохолно, за да личи полицейското гостоприемство.

Видеозаписът трае седемнайсет минути и ще му донесе смъртна присъда.

Донте е обвинен в отвличане, жестоко изнасилване и предумишлено убийство. Отвеждат го в килия, където веднага заспива.

В девет сутринта началникът на полицията и околния прокурор Пол Кофи организират пресконференция, за да обявят, че е разкрит убиецът на Никол Ярбър. За жалост един от бившите футболни герои на Слоун, Донте Дръм, е признал престъплението. Други свидетели потвърждават това. Съболезнования към близките на жертвата.

Признанието е оспорено незабавно. Донте се отказва от думите си и неговият адвокат Роби Флак разпространява яростно разобличение на полицаите и тяхната тактика. Месеци по-късно защитата подава иск до съда за анулиране на признанието. Съдебните заседания по иска продължават цяла седмица. Кърбър, Мориси и Нийдам дават подробни показания, а защитата разпалено оборва твърденията им. Те категорично отричат да са използвали заплахи, обещания или сплашване. Изрично заявяват, че не са си служили със заплаха за смъртно наказание, за да принудят Донте да им съдейства. Отричат да са обиждали заподозрения или да са го довеждали до изтощение и безсилие. Отричат Донте да е споменавал за адвокат или да е искал да прекрати разпита и да се прибере удома. Отричат да са знаели за присъствието на бащата на Донте в участъка и желанието му да види сина си. Отричат факта, че собствените им полиграфски проверки дават ясни признаци за откровеност; вместо това твърдят, че по тяхно мнение резултатите са „неубедителни“. Отричат каквато и да

било измама с въображаемите показания на Тори Пикет. Тори свидетелства в полза на Донте и отрича да е говорил на полицаите за някаква връзка между Донте и Никол.

Съдията по делото изказва сериозна загриженост относно признанието, но не чак толкова сериозна, че да го изключи от списъка на доказателствата. Отказва да го анулира и по-късно то е показано на съдебните заседатели. Донте го гледа и сякаш вижда на екрана непознат човек. Никой никога не е оспорвал сериозно факта, че именно този видеозапис осигурява осъждането му.

Признанието е оспорено и при обжалването, но Тексаският апелативен съд единодушно потвърждава смъртната присъда.

Когато приключи с четенето, Кийт стана от масата и отиде в тоалетната. Имаше чувството, че излиза от разпит. Минаваше полунощ. Знаеше, че няма да може да заспи.

Към седем часа сутринта във вторник в адвокатската кантора „Флак“ кипеше онази трескава, нервна енергия, която може да се очаква от група хора, напрегнали всички сили в безнадеждна борба срещу времето за спасяване на човешки живот. Нямаше усмивки, нямаше ги обичайните остроумия между колеги, разполагащи с абсолютната свобода да казват всекиму всичко по всяко време. Повечето от тях бяха присъствали преди шест години, когато в затвора в Хънтсвил езекутираха Ламар Билъпс, и тази смърт ги бе потресла. А Билъпс бе отвратителна личност. Любимото му занимание беше да пребива хора в кръчмарски побоища, за предпочитане с бiliarдни щеки или строшени бутилки, докато накрая щатът не изтърпя и сложи край на това. Преди да издъхне, осъденият каза само: „Ще се видим в ада.“ Беше виновен и дори не направи сериозен опит да го отрече. Гражданите на Слоун почти не забелязаха извършеното от него убийство в малко градче на стотина километра от тях. Той нямаше семейство и никой от кантората не се сближи с него. Роби буквално го ненавиждаше, но твърдо отстояваше вярата си, че щатът няма право да убие този човек.

Делото „Тексас срещу Донте Дръм“ бе съвсем различно. Сега се сражаваха за невинен човек и приемаха неговото семейство за свое семейство.

Дългата маса в голямата заседателна зала бе в окото на бурята. Фред Прайър докладваше накратко от Хюстън за усилията си да разколебае Джоуи Гембъл. Разговаряли по телефона късно вечерта в понеделник и Гембъл реагира още по-хладно.

— Все питаше сериозно престъпление ли е лъжесвидетелството — прогърмя гласът на Прайър от високоговорителя, включен на пълна мощност.

— Кофи го заплашва — заяви убедено Роби, сякаш знаеше това със сигурност. — Попита ли го дали е разговарял с окръжния прокурор?

— Мислех да го попитам, но се отказах — отговори Прайър. — Все едно, нямаше да ми каже.

— Кофи знае, че момчето е лъгало пред съда и го е предупредил, че в последния момент ще се обърнем към него — каза Роби. — Заплашил го е с присъда за лъжесвидетелство, ако промени показанията си. Искаш ли да се обзаложим, Фред?

— Не. Сигурно е така.

— Кажи на Джоуи, че срокът на давност е изтекъл. Кофи не може и с пръст да го пипне.

— Дадено.

Изключиха високоговорителя. На масата изникна поднос със сладки и наоколо се струпа тълпа. Двете адвокатки на Роби преглеждаха молбата до губернатора за отлагане. Марта Хандлър седеше в края на масата, приведена над съдебните протоколи. Арън Рей отпиваше кафе от картонена чашка и преглеждаше сутрешния вестник. Беше по риза и двата му кобура се виждаха съвсем ясно. Правната асистентка Бони работеше на лаптопа си.

— Да предположим, че Гембъл мине на наша страна — каза Роби на старшата си адвокатка, педантична дама на неопределена възраст. Преди двацет години бе съдил първия й пластичен хирург, когато една операция за обтягане на лицето даде крайно нежелателни резултати. Тя обаче не се отказа от корекциите, само смени клиниката. Казваше се Саманта Томас, или просто Сами, и когато не работеше по делата на Роби, съдеше лекари за допуснати грешки или работодатели за възрастова и расова дискриминация. — Пригответи молбата за всеки случай.

— Почти е готова — каза Сами.

Дежурната от приемната на име Фанта — стройна чернокожа жена, която бе играла баскетбол в местната гимназия и при други обстоятелства би получила диплома заедно с Никол Ярбър и Донте Дръм — влезе със списъка на телефонните обаждания.

— Позвъни репортер от „Уошингтън Поуст“. Искане да поговорите — каза тя на Роби, който незабавно се съсредоточи върху краката й.

— Познаваме ли го?

— За пръв път му чувам името.

— Тогава го зарежи.

— Репортер от „Хюстън Кроникъл“ е оставил съобщение снощи в десет и половина.

— Да не е Спили?

— Същият.

— Прати го на майната му.

— Не използвам такъв език.

— Добре, зарежи и него.

— Грета се обади на три пъти.

— Още ли е в Германия?

— Да, може да си позволи самолетен билет. Иска да знае дали с Донте могат да се оженят по интернет.

— Ти какво ѝ каза?

— Че е невъзможно.

— Обясни ли ѝ, че Донте е станал един от най-търсените ергени в света? Че през последната седмица има поне пет предложения за брак, все от Европа. Всякакви жени — млади, стари, дебели, слаби. Само по едно си приличат — че са грозни. И глупави. Обясни ли, че Донте гледа сериозно на брака и затова няма да бърза?

— Не съм разговаряла с нея. Беше оставила съобщение на гласовата поща.

— Добре. Не се занимавай с нея повече.

— Последното е от свещеника на някаква лутеранска църква в Топика, Канзас. Обади се преди десет минути. Каза, че може би има информация кой е убил Никол, но не знае как да постъпи.

— Страхотно, още един смахнат. Колко бяха през последната седмица?

— Вече не ги броя.

— Не му обръщай внимание. Направо е невероятно колко много откачалки прииждат в последния момент.

— Аз нямам нищо против да се обаждам на откачалките — каза Марта Хандлър.

— Ти просто търсиш материал — отсеке Роби.

— Сутрешните новини — обяви на висок глас една от правните асистентки и насочи дистанционното към големия телевизор в ъгъла.

Разговорите секнаха. Репортерът стоеше пред съда на окръг Честър, като че чакаше всеки миг да се случи нещо драматично. Гласът му се лееше от екрана:

— Градската управа е готова да се справи с евентуални размирици тук, в Слоун, след предстоящата екзекуция на Донте Дръм. Както знаете, Дръм бе осъден през деветдесет и девета година за жестокото изнасилване и убийство на Никол Ярбър и ако не получи в последния момент отлагане или помилване, ще бъде екзекутиран в затвора в Хънтсвил в шест часа вечерта в четвъртък. Дръм твърди, че е невинен, и мнозина тук, в Слоун, са на същото мнение. От самото начало процесът имаше расов оттенък и градът е, меко казано, разделен на два лагера. Тук съм с началника на полицията Джо Радфорд.

Камерата се оттегли, за да разкрие заоблената фигура на униформения полицейски началник.

— Господин началник, какво да очакваме, ако екзекуцията бъде изпълнена?

— Е, предполагам, че ще очакваме справедливостта да възтържествува.

— Предвиждате ли вълнения?

— В никакъв случай. Хората трябва да разберат, че съдебната система действа и че присъдата на виновния трябва да бъде изпълнена.

— Значи не предвиждате проблеми в четвъртък вечер?

— Не, но ще бъдем в пълна готовност.

— Благодаря ви.

Камерата отново се приближи, оставяйки полицаия извън кадър.

— Активисти се канят утре по обяд да проведат протест точно тук, пред съда. Осведомени източници потвърдиха, че кметството е издало разрешение. Подробности в следващите ни емисии.

Репортажът свърши и асистентката изключи звука. Роби не каза нито дума и всички пак се заеха за работа.

Тексаската комисия по помилванията се състоеше от седем души, всичките назначени от губернатора. Ако някой затворник желаше облекчаване на присъдата си, трябваше да подаде молба до комисията. Това можеше да е простичка молба на една страница или солидно досие с веществени доказателства, клетвена декларация и писма от цял свят. Молбата, която подаде Роби Флак от името на Донте Дръм, бе една от най-обемистите в цялата история на комисията. Комисията рядко проявяваше снизхождение. Отказът можеше да бъде обжалван пред губернатора, който нямаше право да помилва самостоятелно, но му се разрешаваше да даде трийсет дни отлагане. В редките случаи, когато комисията отменеше присъдата, губернаторът имаше право да отмени решението и щатът да пристъпи към екзекуцията.

Когато ставаше дума за смъртна присъда, решението обикновено се вземаше два дни преди екзекуцията. Членовете на комисията всъщност не се събираха за гласуване, а си разменяха циркулярни писма по факса. Така и го наричаха — „Смърт по факса“.

Смъртта по факса за Донте Дръм пристигна в 8:15 ч. сутринта във вторник. Роби прочете решението на глас пред своя екип. Никой не се изненада. Вече бяха загубили толкова схватки, че не очакваха победа.

— Тогава дайте да помолим губернатора за отлагане — каза с усмивка Роби. — Сигурен съм, че ще се зарадва да ни чуе отново.

От купищата предложения и молби, които неговата кантора бе подала през последния месец и щеше да продължи да бълва до смъртта на клиента, несъмнено най-безсмислената загуба на хартия бе молбата за отлагане до губернатора на Тексас. През изминалата година губернаторът на два пъти бе разрешил екзекуции въпреки решенията на Комисията по помилванията. Той обичаше смъртните присъди, особено когато търсеше гласове. Една от кампаниите му мина под девиза „Сурово тексаско правосъдие“ и включваше обещанието му „да изпразни отделенията на осъдените на смърт“. Разбира се, не като ги пусне на свобода.

— Да отидем при Донте — заяви Роби.

* * *

Пътуването от Слоун до затвора „Полънски“ близо до Ливингстън, Тексас, отнемаше три часа тежко шофиране по шосета с две платна. Роби бе изминавал този маршрут поне сто пъти. Преди няколко години, когато там имаше трима клиенти, осъдени на смърт — Донте, Ламар Билъпс и един мъж на име Коул Тейлър, — му беше дошло до гуша от глоби за превишена скорост, некадърни селски шофьори и разминавания на косъм, докато говореше по телефона. Купи си дълъг, масивен микробус с много свободно пространство и го откара в специализирана работилница във Форт Уърт, където му инсталираха телефони, телевизори и всевъзможни електронни приспособления заедно с две чудесни кресла, които можеха да се въртят и наклонят назад, канапе в дъното, ако Роби поискаше да дремне, и барче за в случай, че ожаднееше. Арън Рей бе назначен за шофьор. Правната асистентка Бони седеше отпред до него, готова за незабавно действие при първо нареждане на мистър Флак. Пътуванията станаха далеч по-плодотворни, тъй като през целия път до „Полънски“ и обратно Роби говореше по телефона, работеше на компютъра или четеше доклади в удобния си подвижен кабинет.

Креслото му беше точно зад шофьорското място. До него седеше Марта Хандлър. Отпред бяха Арън и Бони. Напуснаха Слоун в осем и половина вечерта и скоро поеха по лъкатушешките пътища между хълмовете на Източен Тексас.

Петата участничка в екипа бе нова. Казваше се доктор Кристина Хинз, или Кристи, както я наричаха в кантората на Флак, където никой не беше толкова надут, че да употребява титли, а малките имена обикновено се съкращаваха. Тя представляваше най-новото попълнение към дългия списък от експерти, за които Роби прахосваше пари в усилията си да спаси Донте. Занимаваше се с клинично-психиатрични изследвания на затворниците и условията в затворите и бе написала книга, в която между другото се твърдеше, че единичната килия е сред най-жестоките форми на мъчение. Срещу десет хиляди долара тя трябваше да се срещне с Донте, да го прегледа, после да

подготви (спешно) доклад с описание на влошеното му психическо състояние и да заяви, че (1) той е полудял от осемте години в единична килия и (2) подобно затворничество представлява жестоко и неприемливо наказание.

През 1986 г. Върховният съд на САЩ бе забранил екзекуциите на душевноболни. В последно отчаяно усилие Роби щеше да се опита да представи Донте като побъркан шизофреник, който не осъзнава нищо.

Начинанието изглеждаше безнадеждно. Кристи Хинз беше само на трийсет и две години, без никакъв опит в съдебната зала. Но това не тревожеше Роби. Той се надяваше на едно — след отлагане от няколко месеца Кристи да получи възможност да даде показания за психическото състояние на Донте. Сега тя бе заела канапето в дъното на каросерията и работеше трескаво както всички останали, потънала в купища документи.

Когато Роби приключи поредния телефонен разговор, Марта Хандлър каза:

— Може ли да поговорим?

Това бе станало стандартното и встъпление, когато имаше въпроси.

— Разбира се — отговори той.

Тя включи един от многото си диктофони и го плъзна пред него.

— Първо, финансовите въпроси. Ти беше назначен от съдията да представляващ Донте, който не е в състояние да покрие съдебните си разноси. Но...

— Да, на практика в Тексас не съществува понятието „обществен защитник“ — прекъсна я той. След няколко месеца работа с него Марта знаеше, че никога не е сигурно дали ще успее да довърши изречението. Роби продължи: — Затова местните съдии назначават свои приятели или подмамват някой нещастник, когато случаят е толкова безнадежден, че никой не го иска. Аз поех защитата доброволно. Дадох ми я на драго сърце. Никой друг адвокат в града не искаше и да чуе за случая.

— Но съпрузите Дръм не са чак толкова бедни. Те двамата...

— Да, но ето как стоят нещата. Само богат човек може да си позволи да наеме адвокат по дело за убийство, а в отделението на осъдените на смърт няма богаташи. Бих могъл да изкопча от семейството пет или десет хиляди долара, да ги накарам да направят

втора ипотека или нещо подобно. Но защо? Ще платят добрите хора от окръг Честър. Това е един от най-големите парадокси на смъртното наказание. Хората го искат — около седемдесет на сто от жителите на щата, — но нямат представа какво плащат за това удоволствие.

— Колко платиха? — умело вметна тя, преди да е заговорил отново.

— О, не знам. Много. Бони, колко са ни платили досега?

Без колебание и без да се озърта през рамо, Бони каза:

— Почти четиристотин хиляди.

Роби светкавично продължи:

— Тук влизат адвокатските хонорари от 125 долара на час плюс разходите, главно за детективи, а също и тлъста сума за вещи лица.

— Това са много пари — каза Марта.

— И да, и не. Когато работи за 125 долара на час, една адвокатска кантора понася сериозни загуби. Никога не бих го повторил. Не мога да си то позволя. Данъкоплатците също, но аз поне знам какво губя. Те не знаят. Попитай някого на Мейн Стрийт в Слоун колко плащат той и съгражданите му за делото срещу Донте Дръм и знаеш ли какво ще ти отговори?

— Откъде да...

— Ще каже, че няма представа. Чувала ли си за братята Тули от Западен Тексас? Това е знаменит съдебен процес.

— Съжалявам, сигурно съм пропуснала...

— Двама идиоти от някакъв пуцинак в Западен Тексас. Кой окръг беше, Бони?

— Минго.

— Окръг Минго. Глуха земеделска провинция. Страхотна история, слушай. Тия двама дръвници ограбвали магазини и бензиностанции. Елементарна престъпност. Една нощ нещо се объркало и била застреляна млада служителка. С рязана ловна пушка, грозна работа. Хванали братята Тули, защото момчетата изобщо не се сетили за видеокамерите. Градът е потресен. Полицайте се пъчат. Прокурорът обещава светкавично правосъдие. Всички искат бърз съд и незабавна екзекуция. В окръг Минго няма голяма престъпност и нито един съдебен заседател не е изпращал човек на смърт. В Тексас има много начини да се почувстваш непълноценен, но да живееш в община, останала настрана от смъртното наказание, това си е направо

позор. Какво ще си кажат роднините от Хюстън? Сега хората в Минго виждат златния шанс. Искат кръв. Момчетата отказват споразумение, защото прокурорът настоява за смъртна присъда. В такъв случай има ли смисъл да си признават? Изправят ги заедно пред съда. Бърз процес — и ето ти смъртна присъда. При обжалването излизат наяве всякакви грешки. Прокурорът е съсипал цялото дело. Присъдите са отменени. Връщат момчетата да бъдат съдени поотделно. Два процеса вместо един. Водиш ли си бележки?

— Не. Мъча се да открия къде е връзката.

— Това е страхотна история.

— Да, другото няма значение.

— Минава около година. Съдят момчетата поотделно. Две нови присъди ги пращат пак в отделението на осъдените на смърт. Апелативният съд пак открива проблеми. Имам предвид очебийни, непреодолими проблеми. Прокурорът е потресаващо тъп. Отмяна на присъдите, връщане за нови дела. Третия път заседателите в единия процес решават, че стрелецът е извършил непредумишлено убийство и той получава доживотна присъда. Другите лепват предумишлено убийство на брат му, който не е държал пушката, и го осъждат на смърт. Върви ги разбери. Това е Тексас. Сега единият брат лежи до живот. Другият се самоуби преди няколко месеца. Някак се докопал до бръснарско ножче и си прерязал вените.

— И каква е поуката?

— Ето я. От началото до края този процес е струвал на окръг Минго три милиона долара. Наложило се на няколко пъти да вдигнат данъците, което довело едва ли не до бунтове. Драстично орязали бюджета за училища, пътна поддръжка и здравни услуги. Затворили единствената си библиотека. Години наред градът висял на ръба на фалита. И всичко това можело да се предотврати, ако прокурорът бил разрешил на момчетата да се признаят за виновни и да приемат доживотна присъда без право на помилване. Разправят, че днес смъртната присъда не е чак толкова популярна в окръг Минго.

— Повече ме интересуваше...

— В общи линии, за да убиеш законно някого в Тексас, трябва около два милиона долара. За сравнение — годишната издръжка в отделението на осъдените на смърт струва към трийсет хиляди.

— Чувала съм го и преди — каза Марта.

И наистина беше чувала всичко това. Роби никога не пропускаше възможността да демонстрира ораторското си майсторство, особено когато ставаше дума за една от любимите му теми — смъртното наказание.

— Но пък какво толкова? Ние в Тексас имаме много пари.

— Може ли да поговорим за Донте Дръм?

— Нямам нищо против.

— Фондът за неговата защита. Ти...

— Създаден преди няколко години с нетърговска цел според всички изисквания и правилници на данъчните власти. Управляван съвместно от моята кантора и Андреа Болтън, по-малката сестра на Донте Дръм. Какво е събрано до момента, Бони?

— Деветдесет и пет хиляди долара.

— Деветдесет и пет хиляди долара. И какво има в наличност?

— Нула.

— Така си и мислех. Искаш ли да ти кажа къде са отишли парите?

— Може би. Къде са отишли?

— За съдебни разноски, фирмени разходи, вещи лица, малко пътни за свиждания на близките с Донте. Не е много доходно начинание. Всички пари са събрани по интернет. Честно казано, нямахме нито хора, нито време, за да разгърнем набирането на средства.

— Кой са дарителите?

— Предимно британци и европейци. Средното дарение е около двайсет долара.

— Осемнайсет и петдесет — уточни Бони.

— Много е трудно да се събират пари за осъден убиец, независимо от обстоятелствата.

— С колко си на червено? — попита Марта.

Отговорът се позабави. Накрая Бони леко сви рамене.

— Не знам — каза Роби. — Сигурно петдесет хиляди, нищо чудно и да са сто. Може би трябваше да похарча повече.

Телефоните звъняха неспирно. Сами от кантората имаше някакъв въпрос към шефа. Кристи Хинз разговаряше с друг психиатър. Арън също държеше телефон с едната ръка, а с другата въртеше волана.

Празненството започна отрано с питки от сладки картофи, току-що извадени от фурната на Рива. Тя обичаше както вкуса им, така и самото печене и се престори на изумена, когато Шон Фордайс призна, че никога не ги е опитвал. Още преди той да пристигне заедно с цялата си грижовна свита — фризьор, гримьорка, секретарка и сценарист — домът на Рива и Уолис Пайк вече бе претъпкан с приятели и съседи. От входната врата лъхаше на пържена шунка. Два дълги камиона влязоха на заден ход в двора и след малко дори техниците дъвчеха питки.

Шон Фордайс имаше ирландски корени, но живееше на Лонг Айланд. Тълпата леко го раздразни, но той надяна добродушната маска и се зае да раздава автографи. Беше звездата, а тия хора — негови почитатели. Те купуваха неговите книги, гледаха неговото предаване и му осигуряваха рейтинг. Той позволи да му направят няколко снимки, изяде една питка с шунка и се престори на очарован. Беше възпълен, с подпухнало лице и по нищо не приличаше на типична звезда, но това вече нямаше значение. Носеше тъмни костюми и старомодни очила, които го правеха по-интелигентен на вид от собственото му предаване.

За студио избраха стаята на Рива — голямата пристройка, прилепена зад къщата като раково образувание. Рива и Уолис седяха на канапето, зад тях се виждаха увеличени цветни снимки на Никол. Уолис бе сложил вратовръзка и си личеше, че току-що са го измъкнали от спалнята. Рива беше усърдно гримирана, с прясно боядисана и накъдрена коса, облечена в най-хубавата си черна рокля. Фордайс седеше на стол близо до тях. Гримьорката пудреше челото му, фризьорът го пръскаше с лак. Техниците гласяха осветлението. Направиха звукови проби. Настроиха мониторите. Съседите бяха изтласкани зад камерите със строга заръка да не издават нито звук.

— Тишина! — обяви продуцентът. — Снимаме.

Близък план на Фордайс, приветстващ зрителите на поредния епизод. Той обясни къде се намира, с кого разговаря и разказа накратко за престъплението, признанието и присъдата.

— Всичко върви според очакванията — мрачно изрече той. — Мистър Дръм ще бъде екзекутиран вдругиден.

Фордайс представи майката и доведения баща и, разбира се, изрази съболезнования за трагедията. Благодарил им, че са отворили

дома си, за да види целият свят страданието им. Започна с Никол. Гласът му прозвуча почти умолително:

— Разкажете ни за нея.

Уолис не се и опита да проговори. Щеше да мълчи през цялото интервю. Представлението принадлежеше изцяло на Рива. Развълнувана и възбудена, тя се разплака още от първите думи. Но вече имаше тъй богат опит в публичните ридания, че можеше да говори, без това да ѝ пречи. И тя се впусна в безкраен монолог за дъщеря си.

— Липсва ли ти Никол? — зададе Фордайс един от типичните си нелепи въпроси, целящ само да разпали емоциите.

Рива призна, че ѝ липсва. Фордайс извади от джоба на самото си бяла кърпичка. Ленена. Съчувствието буквално струеше от него.

Най-сетне стигнаха до екзекуцията, която беше гвоздеят на предаването.

— Все още ли възнамеряваш да присъстваш? — попита той, без да се съмнява в отговора.

— О, да — каза тя, а Уолис намери сили да кимне.

— Защо? Какво означава това за теб?

— Означава много — отвърна тя. Мисълта за мъст пресуши сълзите. — Този звяр отне живота на дъщеря ми. Заслужава да умре и аз искам да бъда там, да го гледам в очите, докато изпуска последен дъх.

— Мислиш ли, че и той ще те гледа?

— Не вярвам. Той е страхливец. Щом е могъл да направи това с безценното ми момиченце, едва ли ще има мъжеството да ме погледне в очите.

— А последната му дума? Искаш ли да ти се извини?

— Да, но не се надявам. Той така и не пое отговорност за убийството.

— Признал е.

— Да, но после размисли и от тогава до днес отрича. Очаквам да отрече и когато го вържат с ремъците.

— Опитай се да погледнеш в бъдещето, Рива. Кажи ни какво смяташ, че ще изпиташ, когато го обявят за мъртъв.

Самата мисъл за това я накара да се усмихне, но тя бързо се окопити.

— Облекчение, печал... не знам. Ще бъде като прелистване на поредната страница в една дълга и тъжна история. Но няма да е краят.

Тук Уолис лекичко се навъси.

— А коя е последната страница, Рива?

— Когато загубиш дете, Шон, особено ако ти го отнемат по такъв жесток начин, няма край.

— Няма край — мрачно повтори той, после се завъртя към камерата и с подчертан драматизъм изрече отново: — Няма край.

Направиха кратко прекъсване, разместиха камерите и пак напръскаха с лак косата на Фордайс. Когато започнаха отново да снимат, той успя да изкопчи от Уолис няколко неохотни приказки, които нямаше да заемат и десет секунди екранно време.

Снимките приключиха за по-малко от час. Фордайс се оттегли припряно — работеше и по една екзекуция във Флорида. Погрижи се всички да разберат, че ще стигне дотам с частен самолет. Един от снимачните му екипи щеше да остане в Слоун още два дни с надеждата да избухне насилие.

В четвъртък вечер Фордайс щеше да бъде в Хънтсвил. Очакваше още драми и се молеше екзекуцията да не бъде отложена. Любимата му част от предаването беше интервюто след екзекуцията, когато пресрещаше близките на жертвата веднага след излизане от затвора. Обикновено те бяха емоционално съсипани, но той знаеше, че Рива ще озари екрана с присъствието си.

На Дейна ѝ трябваха почти два часа упорити молби и уговорки по телефона, докато откри подходящия полицейски чиновник, готов да разрови досиетата и да потвърди, че наистина на 6 януари 1999 г. някой си Травис Бойет е бил задържан за шофиране в нетрезво състояние на територията на град Слоун, Тексас. След ареста били добавени по-сериозни обвинения. Освободен под парична гаранция, Бойет веднага напуснал града. Обвиненията отпаднали и делото било прекратено. По-късно Бойет бил арестуван в Канзас и осъден на десет години затвор. Чиновникът обясни, че в Слоун прекратявали всички дела, по които не можело повече да се работи. Срещу Бойет нямало текущи обвинения, поне на територията на Слоун и окръг Честър.

Кийт, който не бе успял да заспи и си свари първата доза кафе в три и половина сутринта, позвъни в кантората на мистър Флак около седем и половина. Нямаше ясна представа какво ще каже на адвоката, ако успее да се добере до него, но двамата с Дейна бяха решили, че не могат да седят със скръстени ръце. Когато асистентката на Флак го отпрати набързо, той реши да опита с друг юрист.

Матю Бърнс беше заместник-прокурор и активен енориаш на „Сейнт Марк“. Двамата с Кийт бяха връстници и заедно ръководеха бейзболните отбори на синовете си. За щастие във вторник сутринта Бърнс не участваше в някакъв процес, но все пак бе доста зает със съдебни формалности. Кийт го откри в една от съдебните зали и седна на последния ред да погледа как се раздава правосъдие. След час нервите му не издържаха и понечи да си тръгне, макар че нямаше представа къде ще отиде. Точно тогава Бърнс приключи поредното изложение към съдията, прибра документите в куфарчето си и пое към изхода. Кимна на Кийт да го по следва. Прекосиха оживените коридори и си намериха спокойно място на една протритата дървена пейка близо до стълбището.

— Изглеждаш ужасно — подхвърли любезно Бърнс.

— Благодаря. Не знам дали това е най-учтивият начин да поздравяш свещеника си. Снощи не можах да мигна, Матю. Нито

минута. Погледна ли в уебсайта?

— Да, за около десет минути от службата. Никога не бях чувал за Дръм, но тия случаи си приличат. Станали са обичайни за Тексас.

— Дръм е невинен, Матю — каза Кийт с увереност, която изненада неговия приятел.

— Е, така пише в уебсайта. Но той не е първият убиец, претендиращ за невинност.

Двамата рядко бяха разговаряли за закона. Кийт предполагаше, че като прокурор Матю подкрепя смъртното наказание.

— Убиецът е тук, в Топика, Матю. В неделя сутринта беше в нашата църква. Сигурно е седял недалеч от теб и семейството ти.

— Слушам те.

— Освободен е наскоро, трябва да остане деветдесет дни в дом за адаптация и умира от мозъчен тумор. Вчера дойде при мен да се посъветва. Има дълго досие със сексуални престъпления. На два пъти разговарях с него и той призна — поверително, разбира се, — че е изнасилвил и убил момичето. Знае къде е заровено тялото. Не иска Дръм да бъде екзекутиран, но и не иска да си признае публично. Не е на себе си, Матю — побъркан психопат, който ще умре след няколко месеца.

Матю ахна и отметна глава като от плесница.

— Мога ли да попитам защо се намесваш?

— Не знам. Просто тъй стана. Знам истината. Въпросът е как се спира екзекуция.

— Боже мой, Кийт!

— Да, разговарях и с Бог и все още чакам напътствието Му. Но междуременно ще ми трябва съвет от теб. Позвъних на защитника в Тексас, но не стигнах доникъде.

— Не трябва ли да пазиш тия неща в тайна?

— Да. И ще ги пазя. Ами ако убиецът реши да си признае, да каже истината, да спаси онзи човек от екзекуция? Тогава? Какво да направим ние?

— Ние ли? Не бързай толкова, човече.

— Помогни ми, Матю. Не разбирам законите. Четох уебсайта, докато ми се премрежиха очите, и колкото повече чета, толкова повече се обърквам. Как можеш да осъдиш човек за убийство, след като няма труп? Как можеш да повярваш в самопризнание, когато очевидно е

изтръгнато насила? Защо на доносниците в затвора се разрешава да свидетелстват срещу облекчаване на присъдата? Как може чернокож обвиняем да бъде съден от дванайсет бели заседатели? Как може заседателите да са толкова слепи? Къде са апелативните съдилища? Имам дълъг списък с въпроси.

— А аз не мога да отговоря на всички, Кийт. Струва ми се обаче, че най-важен е първият — как се спира екзекуция?

— Теб питам, приятел. Ти си юристът.

— Добре, добре. Чакай да си помисля. Ще пиеш кафе, нали?

— Да. Изпил съм само три-четири литра.

Слязоха по стълбището до малкия бюфет, където намериха маса в ъгъла. Кийт взе две кафета и когато седна, Матю каза:

— Трябва да намериш трупа. Ако твоят човек посочи къде е, адвокатите на Дръм сигурно ще издействат отлагане от съда. Ако не, губернаторът може да отмени екзекуцията. Не знам точно каква е процедурата там. Във всеки щат е различно. Без тялото обаче твоят човек ще е като всеки друг откачалник, жадуващ за внимание. И не забравяй, Кийт, ще има и други действия в последния момент. Адвокатите знаят как да разиграват системата. Може да имаш повече време, отколкото предполагаш.

— В Тексас действат доста ефикасно.

— Добре казано.

— Преди две години Дръм е бил само на седмица от екзекуцията. Но молбата за отлагането и била уважена от федералния съд. Не ме питай точно как е станало, снощи го четох и още не съм наясно. Така или иначе, според уебсайта вече едва ли ще има спасение в последния миг. Дръм си е получил чудото. Късметът му е изчерпан.

— Най-важно е да се намери тялото. То би било единственото сигурно доказателство, че твоят човек казва истината. Знаеш ли къде е? Ако знаеш, не споделяй подробности. Просто ми кажи, че знаеш.

— Не. Каза ми щата, близкия град и местността, но било скрито тъй добре, че сам той щял да се затрудни да го намери.

— В Тексас ли е?

— В Мисури.

Матю поклати глава. Отпи голяма глътка и каза:

— Ами ако е просто поредният затворник лъжец, Кийт? Срещам ги по десетина на ден. Те лъжат за всичко. Лъжат по навик. Лъжат

дори когато истината ще им бъде далеч по-полезна. Лъжат съда и собствените си адвокати. И колкото по-дълго остават в затвора, толкова повече лъжат.

— Пръстенът ѝ с инициалите на гимназията е у него, Матю. На евтина верижка около врата му. Дебнал е момичето, бил е вманиачен. Показа ми пръстена. Държах го в ръцете си.

— Сигурен ли си, че е истински?

— Ако го беше видял, нямаше да се съмняваш.

Още една глътка. Матю погледна часовника си.

— Тръгваш ли вече?

— След пет минути. Готов ли е да отиде в Тексас и да разкрие истината?

— Не знам. Казва, че ако напусне щата, нарушава условията на предсрочното освобождаване.

— Това поне е вярно. Но какво го вълнува, щом умира?

— И аз му зададох този въпрос. Отговори уклончиво. Плюс това няма пари, няма как да стигне дотам. А и да стигне, кой ще му повярва?

— Защо се обади на адвоката?

— Защото съм отчаян, Матю. Вярвам на онзи тип и вярвам, че Дръм е невинен. Може би адвокатът на Дръм ще знае как да постъпи. Аз не знам.

Разговорът секна. Матю кимна и размени няколко думи с двама други адвокати на съседната маса. Пак погледна часовника си.

— Един последен въпрос — каза Кийт. — Чисто хипотетичен. Ами ако го убедя незабавно да замине за Тексас и да разкаже историята си?

— Нали току-що каза, че не може да стигне дотам.

— Да, но ако аз го откарам?

— Не, по дяволите. Не, Кийт. Така ставаш съучастник на нарушението му. В никакъв случай.

— Много ли е сериозно?

— Не съм сигурен, но може да пострада доброто ти име. Току-виж, дори те лишили от сан. Не вярвам да попаднеш зад решетките, но ще е твърде мъчително.

— Тогава как да стигне дотам?

— Ти каза, че той няма такова желание.

— Но ако размисли?

— Карай стъпка по стъпка, Кийт. — Трети поглед към часовника.
— Виж, трябва да бягам. Дай да се срещнем някъде за един бърз обяд и да довършим разговора.

— Добра идея.

— Малко по-нататък, на ъгъла със Седма улица, има едно ресторантче — „При Епи“. Там можем да седнем на някоя масичка в дъното и да си поговорим на спокойствие.

— Знам къде е.

— Добре, ще се видим на обяд.

Зад бюрото в приемната на Анкър Хаус седеше все същият вечно навъсен бивш затворник. Беше се съсредоточил върху кръстословицата пред себе си и троснато каза, че Бойет го няма.

— На работа ли е? — кротко попита Кийт.

— В болницата. Снощи го откараха.

— Какво стана?

— Гърчове и припадъци, доколкото знам. Травис си е една развалина.

— В коя болница го откараха?

— Не съм карал линейката, та да знам.

Човекът отново се приведе над кръстословицата и разговорът приключи.

Кийт откри пациента на легло до прозореца в двойна стая на третия етаж в болницата „Сейнт Франсис“. Тънка завеса делеше двете легла. Тук познаваха свещеника по лице от многобройните му предишни посещения, затова той само каза на сестрата, че Травис Бойет е идвал в неговата църква и трябва да поговорят. Нямахше нужда от повече обяснения.

Бойет беше буден, с венозна система на лявата ръка. Като видя Кийт, той се усмихна и направи усилие да се ръкува. Гласът му прозвуча глухо и дрезгаво.

— Благодаря, че дойдохте, пасторе.

— Как се чувстваш, Травис?

Минаха пет секунди. Бойет леко надигна лявата си ръка и отговори:

— Страхотни лекарства. Чувствам се по-добре.

— Какво стана? — попита Кийт, макар да се досещаше.

Бойет се озърна към прозореца, макар че отвъд стъклото нямаше нищо освен сиво небе. Минаха десет секунди.

— След като си тръгнахте, пасторе, много се разтревожих. Главоболието ме връхлетя и не искаше да отmine. После припаднах и ме докараха тук. Казаха, че съм имал гърчове.

— Съжалявам, Травис.

— Вината е най-вече ваша, пасторе. Вие ме разтревожихте. Вие ме докарахте до това състояние.

— Много съжалявам, но моля те, не забравяй, че ти сам дойде при мен. Искаше помощ. Разказа ми за Донте Дръм и Никол Ярбър, чиито имена чувах за пръв път. Каза каквото каза. Не аз те потърсих, а ти мен.

— Вярно.

Бойет затвори очи. Дишаше тежко, с усилие.

Настана дълго мълчание. Кийт се приведе напред и изрече почти шепнешком:

— Буден ли си, Травис?

— Да.

— Тогава слушай. Имам план. Искаш ли да го чуеш?

— Дадено.

— Най-напред ще направим видеозапис на твоя разказ. В него признаваш какво си направил с Никол. Обясняваш, че Донте няма нищо общо с нейното отвлечение и убийство. Разказваш всичко, Травис. И казваш къде е заровена. Описваш всички възможни подробности, тъй че с малко късмет да успеят да я намерят. Ще направим записа още сега. Тук, в болницата. После го пращам по интернет в Тексас — на адвокатата на Донте, на прокурора, на съдията, на полицаите, апелативните съдилища, губернатора и всички тамошни вестници и телевизионни канали, за да знаят. Всички ще разберат. По електронен път може да стане за броени минути. Следва втората част от плана. Даваш ми пръстена, аз го фотографирам и пращам снимки навсякъде, пак по интернет. Със спешен куриер ще го пратя на адвокатите на Донте и те ще разполагат с вещественно доказателство. Как ти се струва, Травис? Можеш да разкажеш всичко, без да напускаш болничното легло.

Очите не се отвориха.

— Чуваш ли ме, Травис?

Тихо пъшкане.

— Аха...

— Ще се получи, Травис. Не бива да губим повече време.

— Нищо няма да излезе.

— Какво можем да загубим? Само живота на един невинен човек.

— Снощи ме нарекохте лъжец.

— Защото излъга.

— Открихте ли досието за ареста ми в Слоун?

— Открих го.

— Значи не съм излъгал.

— Да, за това каза истината. Както и за Донте Дръм.

— Благодаря. Сега ще спя.

— Недей така, Травис. Записът ще стане за по-малко от петнайсет минути. Ако искаш, мога да го направя дори сега, с мобилния ми телефон.

— От вас пак ме заболя глава, пасторе. Усецам нов пристъп. Вървете си и, моля ви, не идвайте повече.

Кийт се надигна и въздъхна дълбоко. За да няма недоразумения, Бойет повтори още веднъж на висок глас:

— Вървете си и, моля ви, не идвайте повече.

Взеха си по една порция телешка яхния и се настаниха на маса в дъното на ресторантчето. Матю извади бележник от джоба си и заговори с пълна уста.

— За случая няма подходящ параграф, но вероятно ще те обвинят във възпрепятстване на правосъдието. Не си и помисляй да водиш онзи тип в Тексас.

— Току-що говорих с нашия човек. Той...

— Нашият човек ли? Не подозирах, че вече съм в екипа.

— Той е в болница. Снощи е имал гърчове. Туморът го убива бързо. Вече няма желание да помогне. Той е изрод, психопат, вероятно е бил луд още преди туморът да завладее мозъка му.

— А защо е дошъл в църквата?

— Навярно за да се откъсне от онзи дом за няколко часа. Не, не трябваше да го казвам. Видях у този човек истински чувства, истинска вина и мимолетно желание да постъпи правилно. Дейна откри един от бившите му надзорници в Арканзас. Полицаят се разприказвал и споделил, че в затвора нашият човек е членувал в някаква банда за расово превъзходство. Естествено, Донте Дръм е чернокож и затова се съмнявам дали наистина му съчувства.

— Не ядеш — каза Матю.

— Не съм гладен. Хрумна ми друга идея.

— Недей да ходиш в Тексас. Там сигурно ще те застрелят.

— Добре, добре. Ето каква е идеята. Защо не се свържеш с адвоката на Донте Дръм? Като обикновен Божи служител аз не успях да стигна по-далеч от секретарката. Но ти си юрист, прокурор и знаеш на какъв език да им говориш.

— И какво да му кажа?

— Кажу ми, че имаш основания да подозираш, че истинският убиец е тук, в Топика.

Матю дъвчеше мълчаливо. После каза:

— И това е всичко? Просто така. Ни в клин, ни в ръкав звъня на онзи адвокат. Казвам каквото казвам, което не е никак много, и адвокатът получава нови муниции, за да атакува съда и да спре екзекуцията. Правилно ли те разбрах, Кийт?

— Знам, че можеш да бъдеш много по-убедителен.

— Представи си тогава другия вариант — че си имаш работа с типичен патологичен лъжец, обречен да умре. Някакъв несретник, който решава да си отиде с гръм и трясък, да си отмъсти с един последен удар срещу системата, която го е прегазила. Научава за случая в Тексас, подготвя си домашното, разбира, че тялото не е открито, и хоп — историята му е готова. Намира уебсайта, научава фактите наизуст и сега си играе с теб. Представяш ли си какво внимание ще привлече този тип? Но болестта му подлага крак. Зарежи, Кийт. Сигурно е измамник.

— Откъде е научил за случая?

— Пише го във вестниците.

— Как е намерил уебсайта?

— Чува ли си за Гугъл?

— Той няма достъп до компютри. През последните шест години е лежал в затвора в Лансинг. Затворниците нямат достъп до интернет. Би трябвало да го знаеш. Можеш ли да си представиш какво щеше да стане, ако имаха? Достъп плюс толкова много свободно време. Нито един компютър в света нямаше да е в безопасност. И в дома няма достъп до компютър. Този човек е на четирийсет и четири, Матю. Половината си живот е прекарал в затвора. Сигурно се ужасява и от компютрите.

— А признанието на Дръм? То не те ли смущава?

— Смущава ме, разбира се, но според уебсайта...

— Стига, Кийт. Онзи сайт е създаден от адвокатите му. Ясно е какво ще твърди. Толкова е едностранчив, че губи всякаква достоверност.

— Ами пръстенът?

— Обикновен ученически пръстен, има милиони такива. Не е кой знае колко трудно да се фалшифицира.

Раменете на Кийт провиснаха и изведнъж го обзе непоносима умора. Нямаше сили да продължи този спор.

— Трябва да поспиш, приятелю — каза Матю. — И да забравиш случая.

— Може би си прав.

— Така мисля. А ако в четвъртък екзекуцията бъде изпълнена, не се обвинявай. По всичко личи, че ще накажат когото трябва.

— Говориш като истински прокурор.

— Който случайно е и твой приятел.

На 29 октомври 1999 г., две седмици след произнасянето на присъдата, Донте Дръм пристигна в корпус „Елис“ към затвора в Хънтсвил — градче с трийсет и пет хиляди жители, разположено на около сто и четирийсет километра северно от Хюстън. След обичайните формалности му връчиха стандартното облекло от два комплекта бели ризи и панталони, два бели гащеризона, четири чифта боксерки, две бели тениски, чифт гумени чехли за баня, едно тънко одеяло и една малка възглавница. Дадох му също така четка и паста за зъби, пластмасов гребен и ролка тоалетна хартия. Отведоха го в тясна килия с бетонен нар, стоманена тоалетна чиния и мивка. Така стана един от всичките 452 мъже в отделението. Двайсет и двете осъдени на смърт жени бяха в друг затвор, близо до Гейтсвил, Тексас.

За добро поведение го водеха затворник първа категория. Като такъв му се полагаха някои допълнителни привилегии. Можеше да работи по четири часа дневно в шивашката работилница към корпус „Елис“. Разрешаваха му разходки на двора заедно с още няколко затворници. Веднъж на ден можеше да се къпе сам, без надзирател. Имаше достъп до църковните служби, занаятчийските работилници и образователните програми. Можеше да получава отвън до седемдесет и пет долара месечно. Можеше да си купи телевизор, радиоприемник, канцеларски принадлежности и храна от лавката. Разрешаваха му се свиждания по два пъти в седмицата. Нарушителите на правилника попадаха във втора категория и губеха част от привилегиите. Лошите момчета от трета категория губеха всичко.

Макар че бе лежал в окръжен затвор почти година, попадането в отделението на осъдените на смърт го потресе. Шумът беше непоносим — включените на пълна мощност радиоприемници и телевизори, непрестанното бърбене на останалите затворници, крясъците на надзирателите, свистенето и бълбукането на старите водопроводни тръби, тряскането на железни врати. В едно писмо до майка си той сподели: „Шумотевицата никога не спира. Никога. Опитвам се да не я забелязвам и успявам за час-два, но после някой

надава писък или почва да пее фалшиво, пазачите се развикват и всички избухват в смях. Това става, по всяко време. В десет вечерта телевизорите и радиоприемниците се изключват и тогава смахнатите почват да крещят каквото им хрумне. Да живееш като звяр в клетка е ужасно само по себе си, но шумът просто ме подлудява.“

Скоро обаче разбра, че може да издържи затворничеството и ритуалите. Не знаеше обаче дали ще може да живее без близките и приятелите си. Тъгуваше за баща си, за братята и сестра си, а мисълта, че завинаги е разделен от майка си, го караше да ридает. Плачеше в тъмното с часове, винаги легнал по очи, съвсем тихо.

Това отделение е кошмар дори за серийните убийци и удушвачите. За един невинен то означава живот в непрестанно психическо мъчение, на което човешкият дух не може да устои.

Смъртната му присъда придоби нов смисъл на 16 ноември, когато Десмънд Дженингс бе екзекутиран за убийството на двама души при неуспешна сделка с наркотици. На другия ден екзекутираха Джон Лам за убийството на търговски пътник, извършено само ден след като го бяха освободили предсрочно. След още ден, на 18 ноември, изпълниха смъртната присъда на Джо Гутиерес за убийство при въоръжен грабеж, извършен заедно с брат му. Братът беше екзекутиран пет години по-рано. Дженингс лежеше в отделението от четири години, Лам от шестнайсет, Гутиерес от десет. Един надзирател каза на Донте, че средният престой преди екзекуцията е десет години — най-краткият в цялата страна, с гордост добави той. И тук Тексас беше на първо място.

— Но не се тревожи — каза пазачът, — това ще са най-дългите десет години в живота ти. И разбира се, последните.

Ха-ха.

Три седмици по-късно, на осми декември, Дейвид Лонг бе екзекутиран за убийство с брадва на три жени в предградията на Далас. На процеса Лонг бе заявил, че ако не го осъдят на смърт, пак ще убие. Съдебните заседатели се бяха вслушали в думите му. На девети декември екзекутираха Джеймс Бийтард за друго тройно убийство. Пет дни по-късно Робърт Артуърт бе екзекутиран само след три години в отделението. На следващия ден Сами Фелдър напусна живота след дваайсет и три години чакане.

След смъртта на Фелдър Донте изпрати на Роби Флак писмо, в което казваше: „Хей, човече, тия тук не се шегуват. Седем убийства за четири седмици. Откакто преди няколко години са им дали зелена светлина, Сами е вече номер 199. За тази година е номер 35, а за догодина са планирали още петдесет екзекуции. Трябва да направиш нещо, човече.“

Условията на живот ставаха все по-лоши. Чиновниците от Тексаското управление на затворите бяха решили да преместят осъдените на смърт от затвора в Хънтсвил в затвора „Полънски“ близо до град Ливигстън. Макар че не се посочваше официална причина, начинанието дойде след неуспешен опит за бягство на петима затворници. Четирима бяха заловени в рамките на затвора. Тялото на петия бе открито да плува в река, а причината за смъртта остана неизвестна. Не след дълго взеха решение за затягане на мерките за сигурност и прехвърляне на осъдените на смърт в „Полънски“. След четири месеца в Хънтсвил Донте бе окован и качен в автобус заедно с още двайсет затворници.

На новото място му дадоха килия с размери два на три метра. Прозорци нямаше. Вратата беше от плътен метал, с малък квадратен отвор за наблюдение. Под него имаше тесен процеп за подноса с храната. Килията беше напълно изолирана, без решетки, през които човек да надникне, без никакъв начин да зърнеш друго човешко същество. Просто тесен бункер от бетон и стомана.

Управата на затвора бе решила, че най-добрият начин за контролиране на затворниците и предотвратяване на бягства и бунтове е хората да бъдат държани под ключ по двайсет и три часа в денонощието. Премахнаха се буквално всички форми на контакт между тях. Никакви трудови програми, религиозни служби, колективни разходки — нищо, което би позволило елементарно човешко взаимодействие. Телевизорите бяха забранени. Всеки ден водеха Донте за един час в „дневната стая“ — тясно вътрешно помещение, не много по-голямо от неговата килия. Сам, под наблюдението на надзирател, той можеше да се наслаждава там на всяко забавление, което успееше да роди умът му. Ако времето беше добро, два пъти седмично го извеждаха на малка площадка с рядка трева, наричана „кучкарника“. Така получаваше възможност цял час да гледа небето.

Колкото и да бе чудно, скоро той закопня за непрестанния шум, който толкова го дразнеше в затвора в Хънтсвил.

След един месец в „Полънски“ Донте сподели в писмо до Роби Флак: „По двайсет и три часа на денонощие съм заключен в този шкаф. Разговарям с човек само когато надзирателите ми носят храна, или поточно онова, което се смята за храна тук. Виждам единствено пазачи, а не хора, с каквито бих желал да се срещам. Обкръжават ме убийци, истински убийци, но предпочитам тях пред пазачите. Всичко тук е планирано с една цел — да направи живота колкото се може по-тежък. Например времето за храна. Поднасят ни закуска в четири сутринта. Защо? Никой не знае и никой не пита. Будят ни, за да ядем боклуци, от които би побягнало и улично куче. Обядът е в три следобед. Вечерята — в десет. Студени яйца и бял хляб за закуска, понякога ябълков сок и палачинки. Сандвичи с фъстъчено масло за обяд. Понякога мортадела, отвратителна мортадела. Гумено пиле и готово картофено пюре за вечеря. Някакъв съдия беше казал, че ни се полагат по две хиляди и двеста калории дневно — сигурен съм, че знаеш това, — и ако сметнат, че са малко под нормата, просто добавят още бял хляб. Хлябът винаги е корав. Вчера получих за обяд пет филийки бял хляб, студено свинско с фасул и парче мухлясало сирене чедар. Можем ли да ги съдим за храната? Сигурно вече е правено. Но мога да изтърпя храната. Мога да изтърпя обиските по всяко време. Мисля, че всичко мога да понеса, Роби, но за единичната килия не съм сигурен. Моля те, направи нещо.“

Донте затъваше все по-дълбоко в депресия и отчаяние и спеше по дванайсет часа на ден. За да се бори със скуката, преиграваше мислено всички футболни мачове от гимназиалната си кариера. Преструваше се на радиокоментатор, обявяващ съставите на двата отбора, и разбира се, въпреки контузията през първото полувреме след почивката отново излизаше на терена. Почти през цялото второ полувреме играеше като обезумял. Болката го подлудяваше. През почивката изчакваше стоически и гледаше как нападателят се превива, без нито веднъж да тръсне ръка, без да я докосне, без да признае по какъвто и да било начин болката, от която в очите му избиваха сълзи. Отнякъде намираще желязната воля и невероятната издръжливост, за да завърши играта.

Макар че беше забравил крайния резултат, той се зарече отново да посегне надолу към дълбините на душата си, към непокорните

слоеве на подсъзнанието и да намери воля, за да спре това пропадане към лудостта. Успя да се вдигне от нара. Легна на пода и направи двайсет лицеви опори. После продължи с коремни преси, докато го заболяха мускулите. Тичане на място, докато не му останаха сили да вдига крака. Клякане, пак лицеви опори и коремни преси. Когато се обля в пот, той седна и си състави график. Всяка сутрин в пет щеше да почва строго определена поредица от упражнения и да продължава без прекъсване точно шейсет минути. В шест и половина щеше да пише по две писма. В седем да учи наизуст нови стихове от Светото писание. И така нататък. Целта му беше да стигне до хиляда лицеви опори и коремни преси на ден. Да пише по десет писма, не само до роднините и близките си приятели. Да си намери нови задочни познати. Да съкрати съня наполовина. Да започне дневник.

Тези цели бяха написани с печатни букви под заглавието „ДНЕВЕН РЕЖИМ“ и закачени на стената до металното огледало. Донте намери в себе си ентузиазъм да се придържа към този режим. Атакуваше го всяка сутрин. След месец правеше по хиляда и двеста лицеви опори и коремни преси на ден. Беше приятно да усеща мускулите си стегнати и корави, а упражненията върнаха кръвта към мозъка му. Писането и четенето разтвориха пред него нови светове. Едно момиче от Нова Зеландия му прати писмо и той отговори незабавно. Тя се казваше Мили. Беше петнайсетгодишна и родителите ѝ одобряваха кореспонденцията, но проверяваха неговите писма. Когато тя му прати своя малка снимка, Донте се влюби. Скоро правеше по две хиляди лицеви опори и коремни преси на ден, прищпорван от мечтата някога да се срещне с Мили. Дневникът му се пълнеше с еротични графики, изобразяващи как двамата пътуват по света. Тя му пишеше веднъж месечно и на всяко свое писмо получаваше поне по три-четири отговора.

Робърта Дръм взе решение да не казва на Донте, че баща му е починал от инфаркт. А когато при едно от обичайните свиждания сподели, че баща му е мъртъв, крехкият свят на Донте започна отново да се пропуква. Мисълта, че баща му е починал, преди той да излезе напълно оправдан от затвора, се оказа непоносима. Той си позволи да наруши строгия дневен режим. Прескочи един ден, после втори. Не спираше да плаче и да трепери.

После Мили го заряза. Две години наред писмата ѝ пристигаха около петнайсетото число всеки месец плюс картички за Коледа и рождения му ден. И ето че ненадейно спряха по неизвестна причина. Пращаше ѝ писмо след писмо, но не получаваше отговор. Обвини надзирателите, че му крадат пощата, и дори убеди Роби да ги заплаши. Постепенно обаче прие факта, че с Мили е свършено. Потъна в дълга, мрачна депресия и загуби интерес към дневния режим. Започна гладна стачка, не яде десет дни, но се отказа, след като никой не му обърна внимание. Седмици наред не тренираше, не четеше, не докосваше дневника и пишеше само на майка си и на Роби. Не след дълго отново забрави старите футболни резултати и си спомняше само някои от най-известните библейски стихове. С часове се вираше в тавана и глухо мънкаше: „Господи, губя разсъдък.“

Мястото за свиждане в „Полънски“ представляваше широка открита зала с множество маси, столове и автомати за напитки и закуски покрай стените. По средата имаше дълга редица кабинички със стъклени прегради. Затворниците сядаха от едната страна, посетителите от другата и разговорите се водеха по телефона. Зад затворниците винаги стърчаха бдителни надзиратели. Отстрани имаше три кабинички за адвокатските посещения. Те също бяха разделени със стъкло и всички консултации ставаха по телефона.

През първите години Донте изтръпваше от възмущение, виждайки Роби Флак да седи от другата страна на стъклото. Роби беше негов адвокат, приятел и яростен защитник — човекът, който щеше да поправи тази невероятна неправда. Роби се бореше свирепо и гръмогласно и сипеше огън и жупел по онези, които тормозеха неговия клиент. Толкова много затворници имаха скапани адвокати или изобщо нямаха никакви. След изчерпване на възможностите за обжалване системата бе приключила с тях. Навън нямаше кой да ги защитава. Донте обаче имаше мистър Роби Флак и знаеше, че адвокатът му всеки ден мисли за него и търси нов начин да го измъкне на свобода.

Но след осем години с осъдените на смърт Донте бе загубил надежда. Не загуби вяра в Роби; просто осъзна, че тексаските власти са далеч по-могъщи от един адвокат. Ако не се случеше чудо, неправдата

щеше да продължава по предназначения път. Роби обясняваше, че ще обжалват до самия край, но си оставаше реалист.

Разговаряха по телефона, и двамата доволни от възможността да се видят. Роби носеше поздравителна от цялата фамилия Дръм. Беше им гостувал предишната вечер и разказа за срещата с пълни подробности. Донте слушаше с усмивка, но почти не говореше. Уменията му да води разговор бяха западнали заедно с всичко останало. На външен вид той изглеждаше мършав, попрегърбен и преждевременно състарен мъж на двайсет и седем години. Душевно беше пълна развалина. Нямаше чувство за време, не знаеше дали е нощ или ден, често пропускаше часовете за хранене, къпане или почивка. С пазачите не разменяше нито дума и често се затрудняваше да изпълни най-елементарните им команди. Те донякъде му съчувстваха, защото знаеха, че не представлява заплаха. Понякога му се случваше да спи по осемнайсет-двайсет часа, а когато беше буден, не можеше да прави нищо. Не тренираше от години. Не четеше и едва успяваше да напише по едно-две писма седмично, но само до близките си и до Роби. Писмата бяха кратки, често несвързани, пълни с очебийни правописни грешки. Почеркът му беше станал отчайващо немарлив. Самото отваряне на едно такова писмо вдъхваше тягостно чувство.

Доктор Кристи Хинз бе изчала и анализираща стотици писма, съчинени от него през осемте години в отделението на осъдените на смърт. Тя смяташе, че самотата в килията го е откъснала от реалността. Донте беше изпаднал в депресия, летаргия, параноя, шизофрения и склонност към самоубийство. Чуваше гласовете на своя покоен баща и футболния си треньор. Казано с прости думи, мозъкът му блокираше. Беше луд.

След няколко минути обобщение докъде са стигнали с последните обжалвания и какво се предвижда за следващите два дни, Роби представи доктор Хинз. Тя зае мястото му и поздрави Донте по телефона. Роби застана плътно зад нея с бележник и писалка в ръце. Повече от час тя задава въпроси на Донте за всекидневието и навиците му, за сънищата, мислите, желанията и отношението му към смъртта. Той я изненада, като каза, че откакто е в затвора, са екзекутирани 213 души. Роби потвърди бройката. Но нямаше други изненади със споменаване на нещо конкретно. Кристи го разпита подробно за причините да е тук и защо трябва да бъде екзекутиран. Той не знаеше,

не разбираше защо му се случва това. Да, не се съмняваше, че ще го екзекутират. Доказваха го онези 213 души.

Един час бе достатъчен за доктор Хинз. Тя върна слушалката на Роби, който седна и заговори подробно за събитията в четвъртък. Каза, че майка му е решила да наблюдава екзекуцията, и това разстрои Донте. Той се разплака и накрая остави слушалката, за да избърше лицето си. После отказа да я вземе и когато престана да плаче, скръсти ръце и заби поглед в пода. Накрая стана и излезе през вратата зад себе си.

Останалите от екипа чакаха в микробуса под охраната на пазач, който от време на време хвърляше поглед към тях. Когато Роби и доктор Хинз се върнаха, Арън махна с ръка на пазача и потегли. Спряха в една крайградска пицария да хапнат набързо. Тъкмо се бяха качили пак в микробуса и напускаха Ливингстън, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Фред Прайър. Джоуи Гембъл му се обади и предложил да се срещнат на чашка след работа.

Ако седмицата беше нормална, във вторник следобед отец Шрьодер щеше да изключи телефоните и да се затвори в кабинета си, за да размишлява над темата на следващата си проповед. Там преглеждаше текущите събития, мислеше за потребностите на своето паство, молеше се и ако не му хрумнеше нищо, разлистваше старите проповеди. Когато най-сетне идеята идваше, той я записваше в най-общи линии и започваше да работи над текста. След това напрежението отслабваше и можеше спокойно да репетира чак до неделя. Едва ли имаше нещо по-лошо от това да се събуди в сряда без ни най-малка представа какво ще каже в неделя.

Но мислите за Травис Бойет не му позволяваха да се съсредоточи върху нищо друго. Във вторник следобед той дремна по-дълго и после се чувстваше замаян, почти гроги. Дейна бе отишла да се погрижи за децата и Кийт се разтакаваше унило из църквата, неспособен да се захване с нещо полезно. Накрая си тръгна. Запита се дали да не отскочи до болницата да навести Бойет с надеждата, че туморът се е изместил и бившият затворник е променил решението си. Но знаеше, че ще бъде напразно.

Докато Дейна готвеше вечерята, а момчетата си пишеха домашните, Кийт намери усамотение в гаража. Най-новото му начинание беше да го подреди, боядиса и занапред да поддържа мястото в отлично състояние. Обикновено му доставяше удоволствие да прогони всекидневните мисли и да потъне в работата, но Бойет успя да провали дори и това. След половин час Кийт заряза гаража, взе лаптопа и се заключи в спалнята. Уебсайтът за Донте Дръм беше като магнит, като увлекателен и дебел роман с още толкова много неизчетени страници.

СКАНДАЛЪТ КОФИ-ГРЕЙЛ

Обвинението срещу Донте Дръм се води от Пол Кофи, окръжен прокурор на Слоун и Честър. Съдия по делото е Вивиан Грейп. Кофи и Грейл заемат изборни длъжности. По времето на процеса Кофи работи

като прокурор от тринайсет години, Грейп е на съдийския подиум от пет. Кофи и съпругата му Сара имат три деца, а Грейп и нейният съпруг Франк — две.

Днес и двете двойки са разведени.

Единственото съществено предложение на защитата, прието от съдия Грейл, е молбата делото да се води на друго място. Поради сензационната същност на престъплението и широката му разгласа в медиите става невъзможно в Споун да се проведе справедлив съдебен процес. Адвокатите на Донте искат делото да се премести и предлагат Амарило или Лъбок — и двата града са отдалечени на около осемстотин километра от Слоун. Съдия Грейл удовлетворява молбата — експертите са единодушни, че тя всъщност не е имала избор, тъй като воденето на делото в Споун би довело до неминуеми съдебни грешки — и решава да прехвърли заседанията в град Парис, Тексас. Съдът в Парис е точно на седемдесети осем километра от съда в Слоун. След произнасянето на присъдата защитниците на Донте разпалено твърдят пред алелативния съд, че не е имало разлика дали процесът се гледа в Парис или в Слоун. И наистина, при подбора на съдебните заседатели над половината от кандидатите заявяват, че са чували за случая.

Ако се изключи преместването на делото, съдия Грейл не проявява търпимост към защитата. Най-съдбоносното ѝ решение е да допусне като доказателство изтръгнатото под натиск признание. Без него прокуратурата не разполага нито с обвинение, нито с доказателства. Цялото обвинение се крепи на признанието.

Но има и други, почти също тъй съдбоносни съдийски решения. Полицаяте и обвинителите използват една от любимите си тактики — довеждат от затвора доносник на име Рики Стоун. Стоун лежи по обвинение в търговия с наркотици и се съгласява да сътрудничи на инспектор Кърбър и слоунската полиция. За четири дни той е настанен в една килия с Донте Дръм, после бива прехвърлен. Донте го вижда отново едва на процеса. Стоун дава показания, че съкилийникът му е говорел открито за изнасилването и убийството на Никол, и казвал, че обезумял, когато тя скъсала с него. Срещали се тайно няколко месеца, обичали се, но накрая тя се изплашила, че богатият ѝ баща ще престане да ѝ дава пари, ако узнае, че има връзка с чернокож. Стоун заявява, че не е получил от прокурора никакви обещания в замяна на

показанията си. Два месеца след като Донте е осъден, Стоун се признава за виновен и напуска затвора с условна присъда.

Стоун има дълго полицейско досие и изобщо не може да му се вярва. Той е типичен доносник, готов да измисли каквото му наредят срещу по-лека присъда. Съдия Грейл му разрешава да даде показания пред съда.

По-късно Стоун се отмята от думите си и казва, че Кърбър и Пол Кофи са го притиснали да излъже.

Съдия Грейл разрешава и други показания, каквито отдавна не се приемат в повечето съдилища. При търсенето на Никол полицията е използвала обучени кучета. Дават им да помиришат колата на Никол и някои вещи в нея, след това ги пускат да търсят следа. Тези усилия не дават никакъв резултат... до арестуването на Донте. Тогава полицията разрешава кучетата да подушат зеления пикап форд на семейство Дръм. Според кучкаря животните силно се развълнували и проявили всички признаци, че са открили в автомобила миризмата на Никол. Тия неубедителни показания са изслушани най-напред на предварителното съдебно заседание. Защитниците на Донте са смаяни и настояват да знаят как могат да подложат на кръстосан разпит едно полицейско куче. Адвокат Роби Флак е тъй възмутен, че нарича едно от кучетата — копой на име Йоги — „тъп кучи син“. Съдия Грейл го глобява сто долара за неуважение на съда. Колкото и да е невероятно, главният кучкар е допуснат да даде показания на процеса и заявява пред съдебните заседатели, че след трийсет години работа с полицейски кучета е „абсолютно уверен“, че Йоги е надушил в зеления пикап миризмата на Никол. Подложен е на убийствен кръстосан разпит от Роби Флак, който по някое време настоява кучето да бъде доведено в съдебната зала и да даде клетвена декларация.

Съдия Грейл проявява враждебност към адвокатите на защитата, по-специално към Роби Флак. Много по-любезно се държи към Пол Кофи.

И има защо. Шест години след процеса става известно, че между съдията и прокурора е имало дългогодишна интимна връзка. Отношенията им излизат наяве, когато уволнена служителка от кабинета на мистър Кофи подава жалба за сексуален тормоз и представя извадки от електронната поща, телефонни разпечатки и

дори записи на телефонни разговори, разкриващи увлечението на бившия ѝ началник по съдия Грейл. Следват съдебни дела и разводи.

Съдия Грейл подава оставка и позорно напуска Слоун още преди делото за развода и да е приключило. През 2006 г. Пол Кофи е преизбран без конкуренция, но едва след като обещава да не се кандидатира за нов мандат.

Адвокатите на Донте настояват за анулиране на процеса поради очевидния конфликт на интереси между съдията и прокурора. Тексаският апелативен съд излиза с решение, че макар връзката да е „неприемлива“ и „би могла да създаде впечатление за непристойност“, тя не накърнява правата на подсъдимия. Молбите за анулиране, отправени към федерални съдилища, срещат също тъй уклончив отговор.

През 2005 г. Пол Кофи завежда дело за клевета срещу Роби Флак заради твърдения на адвоката в едно интервю относно интимната връзка между прокурора и съдията. Флак, от своя страна, завежда дело срещу Кофи заради безброй нарушения. Съдебните спорове още не са приключили.

Няколко часа по-късно, когато светлините изгаснаха и къщата утихна, Кийт и Дейна гледаха тавана и се питаха дали да не вземат приспивателно. И двамата бяха изтощени, но сънят изглеждаше невъзможен. Чувстваха се грохнали от четене и обсъждане на делото, от тревоги за един чернокож младеж, за когото допреди два дни изобщо не бяха чували. Мъчеше ги безсилен гняв към най-новия човек, нахлул в живота им — някой си Травис Бойет. Кийт не се съмняваше, че той казва истината. Дейна също клонеше натам, но бе по-скептична поради отвратителното му полицейско досие. Вече нямаха сили да спорят по този въпрос.

Ако Бойет казваше истината, възможно ли бе те единствени в целия свят да знаят със сигурност, че Тексас ще екзекутира невинен човек? И ако да — какво можеха да направят? Как да постигнат нещо, щом Бойет отказваше да признае истината? А ако размислеше и решише да признае — какво да предприемат? Живееха на шестстотин и петдесет километра от Слоун и не познаваха никого там. До вчера не бяха и чували, че има такъв град.

Въпросите кипяха в нощта, а отговори не идваха. Решиха да гледат електронния часовник до полунощ и ако още не са заспали, да вземат приспивателно.

В 11:04 ч. телефонът иззвъня и ги стресна. Дейна щракна нощната лампа. На дисплея беше изписано: *Болница „Сейнт Франсис“*.

— Той е — каза тя.

Кийт вдигна слушалката.

— Ало.

— Извинявайте, че се обаждам толкова късно, пасторе — изрече Бойет с глух, напрегнат глас.

— Няма нищо, Травис. Не спяхме.

— Как е сладката ви женичка?

— Добре. Виж, Травис, сигурен съм, че имаш причина да се обадиш.

— Да, извинявайте, пасторе. Наистина искам пак да видя онова момиче, нали ме разбирате?

Кийт отдръпна слушалката, така че и Дейна да притисне ухо до нея. Не искаше после да ѝ повтаря всичко.

— Не знам дали те разбирам, Травис — каза той.

— Момичето, Никол, мъничката ми Ники. Не ми остава много на тоя свят, пасторе. Още съм на системи в болницата, тъпчат ме с разни упойки и докторите ми казват, че скоро ще си отида. Вече съм с единия крак в гроба и не ми харесва идеята да вляза и с другия без едно последно посещение при Ники.

— Тя е мъртва от девет години.

— Сериозно? Аз бях там, не забравяйте. Онова, което направих, беше ужасно, просто ужасно и вече на няколко пъти ѝ се извиних, лице в лице. Но трябва пак да отида, да ѝ кажа още веднъж колко съжалявам за станалото. Нали ме разбирате, пасторе?

— Не, Травис. Изобщо не те разбирам.

— Тя е още там, схващате ли? Там, където я оставих.

— Ти каза, че сигурно няма да я намериш.

Настана дълго мълчание, сякаш Травис си припомняше предишния разговор.

— Знаем къде е — каза той.

— Чудесно, Травис. Тогава върви да я намериш. Върви да изровиш костите и да им кажеш, че съжаляваш. После какво? Ще ти стане ли по-добре? А междуременно ще забият иглата на един невинен човек заради твоето престъпление. Имам идея, Травис. След като кажеш за сетен път на Никол, че съжаляваш, защо не отскочиш до гробището в Слоун да потърсиш гроба на Донте, та да се извиниш и на него?

Дейна извърна глава и навъсено погледна съпруга си. Травис пак помълча, после каза:

— Не искам това момче да умре, пасторе.

— Трудно ми е да ти повярвам, Травис. Ти си мълчал девет години, докато са го съдили и тормозили. Прахоса вчерашния и днешния ден, а ако продължиш да увърташ, времето ще изтече и с него е свършено.

— Не мога да им попреча.

— Можеш да се опиташ. Можеш да отидеш в Слоун и да кажеш на властите къде е заровено тялото. Можеш да признаеш истината, да им покажеш пръстена, да вдигнеш невероятен шум. Сигурен съм, че репортерите и камерите ще се влюбят в теб. Кой знае, може някой съдия или губернаторът да се вслуша. Нямам опит в тия неща, Травис, но ми се струва, че екзекуцията на Донте Дръм може и да ги затрудни, когато ти говориш по телевизията, че си убил Никол сам, без съучастник.

— Нямам кола.

— Наеми си.

— От десет години нямам шофьорска книжка.

— Качи се на автобус.

— Нямам пари за билет, пасторе.

— Ще ти дам назаем. Не, просто ще ти дам пари за еднопосочен автобусен билет до Слоун.

— Ами ако получа пристъп в автобуса? По дяволите, може да ме свалят някъде в Подънк, Оклахома.

— Играеш си с мен, Травис.

— Трябва да ме откарате, отче. Само вие и аз. Ако ме откарате там, ще кажа откровено какво се случи. Ще ги отведа при тялото. Можем да спрем екзекуцията, но трябва да дойдете с мен.

— Защо точно аз?

— Няма кой друг, пасторе.

— Аз имам по-добра идея. Нека утре сутрин да отидем в прокуратурата. Имам приятел там. Ще му разкажеш историята. Може би ще го убедим да се свърже с прокурора в Слоун, с полицейския шеф и адвокатите на защитата... знам ли, може би дори с някой съдия. Те ще го изслушат далеч по-охотно, отколкото някакъв си лутерански свещеник, който няма представа от съдебната система. Можем да заснемем изявлението ти и да го пратим до властите в Тексас и до вестниците. Какво ще кажеш, Травис? Така няма да нарушиш условията на освобождаването си. И аз няма да си имам неприятности, че съм ти помогнал.

Дейна кимаше одобрително. Пет секунди. Десет секунди. Най-сетне Травис каза:

— Може и да стане, пасторе. Може би ще успеем да спрем екзекуцията, но няма начин да я открият. Аз трябва да бъда там.

— Нека мислим засега само как да спрем екзекуцията.

— Утре в девет сутринта ме пускат.

— Ще бъда там, Травис. Прокуратурата не е далеч.

Пет секунди, десет секунди.

— Харесва ми, пасторе. Да го направим.

В един след полунощ Дейна донесе шишенцето с приспивателни хапчета, ала час по-късно все още бяха будни. Тревожеше ги пътуването до Тексас. Веднъж вече го бяха обсъдили накратко, но толкова се страхуваха, че не задълбаха в темата. Идеята беше нелепа — Кийт в Слоун, придружен от сериен изнасилвач, търси на кого да разкаже невероятната си история, докато градът отброява последните часове на Донте Дръм. Странната двойка щеше да срещне единствено присмех, ако не и куршуми. А след завръщането си в Канзас отец Кийт Шрьодер можеше да се изправи пред обвинение, срещу което нямаше да има защита. Работата и кариерата му щяха да увиснат на косъм. И всичко това само заради една отрепка на име Травис Бойет.

Сряда сутрин. Шест часа след като бе напуснал кантората си около полунощ, Роби отново седеше в заседателната зала и се подготвяше за новия трескав ден. Нощта не мина добре. Пиянската среща на Фред Прайър и Джоуи Гембъл не бе донесла нищо освен признанието на Гембъл, че мистър Кофи наистина му се обадил да предупреди какви са наказанията за лъжесвидетелство. Роби изслуша целия разговор. Прайър, които с годините бе натрупал опит в работата с подслушвателни устройства, използваше същия микрофон писалка, за да предава беседата по телефона. Качеството на записа беше забележително. Роби също пийна с колеги в кабинета си — Марта Хандлър пиеше бърбън, а правният асистент Карлос поддържаше връзката с бира в ръка. Пиенето продължи около два часа — Джоуи и Фред в имитация на старинна кръчма в покрайнините на Хюстън, а Флак и колегите му в старата железопътна гара. След два часа обаче на Джоуи му писна — дори и от бирата — и той заяви, че му е дошло до гуша. Не можеше да повярва, че с една клетвена декларация в последния момент ще обори показанията си пред съда. Не искаше да го нарекат лъжец, макар да намекваше непрестанно, че е излъгал.

— Донте не трябваше да признава — повтори той на няколко пъти, сякаш едно фалшиво признание беше достатъчно основание за смъртна присъда.

Но ако се наложеше, Прайър щеше да го следва по петите в сряда и четвъртък. Той вярваше, че все още има мъничък шанс, който се стопяваше с всеки изминал час.

В седем часа цялата кантора се събра в заседателната зала за всекидневния брифинг. Всички бяха изтощени, недоспали и готови за последния щурм. Доктор Кристи Хинз бе работила цяла нощ и носеше готовия си доклад. Изложи съдържанието му накратко, докато другите дъвчеха сладки и пиеха кафе. Докладът заемаше цели четирийсет и пет страници — твърде дълъг, за да го прочете някой в съда, но може би достатъчно дебел, за да привлече нечие внимание. Изводите й не изненадаха никого, поне в адвокатска кантора „Флак“. Тя описваше

своя преглед на Донте Дръм. Беше проследила историята на здравословното и психическото му състояние по време на престоя в затвора. Беше изчела 260 негови писма, съчинени през осемте години в отделението на осъдените на смърт. Той страдаше от шизофрения, психоза, халюцинации, депресия и не разбираше какво става с него. По-нататък тя осъждаше затварянето в единична килия и отново го обявяваше за жестока форма на изтезание.

Роби заръча на Сами Томас да изпрати на техния фирмен съюзник в Остин молбата за помилване заедно с доклада на доктор Хинз. През всичките осем години на непрестанно обжалване те използваха помощта на Тексаската група против смъртното наказание, наричана разговорно Защитната група — организация с идеална цел, представляваща интересите на около една четвърт от затворниците в отделението на осъдените на смърт. Защитната група се занимаваше само с обжалване на смъртни присъди и го вършеше с изключителна бързина и прецизност. Сами щеше да прати молбата и доклада по електронната поща и в девет сутринта Защитната група щеше да ги връчи в апелативния съд.

С приближаването на екзекуцията съдът беше в пълна бойна готовност да обработи веднага всички спешни молби. Ако бъдеха отхвърлени, както ставаше обикновено, Роби и Защитната група можеха да се обърнат към федералния съд и да продължат нагоре по склона с надеждата, че на върха ги чака чудо.

Той обсъди тези стратегии и се увери, че всички знаят какво предстои. На следващия ден Карлос щеше да се заеме със семейство Дръм, но нямаше да напуска Слоун. Той имаше грижата да пристигнат в „Полънски“ навреме за последното свиждане. Роби щеше да бъде там, за да придружи последните стъпки на своя клиент и да присъства на екзекуцията. Сами Томас и другата адвокатка оставаха в кантората да координират съвместните действия със Защитната група. Правната асистентка Бони щеше да поддържа връзка с кабинетите на губернатора и главния прокурор.

Молбата за помилване беше подадена в кабинета на губернатора и се очакваше да бъде отхвърлена. След нея идваше молбата на Кристи Хинз. Докато Джоуи Гембъл не се реши да проговори, нямаша нови доказателства, с които да се занимават. В хода на съвещанието се изясни, че не остава почти нищо съществено за вършене. Разговорите

загълхнаха. Треската започваше да отслабва. Всички изведнъж се почувстваха уморени. Предстоеше дългото чакане.

Когато бе избрана за съдия през 1994 г., Вивиан Грейл водеше кампанията си под лозунга за високи морални норми, спазване на Божите закони, прибиране на престъпниците в затвора за още по-дълги срокове и разбира се, по-ефикасно използване на стаята за екзекуции в затвора в Хънтсвил. Тя спечели с трийсет гласа преднина. Победи конкурента си — опитен съдия на име Елайас Хенри, — като грижливо подбра няколко наказателни дела, в които той бе дръзнал да прояви съчувствие към обвиняемите. После наводни вестниците с платени публикации, представящи нейния противник като закрилник на педофили.

След като връзката ѝ с Пол Кофи излезе наяве, след развода, оставката и позорното бягство от Слоун избирателите се разкаяха и върнаха съдия Хенри. Преизбраха го единодушно. Сега той беше на осемдесет и една години, уморен и болнав. Носеха се слухове, че няма да доживее до края на мандата.

Съдия Хенри беше близък приятел с бащата на Роби, който почина през 2001 г. Заради тази дружба той бе един от малцината съдии в Източен Тексас, чието кръвно не хвъркваше до тавана, когато Роби Флак влезеше в съдебната зала. От всички съдии Роби вярваше само на него. Затова прие поканата да се срещнат в сряда в девет сутринта в кабинета на Хенри. Целта на срещата не бе обсъдена по телефона.

— Този случай силно ме тревожи — каза съдия Хенри, след като размениха обичайните любезности.

Бяха сами в стария кабинет до съдебната зала, останал почти същия, откакто Роби Флак го посети за пръв път преди четирийсет години.

— И с основание.

На работната маса пред тях имаше две недокоснати бутилки минерална вода. Както винаги съдията беше с черен костюм и оранжева вратовръзка. Днес изглеждаше в добра форма, очите му блестяха напрегнато и съсредоточено. Не се усмихваше.

— Изчетох протоколите, Роби — каза той. — Започнах миналата седмица и прочетох всичко, както и по-голямата част от апелативните изложения. Гледайки от съдийското място, не мога да повярвам, че Грейл е допуснала онова признание. То е изтръгнато насила, при явно нарушение на конституцията.

— Така е, господин съдия. Няма да я защитавам, но не е имала избор. Други правдоподобни доказателства просто няма. При отхвърляне на признанието Кофи остава с празни ръце. Донте би излязъл от затвора и това щеше да изскочи на първите страници. Както знаете много добре, съдия Грейл е трябвало скоро да се изправи пред избирателите, а в Източен Тексас не избират съдии, които поставят закона над политиката.

— На мен ли го казваш?

— След като разбра, че признанието ще се представи в съда, Кофи успя да скърпи и други доказателства. Крещя, тропа и убеди съдебните заседатели, че Донте е убиец. Сочеше го с пръст и момчето се разплака точно когато чу името на Никол. Идеално изпълнение. Как беше старата поговорка, господин съдия? „Ако нямаш факти — викай.“ И той викаше с всичка сила. Заседателите бяха готови да му повярват. Той спечели.

— Ти се сражаваше като бесен, Роби.

— Трябваше повече да се постарая.

— И си убеден, че е невинен? Нямах и капка съмнение?

— Защо водим този разговор, господин съдия? Струва ми се безсмислен в момента.

— Защото ще се обадя на губернатора да го помоля за отлагане. Не знам, може да ме послуша. Аз не съм водил процеса. Както знаеш, по онова време бях пенсионер. Но един мой братовчед от Тексаркана е дал на губернатора цяла камара пари. Шансът е малък, но имаме ли нещо за губене? Поне да отложим нещата с още трийсет дни.

— Няма лошо. Съмнявате ли се във вината му, господин съдия?

— Имам сериозни съмнения. Лично аз не бих приел признанието. Бих хвърлил онзи доносник в затвора за лъжесвидетелство. Не бих допуснал онзи палячо с кучетата. А момчето, как му беше името...

— Джоуи Гембъл.

— Точно така, белият приятел. Неговите показания сигурно щяха да стигнат до заседателите, но бяха твърде несвързани, за да имат някаква тежест. Ти го каза най-добре в една от молбите си, Роби. Тази присъда се крепи върху скалъпено признание, куче на име Йоги, лъжлив доносник, който после се отметна от думите си, и отблъснат влюбен хлапак, жадуващ за отмъщение. Не можем да осъждаме хората въз основа на подобен боклук. Съдия Грейл беше предубедена... мисля, че и двамата знаем защо. Пол Кофи беше като кон с капаци и умираше от страх, че може да е сбъркал. Ужасно дело, Роби.

— Благодаря, господин съдия. Живея с него от девет години.

— И опасно. Вчера се срещнах с двама чернокожи адвокати. Добри хора, познаваш ги. Разгневени са срещу системата и се боят от реакцията на хората. Очакват размирици, ако Дръм бъде екзекутиран.

— И аз така чух.

— Какво може да се направи, Роби? Има ли начин да спрем това? Аз не съм специалист по смъртните наказания и не знам пред кого обжалваш в момента.

— Вече сме почти с празни ръце, господин съдия. В момента подаваме молба за помилване поради психическо заболяване.

— И какви са шансовете?

— Нищожни. Досега Донте няма данни за психическо заболяване. Ние твърдим, че осемте години в отделението на осъдените на смърт са го подлудили. Както знаете, апелативните съдилища не гледат с добро око на теории, скърпени в последния момент.

— Момчето с всичкия си ли е?

— Има тежки проблеми, но подозирам, че разбира какво става.

— Значи не си оптимист?

— Аз съм адвокат по наказателни дела, господин съдия. Оптимизмът не ми е в кръвта.

Съдия Хенри най-сетне развинти капачката на пластмасовата бутилка. Отпи глътка вода. И пак погледна Роби право в очите.

— Много добре, ще се обадя на губернатора — каза той, сякаш обаждането му можеше да спаси положението.

Нямаше да го спаси. Телефонът на губернатора звънеше непрестанно. Роби и неговият екип бяха причината за повечето обаждания.

— Благодаря, господин съдия, но не очаквам това да промени нещо. Губернаторът не е отложил нито една екзекуция. Дори напротив, иска да ги ускори. Хвърлил е око към Сената и не сяда на закуска, преди да преброи гласовете. Той е двулично, гадно, страхливо, мазно копеле с блестящо бъдеще в политиката.

— Значи не си гласувал за него?

— Не съм. Но ви моля да му се обадите.

— Обещавам. След половин час имам среща с Пол Кофи, за да обсъдя въпроса с него. Не искам да се изненада. Ще си побъбря и с човека от вестника. Искам да се знае черно на бяло, че съм против екзекуцията.

— Благодаря, господин съдия, но защо чак сега? Можехме да проведем този разговор преди година или пет. Намесвате се ужасно късно.

— Преди година малцина мислеха за Донте Дръм. Не го заплашваше екзекуция. Имаше шанс да намери подкрепа от федералния съд. Може би отмяна на присъдата, нов процес. Не знам, Роби. Навярно трябваше да се намеся по-решително, но делото не е мое. Имах си други грижи.

— Разбирам, господин съдия. И ви благодаря.

Стиснаха си ръцете и се сбогуваха. Роби слезе по задното стълбище, за да не се сблъска с някой бърбив адвокат или чиновник. Докато крачеше бързо по пустия коридор, той се мъчеше да си спомни още някой държавен служител в Слоун или окръг Честър, който да е изказвал подкрепа за Донте Дръм. В паметта му изплува името на единствения чернокож градски съветник.

От девет години водеше дълга, самотна битка. И скоро щеше да я загуби. В Тексас не отменяха екзекуциите, защото е позвънил братовчедът на някой голям спонсор например. Добре смазаната машина работеше безотказно. Веднъж задвижена, нямаше начин да бъде спряна.

На затревената площ пред сградата на съда общински работници сглобяваха импровизирана трибуна. Наблизо няколко полицаи разговаряха нервно, гледайки как се отварят вратите на първия църковен автобус. Десетина чернокожи слязоха и се отправиха напред през тревата покрай военните мемориали. Избраха си място, разгънаха

сгъваеми столове и зачакаха. Протестната демонстрация беше насрочена за обяд.

Бяха помолили Роби да говори, но той отказа. Не му хрумваше нищо освен бунтовни призови, а не искаше да го обвинят в подстрекателство. И без него имаше кой да разбуни духовете.

Според Карлос, който имаше задачата да следи уебсайта, коментарите и блоговете, обстановката драстично се нажежаваше. За четвъртък бяха планирани протести в Остин, Хънтсвил и Слоун и в кампусите на поне два тексаски университета, където учеха предимно чернокожи.

Дайте им да се разберат, помисли си Роби, докато потегляше с колата.

Рано сутринта Кийт пристигна в болницата за обичайната обиколка. В момента там имаше шестима енориаши на „Сейнт Марк“ в различни стадии на лечение или възстановяване. Той навести и шестимата, подхвърли им по няколко утешителни думи, помоли се заедно с тях, после отиде да потърси Травис Бойет за предстоящия вълнуващ ден.

Денят наистина се оказа вълнуващ, но по неочакван начин. Бойет вече си беше тръгнал. Според една от сестрите, когато в шест сутринта минали на визитация, заварили леглото му празно и грижливо оправено, болничният халат сгънат до възглавницата, а маркучът на венозната система — внимателно намотан около преносимата стойка до леглото. Един час по-късно някой се обади от Анкър Хаус, че Травис Бойет се е прибрал и иска лекарят му да знае, че всичко е наред. Кийт веднага потегли към дома, но не намери Бойет. Един от надзорниците каза, че той не работел в сряда. Никой нямаше представа къде може да бъде и кога ще се върне. Докато караше към „Сейнт Марк“, Кийт си повтаряше да не се тревожи, да не изпада в паника. Бойет щеше да се появи. После се нарече идиот, защото е дал макар и капка доверие на един отявлен убиец, сериен изнасилвач и патологичен лъжец. Докато паниката го обземаше въпреки всичко, той осъзна, че поради навика си да търси доброто у всеки срещнат се е държал прекалено меко с Бойет. Прекалил бе в стремежа да го разбере, дори да му съчувства. По дяволите, този човек беше убил едно седемнайсетгодишно момиче само за да задоволи похотливите си желаниа, а сега явно гледаше със задоволство как друг ще умре заради престъплението му. Един Господ знаеше колко още жени е изнасиллил.

Кипнал от гняв, Кийт влезе в църковната канцелария. Оздравялата от грипа Шарлот Джънгър го поздрави весело с „Добро утро, пасторе“, а той само кимна троснато и отсече:

— Затварям се в кабинета, разбра ли? Никакви обаждания, освен ако не чуеш името Травис Бойет.

— Да, сър.

Той затвори вратата, смъкна палтото си и звънна на Дейна да и съобщи последните новини.

— Значи може свободно да се шляе по улиците? — попита тя.

— Да, в момента тече процедурата по освобождаването му. Още е във временния дом, но няма пречка да ходи където и да било.

— Слава богу, че има тумор.

— Не мога да повярвам, че го казваш.

— Извинявай. И аз не повярвах. Какво ще правим сега?

— Не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Може да се появи.

— Дръж ме в течение.

Кийт позвъни в прокуратурата и каза на Матю Бърнс, че се налага да изчакат. Отначало Матю бе приел хладно предложението да се срещне с Бойет и да направи видеозапис на изявлението му, но постепенно идеята го увлече. Дори предложи да завърти няколко телефона до Тексас, след като чуе Бойет, ако повярва на разказа му. Сега остана разочарован, като разбра, че той е изчезнал без предупреждение.

Кийт провери какво ново има в сайта за Донте Дръм, както правеше всеки час от понеделник насам. Отиде до канцеларския шкаф и извади папки със стари проповеди. Пак позвъни на Дейна, но тя пиеше кафе с момичетата.

Точно в десет и половина се свърза с адвокатската кантора на Роби Флак. Младата дама отсреща му обясни, че мистър Флак не може да отговори. Кийт каза, че разбира, но се е обаждал и вчера, оставил е номера си и досега никой не го е потърсил.

— Разполагам със сведения за убийството на Никол Ярбър — добави той.

— Какви сведения? — попита жената.

— Трябва да говоря с мистър Флак — заяви твърдо Кийт.

— Ще му предам — отвърна тя също тъй твърдо.

— Моля ви. Не съм някой смахнат. Много е важно.

— Да, сър. Благодаря ви.

Той реши да наруши тайната на изповедта. Можеше да има два вида последствия. Първо, Бойет можеше да го съди за морални щети, но това вече не тревожеше Кийт. Мозъчният тумор щеше да предотврати всякакви бъдещи иски. А ако по някакво чудо Бойет оцелееше, би трябвало да докаже, че със своята недискретност

свещеникът му е нанесъл щети. Макар да не познаваше добре законите, Кийт се съмняваше някой съдия да прояви симпатия към подобна отрепка.

Второто последствие бе евентуална дисциплинарна мярка от страна на църквата. Но в светлината на фактите и най-вече на либералната политика в църковното ръководство не му се вярваше да се стигне до нещо повече от съдържано порицание.

Да става каквото ще, каза си той. Ще говоря.

Бързо натрака електронно писмо до Роби Флак. Представи се, прилагайки всички възможни телефони и адреси. Описа срещата си с безименен затворник, освободен предсрочно, който е живял в Слоун точно по времето, когато е изчезнала Никол. Човекът има дълго криминално досие и веднъж е бил арестуван и затворен в Слоун — Кийт лично е проверил това. Сега си признава с пълни подробности изнасилването и убийството на Никол Ярбър. Тялото ѝ е заровено сред хълмовете южно от Джоуплин, Мисури, където минало детството на затворника. Единствено той може да намери трупа. Моля, обадете се. Кийт Шрьодер.

Един час по-късно Кийт излезе от кабинета и потегли обратно към Анкър Хаус. Никой не беше виждал Бойет. Той подкара към центъра и отново похапна набързо с Матю Бърнс. След кратък спор и малко увещания Матю извади телефона си и се обади в кантората на Флак. Кийт го чу да казва:

— Ало, името ми е Матю Бърнс, прокурор от Топика, Канзас. Бих искал да разговарям с мистър Роби Флак.

Мистър Флак отново не беше на разположение.

— Имам сведения за случая „Донте Дръм“, по-точно за самоличността на истинския убиец.

Мистър Флак продължаваше да е недостъпен. Тогава Матю продиктува номерата на мобилния и служебния си телефон и помоли жената да провери уебсайта на градската прокуратура в Топика, за да се увери, че не лъже. Тя обеща да го направи.

— Не съм някой побъркан, разбирате ли? Моля ви, предайте на мистър Флак да ми позвъни колкото се може по-скоро. Благодаря.

Приключиха обяда и се споразумяха всеки от двамата незабавно да уведоми другия, ако му се обадят от Тексас. Пътувайки обратно към

църквата, Кийт изпита облекчение, че е намерил приятел, и то юрист, готов да помогне.

Около обяд централните улици на Слоун бяха блокирани и преградени, а движението отклонено. Десетки църковни автобуси и микробуси стояха паркирани в две редици около сградата на съда, но полицаите не вадеха фишовете за глоби. Имаха заповед да демонстрират присъствие, да поддържат реда и в никакъв случай да не провокират когото и да било. Емоциите кипяха. Положението беше напрегнато. Голяма част от търговците затвориха магазините, а повечето бели изчезнаха.

Чернокожата тълпа продължаваше да расте. Стотици ученици от слоунската гимназия напускаха часовете и прииждаха на групи, вече настърхнали и изгарящи от желание да си кажат думата. Работници от фабриките пристигаха с кутиите си за обяд и се хранеха прави, крачейки насам-натам по тревата пред сградата. Репортери щракаха с фотоапарати и пишеха в бележниците си. Снимачни екипи от Слоун и Тайлър се бяха струпали близо до подиума върху стълбището на съда. В 12:15 ч. мистър Оскар Бетс, президент на местния клон на Националната асоциация за развитие на цветнокожите, застана пред микрофоните, благодари на всички присъстващи и бързо премина по същество. Той заяви, че Донте Дръм е невинен и неговата екзекуция не е нищо друго освен узаконено линчуване. Обсипа полицаите с яростна критика, като ги нарече „расисти“ и „твърдо решени да убият невинен човек“. Осмя съдебната система, позволяваща дванайсет бели съдебни заседатели да решават съдбата на един невинен чернокож. Не се удържа от изкушението да попита тълпата: „Как да имаме справедлив процес, когато прокурорът спи със съдийката? А апелативните съдилища казват, че всичко е наред! Това е възможно само в Тексас!“ Описа смъртното наказание като позор — остарял инструмент за мъст, който не спира престъпността, не се използва почтено и е отхвърлен от всички цивилизовани държави. Почти след всяко негово изречение избухнаха ръкопляскания и викове; тълпата ставаше все по-шумна. Той призова съдебната система да спре безумието. Подигра се на Тексаската комисия по помилванията. Нарече губернатора страхливец, защото не е спрял екзекуцията. Предупреди за безредици в Слоун и

Източен Тексас, а може би и в цялата страна, ако щатът си позволи за екзекутира един невинен чернокож.

Бетс умело разпали емоциите и напрежението. Когато най-сетне енергията му се поизчерпи, той смени посоката и помоли събраните хора да се държат цивилизовано, да не излизат по улиците тази нощ и утре вечер.

— Нищо не печелим с насилие — увери ги той.

След като свърши, Бетс представи отец Джони Канти, пастор на Африканската методистка църква, която семейство Дръм посещаваше от над двайсет години. Отец Канти започна с послание от семейството. Близките на Донте благодарят за подкрепата. Те още имат вяра и се молят за чудо. Робърта Дръм се крепи, доколкото е възможно в нейното положение. Тя възнамерява утре да отиде в отделението на осъдените на смърт и да остане до края. После отец Канти помоли за тишина и подхвана дълга пламенна молитва, която започваше с призив за състрадание към семейството на Никол Ярбър — семейство, понесло кошмарната смърт на невинното си дете. Също като семейство Дръм. Той благодари на Всевишния за подарения живот и обещаната вечност за всяко човешко същество. Благодарил Му за неговите закони, най-важни и най-основни сред които са Десетте заповеди, включващи забраната: „Не убивай.“ Помоли се за онези „други християни“, които вземат същата Библия, за да я изопачат и да я превърнат в оръжие за убийство на ближния. „Отче, прости им, понеже не знаят що правят.“

Канти бе работил над тази молитва дълго време и я изрече бавно, с отличен ритъм и без бележки. Тълпата глухо бучеше, полюшваше се и надаваше викове „Амин“, докато той продължаваше да говори и да говори. Това бе не толкова молитва, колкото реч, и Канти се наслаждаваше на момента. След като се помоли за справедливост, той се помоли и за мир — не онзи мир, който отбягва насилието, а такъв, какъвто тепърва трябва да бъде намерен в едно общество, където рекорден брой чернокожи млади мъже са хвърлени зад решетките, където ги екзекутират по-често от всички останали раси, където престъпленията на чернокожите се смятат за по-неприемливи, отколкото същите престъпления, извършени от бели. Помоли се за милосърдие, прошка и сила. Както повечето свещеници, Канти прекаля с приказките и вече почваше да губи аудиторията, когато изведнъж я спечели отново. Той започна да се моли за Донте, „нашия

преследван брат“ — младеж, откъснат от близките си преди девет години и хвърлен в „бездната на ада“, откъдето никой не е излизал жив. Девет години без приятели и роднини, девет години заключен като животно в клетка. Девет години мъки заради престъпление, извършено от някой друг.

* * *

От прозореца на малката юридическа библиотека на третия етаж съдия Елайас Хенри гледаше и слушаше. Тълпата бе под контрол, докато проповедникът се молеше, но в нея се усещаше напрежение, което плашеше съдията.

През изминалите десетилетия в Слоун почти не бе имало расови разногласия и съдията си приписваше голяма част от заслугата за това, но само когато оставаше насаме със себе си. Преди петдесет години, като млад адвокат, едва свързващ двата края, той се бе хванал да пише на хонорар репортажи и уводни статии в „Слоун Дейли Нюз“ — по онова време процъфтяващ седмичник, четен от всички. Сега вестникът излизаше всеки ден, но го четяха малцина. В началото на 60-те години той бе едно от малкото издания в Източен Тексас, признаващо факта, че значителна част от местното население е цветнокожо. Понякога Елайас Хенри пишеше статии за чернокожи спортни отбори и историята на чернокожите и макар че това не се приемаше твърде добре, не срещаше и открит отпор. Уводните му статии обаче успяваха да раздразнят белите. Той обясняваше с прости думи смисъла на делото „Браун срещу Образователния съвет“ и критикуваше сегрегацията в училищата на Слоун и окръг Честър. Под нарастващото влияние на Елайас, както и поради влошаващото се здраве на собственика вестникът зае дръзки позиции за право на глас, равно заплащане и достойно жилищно настаняване на цветнокожите. Аргументите му бяха убедителни, разсъжденията логични и повечето читатели осъзнаваха, че той е далеч по-умен от тях. През 1966 г. Елайас купи вестника и остана негов собственик десет години. Същевременно се наложи като опитен юрист, политик и обществен водач. Мнозина бели не споделяха възгледите му, но рядко дръзваха да ги оспорят публично. Когато най-сетне дойде краят на сегрегацията в

училищата, бялата съпротива в Слоун бе смекчена след дългогодишните умели манипулации на Елайас Хенри.

След като го избраха за съдия, той продаде вестника и зае висока позиция. От там незабележимо, но твърдо контролираше своята съдебна система, за която се знаеше, че е безмилостна към насилниците, строга към нуждаещите се от напътствие и състрадателна към онези, които заслужаваха втори шанс. Загубата срещу Вивиан Дейл го доведе до нервен срив.

Присъдата на Донте Дръм би била невъзможна по негово време. Той щеше да разбере за ареста почти веднага. Щеше да разгледа признанието и обстоятелствата около него, после да извика Пол Кофи на неформална среща — само двамата зад заключената врата, — за да уведоми окръжния прокурор, че обвинението му куца. Признанието беше очевидно нарушение на конституцията. То не биваше да стигне до съдебните заседатели. Продължавай да търсиш, Кофи, защото тепърва трябва да намериш истинския убиец.

Съдия Хенри погледна множеството пред съда. Никъде не се виждаха бели лица освен няколко репортери. Разгневена тълпа чернокожи. Белите се криеха и не споделяха техните искания. Никога не бе вярвал, че ще види своя град разделен.

— Господ да ни е на помощ — тихичко промърмори той.

Следващият оратор беше Паломар Рийд, ученик от последния гимназиален клас и вицепрезидент на ученическия съвет. Той започна с дежурното отхвърляне на присъдата и се впусна в многословна и изпълнена с технически подробности тирада против смъртното наказание, наблягайки на неговия тексаски вариант. Тълпата го слушаше със затаен дъх, макар да му липсваше драматичната дарба на по-опитните оратори. Скоро обаче Паломар доказа, че притежава невероятен нюх към драматизма. Поглеждайки записките си, той започна да обявява имената на чернокожите играчи от гимназиалния футболен отбор. Един по един те изтичаха към трибуната и се строиха на най-горното стъпало. Всички бяха облечени с яркосините екипи на „Слоун Уориърс“. Когато двайсет и осемте играчи застанаха рамо до рамо, Паломар обяви изненадващо:

— Тези играчи са тук, за да бъдат заедно със своя брат Донте Дръм. Ако хората от този град, този окръг и този щат успеят в незаконните си и антиконституционни усилия да убият Донте Дръм утре вечер, тези момчета няма да играят в петъчния мач срещу отбора на Лонгвю.

Тълпата нададе възторжен рев, който разтърси прозорците на сградата на съда. Паломар погледна играчите и всички те едновременно смъкнаха фланелките. Захвърлиха ги пред краката си. Отдолу носеха еднакви бели тениски с образа на Донте Дръм. Под него с дебели черни букви беше изписано: „НЕВИНЕН“. Играчите излъчиха гърди, размахаха юмруци и тълпата ги обсипа с възторжени овации.

— Утре ще бойкотираме учебните занимания! — изкрещя Паломар в микрофона. — И в петък също! А в петък вечер няма да има футболен мач!

Протестът се предаваше на живо по местния канал и повечето бели в Слоун бяха залепнали за телевизорите. В банки, училища, домове и служби се чуваха все същите тихо промърморени думи:

— Не могат да го направят, нали?

— Естествено, че могат. Как ще ги спреш?

— Този път прекалиха.

— Не, ние прекалихме.

— Значи мислиш, че е невинен?

— Не съм сигурен. Никой не е сигурен. Там е проблемът. Просто има твърде много съмнения.

— Той си призна.

— Така и не намериха трупа.

— Защо просто не спрат нещата за няколко дни, нали разбираш, отлагане или нещо подобно?

— Защо?

— За да свърши футболният сезон.

— Предпочитам да няма бунт.

— Ако вдигнат бунт, ще ги съдят.

— Не се надявай.

— Градът ще избухне.

— Да ги изритат от отбора.

- За какви се мислят, та ще отменят мача?
- Имаме четирийсет бели момчета, които могат да играят.
- Адски си прав.
- Треньорът трябва да ги изхвърли.
- И да ги арестуват, ако бягат от училище.
- Гениално. Така ще налят масло в огъня.

Футболният треньор гледеше протеста в кабинета на директора. Треньорът беше бял, директорът чернокож. Взираха се в екрана и мълчаха.

В полицейския участък, на три пресечки от съда, началникът Джо Радфорд гледеше телевизия заедно със заместника си. Управлението имаше на щат четирийсет и осем униформени полицаи и в момента трийсет от тях наблюдаваха нервно протеста.

— Ще има ли екзекуция? — попита заместникът.

— Да, доколкото знам — отговори Радфорд. — Преди час разговарях с Пол Кофи и той смята, че всичко върви по план.

— Може да ни потрябва помощ.

— Не. Ще метнат няколко камъка и ще им мине.

Пол Кофи гледеше предаването сам, седнал зад бюрото си със сандвич и чипс. Прокуратурата беше на две пресечки зад съда и той ясно чуваше рева на тълпата. За него подобни демонстрации бяха необходимо зло в една страна, която уважава човешките права. Хората можеха законно да се събират — разбира се, с разрешение — и да изразяват чувствата си. Същите закони, които гарантираха това право, ръководеха и безпрепятствения ход на правораздаването. Неговата работа бе да преследва престъпници и да изолира виновните от обществото. А когато престъплението се окажеше тежко, щатските закони му повеляваха да изисква възмездие чрез смъртното наказание. Точно това бе сторил в делото „Дръм“. Не изпитваше съжаления, съмнения или дори най-лек смут за своите решения, тактиката си пред съда и вината на Дръм. Работата му бе оценена многократно от опитни апелативни съдии. Десетки образовани юристи бяха обсъдили всяка дума от делото „Дръм“ и потвърдиха присъдата. Кофи вярваше в себе си. Съжаляваше за връзката със съдия Вивиан Грейл, за болката и срама от разкритието, но нито за миг не се съмняваше в правилността на решението ѝ.

Тя му липсваше. Връзката им се бе разпаднала под товара на всеобщия упрек. Вивиан избяга и не желаше повече да го чува. Прокурорската му кариера скоро приключваше и колкото и да бе неприятно, трябваше да признае, че ще напусне поста си опетнен. Екзекуцията на Дръм обаче щеше да е неговото върховно постижение, негово оправдание и бляскав момент, който гражданите на Слоун — поне белите — щяха да оценят.

Утре щеше да е най-хубавият му ден.

Цялата адвокатска кантора гледаше предаването на големия телевизор в заседателната зала и когато протестът най-сетне свърши, Роби се оттегли в кабинета си с половин сандвич и диетична кока-кола. Секретарката от приемната бе подредила грижливо в средата на бюрото му десетина листчета с телефонни обаждания. Онези от Топика го заинтригуваха. В ума му изплува неясен спомен. Той зарязва храната, вдигна слушалката и набра номера на отец Кийт Шрьодер.

— Кийт Шрьодер, моля — каза той, когато отсреща отговори мъжки глас.

— На телефона.

— Обажда се Роби Флак, адвокат от Слоун, Тексас. Получих съобщението ви, а мисля, че преди няколко часа видях и нещо в електронната поща.

— Да, благодаря, мистър Флак.

— Наричай ме Роби.

— Добре, Роби. Аз съм Кийт.

— Чудесно, Кийт. Къде е тялото?

— В Мисури.

— Нямам време за губене, Кийт, а нещо ми подсказва, че този разговор ще е чиста загуба на време.

— Може би, но все пак дай ми пет минути.

— Говори бързо.

Кийт изложи фактите — срещата си с бивш затворник, чието име не спомена, проучването на миналото му, криминалното досие на човека, тежкото му здравословно състояние, всичко, което можеше да се побере в пет минути.

— Очевидно не се тревожиш за тайната на изповедта — каза Роби.

— Притеснявам се, но залогът е твърде висок. И не ти казах името му.

— Къде е сега?

— Пренощува в болницата, тази сутрин е излязъл и от тогава не съм го чувал. Точно в шест вечерта трябва да се прибере в дома за адаптация. Ще го чакам там.

— И има четири присъди за сексуални престъпления?

— Най-малко.

— Пасторе, никой няма да повярва на този човек. Нищо не мога да постигна по този начин. Просто няма какво да постигна. Трябва да разбереш, Кийт, че тия екзекуции винаги привличат смахнатите. Миналата седмица ни се обадиха двама побъркани. Единият твърдеше, че знаел къде живее сега Никол, между другото била стриптизьорка, а другият претендираше, че я заклал в сатанински ритуал. Нямаха представа къде е тялото. Единият искаше пари, другият да излезе от затвор в Аризона. В съда страшно мразят подобни фантазии.

— Той казва, че тялото е заровено в хълмовете южно от Джоуплин, Мисури. Там е израснал.

— За колко време може да го намери?

— Не мога да отговоря.

— Стига, Кийт. Дай ми поне нещо, което мога да използвам.

— У него е ученическият ѝ пръстен. Видях го, държах го, разгледах го. СУС 1999 и нейните инициали АНЯ. Около шести размер, със син камък.

— Добре, Кийт. Това ми харесва. Къде е сега пръстенът?

— Предполагам, на врата му.

— Но не знаеш къде е самият той?

— Тъж... да, за момента не знам къде е.

— Кой е Матю Бърнс?

— Мой приятел, прокурор.

— Виж, Кийт, оценявам загрижеността ти. Ти се обади на два пъти, прати писмо по електронната поща, накара свой приятел да ми позвъни. Много благодаря. Но в момента съм страшно зает, тъй че те моля да ме оставиш на мира.

Роби затвори телефона и посегна към сандвича.

Гил Нютън беше губернатор на Тексас от пет години и макар проучванията да сочеха завидно ниво на одобрение сред електората, резултатите им бледнееха пред собствената му представа колко е популярен. Родом от Ларедо в далечния юг на Тексас, той бе израснал в ранчото на дядо си — бивш шериф. Гил сам си проправи път нагоре през колежа и юридическото образование, а когато нито една кантора не пожела да го наеме, стана заместник-прокурор в Ел Пасо. На двайсет и девет години бе избран за окръжен прокурор след първата от многото си успешни кампании. Не беше губил нито веднъж. Още преди да навърши четирийсет, той изпрати петима души на сигурна смърт. Като губернатор присъства при екзекуциите на двама от тях, обяснявайки, че това е негов дълг, тъй като присъдите им са негово дело. Въпреки известни неясноти в историческите архиви се смяташе, че Нютън е единственият действащ губернатор на Тексас, присъствал на екзекуция. Това със сигурност бе вярно за съвременната епоха. В интервютата той твърдеше, че гледайки как тези хора умират, е изпитал чувството за изпълнен дълг.

— Помня жертвите — казваше той. — Непрекъснато мисля за тях. Престъпленията бяха ужасни.

Нютън рядко пропускаше възможността да даде интервю.

Безочлив, гръмогласен, вулгарен (в тесен кръг), той се радваше на безумна популярност заради антиправителствената си реторика, непоклатимите си убеждения, циничните коментари, за които никога не се извиняваше, и обичта си към Тексас и историята на яростната му борба за независимост. Огромното мнозинство от избирателите споделяше неговата подкрепа за смъртното наказание.

След като си бе осигурил втори и последен мандат, Нютън вече хвърляше поглед отвъд границите на Тексас и мечтаеше за по-висока трибуна. Страната се нуждаеше от него.

Късно в сряда следобед той се срещна с двамата си най-близки съветници — приятели от студентските години, които му бяха помагали да вземе всичките си важни решения и значителна част от

по-маловажните. Уейн Уолкот беше главният правен съветник на губернатора, както пишеше на бланките му за писма, а Бари Рингфийлд — говорител или завеждащ връзките с обществеността. Както всеки нормален работен ден в Остин, тримата се събраха в кабинета на губернатора точно в пет и петнайсет следобед. Свалиха саката, освободиха секретарките, заключиха вратата и в пет и половина си сипаха бърбън. После пристъпиха към деловия разговор.

— Тая утрешна история с Дръм може да стане дебела — каза Бари. — Чернокожите са се вкиснали и подготвят демонстрации из целия щат.

— Къде? — попита губернаторът.

— Ами... най-напред тук. На южната морава на Капитолия. Носят се слухове, че преподобният Джеремай Мейс пристига с луксозния си самолет да агитира местните.

— Това ми харесва — каза губернаторът.

— Молбата за отлагане е подадена официално — каза Уейн, преглеждайки някакви документи.

Той отпи глътка. Бърбънът „Ноб Крик“ се наливаше винаги в масивни кристални чаши с герба на щата.

— Този път определено има повече интерес — каза Бари. — Много обаждания, писма, електронни съобщения.

— Кой се обажда? — попита Нютън.

— Обичайният хор. Папата. Президентът на Франция. Двама депутати от холандския парламент. Премиерът на Кения, Джими Картър, Амнести Интернешънъл, онзи дърдорко от Калифорния, дето командва фракцията на чернокожите в Конгреса. Много народ.

— Някой наистина важен?

— Всъщност не. Съдията на окръг Честър Елайас Хенри се обади на два пъти по телефона и веднъж по електронната поща. Предлага отлагане и казва, че имал много сериозни съмнения относно присъдата. Повечето шум откъм Слоун обаче е в полза на екзекуцията. Смятат, че момчето е виновно. Кметът се обади и изрази притеснения за размирици в Слоун утре вечер. Казва, че може би щял да се нуждае от помощ.

— От Националната гвардия? — попита Нютън.

— Така предполагам.

— Това ми харесва.

И тримата отпиха от чашите. Губернаторът погледна Бари, който беше не само негов говорител, но и най-довереният и най-лукавият му съветник.

— Имаш ли план?

Бари винаги имаше план.

— Разбира се, но го разработвам в момента. Утрешната демонстрация ми допада, дано преподобният Джеремая да разпали страстите. Голяма тълпа. Купища африканци. Истински напрегната ситуация. А ти излизаш на трибуната, поглеждаш тълпата право в очите, говориш обичайните глупости за непреклонния ход на правосъдието в щата, после както стоиш на стъпалата и камерите работят, а навалицата крещи, свирка и може би мята камъни, изневиделица отхвърляш молбата за отлагане. Тълпата избухва, ти изчезваш. Ще трябва доста кураж, но е безценно.

— Еха! — възкликна Нютън.

Уейн се разсмя.

Бари продължи:

— Три часа по-късно го пращат на оня свят, но на първите страници ще излезе гневната чернокожа гмеж. За сведение, губернаторе, ти държиш четири процента от гласовете на чернокожите. Само четири. — Той помълча, отпи от чашата, но не бе свършил. — Допада ми и вариантът с Националната гвардия. Късно следобед, но преди екзекуцията организирай бърза пресконференция и обяви, че пращаш гвардията, за да потуши бунтове в Слоун.

— Какви са данните за окръг Честър?

— Имаш седемдесет и един процента, Гил. Там те обичат. Защищаваш ги, като пращаш гвардията.

— Но необходимо ли е? — попита Уейн. — Ако пресилим реакцията, може да се изложим.

— Не е съвсем ясно. Нека да следим положението и да решим по-късно.

— Така да бъде — каза губернаторът и решението бе взето. — Има ли вероятност някой съд да постанови отлагане на екзекуцията в последния момент?

Уейн хвърли няколко документа върху бюрото на губернатора и каза:

— Съмнявам се. Адвокатите на Дръм обжалваха тази сутрин с твърдението, че момчето е полудяло и не разбира какво го чака. Пълна глупост. Преди час разговарях с Бейкър от главната прокуратура и там смятат, че няма пречки. Всичко върви по план.

— Ще бъде интересно — каза губернаторът.

По предложение, или по-скоро по настояване на Рива вечерната молитвена сбирка на Първа баптистка църква в сряда бе отменена. Това се бе случвало само три пъти в историята на църквата — веднъж заради виелица, веднъж заради торнадо и веднъж поради спиране на тока. Отец Рони така и не пожела да употреби думата „отменена“, затова молитвената сбирка просто беше преименувана на „молитвено бдение“ и „прехвърлена“ другаде. Времето се оказа благоприятно. Небето беше чисто, а температурата над двацет градуса.

Събраха се по залез слънце под резервирана шатра в щатския парк „Ръш Пойнт“ край Ред Ривър — колкото се може по-близо до Никол. Шатрата се издигаше на малка стръмнина над реката, а на стотина метра от нея имаше малко пясъчно островче, често заливано от реката. Там бяха намерили нейните документи. За онези, които я обичаха, това отдавна бе мястото, където Никол е намерила вечен покой.

При многобройните си идвания до „Ръш Пойнт“ Рива винаги вдигаше на крак всички медии в Слоун. С годините обаче местните репортери загубиха интерес. Тя често идваше сама, но понякога влачеше и Уолис със себе си; никога не пропускаше рождения ден на дъщеря си и четвърти декември — датата на изчезването. Но днешното бдение беше различно. Имаха какво да празнуват. Фордайс бе пратил екип от двама души с камера, които вече втори ден следваха по петите Рива и уморения Уолис. Освен тях присъстваха два телевизионни екипа и пет-шест журналисти от вестниците. Тия знаци на внимание вдъхновяваха богомолците, а отец Рони се радваше, че толкова много от енорияшите му са дошли на шейсет километра от дома си.

Докато денят гаснеше, те изпяха няколко химна, после запалиха свещи и ги раздадоха. Рива седеше на първия ред и ридаше непрестанно. Отец Рони не устоя на изкушението да изнесе проповед, а паството му не бързаше да си тръгва. Той подхвана темата за

правосъдието и изсипа цяла лавина цитати от Библията в подкрепа на Божията повеля да бъдем спазващи закона граждани.

Последваха още молитви, спомени на приятели на Никол и дори Уолис след едно побутване в ребрата успя да стане и да измънка няколко думи. Отец Рони приключи с многословен призив за състрадание, милосърдие и сила. Помоли Бог да е с Рива, Уолис и техните близки при изпитанието на екзекуцията.

Напуснаха шатрата и тържествено се отправиха към импровизираното светилище досами водата. Положиха цветя пред бял кръст. Някои коленичиха и пак се помолиха. Всички си поплакаха.

В шест часа вечерта в сряда Кийт прекрачи прага на Анкър Хаус с намерението да опипа Бойет и да си поговори сериозно с него. До екзекуцията оставаха точно двацет и четири часа и Кийт бе решил да направи всичко по силите си, за да я спре. Задачата изглеждаше невъзможна, но поне щеше да се опита.

Бойет или си играеше с него, или беше мъртъв. През деня не бе ходил на работа, не се бе обаждал на надзорника си и никой не го бе виждал в Анкър Хаус. Нито едно от тия неща не беше задължително, но самото му изчезване всяваше тревога. Трябваше да се прибере точно в шест вечерта и не можеше да напусне без разрешение преди осем сутринта. Той не дойде в шест. Кийт изчака цял час, но от Бойет нямаше и следа. В приемната дежуреше бивш затворник на име Руди. Той промърмори на Кийт:

— Най-добре вървете да го намерите.

— Нямам представа откъде да започна — отвърна Кийт.

Остави на Руди номера на мобилния си телефон и започна от болниците. Караше бавно, чакаше обаждане от Руди и оглеждаше улиците с надеждата да зърне как по тротоара куцука някакъв смахнат с бастун. Нито една болница в центъра не бе приела пациент на име Травис Бойет. Нямаше го на автогарата, не пиеше с алкохолиците край реката. В девет вечерта Кийт се върна в Анкър Хаус и седна на стол в приемната.

— Няма го — каза Руди.

— Какво ще стане сега? — попита Кийт.

— Ако се прибере през нощта, ще го наругаят, но ще му се размине, стига да не е надрусан или пиян — тогава наистина става зле. Тук ти прощават една издънка. Но ако не се прибере цяла нощ, сигурно ще го върнат в пандиза. Тия хора не си поплюват. Какво е надробил Бойет?

— Трудно е да се каже. На него изобщо не може да му се вярва.

— И аз тъй чух. Добре, оставихте ми номера си. Ако се появи, ще ви позвъня.

— Благодаря.

Кийт по стоя още половин час, после подкара към къщи. Дейна притопли лазанята и вечеряха на подноси във всекидневната. Момчетата спяха. Телевизорът работеше с изключен звук. Не си казаха почти нищо. От три дни насам Травис Бойет ги бе обсебил и това започваше да им омръзва.

По мръкнало стана ясно, че никой не иска да напусне гарата. Нямаше много писмена работа и в момента не можеха да предприемат нищо значително в полза на Донте Дръм. Тексаският апелативен съд още не бе взел решение по претенциите им за психическо заболяване. Фред Прайър още висеше в покрайнините на Хюстън с надеждата пак да покани на чашка Джоуи Гембъл, но не вярваше да успее. По всичко изглеждаше, че е дошла последната нощ от живота на Донте Дръм. А неговите защитници търсеха утеха един от друг.

Пратиха Карлос за пица и бира и когато той се върна, използваша за вечеря дългата маса в заседателната зала. Малко по-късно пристигна Оли и се заформира игра на покер. Оли Тъфтън беше един от малцината чернокожи юристи в Слоун, близък приятел на Роби. По фигура напомняше топка за боулинг и твърдеше, че тежи сто и осемдесет килограма, макар да не бе ясно защо му е да се гордее с това. Беше гръмогласен, весел и надарен с огромен апетит към храната, уискито, покера... и уви, към кокаина. На два пъти Роби едва го спаси от загуба на адвокатските права. Понякога Оли припечелваше от дела за автомобилни злополуки, но парите мигновено се изпаряваха. Когато влизаше някъде, се превръщаше в единствен източник на шум. Оли организира покера, назначи Карлос да раздава, определи правилата и разказа най-новите мръсни вицове, като в същото време пиеше бира и

дождаше студената пица. В играта се включиха Марта Хандлър, която обикновено печелеше; другата правна асистентка Бони; Кристи Хинз, която все още се страхуваше от играта и още повече от Оли; и временно наетият куриер на име Бен Шутс.

Шутс имаше пистолет в самото си, закачено на стената. Роби имаше в кабинета си две заредени пушки. Арън Рей винаги ходеше въоръжен и сега тихо обикаляше гарата, наблюдавайки прозорците и паркинга. През деня кантората бе получила няколко заплашителни обаждания и всички бяха в бойна готовност.

С бира в ръка Роби отскочи до кабинета си, остави вратата широко отворена и позвъни на приятелката си Диди. Тя беше на йога, в блажено неведение за предстоящата екзекуция. Живееха заедно от три години и Роби почти вярваше, че имат бъдеще. Тя не проявяваше особен интерес към работата в кантората и това се отразяваше благотворно на връзката им. Дългият поход на Роби в търсене на истинската любов беше осеян с жени, които не можеха да приемат факта, че за да бъдат заедно, трябва да се съобразяват с него. Сегашната му приятелка си имаше свой път и се срещаха само в леглото. Тя беше с двайсет години по-млада и Роби продължаваше да е лудо влюбен в нея.

Той позвъни на един репортер в Остин, но не каза нищо за публикуване. Обади се на съдия Елайас Хенри и му благодари за ходатайството пред губернатора. Пожелала си всичко хубаво, знаейки, че никога няма да забравят предстоящите двайсет и четири часа. Стенният часовник сякаш бе спрял на девет и десет. Роби щеше да помни до края на живота си, че точно в девет и десет Арън Рей влезе в кабинета му и съобщи:

— Първа баптистка църква гори.
Битката при Слоун бе започнала.

Кийт нямаше представа дали е успял да заспи. През последните три дни бе спал толкова малко и в тъй необичайни часове, че навиците му бяха излезли от релси. Когато телефонът иззвъня, той беше готов да се закълне, че е съвсем буден. Дейна обаче го чу първа и трябваше да побутне съпруга си. След четвъртия или петия сигнал Кийт най-сетне вдигна слушалката.

— Ало — промърмори замаяно той, докато включваше лампата.

Часовникът показваше 11:40 ч. Бяха си легнали преди по-малко от час.

— Хей, пасторе, аз съм, Травис — изрече гласът отсреща.

— Здравей, Травис — каза Кийт, а Дейна посегна за халата. — Къде си?

— Тук, в Топика. В някаква закусвалня в центъра, недалеч от Анкър Хаус.

Говореше бавно и езикът му се заплиташе. Втората или третата мисъл на Кийт бе, че Бойет е пил.

— Защо не си в дома?

— Няма значение. Вижте, пасторе, страшно съм гладен, не съм хапвал нищо от сутринта, а седя тук само с едно кафе, защото нямам пари. Умирам от глад, пасторе. Имате ли идеи?

— Пил ли си, Травис?

— Една-две бири. Нищо ми няма.

— Харчиш пари за бира, но не и за храна?

— Не се обадох, за да се караме, пасторе. Можете ли да ми уредите нещо за ядене?

— Дадено, Травис, но трябва да се върнеш в Анкър Хаус. Чакат те. Говорих с Руди и той каза, че ще те мъмрят, но нищо повече. Като хапнеш, ще те върна където ти е мястото.

— Не се връщам там, пасторе, забравете. Искам да ида в Тексас, разбрахте ли? Още сега. Наистина искам. Ще кажа истината на всички, ще им кажа къде е тялото и тъй нататък. Ние трябва да спасим момчето.

— Ние?

— Кой друг, пасторе? Ние знаем истината. Ако отидем заедно там, можем да спрем екзекуцията.

— Искаш още сега да те откарам в Тексас? — попита Кийт, гледайки съпругата си в очите. Тя поклати глава.

— Няма кой друг, пасторе. Имам брат в Илиной, но с него не си говорим. Сигурно мога да позвъня на надзорника, но едва ли ще прояви интерес да ме мъкне чак до Тексас. Познавам някои момчета от временния дом, но те нямат коли. Когато животът ти мине в затвора, пасторе, не ти остават много приятели навън.

— Къде си, Травис?

— Казах ви. В една закусвалня. Гладен.

— Коя закусвалня?

— „Синята луна“. Знаете ли я?

— Да. Поръчай си нещо за ядене. Ще дойда след петнайсет минути.

— Благодаря, пасторе.

Кийт затвори телефона и седна на ръба на леглото до жена си. Няколко минути мълчаха. Не искаха да се карат.

— Пиян ли е? — попита накрая тя.

— Мисля, че не. Пийнал е малко, но изглежда трезвен. Не знам.

— Какво правиш, Кийт?

— Отивам да му купя вечеря или закуска, наречи го както искаш. Ще го изчакам пак да си промени решението. Ако е сериозен, нямам друг избор, освен да го откарам в Тексас.

— Имаш избор, Кийт. Не си длъжен да возиш този извратен тип до Тексас.

— Ами младежът в онова отделение, Дейна? Помисли как се чувства в момента майката на Донте Дръм. Идва последният ден, в който ще види сина си.

— Бойет те разиграва, Кийт. Той е лъжец.

— Може би да, може би не. Но погледни какъв е залогът.

— Залогът ли? Работата ти е залогът. Репутацията ти, кариерата — всичко залагаш на карта. Имаме три деца, трябва да мислим за тях.

— Няма да рискувам кариерата или семейството си, Дейна. Може да ме плеснат през пръстите, нищо повече. Знаем какво правя.

— Сигурен ли си?

— Не.

Той бързо смъкна пижамата и се облече с дънки, риза, мокасини и червена бейзболна шапка. Дейна го гледаше безмълвно. Кийт я целуна по челото и излезе от къщата.

* * *

Бойет тъкмо оглеждаше подноса с впечатляващо количество храна, когато Кийт се настани на стола отсреща. Заведението беше полупразно. Няколко масички бяха заети от униформени полицаи със средно тегло към сто и десет килограма. Сякаш всички се бяха наговорили да си вземат пай. Кийт си поръча кафе и се усмихна на иронията на съдбата — един неосъден убиец да се храни с апетит само на десет метра от цял полицейски отряд.

— Къде беше цял ден? — попита Кийт.

Тик. Голяма хапка бъркани яйца. Дъвчейки, Бойет отговори:

— Ами не помня.

— Загубихме целия ден, Травис. Планът ни беше да направим видеозаписа, да го пратим на властите и пресата в Тексас и да се надяваме на чудо. Ти изчезна и провали всичко.

— Денят си отиде, пасторе, тъй че не го мислете. Ще ме откарате ли в Тексас, или не?

— Значи ще нарушиш условията на предсрочното освобождаване?

Тик, глътка кафе, трепереща ръка. Мощната тръпка сякаш обхвана всичко в Бойет — от гласа до пръстите и очите.

— Това в момента ми е най-малката грижа, пасторе. През повечето време си мисля за смъртта. Тревожи ме и онова момче в Тексас. Опитах се да го забравя, но не мога. И момичето. Трябва да я видя, преди да умра.

— Защо?

— Трябва да й кажа, че съжалявам. Много хора съм наранил, пасторе, но убих само веднъж. — Той се озърна към полицаите, после продължи малко по-тихо. — И не знам защо. Тя ми беше любимката. Искях да я задържа завинаги, а като осъзнах, че не мога, тогава...

— Разбрах те, Травис. Дай да говорим по същество. До Слоун има около шестстотин и петдесет километра по права линия, но на практика са почти деветстотин, голяма част от тях по пътища с две платна. Полунощ е. Ако потеглим веднага и караме като луди, можем да стигнем там по обяд. Само шест часа преди екзекуцията. Имаш ли представа какво ще правим, като пристигнем?

Бойет сдъвка парче наденица и се замисли над въпроса без каквото и да е признак на тревога. Кийт забеляза, че той отхапва по малко и дъвче бавно, преди да остави вилицата и да отпие глътка кафе или вода. Не изглеждаше прекалено гладен. Храната не беше важна.

След нова глътка кафе Бойет каза:

— Мислех си да отидем в местната телевизия, там да изляза в ефир, да разкажа историята си, да поема отговорност и да кажа на ония идиоти, че са хванали за убийството невинен човек и трябва да спрат.

— Просто така?

— Не знам, пасторе. За пръв път го правя. А вие? Какъв е вашият план?

— В момента намирането на тялото е по-важно от твоето признание. Честно казано, Травис, при това твое полицейско досие и отвратителните ти престъпления никой няма да ти повярва. След срещата ни в понеделник се поразрових и открих доста случаи с разни смахнати, които изникват покрай екзекуциите и твърдят какво ли не.

— Смахнат ли ме наричате?

— Не. Но съм сигурен, че в Слоун ще те наричат и с по-лоши думи. Няма да ти повярват.

— Вие вярвате ли ми, пасторе?

— Да.

— Искате ли малко яйца с бекон? Така и така ще ги плащате.

— Не, благодаря.

Тик. Нов поглед към полицаите. Бойет притисна слепоочията си с показалци и започна да масажира на малки кръгчета, кривейки лице, сякаш беше готов да изкрещи. Болката най-сетне отмина. Кийт погледна часовника си.

Бойет леко поклати глава.

— За да намерим тялото, ще ни трябва повече време, пасторе. Няма начин да стане днес.

Тъй като нямаше опит в подобни дела, Кийт мълчаливо сви рамене.

— Или отиваме в Тексас, или се прибирам в дома да ми четат конско. Вие решавате, пасторе.

— Не разбирам защо точно аз трябва да взема решението.

— Много просто. Имате кола, бензин, шофьорска книжка. Аз нямам нищо освен истината.

Колата беше субару с двойно предаване на около триста хиляди километра — от тях поне двайсет хиляди след последната смяна на маслото. Дейна я използваше непрекъснато да разкарва с нея момчетата из града и това си личеше от пръв поглед. Другата им кола беше хонда акорд с повреден индикатор за маслото и износени задни гуми.

— Извинявай, че колата е мръсна — каза Кийт едва ли не притеснен, докато сядаха и затваряха вратите.

Бойет не отговори. Постава бастуна между краката си.

— Предпазните колани вече са задължителни — обясни Кийт и закопча своя.

Бойет не помръдна. Настана миг тишина, в който Кийт осъзна, че пътешествието е започнало. Човекът седеше в неговата кола, предстоеше им пътуване, което щеше да продължи часове, може би дни, и никой не знаеше къде ще ги отведе.

Докато колата потегляше, Бойет бавно си сложи предпазния колан. Лактите им почти се докосваха. Кийт за пръв път усети откъм Бойет дъх на бира и попита:

— Е, Травис, как си с пиенето?

Бойет въздъхна дълбоко, сякаш се чувстваше в безопасност зад заключените врати на колата. Както винаги изчака около пет секунди, преди да отговори:

— Никак. Не съм голям пияч. На четирийсет и четири години съм, пасторе, и двайсет и три минаха зад решетките в заведения, където няма нито кръчми, нито барове, стриптийз клубове или денонощни магазини. В затвора не се намира пиячка.

— Днес си пил.

— Имах малко пари, отидох в един хотелски бар и пийнах няколко бири. В бара имаше телевизор. Видях репортаж за екзекуцията на Дръм в Тексас. Показаха снимка на момчето. Да ви кажа, пасторе, зле ми стана, много зле. Бях се размекнал, стана ми някак сантиментално, нали разбирате, и като видях лицето на онова момче, едва не се задавих. Пийнах още малко, гледах как часът приближава към шест. Тогава реших да избягам, да ида в Тексас и да направя каквото е редно.

Кийт държеше мобилния си телефон.

— Трябва да позвъня на жена си.

— Как е тя?

— Добре, благодаря.

— Много е хубавка.

— Забрави за нея.

Кийт измънка няколко притеснени изречения по телефона и затвори. Караше бързо по пустите централни улици на Топика.

— Е, Травис, започваме това дълго пътуване до Тексас, където заставаш пред властите, казваш истината и се опитваш да спреш екзекуцията. И предполагам, че възнамеряваш много скоро да ги отведеш при тялото на Никол. А това, разбира се, ще доведе до затварянето ти в някой тексаски затвор. Ще те обвинят в цял куп престъпления и никога няма да излезеш на свобода. Това ли е планът, Травис? На една вълна ли сме?

Тик. Пауза.

— Да, пасторе, на една вълна сме. Няма значение. Аз ще съм мъртъв много преди да успеят да ме изправят пред съда.

— Не исках да кажа това.

— Не е и необходимо. Ние го знаем, но предпочитам никой в Тексас да не разбере за тумора. Редно е да се получи мъничко удоволствие, като започнат процес срещу мен. Заслужавам го. Вече ключих мир.

— С кого?

— Със себе си. След като още веднъж видя Никол и й кажа, че съжалявам, ще бъда готов за всичко, дори за смъртта.

Кийт замълча. Предстоеше му маратонско пътуване с този тип буквално рамо до рамо през идните десет, може би дори дванайсет

часа и се надяваше, когато пристигнат в Слоун, да не е прихванал от лудостта му.

Паркира на алеята зад дома си и каза:

— Травис, предполагам, че нямаш нито пари, нито дрехи.

Това изглеждаше очевидно.

Травис се изкиска и вдигна ръце.

— Ето ме, пасторе, с цялото ми земно имущество.

— Така си и мислех. Чакай тук. Ще се върна след пет минути.

Кийт остави двигателя да работи и изтича към къщата.

В кухнята Дейна приготвяше сандвичи, пакети чипс, плодове и каквото ѝ попаднеше под ръка.

— Къде е той? — попита тя, щом Кийт прекрачи прага.

— В колата. Няма да влезе.

— Кийт, не вярвам, че си решил сериозно.

— Какъв избор имам, Дейна?

Колкото и да се тревожеше, той вече бе взел решение. Беше готов за скандал с жена си и приемаше всички възможни рискове на пътуването.

— Не можем да седим тук със скръстени ръце, след като знаем кой е истинският убиец. Той е вън, в колата.

Тя опакова един сандвич и го сложи в кутийка. Кийт взе от килера голям найлонов плик и мина в спалнята. Намери за Травис чифт стари памучни панталони, две тениски, чорапи, бельо и един необличан суичър. Сложи си нова риза, свещеническата якичка и тъмно синьо спортно сако, после нахвърля в един сак малко лични вещи. След няколко минути се върна в кухнята, където Дейна се бе подпряла на мивката с предизвикателно скръстени ръце.

— Това е огромна грешка — заяви тя.

— Може би. Не го правя по свое желание. Бойет избра нас.

— Нас ли?

— Добре, избра мен. Той няма друг начин да стигне до Тексас, или поне така казва. Вярвам му.

Тя извъртя очи към тавана. Кийт погледна часовника на микровълновата фурна. Бързаше да тръгне, но осъзнаваше, че жена му има правото на няколко прощални изстрела.

— Как можеш да му вярваш за каквото и да било? — попита тя.

— Вече разговаряхме за това, Дейна.

— Ами ако там те арестуват?

— За какво? За опит да спра екзекуцията? Не вярвам това да е престъпление дори в Тексас.

— Помагаш на затворник да наруши условията на освобождаването си, нали?

— Да, в Канзас. Не могат да ме арестуват заради това в Тексас.

— Но не си сигурен.

— Виж, Дейна. Няма да ме арестуват в Тексас. Обещавам ти. Може да стрелят по мен, но няма да ме арестуват.

— На забавен ли се правиш?

— Не. Не е смешно. Стига, Дейна, погледни цялостната картина. Мисля, че Бойет е убил онова момиче през деветдесет и осма. Мисля, че е скрил тялото и знае точно къде. И мисля, че има шанс за чудо, ако стигнем до там.

— А аз мисля, че си луд.

— Може би, но съм готов да рискувам.

— Обмисли риска, Кийт.

Той беше пристъпил по-близо и сега сложи ръце на раменете ѝ. Тя стоеше като вкаменена, все тъй със скръстени ръце.

— Виж, Дейна. Не съм рискувал никога през живота си.

— Знам. Сега е звездният ти миг, нали?

— Не, не става дума за мен. Стигнем ли там, ще стоя в сянка, без да се пъча...

— Ще залягаш под куршумите.

— Както кажеш. Ще стоя зад кулисите. Звездата е Травис Бойет. Аз съм просто шофьор.

— Шофьор? Ти си свещеник със семейство.

— И ще се върна до събота. В неделя ще проповядвам, а следобед ще излезем на пикник, обещавам.

Раменете ѝ провиснаха и тя безсилно отпусна ръце. Кийт я прегърна силно и я целуна.

— Опитай се да разбереш — каза той.

Тя кимна покорно.

— Добре.

— Обичам те.

— И аз те обичам. Пази се, моля те.

Телефонът иззвъня посред нощ — в дванайсет и половина. Роби беше легнал с Диди преди по-малко от час, когато се разнесе оглушителен звън. Диди, която бе заспала без помощта на алкохола, подскочи първа и каза „Ало“. После подаде слушалката на приятеля си, който още се мъчеше да отвори очи.

— Кой е? — изръмжа той.

— Събуди се, Роби, Фред се обажда. Имам интересен материал.

Роби успя да се опомни, поне донякъде.

— Какво има, Фред?

Диди вече се превърташе на другата страна. Роби се усмихна на хубавото ѝ дупе под сатенените чаршафи.

— Пак пийнах с Джоуи — събщи Фред. — Отведох го в стриптийз клуб. Трета поредна вечер, знаеш. Чудя се дали черният ми дроб ще издържи още дълго на тая командировка. За него съм сигурен, че няма. Както и да е, натрясках го здравата и накрая той си призна всичко. Каза, че излъгал за зеления пикап, излъгал за чернокожия зад волана, излъгал за всичко. Призна, че той се е обадил на Кърбър с фалшивия донос за Донте и момичето. Беше прекрасно. Плачеше и не спираше да дърдори — просто едно разлигавено тлъсто момче, което се налива с бира и дрънка мръсотии на стриптийзборките. Каза, че в девети и десети клас двамата с Донте били футболни звезди и добри приятели. През цялото време си мислел, че прокурорите и съдиите ще проумеят измамата. Не можел да повярва, че се е стигнало дотук. Все смятал, че екзекуцията ще бъде отменена и един ден Донте ще излезе от затвора. Сега най-после се убедил, че ще го убият, и му се късало сърцето. Мислел, че вината е негова. Уверих го, че е точно така. Кръвта ще е върху неговите ръце. Наистина го смачках. Беше чудесно.

Роби бе минал в кухнята да си налее вода.

— Това е страхотно, Фред.

— И да, и не. Отказва да подпише клетвена декларация.

— Какво?

— Не иска. Излязохме от клуба и отидохме в едно кафене. Умолявах го да подпише, но все едно говорех на пън.

— Защо не иска?

— Заради майка си, Роби, заради майка си и роднините. Ужасява се от мисълта да признае, че е лъгал през цялото време. Имал много приятели в Слоун и тъй нататък. Направих всичко по силите ми, но не иска да подпише.

Роби погълна на един дъх чаша чешмяна вода и избърса устните си с ръкав.

— Записа ли го?

— Естествено. Вече прослушах записа и се каня да повтора. Има много шум... бил ли си в стриптийз клуб?

— Не питай.

— Страшно силна музика, рап и тъй нататък. Но гласът му се чува. Разбира се какво казва. Ще трябва да го обработим.

— Няма време.

— Добре. Какъв е планът?

— Колко време ти трябва, за да пристигнеш?

— Е, в това чудесно време на денонощието почти няма движение. За пет часа мога да дойда до Слоун.

— Тогава не се мотай.

— Дадено, шефе.

Един час по-късно Роби лежеше по гръб в спалнята и мрачният таван си играеше странни шеги с мисловния му процес. Диди мъркаше като коте, напълно откъсната от света. Той се вслуша в дишането и и се запита как може да е тъй безгрижна пред всичките му тревоги. Завиждаше й. Когато се събудеше след няколко часа, първата й работа щеше да бъде да отскочи при ужасните си приятелки за един час йога. А в това време той щеше да крещи по служебния телефон.

И тъй, ето докъде се свеждаше всичко: пияният Джоуи Гембъл да признава греховете си и да разголва душа в някакъв стриптийз клуб пред човек със скрит микрофон, правещ некачествен запис, който няма да бъде приет от нито един съд в цивилизования свят.

Крехкият живот на Донте Дръм щеше да зависи от закъснялото разкаяние на един свидетел, на когото никой нямаше да повярва.

ВТОРА ЧАСТ НАКАЗАНИЕТО

При трескавото потегляне въпросът за парите остана на втори план. Когато извади портфейла си да плати шест долара за пиршеството на Бойет в „Синята луна“, Кийт осъзна, че няма много пари в брой. После забрави за това. Пак си спомни, когато вече бяха на пътя и трябваше да заредят бензин. В 1:15 ч. след полунощ спряха на някакъв паркинг за камиони край магистрала 35. Беше четвъртък, 8 ноември.

Докато пълнеше резервоара, Кийт си мислеше, че след около седемнайсет часа Донте Дръм ще бъде пристегнат с ремъци, за да му сложат смъртоносната инжекция. Още по-натрапчива бе мисълта, че човекът, който трябваше да изстрада тия последни часове, седи самодоволно в колата само на няколко крачки от него и бръснатата му глава отразява лъчите на флуоресцентните лампи. Току-що бяха напуснали южните покрайнини на Топика. Тексас беше безкрайно далеч. Плати с кредитна карта и преброи парите в джоба си — всичко на всичко трийсет и три долара. Наруга се, че не е взел от резервния фонд, който държеше в кухненския бюфет. Обикновено в кутията от пури имаше около двеста долара.

На един час път от Топика разрешената скорост се вдигна до сто и двайсет километра в час и Кийт подкара старото субару със сто и четирийсет. Засега Бойет мълчеше; задоволяваше се да седи сгушен, с ръце върху коленете и да се визира през дясното стъкло към пустотата. Кийт се стараеше да не му обръща внимание. Предпочиташе да мълчи. Дори при нормални обстоятелства трудно би изтърпял да седи дванайсет часа до непознат човек. А да докосва с рамо един ненормален насилник като Бойет щеше да превърне пътуването в живо мъчение.

Точно когато успя да се потопи в покой, изведнъж го налегна дрямка. Клепачите му залепваха и се отваряха едва след като тръснеше глава. Зрението му се замъгли. Колата кривна надясно, после той пак я върна към центъра на платното. Ощипа се по бузата. Замига с всичка сила. Ако беше сам, щеше да си удари плесница. Травис не забеляза.

— Какво ще кажеш за малко музика? — попита Кийт. Трябваше на всяка цена да освежи мозъка си.

Травис само кимна.

— Предпочиташ ли нещо конкретно?

— Колата си е ваша.

Да, така беше. Любимата му радиостанция излъчваше класически рок. Той засили звука и след малко почна да тропа с пръсти по волана, да отмерва с ляв крак такта и да нашепва думите. Шумът избистри мозъка му, но все още не можеше да повярва колко близо е бил до заспиване на волана.

Още единайсет часа път. Помисли си за легендарния пилот Чарлс Линдбърг и за самотния му полет до Париж. Трийсет и три часа без прекъсване... и без сън в нощта преди да излети от Ню Йорк. По-късно Линдбърг бе писал, че му се събрали общо шейсет часа безсъние. Братът на Кийт беше пилот и обичаше да разказва такива истории.

Замисли се за брат си, за родителите си и за сестра си, а когато отново започна да клюма, попита:

— Колко братя и сестри имаш, Травис?

Говори ми, Травис. Каквото и да е, само и само да не заспя. Не можеш да ми помогнеш при шофирането, защото нямаш книжка. Нямаш застраховка. Няма да пипнеш волана, затова хайде, Травис, помогни ми, преди да катастрофираме.

— Не знам — отговори Травис след задължителния период на размисъл.

Отговорът прогони мъглата много по-успешно от музиката на Спрингстийн и Дилън.

— Как така не знаеш?

Лек тик. Травис бе отклонил поглед от страничния прозорец към предното стъкло.

— Ами... — Той пак помълча. — Малко след като съм се родил, баща ми напуснал майка ми. Никога не съм го виждал. Майка ми заживяла с друг мъж на име Даръл и тъй като той е първият, когото помня, предполагам, че е баща ми. И майка ми така казваше. Имах по-голям брат и той го наричаше „тате“. Даръл беше свестен човек, не ме биеше, но имаше брат, който ми посягаше. Когато ме изправиха пред съда за пръв път — тогава май бях на дванайсет, — разбрах, че Даръл

не ми е роден баща. Много ме заболя. Бях смазан. После Даръл изчезна.

Както много други отговори на Бойет, и този пораждаше повече загадки, отколкото обяснения. Мозъкът на Кийт изведнъж заработи на пълни обороти и той се почувства съвсем разсънен. Обзе го решителност да разгадае психопата до себе си. Какво друго му оставаше да върши през предстоящото половин денонощие? Седяха в неговата кола. Можеше да пита каквото си иска.

— Значи имаш един брат?

— Повече са. Баща ми, истинският, избягал във Флорида и се хванал с друга жена. Народили цял куп деца, значи трябва да имам доста братя и сестри. Освен това се носеше слух, че майка ми е раждала и преди да се омъжи. Питате колко. Колкото и да кажете, все ще е вярно, пасторе.

— А с колко поддържащ връзка?

— Не бих го нарекъл връзка, но писах няколко писма на брат си. Той е в Илиной. В затвора.

Каква изненада.

— Защо е в затвора?

— По същата причина както всички останали. Наркотици и пиене. Трябвали му пари за дрога, затова влязъл в една къща, но работата се объркала и накрая пребил човек.

— Пишеш ли му в затвора?

— Понякога. Той е с доживотна присъда.

— Чичо ти посягаше ли му?

— Не, той беше по-голям и мисля, че чичо не го закачаше. Не сме разговаряли за това.

— Става дума за брата на Даръл, нали?

— Да.

— Значи всъщност не ти е бил чичо.

— Тогава не знаех. Защо задавате толкова много въпроси, пасторе?

— Просто убивам времето, Травис, и се мъча да не заспя. Откакто те срещнах в понеделник сутринта, почти не съм спал. Изтощен съм, а ни чака дълъг път.

— Тия въпроси не ми харесват.

— Е, какво очакваш да чуеш в Тексас? Пристигаме, представяш се като истинския убиец, а после заявяваш, че не обичаш въпроси. Бъди сериозен, Травис.

Изминаха в мълчание няколко километра. Травис се взираше в мрака отдясно и леко потропваше с пръсти по бастуна. Почти час не бе проявявал признаци на главоболие. Кийт погледна скоростомера и осъзна, че кара със сто трийсет и пет километра — петнайсет над разрешената скорост. Достатъчно, за да го глобят където и да било в Канзас. Той намали скоростта и за да поддържа ума си буден, разигра мислена сцена, в която пътен полицаи го спираше, проверяваше документите му, след това документите на Бойет и накрая се обаждаше за подкрепление. Избягал престъпник. Съучастникът на злодея е лутерански свещеник. Сини лампи. Белезници. Нощувка в затвора, може би в една килия с беглеца, който не би трябвало да се притеснява от поредната нощ зад решетките. Какво ли щяха си помислят децата?

Отново започна да клюма. Имаше да проведе един телефонен разговор. Това поне щеше да го ангажира дотолкова, че напълно да прогони съня. Той извади телефона от джоба си и набра запаметения номер на Матю Бърнс. Наближаваше два след полунощ. Очевидно Матю спеше дълбоко. Събуди се едва след осмия сигнал.

— Дано поводът да е сериозен — изръмжа той.

— Добро утро, Матю. Как спа?

— Много добре, отче. Защо се обаждаш, по дяволите?

— Не ставай груб, синко. Виж, пътувам за Тексас заедно с човек на име Травис Бойет, същия мил джентълмен, който посети нашата църква миналата неделя. Може да си го виждал. Ходи с бастун. Както и да е, Травис има да направи признание пред властите в някакво малко тексаско градче, наречено Слоун, и бърза да спрем една екзекуция.

Гласът на Матю се избистри веднага.

— Полудял ли си, Кийт? Качил си онзи тип в колата?

— О, да, напуснахме Топика преди около час. Обаждам се, за да те помоля за помощ.

— Веднага ще ти помогна, Кийт. С един безплатен съвет. Обръщай проклетата кола и незабавно се връщай тук.

— Благодаря, Мат, но виж какво, ще те помоля след няколко часа да проведеш два-три телефонни разговора със Слоун, Тексас.

— Какво каза Дейна, като разбра?

— Добре де, добре. Искам да се обадиш на полицията, на прокурора и може би на някой адвокат. Аз също ще им звъня, Мат, но ти си прокурор и може да те послушат.

— Още ли си в Канзас?

— Да, на магистрала 35.

— Не пресичай щатската граница, Кийт. Моля те.

— Е, малко ще ми е трудно така да стигна до Тексас, не смяташ ли?

— Не пресичай щатската граница!

— Опитай се да поспиш. Ще ти се обадя около шест и започваме да звъним по телефоните, става ли?

Кийт затвори, превключи на гласова поща и зачака. След десет секунди телефонът забръмча. Обаждаше се Матю.

Бяха отминали Емпория и продължаваха към Уичита.

Изповедта дойде сама, без причина. Може би Бойет също започваше да се унася или просто му бе доскучало. Колкото повече говореше той, толкова по-ясно Кийт осъзнаваше, че слуша един вече осъден на смърт, който не знае дали може да преосмисли живота си, но все пак иска да се опита.

— Братът на Даръл, викахме му чичо Чет, често ме водеше за риба. Поне така казваше на нашите. Така и не хванах риба, така и не топнах въдица във водата. Отивахме в неговата къщичка сред полето. Отзад имаше езерце и там уж трябваше да е рибата. Нито веднъж не стигнах до там. Той ми даваше цигара, караше ме да пия от бирата му. Отначало не знаех какво прави. Нямах представа. Бях осемгодишно хлапе. Не смеех да бягам или да се боря. Помня колко болеше. Той имаше всякакво детско порно, списания и филми и щедро споделяше тия гадости с мен. Натъпчеш ли такъв боклук в главата на малко момче, то скоро го възприема. Казах си: е, може всички деца да правят така. Може тъй да вървят нещата между възрастни и деца. Изглеждаше законно и нормално. Той се държеше добре с мен; купуваше ми сладолед и пица — каквото поисках. След всеки излет ме откарваше у дома и точно преди да пристигнем, ставаше много сериозен, някак злобен и заплашителен. Казваше ми, че е важно да пазя нашата малка тайна. Че някои неща не са за пред хората. В колата си имаше оръжие,

лъскав пистолет. По-късно ме научи как да го ползвам. Но отначало само го слагаше на седалката, после обясняваше, че обича тайните си и ако някога бъдат разкрити, ще му се наложи да нарани някого. Дори мен. Ако кажа на някого, щял да бъде принуден да ме убие, а после да убие онзи, на когото съм казал, включително Даръл и майка ми. Беше много убедителен. На никого не казах.

Продължихме да ходим за риба. Мисля, че майка ми знаеше, но тя си имаше свои проблеми, най-вече с бутилката. През повечето време беше пияна. Отказа се от пиенето много по-късно, твърде късно за мен. Когато бях на около десет, чичо ме научи да пуша марихуана. После да вземам хапчета. Не беше чак толкова зле. Мислех се за голяма работа. Още хлапе, а пуша цигари и марихуана, пия бира и гледам порно. Другата част не беше приятна, но не траеше дълго. По онова време живеехме в Спрингфийлд и един ден майка ми каза, че трябвало да се преместим. Баща ми, или мъжът ѝ, или какъвто беше там си бил намерил работа близо до Джоуплин, щата Мисури, откъдето съм родом. Набързо събрахме багажа, натоварихме всичко на камион и изчезнахме посред нощ. Сигурно сме оставили неплатен наем. А може да е имало и други неща — сметки, съдебни дела, заповеди за арест, присъди, кой знае. Така или иначе, на другата сутрин се събудих във фургон — много голям и много хубав. Бяхме изоставили чичо Чет. Сигурно е било голям удар за него. След около месец той най-сетне ни намери. Цъфна на прага и ме попита дали искам да идем за риба. Казах „не“. Той нямаше къде да ме отведе, затова просто остана да се мотае из къщата и да ме зяпа. После възрастните седнаха да пият и не след дълго се скараха за пари. Чичо Чет ги наруга и си тръгна. Повече не го видях. Но злото бе сторено. Ако го срещна днес, ще грабна бухалка да му пръсна мозъка. Бях едно сбъркано малко момче. Мисля, че така и не го преодолях. Може ли да запаля?

— Не.

— Тогава може ли да спрем за една цигара?

— Разбира се.

Няколко километра по-нататък отбиха на едно крайпътно място за отдих. Телефонът на Кийт пак забръмча. Още едно пропуснато обаждане от Матю Бърнс. Влачейки след себе си облак дим, Бойет се залута към горичката зад тоалетните. Кийт крачеше напред-назад из паркинга, опитвайки се да раздвижи кръвта си, и от време на време

хвърляше поглед към своя спътник. Когато Бойет съвсем се загуби в мрака, Кийт се запита дали не е изчезнал окончателно. Но вече беше толкова изморен от пътуването, че не даваше пет пари за това. Ако Бойет избягаше, Кийт просто щеше да потегли обратно, блажено самотен в колата, а после стоически да изтърпи упреците на Дейна и Матю. С малко късмет никой нямаше да узнае за провалената мисия. А Бойет щеше да прави каквото бе правил винаги — да се скита насам-натам, докато умре или отново го арестуват.

Ами ако нападнеш някого? Дали щяха да обвинят и Кийт?

Минутите отлитаха без никакъв признак за движение из горичката. Десетина тежкотоварни камиона бяха паркирани в единия край на площадката и шофьорите спяха в кабините, а генераторите тихо бучаха.

Кийт се подпря на колата и зачака. Вече нямаше нерви и искаше да се прибере. Искаше Бойет да остане в гората, да върви все по-навътре, докато просто изчезне. После си помисли за Донте Дръм.

Откъм дърветата лъхна струйка дим. Спътникът му не бе избягал.

Изминаха километри в пълно мълчание. Бойет сякаш бе забравил за миналото си, макар че само преди минути говореше, без да спира. При първите признаци на умора Кийт го подкани:

— Значи казваш, че сте били в Джоуплин. Чичо Чет дошъл и си заминал.

Тик, пет секунди, десет.

— Да... живеехме във фургон извън града. Бедняшки квартал. Винаги сме живели в бедняшки квартали, но помня колко се гордеех, че имаме хубав фургон. Под наем, но тогава не знаех. Край паркинга за фургонали минаваше тесен асфалтов път, който навлизаше километри навътре из хълмовете в окръг Нютън южно от Джоуплин. Там имаше рекички, долини и черни пътища. Рай за децата. С часове карахме велосипеди по пътеките и никой не можеше да ни намери. Понякога задигахме бира и уиски от фургона или дори от някое магазинче и духвахме да пируваме в пущинака. Веднъж едно момче отмъкна от брат си цяла торбичка трева и така се надрусаме, че не можехме да се крепим на велосипедите.

— И там ли е заровена Никол?

Кийт преброи до единайсет, преди Бойет да отговори:

— Вероятно. Там някъде е. Право да ви кажа, не знам дали ще си спомня. Бях пийнал здравата, пасторе. Опитвах се да си припомня, веднъж дори се помъчих да начертая карта, но ще е трудно. Ако изобщо отидем.

— Защо я зарови там?

— Не исках да я открият. И излязох прав.

— Откъде знаеш, че си излязъл прав? Откъде знаеш, че не са намерили тялото? Погребал си я преди девет години. През последните шест си лежал в затвора, без достъп до новините.

— Пасторе, уверявам ви, че не са я намерили.

Съмненията на Кийт се разсеяха. Вярваше на Бойет и в същото време изпитваше мъчително отчаяние, че се доверява на един изпечен престъпник. Докато приближаваха Уичита, той окончателно се разсъни. Бойет отново се бе затворил в жалката си черупка. От време на време разтриваше слепоочията си.

— Значи за пръв път влезе в съда на дванайсет години? — попита Кийт.

Тик.

— Някъде там. Да, бях на дванайсет. Помня как съдията подметна, че съм твърде малък, за да почвам кариера на престъпник. Пълен наивник.

— Какво беше престъплението?

— Вмъкнахме се в един магазин и задигнахме колкото можехме да носим. Бира, цигари, шоколад, шунка, чипс. Устроихме си страхотно пиршество в гората, натряскахме се. Нямахме проблеми, докато не излезе записът от видеокамерата. Беше ми първото престъпление, затова ми се размина с условна присъда. Заедно с мен обвиниха и Еди Стюарт. Той беше на четиринайсет и не го хващаха за пръв път. Замина за поправителното училище и повече не го видях. Кварталът беше мизерен, тъй че не липсваха лоши момчета. Постоянно си търсехме белята. Даръл ме хокаше, но той се мяркаше от дъжд на вятър. Майка ми се стараше, но не можеше да откаже пиенето. Брат ми го прибраха, когато стана на петнайсет години. Мен на тринайсет. Влизали ли сте в изправително училище, пасторе?

— Не.

— Така си и мислех. Там влизат децата, които никой не иска. Повечето не са лоши хлапета, поне отначало. Просто не им е провървяло. Първата ми спирка беше в едно заведение близо до Сейнт Луис и като всички поправителни училища си беше просто затвор за деца. Дадох ми горно легло в една дълга стая, претъпкана с улични хлапета от Сейнт Луис. Насилието беше жестоко. Никога нямаше достатъчно пазачи и надзиратели. За да оцелееш, трябваше да се включиш в някоя банда. Като видяха в досието ми, че съм сексуално насилван, станах лесна плячка за надзирателите. След две години ад ме освободиха. Кажете ми, пасторе, какво да прави едно петнайсетгодишно момче, когато се върне на улицата след две години мъчения?

Той се втренчи в свещеника, сякаш наистина чакаше отговор. Без да откъсва поглед от пътя, Кийт сви рамене.

— Правосъдната система прави от малолетните професионални престъпници. Обществото иска да ни заключи и да изхвърли ключа, но е твърде глупаво, за да осъзнае, че рано или късно ще излезем навън. А когато излезем, сме още по-голяма напаст. Вижте мен. Искане ми се да мисля, че когато ме прибраха на тринайсет, не бях безнадежден случай. Но след две години насилие, побоища и извратеност на свобода излезе един озлобен петнайсетгодишен хлапак. Затворите са фабрики за омраза, пасторе, а обществото иска нови и нови. Това не помага.

— На друг ли прехвърляш вината за станалото с Никол?

Бойет въздъхна и се загледа настрани. Въпросът не беше лек и той сякаш се сви под тежестта му. Накрая каза:

— Пропускате същината, пасторе. Извърших лоши неща, но не можех да се спра. Защо не можех? Защото съм такъв. Но не съм се родил такъв. Станах човек с цял куп проблеми не заради наследственост, а заради исканията на обществото. Заключете ги. Накажете ги най-жестоко. А ако попътно създадете някое и друго чудовище, няма страшно.

— А какво ще кажеш за другите петдесет процента?

— Кой са те?

— Половината условно освободени престъпници започват нов живот и повече не попадат в затвора.

Статистиката не се поправи на Бойет. Той се намести по-удобно и прикова поглед в страничното огледало. Пак се затвори в черупката

си и спря да говори. Когато отминаха Уичита, той заспа.

Телефонът му иззвъня пак в 3:40 ч. Беше Матю Бърнс.

— Къде си, Кийт? — попита той.

— Опитай се да поспиш, Матю. Извинявай, че те притесних.

— Не мога да спя. Къде си?

— На около петдесет километра от щатската граница с Оклахома.

— Онзи още ли е с теб?

— О, да. В момента спи. И мен нещо ме е налегнала дрямка.

— Разговарях с Дейна. Много е разтревожена, Кийт. И аз се тревожа. Мислим, че си се побъркал.

— Вероятно. Трогнат съм. Спокойно, Матю. Върша каквото трябва и ще устоя, все едно какво ще се случи. В момента мисля само за Донте Дръм.

— Не пресичай щатската граница.

— Чух те още първия път.

— Добре. Просто да знам, че съм те предупредил неведнъж.

— Ще си го запиша.

— Добре. Сега слушай, Кийт. Нямаме представа какво може да стане, като пристигнете в Слоун и твоят човек се разприказва. Предполагам, че камерите ще му налетят като лешояди на мърша. Не се намесвай, Кийт. Стой настрана. Не разговаряй с репортерите. Със сигурност ще се случи едно от двете. Първи вариант — екзекуцията се провежда по план. Тогава си направил каквото ти е по силите и е време да се прибереш у дома. Бойет има избора да остане там или да си потърси транспорт за връщане. За теб всъщност няма значение. Има известна надежда никой да не научи за малката ти авантюра в Тексас. Вторият вариант е екзекуцията да бъде спряна. Тогава печелиш, но не бързай да тържествуваш. Докато властите се разправят с Бойет, ти изчезваш от града и се прибираш у дома. При всяко положение трябва да останеш незабелязан. Ясен ли съм?

— Мисля, че да. Имам въпрос: къде да отидем, когато пристигнем в Слоун? Кого да потърсим — полицията, пресата, защитниците?

— Роби Флак. Той единствен може да ти обърне внимание. Полицията и прокуратурата нямат интерес да изслушат Бойет. Те си имат виновника. Просто чакат екзекуцията. Само Флак може да ти повярва и със сигурност изглежда способен да вдигне голям шум. Ако Бойет разкаже интересна история, Флак ще се погрижи за пресата.

— И аз така си мислех. Смятам да му позвъня в шест. Не вярвам да спи много.

— Нека пак да си поговорим, преди да започнем с обажданията.

— Дадено.

— И... Кийт, все още мисля, че си луд.

— Не се съмнявам, Матю.

Той прибра телефона в джоба си. Няколко минути по-късно колата напусна Канзас и навлезе в Оклахома. Кийт караше със сто и трийсет километра в час. Носеше свещеническа якичка и вярваше, че нито един уважаващ себе си пътен полицаи няма да прекали с въпросите си към Божи служител, виновен само за превишена скорост.

Близките на Дръм пренощуваха в евтин мотел край Ливигстън, само на шест километра от затвора „Алан Б. Полънски“, където Донте бе лежал зад решетките повече от седем години. Скромните приходи на мотела идваха главно от семействата на затворници, включително и от странната секта на задочните съпруги от чужбина. По всяко време имаше двайсетина осъдени на смърт, женени за европейки, които всъщност не можеха да докоснат. Щатът не утвърждаваше официално браковете, но двойките все пак се смятаха за семейни и разиграваха ролите си, доколкото бе възможно. Съпругите си разменяха писма и често пристигаха заедно в Тексас да видят мъжете си. Отсядаха в един и същ мотел.

Снощи четири от тях вечеряха на съседната маса до семейство Дръм. Обикновено привличаха вниманието с подчертания си акцент и предизвикателното облекло. Това им харесваше. У дома никой не ги забелязваше.

Донте бе отхвърлил всички предложения за брак. През последните си дни той отхвърли договори за книги, молби за интервюта, брачни оферти и шанса да се появи в предаването на Фордайс. Отказа да се срещне със свещеника на затвора, както и със своя духовен пастир, преподобния Джони Канти. Беше обърнал гръб на религията. Не искаше да има нищо общо с Бога на онези ревностни християни, които тъй усърдно искаха да го убият.

Робърта Дръм се събуди в мрака на стая 109. През изминалия месец бе спала толкова малко, че умората я държеше будна. Лекарят ѝ предписа някакви хапчета, но от тях само стана още по-нервна. В стаята беше топло и тя отметна завивките. Дъщеря ѝ Андреа беше на другото легло и изглеждаше заспала. Синовеите ѝ Седрик и Марвин бяха в съседната стая. Затворническият правилник им разрешаваше този последен ден да бъдат с Донте от осем сутринта до обяд. След последното сбогом щяха да го откарат до сградата, където се намираще стаята за екзекуции на затвора в Хънтсвил.

До осем сутринта имаше още няколко часа.

Графикът беше твърдо фиксиран, всяко движение се диктуваше от една система, прочута със своята ефективност. В пет следобед роднините щяха да се явят в приемната на затвора в Хънтсвил, откъдето да бъдат откарани с микробус до сградата за екзекуции и да влязат в претъпканата стая за свидетели само броени секунди преди изпълнението на екзекуцията. Щяха да го видят завързан с ремъци на леглото, вече с игли във вените, да изслушат последните му думи, да изчакат десетина минути до официалното обявяване на смъртта, после бързо да си тръгнат. От там трябваше да отидат до едно местно погребално бюро, за да получат тялото и да го приберат у дома.

Можеше ли всичко това да е сън, кошмар? Нима наистина лежеше будна сред мрака и обмисляше последните часове на сина си? Да, наистина. Вече девет години живееше в този кошмар, още от деня, когато й казаха, че Донте не само е арестуван, но и признава всичко. Кошмарът се бе превърнал в книга, по-дебела от Библията, където всяка глава носеше нова трагедия, всяка страница — скръб и недоумение.

Андреа се обърна на другата страна и евтино легло заскърца. После остана да лежи неподвижно, дишайки тежко.

За Робърта един ужас отстъпваше място на следващия: потреса за пръв път да види момчето си в затвора с оранжева униформа и безумно изплашен поглед; болката в стомаха ѝ, когато си мислеше как лежи зад решетките, далеч от близките си и обкръжен от престъпници; надеждата за справедлив съд и ужасяващото осъзнаване, че ще има всичко друго, но не и справедливост; нейните неудържими ридания, когато обявиха смъртната присъда; последният поглед към сина ѝ, докато двама едри и самодоволни полицаи го извеждаха от съдебната зала; безкрайните обжалвания и гаснещите надежди; безбройните свиждания в отделението на осъдените на смърт, когато гледаше как силният здрав младеж постепенно се превръща в развалина. През тия години тя загуби много приятели, но това всъщност не я вълнуваше. Някои бяха скептични към претенциите за невинност. На други им омръзнаха приказките за сина ѝ. Но тя се бе посветила на една цел и нямаше какво друго да каже. Как можеше някой да разбере какво преживява една майка?

А кошмарът никога нямаше да свърши. Нито днес, когато Тексас най-сетне щеше да го екзекутира. Нито другата седмица, когато щяха

да го погребат. Нито някога в бъдеще, когато истината най-сетне щеше да стане известна... ако изобщо излезеше наяве.

Ужасите се трупаха един върху друг и имаше дни, когато Робърта Дръм се питаше дали ще намери сили да стане от леглото. Толкова се изморяваше да се преструва на силна.

— Будна ли си, мамо? — тихо попита Андреа.

— Знаеш, че съм будна, скъпа.

— Успя ли да подремнеш?

— Мисля, че не.

Андреа ритна завивките настрани и изпъна крака. В стаята беше съвсем тъмно, от вѐн не проникваше никаква светлина.

— Часът е четири и половина, мамо.

— Не виждам.

— Моят часовник е със светец циферблат.

От децата на семейство Дръм само Андреа беше завършила колеж. Работеше в детската градина на едно градче близо до Слоун. Имаше съпруг и три деца и искаше сега да е в леглото си у дома, далече от Ливигстън, Тексас. Тя затвори очи и се помъчи да заспи, но след броени секунди отново се втренчи в тавана.

— Мамо, трябва да ти кажа нещо.

— Какво, скъпа?

— Не съм го споделяла с никого досега. Нося този товар много отдавна и искам да узнаеш, преди Донте да си отиде.

— Слушам те.

— Имаше един момент след съда, след като го отведоха, когато започнах да се колебая. Мисля, че търсех повод да се усъмня в него. Онова, което казваха, изглеждаше някак логично. Представях си как Донте ходи с онова момиче и се страхува да не го хванат. Представях си как тя се опитва да скъса, а той не иска. Може би през онази нощ тайно се е измъкнал, докато спях. А когато чух в съда неговото признание, то ме смути дълбоко. Не откриха тялото, но ако той я бе хвърлил в реката, може би някога нямаше да я намерят. Мъчех се да проумея станалото. Искях да вярвам, че системата не е съвсем прогнила. И затова си внуших, че сигурно е виновен, сигурно са заловили когото трябва. Продължих да му пиша, продължих да идвам на свиждания и тъй нататък, но бях убедена, че е виновен. По някакъв

странен начин от това ми олекна задълго. Така продължи месеци, може би година.

— Кое те накара да размислиш?

— Роби. Помниш ли как отидохме в Остин за първото обжалване?

— Помня, разбира се.

— Беше около година след делото.

— Бях там, скъпа.

— Седяхме в онази голяма зала, гледахме деветимата съдии, всичките бели, тъй важни в черните си тоги, тъй достолепни и сурово навъсени, а отсреща седяха близките на Никол и онази устатница майка й. Тогавя Роби стана да говори от наше име. Беше невероятен. Описа процеса и изтъкна колко слаби са доказателствата. Направи за смях прокурора и съдията. От нищо не се страхуваше. Атакува признанието. И за пръв път извади наяве факта, че полицаите не са му казали за анонимното телефонно обаждане. Това ме потресе. Как може полицията и прокуратурата да крият доказателства? Това обаче не трогна съда. Помня как гледах Роби да спори тъй страстно и изведнъж осъзнах, че той, белият адвокат от богатата част на града, изобщо не се съмнява в невинността на брат ми. В онзи момент му повярвах веднъж завинаги. Толкова ме беше срам, че съм се съмнявала в Донте.

— Успокой се, скъпа.

— Моля те, не казвай на никого.

— Няма. Нали знаеш, че можеш да вярваш на майка си.

Двете седнаха, хванаха се за ръце и приведоха глави една към друга.

— Ще се молим ли, или ще плачем? — попита Андреа.

— Молитвите могат и да почакаат.

— Така е. Да си поплачем.

Призори, когато наближиха Оклахома Сити, трафикът стана по-оживен. Бойет бе облегал глава на страничното стъкло и дремеше със зяпнала уста. Спеше вече втори час и Кийт се радваше на самотата. Бе спрял близо до щатската граница за чаша отвратително кафе от машина, което при други обстоятелства би излял в канавката. Но липсата на вкус се компенсираше с щедро количество кофеин и в

момента Кийт се чувстваше наелектризиран, мозъкът му работеше на пълни обороти, а стрелката на скоростомера бе залепнала точно на дванайсет километра над разрешената скорост.

При последното им спиране Бойет бе поискал бира. Кийт отказа и му купи бутилка вода. Намери радиостанция, излъчваща кънтри музика, и слушаше с намален звук. В пет и половина се обади на Дейна, но разговорът не потръгна. Малко след Оклахома Сити Бойет се сепна и каза:

— Май съм задрямал.

— Така е.

— Пасторе, тия хапчета, дето ги вземам, действат здравата на мехура. Може ли да спрем някъде?

— Дадено — отговори Кийт. Какво друго да каже?

Непрекъснато поглеждаше часовника. Някъде на север от Дентън щяха да напуснат магистралата и да продължат на изток по местните пътища. Кийт нямаше представа колко време ще им отнеме това. Надяваше се да пристигнат в Слоун между дванайсет и един. Разбира се, спирането за тоалетна само влошаваше положението.

Спряха в Норман и купиха още кафе и вода. Докато Кийт бързаше да зареди бензин, Бойет успя да изпуши две цигари една след друга, смучейки жадно дима, сякаш му е за последно. Петнайсет минути по-късно отново се носеха по магистрала 35 из равнините на Оклахома.

Като божи служител Кийт се чувстваше длъжен поне да повдигне въпроса за вярата. Започна малко колебливо:

— Ти ми разказа за детството си, Травис, и няма смисъл пак да се връщаме на темата. Интересно ми е обаче дали като дете не си ходил на църква и дали не сте имали свещеник.

Тикът отново се върна. Дългите размишления също.

— Не — каза Бойет и за момент изглеждаше, че това е всичко. После той продължи: — Не съм виждал и майка ми да ходи на църква. Тя не общуваше почти с никого. Мисля, че родителите ѝ се срамуваха от нея и стояха настрана. Даръл определено не си падаше по църковните работи. Чичо Чет се правеше на религиозен, но съм сигурен, че сега е в ада.

Кийт използва възможността да насочи разговора.

— Значи вярваш в ада?

— Да, струва ми се. Вярвам, че като умрем, всички отиваме някъде, а не си представям двамата с вас да сме на едно място. А вие, пасторе? По-голямата част от живота ми мина в затвора и повярвайте, има една порода хора, които не са хора. Те се раждат зли. Жестоки, бездушни, луди същества и нищо не може да им помогне. Когато умрат, трябва да идат на някое лошо място.

Щеше да е смешно, ако не беше трагично. Един убиец и сериен изнасилвач даzakлеймява насилието.

— Имахте ли Библия у дома? — попита Кийт, опитвайки се да стои настрана от темата за омразата и престъпленията.

— Не съм виждал. Нито пък никакви други книги. Възпитан съм с порно, пасторе, каквото ми даваше чичо Чет или каквото намирах под леглото на Даръл. Това ми е цялото детско четиво.

— Вярваш ли в Бог?

— Вижте, пасторе, няма да говоря за Бог, Исус, спасението и тъй нататък. В затвора ми проглушиха ушите с тия работи. Много момчета се впрягат, когато попаднат зад решетките и почват да размахват Библията. Някои от тях сигурно са искрени, но, от друга страна, тия приказки звучат много добре пред Комисията по помилванията. Аз просто не се хванах на въдицата.

— Готов ли си за смъртта, Травис?

Кратко мълчание.

— Вижте, отче, на четирийсет и четири години съм и целият ми живот прилича на жестока влакова катастрофа. Писна ми да живея в затвора. Писна ми да живея с вината за това, което съм направил. Уморих се да слушам жалните гласове на хората, които съм наранил. До гуша ми дойде цялата тази помия, отче, разбрахте ли? Омръзна ми да бъда жалка отрепка. Просто всичко ми омръзна. Ако искате да знаете, гордея се с тумора. Трудно е да се повярва, но когато не ме цепи главата, някак си го харесвам проклетото нещо. То ми казва какво ме чака. Дните ми са преброени и това не ме плаши. Вече никого няма да нараня. На никого няма да липсвам, пасторе. Ако нямах тумор, щях да взема шепа хапчета и шише водка и сам да се пратя на оня свят. И все още може да го направя.

Толкова по въпроса за вярата. Отминаха петнайсет километра, преди Кийт да каже:

— За какво искаш да си говорим, Травис?

— За нищо. Просто искам да си седя, да гледам пътя и да не мисля за нищо.

— Идеята ми се струва добра. Гладен ли си?

— Не, благодаря.

В пет часа сутринта Роби излезе от къщи и потегли към кантората по заобиколен път. Остави страничния прозорец отворен, за да усеща миризмата на дим. Пожарът бе изгасен отдавна, но пресният дъх на обгоряло дърво висеше като плътен облак над Слоун. Нямаше вятър. В центъра на града разтревожени полицаи блокираха улиците и отклоняваха движението настрани от Първа баптистка църква. Роби едва зърна димящите руини, осветени от мигащите лампи на пожарни и спасителни автомобили. Той мина по задните улици и когато паркира пред старата гара и слезе от колата, миризмата все още беше остра и натрапчива. Целият град щеше да се събуди със зловещия дъх на един съмнителен пожар. И с неминуемия въпрос: ще има ли още?

Хората от екипа му прииждаха недоспали, изпълнени с напрегнато очакване да видят дали денят ще донесе драматична промяна на посоката, в която бе тръгнал. Събраха се в голямата заседателна зала около дългата маса, все още отрупана с остатъци от снощната сбирка. Карлос се зае да събира празни кутии от пица и бирени бутилки, докато Саманта Томас поднасяше кафе и гевречета. Опитвайки се да изглежда обнадежден, Роби преразказа на всички снощния си разговор с Фред Прайър за тайния запис от стриптийз клуба. Самият Прайър още не беше пристигнал.

Телефонът зазвъня. Никой не искаше да вдигне. Секретарката още не беше дошла.

— Някой да го изключи — Кресна Роби и сигналът замлъкна.

Арън Рей обикаляше от стая в стая и надничаше през прозорците. Телевизорът работеше, но без звук.

Бони влезе в заседателната зала и каза:

— Роби, току-що проверих телефонните съобщения от последните шест часа. Нищо важно. Само няколко смъртни заплахи и двама-трима тъпаци, споделящи радостта си, че големият ден настъпва.

— Няма ли обаждане от губернатора? — попита Роби.

— Засега не.

— Каква изненада. Сигурен съм, че и той не е спал като всички нас.

След време Кийт можеше да сложи в рамка фиша за превишена скорост, за да му напомня винаги какво е правил в 5:50 ч. на 8 ноември 2007 г. За мястото не беше сигурен, защото наоколо не се виждаше град. Просто дълга, пуста отсечка от магистрала 35 някъде на север от Ардмор, Оклахома.

Полицаят се криеше зад някакви дървета и щом го видя и погледна скоростомера, Кийт веднага разбра, че е загазил. Натисна спирачките, намали значително скоростта и изчака няколко секунди. Когато отзад замигаха сините светлини, Бойет възкликна:

— Ох, мамка му мръсна!

— Мери си приказките.

Кийт удари спирачки и отби встрани.

— Моите приказки са ви най-малкият проблем. Какво ще му кажете?

— Че съжалявам.

— Ами ако попита какво правим?

— Караме по магистралата, може би малко по-бързо, но нищо лошо не вършим.

— Мисля да му кажа, че съм нарушил условията на предсрочното освобождаване, а вие ми помагате да избягам.

— Млъквай, Травис.

Истината бе, че Травис наистина приличаше на избягал затворник. Кийт изключи двигателя, намести бялата си якичка така, че да се вижда добре, и предупреди:

— Не казвай нито дума, Травис. Остави аз да говоря.

Докато чакаха полицаят да се приближи с много бавна и целенасочена крачка, Кийт неволно се усмихна на мисълта, че в момента извършва не едно, а две престъпления и по някаква необяснима причина е избрал за свой съучастник един сериен изнасилвач и убиец.

— Можеш ли да прикриеш тая татуировка? — каза той на Травис.

Татуировката беше от лявата страна на шията му — грозна, усукана шарка, която само ненормален би могъл да разгадае и да носи с гордост.

— Ами ако човекът обича татуировки? — отвърна Травис, без да посегне към яката си.

Полицаят се приближи предпазливо, освети ги с дългото си фенерче и след като му се сториха безопасни, изрече троснато:

— Добро утро.

— Добро утро — отвърна Кийт и го погледна от долу на горе. Подаде му шофьорската си книжка, талона и застраховката на колата.

— Свещеник ли сте?

Въпросът прозвуча по-скоро като обвинение. В Южна Оклахома едва ли имаше много католици.

— Лутерански свещеник — уточни Кийт със сърдечна усмивка. Беше истинско възплащение на учтивостта и миролюбие.

— Лутерански? — изсумтя полицаят, сякаш това можеше да е лошо и от католицизма.

— Да, сър.

Полицаят освети документите.

— Е, отец Шрьодер, карахте със сто трийсет и пет километра в час.

— Да, сър. Много съжалявам.

— Тук ограничението е сто и двайсет. Закъде бързате толкова?

— Всъщност не бързам. Просто съм се разсеял.

— Къде отивате?

Кийт много искаше да му каже: „Какво те засяга?“ Но вместо това побърза да отговори:

— В Далас.

— Момчето ми е в Далас — каза полицаят, сякаш това имаше някаква връзка.

Той се върна в колата си, седна вътре, затръшна вратата и започна да пише. Сините лампи проблясваха в избледняващия мрак.

Когато адреналинът се поразсея и чакането започна да му омръзва, Кийт реши да използва времето. Обади се на Матю Бърнс, който сякаш бе чакал с телефон в ръката. Кийт обясни къде е и какво става в момента. Беше му малко трудно да го убеди, че става дума само за превишена скорост, но след много обяснения Матю преодоля

първоначалната паника и двамата се споразумяха да почнат да звънят в кантората на Роби Флак.

Най-сетне полицаят се върна. Кийт подписа фиша за глобата, взе си документите, извини се още веднъж и след двадесет и осем минути забавяне отново поеха на път. Присъствието на Бойет остана незабелязано.

В един момент от своето минало Донте знаеше точно колко дни е прекарал в килия номер 22 Е на отделението за осъдените на смърт в затвора „Полънски“. Повечето затворници си водеха подобна сметка. Но той изгуби бройката по същата причина, поради която бе изгубил интерес към четенето, писмата, упражненията, храненето, миенето на зъби, къпането и опитите за връзка с други затворници. Можеше да спи, да сънува и да използва тоалетната, когато му се наложеше; извън това не можеше или не искаше да върши почти нищо друго.

— Дойде големият ден, Донте — каза пазачът, докато подаваше в килията подноса със закуската. Отново палачинки с ябълков сос. — Как се чувстваш?

— Добре съм — измънка Донте. Разговаряха през тесен процепа в металната врата.

Днес на смяна беше Мишока — дребничък негър, един от най-свестните надзиратели. Той се отдалечи, оставяйки Донте да гледа тъпо храната. Половин час по-късно Мишока се върна и видя, че не я е докоснал.

— Хайде бе, Донте, трябва да се храниш.

— Не съм гладен.

— А за последния обяд? Помисли ли какво искаш? След няколко часа ще трябва да си дадеш поръчката.

— А ти какво ще ме посъветваш? — попита Донте.

— Знам ли и аз дали нещо ще ми се услади като за последно, ама повечето момчета ядат като разпрани. Пържола, картофи, пържена риба, скариди, пица, каквото си поискаш.

— Дали пък да не си поръчам студени макарони и варена подметка като всеки друг ден?

— Каквото кажеш. — Мишока се приведе малко по-близо и тихичко Добави: — Донте, ще мисля за теб, чуваш ли?

— Благодаря, Мишок.

— Ще ми липсваш, Донте. Ти си добро момче.

Донте се усмихна при мисълта, че ще липсва на някого в затвора. Не отговори и Мишока продължи по коридора.

Дълго седя на ръба на нара, гледайки кашона, който му донесоха предишния ден. Вътре бе подредил грижливо цялото си имущество: десетина книжки с меки корици, нито една от които не бе чел от години, две подложки за писане, пликове, речник, Библия, календар за 2007 г., торбичка с цип, където държеше парите си — общо 18.40 долара, две консерви сардини, старо пакетче солети от лавката и радиоприемник, който хващаше само една християнска радиостанция от Ливингстън и една за кънтри музика от Хънтсвил. Взе молив и започна да смята. Трябваше му известно време, но накрая стигна до резултат, който му се стори точен.

Седем години, седем месеца и три дни в килия номер 22 Е — 2771 дни. Преди това бе лежал около четири месеца в старото отделение в корпус „Елис“. Арестуваха го на 22 декември 1998 г. и оттогава беше непрекъснато зад решетките.

Почти девет години под ключ. Изглеждаше цяла вечност, но не беше чак толкова впечатляващо. През четири врати от него шейсет и четири годишният Оливър Тайри караше трийсет и първата си година, а все още нямаше насрочена дата за екзекуция. Имаше и няколко други ветерани с над двайсет години. Нещата обаче се променяха. За новодошлите имаше други правила, с по-строги ограничения на сроковете за обжалването. Тук средният престой на осъдените след 1990-а бе спаднал до десет години. Най-краткият в цялата страна.

През първите си години в 22 Е Донте чакаше с нетърпение новини от съдилищата. Имаше чувството, че делата се движат със скоростта на охлюв. После всичко свърши, нямаше вече молби за подаване, нямаше съдии и инстанции, които Роби да атакува. Днес, когато поглеждаше назад, му се струваше, че времето на обжалванията е траяло един миг. Той си легна и се помъчи да заспи.

Броиш дните и гледаш как отминават годините. Казваш си и започваш да вярваш, че би предпочел да умреш. По-добре дръзко да погледнеш смъртта в очите и да кажеш, че си готов, защото каквото и да те чака отвъд, все ще е по-добро, отколкото да остарееш в килия два на три метра, без да имаш с кого да си кажеш една дума. И бездруго вече си полумъртъв. Моля, вземете останалата половина.

Виждаш си как десетки хора тръгват и не се връщат; приемаш факта, че един ден ще дойдат за теб. Не си нищо друго освен плъх в тяхната лаборатория, евтино тяло, което да използват за доказателство, че експериментът им е успешен. Око за око, всяко убийство трябва да бъде отмъстено. Колкото повече убиваш, толкова по-твърдо вярваш, че убийството е добро.

Броиш дните и ето че не ти остава нито един. В последното утро се питаш дали наистина си готов. Търсиш смелост, но тя бързо гасне.

Когато времето изтече, никой не иска да умира.

Големият ден бе дошъл и за Рива и за да покаже на света колко страда, тя покани екипа на Фордайс у дома на закуска. Облечена в най-изискания си костюм с панталон, изпържи бекон и яйца, после седна на масата заедно с Уолис и двете им деца Чад и Мари, все още ученици в гимназията. Никой от четиримата не се нуждаеше от толкова изобилна закуска. Биха предпочели изобщо да не закусят. Но камерите работеха и докато се хранеха, четиримата разговаряха за пожара, изпепелил любимата им църква — пожар, който още тлееше. Бяха потресени и гневни. Не се съмняваха, че е дело на подпалвач, но успяваха да се сдържат и да не хвърлят обвинения срещу когото и да било — поне пред камерите. Иначе си знаеха, че огънят е подпален от чернокожите хулигани. Рива посещаваше църквата повече от четирийсет години. И двата ѝ брака бяха сключени там. Там бе кръстила Чад, Мари и Никол. Уолис членуваше в църковното настоятелство. Станалото бе истинска трагедия. Постепенно преминаха на по-важни теми. Всички бяха единодушни, че предстои печален ден, печално събитие. Печално, но необходимо. Почти девет години бяха чакали този ден, когато най-сетне щеше да бъде въздадена справедливост за тяхното семейство и за целия град.

Шон Фордайс още беше зает с една сложна екзекуция във Флорида, но не криеше планове си. Днес следобед щеше да пристигне с частен реактивен самолет на летището в Хънтсвил за бързо интервю с Рива преди екзекуцията. Разбира се, щеше да я чака и след като всичко свърши.

Без водещия снимките продължаваха до безконечност. Иззад кадър асистент-продуцентът подхвърляше на семейството бисери като

„Смятате ли смъртоносната инжекция за прекалено хуманна?“. Рива потвърди категорично. Уолис само изсумтя. Чад дъвчеше бекон. Мари, бърлива като майка си, заяви между две хапки, че Дръм трябва да умре в страшни мъки, също като Никол.

— Смятате ли, че екзекуцията трябва да се извърши публично?

Смесени реакции около масата.

— На осъдения се разрешава последна дума. Ако можете да разговаряте с него, какво бихте му казали?

Както дъвчеше, Рива избухна в ридания и закри очи.

— Защо, о, защо? — изплака тя. — Защо ми отне детенцето?

— Шон ще е във възторг — прошепна асистентът на оператора. И двамата едва сдържаха усмивките си.

Рива се опомни и семейството продължи закуската. По някое време тя сръга съпруга си, който бе мълчал почти през цялото време.

— Уолис! Ти какво мислиш?

Уолис сви рамене, сякаш изобщо не мислеше.

По случайност отец Рони намина тъкмо когато привършваха закуската. Цяла нощ бе гледал горящата си църква и се нуждаеше от сън. Но Рива и нейното домочадие се нуждаеха от него. Започнаха да разпитват за пожара. Той изглеждаше смазан и без въпросите им. Минаха отзад, в стаята на Рива, където насядаха около масичката за кафе. Хванаха се за ръце и отец Рони зареди молитва. Полагайки усилия за повече драматизъм и усещайки камерата само на половин метър от главата си, той помоли Бог да прати на семейството сила и смелост, за да издържи каквото го чака в този тежък ден. После благодари за справедливото възмездие и се помоли за своята църква и нейните енориаши.

Не спомена нито дума за Донте Дръм или близките му.

След десетина превключвания на гласова поща най-сетне се обади жив човек.

— Адвокатска кантора „Флак“ — бързо изрече женски глас.

— Роби Флак, ако обичате — каза Кийт.

Бойет се завъртя и го погледна.

— Мистър Флак е на съвещание.

— Не се съмнявам. Слушайте, много е важно. Казвам се Кийт Шрьодер. Аз съм лутерански свещеник от Топика, Канзас. Вчера разговарях с мистър Флак. В момента пътувам за Слоун и в колата си возя човек на име Травис Бойет. Той е изнасилвил и убил Никол Ярбър и знае къде е заровено тялото. Водя го в Слоун, за да разкаже историята си. Непременно трябва да говоря с Роби Флак. Веднага.

— Тъж... разбира се. Може ли да ви оставя на изчакване?

— Не мога да ви попреча да ме оставите на изчакване.

— Само за малко.

— Моля ви, побързайте.

Дежурната секретарка стана от бюрото си в приемната и хукна из гарата да събере екипа. Роби беше в кабинета си с Фред Прайър.

— Роби, трябва да чуеш това — каза тя. Гласът и лицето ѝ не оставяха място за възражения.

Събраха се около високоговорителя на уредбата в заседателната зала. Роби натисна един бутон и изрече:

— Роби Флак слуша.

— Здравей, обажда се Кийт Шрьодер. Разговаряхме вчера следобед.

— Да, отец Шрьодер, нали?

— Същият, но ми казвай Кийт.

— Включил съм те на високоговорител. Цялата ми кантора е тук плюс още някои хора, общо десет на брой. Съгласен ли си?

— Добре, както кажеш.

— И водим запис, имаш ли нещо против?

— Да, добре. Нещо друго? Виж, карал съм цяла нощ и ще бъдем в Слоун около пладне. Водя Травис Бойет и той е готов да разкаже историята си.

— Разкажи ни за Травис — каза Роби.

Около масата всички бяха затаили дъх и не помръдваха.

— Той е на четирийсет и четири, роден е в Джоуплин, Мисури. Професионален престъпник, регистриран за сексуално насилие в поне четири щата. — Кийт се озърна към Бойет, който зяпаше през прозореца, сякаш изобщо не чуваше. — За последно е лежал в затвора в Лансинг Канзас, сега вече е на свобода. По времето, когато е изчезнала Никол Ярбър, е живял в Слоун, в мотел Ребъл Мотър Ин. Сигурно знаете къде е това. През януари деветдесет и девета е бил

арестуван в Слоун за шофиране в нетрезво състояние. Документите за ареста се пазят.

Карлос и Бони трескаво тракаха по клавишите на компютрите си, търсейки в интернет каквото и да било за Кийт Шрьодер, Травис Бойет и ареста в Слоун. Кийт продължаваше:

— Всъщност когато са арестували Донте Дръм, Бойет е лежал в местния арест. После платил гаранцията и щом го освободили, изчезнал от града. Тръгнал към Канзас, опитал се да изнасили друга жена, заловили го и присъдата му изтича едва сега.

Събраните около масата си размениха напрегнати погледи. Всички въздъхнаха. Роби се приведе по-близо до уредбата.

— Защо е решил да проговори най-после?

— Той умира — отсече Кийт. Нямахме време за церемонии. — Има мозъчен тумор, глиобластом четвърта степен, не подлежи на операция. Казва, че лекарите му дават не повече от година. Казва, че иска да постъпи както е редно. Докато лежал в затвора, загубил представа за хода на делото „Дръм“, но се надявал властите в Тексас един ден да проумеят, че са хванали не когото трябва.

— И той сега е в колата при теб?

— Да.

— Може ли да чуе разговора ни?

Кийт управляваше с лявата ръка, а с дясната държеше телефона.

— Не — каза той.

— Кога се срещна с него, Кийт?

— В понеделник.

— Вярваш ли му? Ако наистина е сериен изнасилвач и професионален престъпник, лъжата му е по-присъща от истината. Откъде знаеш, че има мозъчен тумор?

— Проверих. Вярно е. — Кийт се озърна към Бойет, който продължаваше да зяпа през страничното стъкло. — Мисля, че всичко е вярно.

— Какво иска той?

— Засега нищо.

— Къде сте в момента?

— На междуцатската магистрала близо до границата на Тексас. Какъв е редът, Роби? Има ли шанс да спрем екзекуцията?

— Има шанс — каза Роби и погледна Саманта в очите. Тя сви рамене и неуверено кимна. — Може би.

Роби разтърка длани.

— Добре, Кийт, ето какво трябва да направим. Трябва да се срещнем с Бойет, да му зададем много въпроси и ако всичко мине добре, ще съставим клетвена декларация, която да подпише, после ще я подадем в съда заедно с молба за прекратяване на екзекуцията. Имаме време, но не много.

Карлос подаде на Саманта снимка на Бойет, която току-що бе разпечатал от сайта на Канзаското управление на затворите. Тя посочи лицето му и прошепна:

— Нека да се обади по телефона.

Роби кимна.

— Кийт, бих искал да разговарям с Бойет. Можеш ли да ме свържеш?

Кийт отдръпна мобилния телефон от ухото си и каза:

— Травис, адвокатът иска да разговаря с теб.

— Няма да стане — отвърна Бойет.

— Защо? Нали отиваме в Тексас, за да говорим с човека. Ето ти го.

— Не. Ще говоря, когато пристигнем.

Гласът на Бойет прозвуча съвсем ясно от високоговорителя. Роби и всички в залата се ободриха от мисълта, че Кийт наистина води някого. Може би все пак не беше някакъв смахнат, решил да ги разиграва в последния момент.

Роби настоя:

— Ако успеем да поговорим с него сега, ще можем да започнем работа по декларацията. Така ще си спестим време, а не ни е останало много.

Кийт предаде това на Бойет, чиято реакция бе изненадваща. Той рязко се приведе напред и сграбчи главата си с две ръце. Опита се да стисне зъби, но от устата му излетя крясък, последван от дълбоко гърлено хъркане, сякаш умираше в ужасни мъки.

— Какво беше това? — попита Роби.

Кийт караше и говореше по телефона, но внезапно пристъп прикова цялото му внимание.

— Пак ще се чуем — каза той и остави телефона.

— Ще повърна — изпъшка Бойет и посегна към дръжката на вратата.

Кийт удари спирачки и отби настрани. Тежкият камион зад него рязко зави и натисна клаксона. Най-сетне спряха и Бойет се вкопчи в предпазния колан. След като се освободи от него, той подаде глава през откренатата врата и започна да повръща. Кийт излезе, мина отзад и реши да не гледа. Бойет дълго повръща и когато най-сетне спря, Кийт му подаде бутилка вода.

— Трябва да полегна — каза Бойет и пролази на задната седалка. — Не тръгвайте. Още ми е зле.

Кийт се отдалечи на няколко крачки и позвъни на жена си.

След още един шумен пристъп на кашлица и повръщане Бойет като че се поуспокои. Пак седна отпред, но остави вратата отворена и краката му висяха навън.

— Трябва да тръгваме, Травис. До Слоун има още много път.

— Само минутка, може ли? Не съм готов да потеглим.

Бойет разтриваше слепоочията си и лъскавият му череп изглеждаше готов да се пръсне. Кийт го погледа, но му стана неудобно да зяпа подобно страдание. Заобиколи повърнатото и се облегна на предния капак.

Телефонът иззвъня. Беше Роби.

— Какво стана? — попита той.

Роби седеше на заседателната маса, заобиколен от повечето си сътрудници. Карлос работеше над черновата на клетвената декларация. Бони бе открила данни за ареста на Бойет в Слоун и се мъчеше да разбере кой адвокат го е защитавал. Кристи Хинз пристигна към седем и половина и скоро разбра, че е пропуснала най-интересното. Марта Хандлър яростно пишеше поредния епизод от своята история на екзекуцията. Арън Рей и Фред Прайър обикаляха из сградата, пиеха кафе след кафе и нервно оглеждаха прозорците и вратите. За щастие слънцето вече беше изгряло и не очакваха неприятности. Във всеки случай не и в кантората.

— Случват му се подобни пристъпи — каза Кийт. Наблизо профуча камион и повеят разроши косата му. — Мисля, че е от тумора, но когато се случи, изглежда страшно. От двайсет минути повръща.

— Движете ли се, Кийт?

— Не. Ще потеглим след малко.

— Минутите отлитат, Кийт. Разбираш, нали? Донте ще бъде екзекутиран довечера в шест.

— Знам. Ако си спомняш, вчера се опитах да поговоря с теб, а ти ме отрязва.

Роби въздъхна дълбоко. Всички около масата го гледаха.

— Той може ли да ни чуе в момента?

— Не. Лежи на задната седалка, разтрива си главата и не смее да мръдне. Аз седя на предния капак и гледам да не ни блъсне някой камион.

— Кажете ни защо вярваш на този тип.

— Чакай да видим откъде да започна. Той знае много за престъплението. Бил е в Слоун по онова време. Очевидно е способен на подобно насилие. Умира. Срещу Донте Дръм няма други доказателства освен собственото му признание. А Бойет носи нейния ученически пръстен на верижка около врата си. Това мога да ти кажа, Роби. И да, има вероятност всичко да се окаже една голяма лъжа.

— Но ти му помагаш да напусне щата. Извършваш престъпление.

— Не ми напомняй, става ли? Току-що разговарях с жена си, която също ми натяква за това.

— След колко време можете да пристигнете?

— Не знам. След три часа може би. На два пъти спирахме за кафе, защото не съм спал от три нощи. Отнесох глоба за превишена скорост, написана от най-бавния полицаи в Оклахома. Сега Бойет си повръща червата и предпочитам да го прави в канавката, отколкото в колата ми. Не знам, Роби. Правя всичко възможно.

— Побързай.

Слънцето изгря и градът се съживи. Полицейското управление на Слоун беше в пълна бойна готовност — с разкопчани кобури, писукащи радиостанции, кръстосващи по улиците патрулни коли и напрегнати погледи за най-малките признаци на размирици. Очакваха неприятности в гимназията и за всеки случай началникът на полицията прати там десетина души още рано сутринта. Когато пристигнаха, учениците завариха няколко полицейски коли, паркирани около главния вход. Това не вещаеше нищо добро.

Целият град знаеше, че чернокожите играчи са бойкотирали тренировките в сряда и са се зарекли да не играят в петък. Не можеше да има по-голямо оскърбление към една общност, която обича местния футбол. Запалянковците, тъй страстни и верни само преди седмица, сега се чувстваха предадени. Емоциите кипяха из целия град. Откъм бялата страна на града озлоблението идваше заради футбола, а сега и заради опожарената църква. Откъм черната страна всичко беше заради екзекуцията.

Както става при повечето яростни и внезапни конфликти, точният начин, по който започна бунтът, щеше да остане завинаги неизвестен. В безкрайните преразкази за началото станаха очевидни две неща: чернокожите ученици обвиняваха белите, а белите обвиняваха чернокожите. Въпросът за времето беше малко по-ясен. Само секунди след първия звънец в осем и петнайсет се случиха няколко неща едновременно. В момчешките тоалетни на първия и втория етаж бяха хвърлени димки. Пиратки, търкулнати из главния коридор, избухнаха под металните шкафчета като снаряди. Наниз фойерверки пламна близо до централното стълбище и из цялата гимназия се разнесе вълна от паника. Повечето чернокожи напуснаха класните стаи и се струпаха в коридорите. В един от деветите класове избухна бой, когато двама по-буйни ученици — бял и чернокож — си размениха обиди и се сборичкаха. Останалите бързо се включиха в схватката. Учителят избяга от стаята с викове за помощ. Един бой провокира още десет. Не след дълго учениците хукнаха да се спасяват

извън сградата. Някои крещяха „Пожар, пожар!“, макар че не се виждаха пламъци. Полицаяте извикаха подкрепления и пожарни коли. Навсякъде из първия и втория етаж гърмяха пиратки. Димът ставаше все по-гъст и по-гъст, хаосът се развихряше. До входа на гимнастическия салон няколко чернокожи момчета разграбваха витрината с купите, когато ги зърна групичка бели. Избухна нов бой, който скоро обхвана и съседния паркинг. Директорът стоеше в кабинета си и непрестанно крещеше по радиоуредбата. В осем и половина той обяви, че учебните занимания се отменят за два дни. След идването на подкрепления полицаите най-сетне възстановиха реда и евакуираха гимназията. Нямаше пожар, само дим и остър мирис на евтини експлозиви. След бъркотията останаха натрошени стъкла, задръстени тоалетни, съборени шкафчета, откраднати раници и разбит автомат за безалкохолни напитки. Трима ученици — двама бели и един чернокож — бяха отведени в болницата с леки наранявания. Много други контузии и рани минаха без лекарска помощ. Както често се случва при подобен масов побой, нямаше начин да се разбере кой създава неприятности и кой просто бяга, затова не арестуваха никого.

Мнозина от участниците, бели и чернокожи, си отидоха у дома да се въоръжат.

* * *

Робърта, Андреа, Седрик и Марвин минаха проверката на входа на затвора „Полънски“ и един надзирател ги поведе към залата за посетители. И проверката, и пътят им бяха безкрайно познати след толкова много посещения през последните седем години. И макар да мразеха затвора и всичко в него, те осъзнаваха, че скоро той ще стане част от тяхното минало. Ако не друго, „Полънски“ бе мястото, където живееше Донте. Това щеше да се промени след броени часове.

В зоната за посещения има две затворени стаи, използвани от адвокатите. Те са малко по-широки от другите помещения за свиждане и са заградени от всички страни, така че разговорите да не бъдат подслушвани от някой пазач, служител, друг затворник или адвокат. През последния ден на осъдения се разрешава да се среща с роднини и приятели в една от тези адвокатски стаи. Но вездесъщата стъклена

стена е и там, а разговорите се водят с помощта на черни телефони от двете страни на преградата. Никакво докосване.

През почивните дни залата за свиждания е оживена и шумна, но в делнични дни няма много посетители. Срядата е определена за „ден на медиите“ и често се случва някой затворник с „насрочена среща“ да дава интервю на репортери от града, където е извършил убийството. Донте отхвърляше всички предложения за интервюта.

Когато в осем часа семейството пристигна, там беше само една надзирателка на име Рут. Познавах я добре. Тя беше грижовна душа и харесваше Донте. Рут ги поздрави и каза колко съжалява.

Когато Робърта и Седрик влязоха, Донте вече беше в адвокатската стая. През прозорчето на вратата зад него се виждаше застаналият отвън пазач. Както винаги Донте притисна лявата си длан върху стъклото и Робърта направи същото от другата страна. Макар докосването да оставаше недовършено, за тях то винаги се равняваше на дълга и топла прегръдка. Донте не бе докосвал майка си от последния ден на процеса през октомври 1999 г., когато пазачът им позволи една бърза прегръдка, преди да го изведат от съдебната зала.

Той взе телефона с дясната си ръка и каза с усмивка:

— Здравей, мамо. Благодаря, че дойде. Обичам те.

Ръцете им все още се притискаха върху стъклото една срещу друга. Робърта отговори:

— И аз те обичам, Донте. Как си днес?

— Все така. Вече се изкъпах и избръснах. Всички са много мили към мен. Дадох ми чисти дрехи, нови боксерки. Хубаво е това място. Стават наистина много добри, преди да те убият.

— Изглеждаш страхотно, Донте.

— И ти, мамо. Красива си както винаги.

На едно от първите свиждания Робърта се разплака и нямаше сили да спре. След това Донте ѝ писа колко мъчително е да я вижда така разстроена. В самотата на килията си той плачеше с часове, но не можеше да понесе гледката на майка си в същото състояние. Искаше тя да го посещава при всяка възможност, но сълзите превръщаха свиждането в мъчение. И повече не видя сълзи от Робърта, Андреа, Седрик, Марвин и който и да било роднина или приятел.

— Тази сутрин говорих с Роби — каза тя. — Той има един-два плана за последно обжалване, а и губернаторът досега не е отговорил

на молбата ти за помилване. Все още има надежда, Донте.

— Не се зальгвай, мамо, няма надежда.

— Не бива да се предаваме, Донте.

— Защо? Нищо не можем да направим. Щом Тексас реши да убие някого, значи ще стане. Миналата седмица убиха един. Друг е планиран за края на този месец. Тук е като поточна линия, никой не може да я спре. Ако извадиш късмет, ще се случи засечка както с мен преди две години, но рано или късно времето ти изтича. Пет пари не дават дали си виновен или невинен, мамо, интересува ги само да покажат на света колко са строги. Тексас не си поплюва. Не си играй с Тексас. Чувала ли си го?

— Не искам да бъдеш гневен, Донте — тихо каза тя.

— Извинявай, мамо, но ще умра с гняв. Не мога другояче. Някои от момчетата си отиват мирно — пеят псалми, цитират Светото писание, молят за прошка. Момчето, което убиха миналата седмица, каза: „Отче, на теб поверявам духа си.“ Други не казват нито дума, само затварят очи и чакат отровата. Трети се борят докрай. Тод Уилингам умря преди три години и до последния момент твърдеше, че е невинен. Казаха, че подпалил пожар, в който изгорели трите му дъщерички. Но той също е бил в къщата и е пострадал от пожара. Той беше боец. С последните си думи ги наруга.

— Недей да правиш така, Донте.

— Не знам какво ще направя, мамо. Може би нищо. Може просто да легна със затворени очи и да броя, а като стигна до сто, да се унеса завинаги. Но ти, мамо, няма да бъдеш там.

— Вече говорихме за това, Донте.

— Е, пак ти повтарям. Не искам да гледаш.

— И аз не искам, повярвай ми. Но ще бъда там.

— Ще поговоря с Роби.

— Аз вече разговарях с него, Донте. Той знае как се чувствам.

Донте бавно отдръпна ръка от стъклото и Робърта направи същото. Тя остави слушалката на плота и извади от джоба си лист хартия. Чантите задължително се оставяха на пропуски. Робърта разгъна листа, взе слушалката и каза:

— Донте, това е списък на хората, които наминаха или се обадиха по телефона да питат за теб. Обещах им да ти предам техните мисли.

Той кимна и направи усилие да се усмихне. Робърта започна да чете имената — съседни, стари приятели от квартала, съученици, добри познати от църквата и някои далечни роднини. Донте слушаше мълчаливо, но изглеждаше унесен в някакви други мисли. Робърта продължаваше с четенето и към всяко име добавяше коментар или забавна случка.

След нея дойде ред на Андреа. Отново изпълниха ритуала с докосването. Тя описа опожаряването на Първа баптистка църква, напрежението в Слоун, страховете, че може да стане по-зле. Донте сякаш хареса идеята, че хората ще отвърнат на удара.

Още преди години семейството бе разбрало, че е важно да идват на свиждане с шепа монети в джобовете. Покрай стените имаше търговски автомати, а надзирателите предаваха на затворниците храната и напитките. Донте бе отслабнал, но все още много харесваше едни канелени кифлички с глазура. Докато Робърта и Андреа провеждаха първата част от свиждането, Марвин купи две кифлички и кутия безалкохолно, а Рут ги предаде на Донте. Почерпката подобри настроението му.

Седрик четеше вестник близо до адвокатската стая, когато директорът цъфна за едно приятелско „здрости“. Искаше да се увери, че всичко е наред, че нещата в поверения му затвор вървят като по вода.

— Мога ли да помогна някак? — попита той с такъв глас, сякаш беше в предизборна кампания. Личеше, че полага усилия да показва съчувствие.

Седрик стана, позамисли се, после избухна.

— Шегувате ли се с мен? Каните се да умъртвите брат ми за нещо, което не е извършил, а изниквате тук с тия радостни дрънканици, че искате да помогнете.

— Просто си вършим работата, сър.

Рут мигом се приближи към тях.

— Не, не я вършите, освен ако работата ви е да убивате невинни хора. Щом искате да помогнете, спрете проклетата екзекуция.

Марвин пристъпи между тях и каза:

— Хайде да запазим хладнокръвие.

Директорът отстъпи назад и каза нещо на Рут. Поговориха си сериозно, после директорът се отправи към вратата и излезе.

Тексаският апелативен съд има юрисдикция над делата за предумишлени убийства и е последната инстанция в Тексас, преди осъденият да се обърне към федералните власти. В него членуват деветима съдии — всичките на изборни длъжности и обслужващи целия щат. През 2007 г. този съд все още се вкопчваше в архаичното правило, че всички молби, жалби, петиции, документи и тъй нататък трябва да се подават на хартиен носител. Нищо не се приемаше по електронен път. Черно мастило на бяла хартия — тонове хартия. Всяка молба трябваше да бъде подадена в дванайсет екземпляра: по един за всеки съдия, един за деловодството, един за секретаря и един за официалното досие.

Това бе нелепа и тромава процедура. Федералният съд за Западен Тексас, разположен на четири пресечки от апелативния съд, възприе електронната документация още в средата на 90-те години. В края на века технологиите напреднаха и хартиените носители бързо излизаха от употреба. Както в съдилищата, така и в съдебните канцеларии електронният файл стана много по-популярен от картонената папка.

В девет часа сутринта в четвъртък адвокатите от кантора „Флак“ и Защитната група бяха уведомени, че Тексаският апелативен съд е отхвърлил молбата за помилване поради психическо заболяване. Съдът не вярваше, че Донте е душевноболен. Това се очакваше. Само минути, след получаването на отказа аналогична молба бе пратена по електронен път до федералния съд за Западен Тексас в Тайлър.

В девет и половина една адвокатка от Защитната група на име Сисили Ейвис влезе в деловодството на Тексаския апелативен съд с последната молба от адвокатите на Донте Дръм. Това бе декларация за невинност, аргументирана с тайно записаните твърдения на Джоуи Гембъл. Сисили редовно идваше с подобни молби и деловодителят я познаваше добре.

— Какво друго да чакам? — попита той, докато обработваше документите.

— Сигурна съм, че има и още нещо — каза Сисили.

— Обикновено има.

Деловодителят приключи формалностите, върна на Сисили завереното копие и и пожела приятен ден. Поради очевидната

спешност той лично разнесе копия от молбата до кабинетите на деветимата съдии. Трима се оказаха в Остин. Другите шестима се бяха разпилели из щата. Главният съдия Милтън Прудлоу беше отдавнашен член на апелативния съд и през по-голямата част от годината живееше в Лъбок, но държеше и малък апартамент в Остин.

Прудлоу и неговият секретар прочетоха молбата, като обърнаха особено внимание на осемте страници подробно описание на снощното хленчене на Джоуи Гембъл в хюстънски стриптийз бар. Макар и забавен, документът беше далеч от официална клетвена декларация, а нямаше съмнение, че ако му поставят въпроса ребром, той ще отрече всяка дума. Липсваше съгласие за записва. Цялата история намирисваше на клопка. Личеше, че младежът е бил пиян. А дори да приемеха твърденията му и да се окажеше, че наистина е излъгал в съда, какво щеше да докаже това? Според Прудлоу — почти нищо. Донте Дръм бе направил признание. Точка. Делото „Дръм“ никога не го бе смущавало.

Преди седем години той и неговите колеги за пръв път разгледаха пряко обжалване от името на Донте Дръм. Запомниха го добре — не заради признанието, а защото липсваше труп. Присъдата обаче бе потвърдена единодушно. Тексаското правораздаване отдавна имаше традицията да води дела за убийство без ясни доказателства. Някои от обичайните елементи просто не бяха необходими.

Прудлоу реши, че тази последна молба няма правна стойност. После секретарят му се свърза със сътрудниците на останалите съдии и след час отказът обикаляше за подписи.

Вече почти два часа Бойет седеше отзад. Беше взел хапче и то очевидно му действаше. Не помръдваше, не издаваше нито звук, но все още дишаше, когато Кийт го провери за последен път.

За да не заспи и да се поддържа бодър, Кийт на два пъти се обади на Дейна. Размениха си остри думи, без да отстъпват, без да се извиняват за казаното. След всеки разговор Кийт се разсънваше и кипеше от напрежение. Позвъни на Матю Бърнс, който беше в кабинета си в Тоника и изгаряше от желание да помогне. Но нямаше с какво.

Когато колата отново кривна към банката на тесния път някъде близо до Шърман, Кийт изведнъж се събуди. И побесня. Спря пред най-близкия магазин и си купи голяма чаша силно кафе. Сипа вътре три пакетчета захар и пет пъти обиколи магазина. Когато се върна в колата, Бойет не беше помръднал. Кийт отпи глътка горещо кафе и натисна газта. Мобилният му телефон иззвъня и той го грабна от дясната седалка. Беше Роби Флак.

— Къде си? — попита той.

— Не знам. Пътувам на запад по шосе 82, приближавам Шърман.

— Защо се бавиш толкова?

— Правя каквото мога.

— Какви са шансовете да разговарям с Бойет по телефона?

— Няма начин. В момента се е проснал на задната седалка, още е много зле. И каза, че няма да разговаря, преди да пристигнем.

— Преди да говоря с него, не мога да предприема нищо, Кийт, разбираш ли? Трябва да знам какво е готов да каже. Ще признае ли, че е убил Никол Ярбър? Можеш ли да ми отговориш?

— Е, Роби, това е положението. Напуснахме Топика посред нощ. Караме като луди, за да стигнем в кантората ти, и според Бойет единствената цел е да си признае изнасилването и убийството, и да се опита да спаси Донте Дръм. Поне така каза, преди да потеглим. Но с този тип нищо не е гарантирано. Знаем ли, в момента може да е в кома.

— Дали да не му провериш пулса?

— Не. Той не обича да го докосват.

— Просто побързай, по дяволите.

— Внимавай какви ги говориш. Аз съм свещеник и не харесвам подобен език.

— Извинявай. Побързай, моля те.

За протестния поход се шушукаше още от понеделник, но подробностите все още бяха неясни. В началото на седмицата до екзекуцията оставаха дни и в чернокожата общност гореше надежда, че някой съдия ще се опомни и ще я спре. Но дните минаха, а висшите сили не се пробуждаха. Сега часът приближаваше и чернокожите в Слоун — особено по-младите — нямаше да стоят със скръстени ръце. Затварянето на гимназията ги бе въодушевило и им развързваше ръцете да търсят как да вдигнат повече шум. Около десет сутринта в Уошингтън Парк започна да се събира тълпа, на ъгъла на десета улица и булевард „Мартин Лутър Кинг“. С помощта на мобилни телефони и интернет тълпата растеше и не след дълго там се струпаша хиляди чернокожи — напрегнати, уверени, че ще се случи нещо, макар и без ясна представа какво. Две патрулни коли пристигнаха и спряха на безопасно разстояние от тълпата.

Трей Глоувър беше защитник в гимназиалния футболен отбор и караше джип със затъмнени стъкла, огромни гуми, лъскави хромирани джанти и аудио система, способна да троши прозорци. Той паркира на улицата, отвори четирите врати и пусна „правосъдието на белия“ — гневен рап на Ти Пи Слик. Песента наелектризира тълпата. Прииждаха още и още хора, най-вече гимназисти, но сборището привличаше също така безработни, домакини и пенсионери. Появиха се и ударни инструменти, когато пристигнаха четирима участници от бандата „Маршируващите бойци“ с два големи и два малки барабана. Скандиране „Свобода за Донте Дръм“ разтърси квартала. В далечината някой запали фойерверки и за секунда всички помислиха, че започва стрелба. Тук-там хвърляха димки. Напрежението нарастваше с всяка минута.

Тухлата не бе хвърлена от Уошингтън Парк. Тя долетя откъм другата страна на полицейските коли — иззад дъсчената ограда около къщата на мистър Ърни Шайлок, който седеше на верандата и зяпаше зрелището. Задното стъкло на едната кола се строши и двамата полицаи вътре изпаднаха в паника, а тълпата нададе одобрителен рев.

Няколко секунди полицаите тичаха насам-натам с извадени пистолети, готови да стрелят по всяка подвижна цел, като основната им мишена бе мистър Шайлок. Той вдигна ръце и се провикна:

— Не стреляйте. Не бях аз.

Единият полицаи хукна зад къщата да гони нападателя, но след петдесет метра остана без дъх и се отказа. Подкрепленията пристигнаха за броени минути и новите полицейски коли възпламениха тълпата.

Протестният поход най-сетне започна, когато барабанистите излязоха на булевард „Мартин Лутър Кинг“ и поеха на север към центъра. Последва ги джипът на Треј Глоувър със свалени прозорци, през които гърмеше рап. Зад него се проточи дълга колона от протестиращи; мнозина размахваха плакати, настояващи за правосъдие, спиране на убийствата и свобода за Донте Дръм. Деца на велосипеди се включваха във веселбата. Чернокожите ставаха от верандите и тръгваха с множеството. Шествието растеше и бавно вървеше напред, но май без ясно определена цел.

Никой не си бе дал труда да поиска разрешение, както повеляваха градските наредби. Вчерашният митинг пред съда беше организиран по всички правила, но не и този поход. Полицаите обаче демонстрираха хладнокръвие. Нека протестират. Нека викат. До довечера ще им мине. Едно преграждане на маршрута, опит за разпръскване на тълпата или арестуване на неколцина демонстранти само би разпалило страстите и влошило нещата. Затова полицаите действаха сдържано. Някои следваха колоната, други избързваха напред да разчистват пътя и да отклоняват движението.

Един чернокож полицаи на мотоциклет спря до джипа и подвикна:

— Накъде си тръгнал, Треј?

Треј, който явно бе станал неофициален водач на протеста, отвърна:

— Пак отиваме към съда.

— Карайте по-кротко и няма да има неприятности.

— Ще се опитам — каза Треј и сви рамене.

И двамата знаеха, че размириците могат да избухнат всеки момент.

Шествието зави и бавно продължи по Филипс Стрийт. Възмутените граждани определено бяха очаровани от свободата да изразят своето мнение и от вниманието, което привличаха. Рапът разтърсваше земята с убийствените си текстове. Гимназистите подскачаха и се въртяха в такт с музиката, скандирайки бойни възгласи. Настроението бе едновременно празнично и гневно. Хлапетата се гордееха с нарастващия си брой, но искаха нещо повече. Пред тях полицаите блокираха Мейн Стрийт и уведомиха собствениците на магазини в центъра, че се задава протестен поход.

Обаждането на телефон 911 бе регистрирано в 11:27 ч. Гореше църквата „Маунт Синай“ близо до Уошингтън Парк. Според анонимния осведомител зад църквата бил паркиран бял микробус с фирмено лого и телефонни номера. Двама бели мъже с униформи на водопроводчици или електротехници изскочили от църквата и избягали с микробуса. След минути отвътре забълвал дим.

Раздаде се вой на сирени. Пристигаха екипи на две от трите пожарни команди в Слоун.

На ъгъла на Филипс Стрийт и Мейн Стрийт шествието спря. Барабаните млъкнаха. Всички гледаха как пожарните коли летят към тяхната част на града. Същият чернокож полицай с мотоциклет спря до джипа и съобщи на Трей, че гори една от техните църкви.

— Дай да разпуснем похода, Трей — предложи полицаят.

— Няма да стане.

— Тогава ще има големи неприятности.

— Вече ги има — каза Трей.

— Спрете, преди нещата да излязат извън контрол.

— Не, вие гледайте да не ни се пречкате.

На петнайсет километра западно от Слоун имаше смесен магазин, наречен „Крайпътна спирка“. Собственикът бе едър, гръмогласен и свадлив мъж на име Джеси Хикс, втори братовчед на Рива. Баща му беше отворил магазина преди петдесет години и Джеси никога не бе работил другаде. Знаеше се, че „Крайпътна спирка“ е сборно място за клюки и добро похапване. На няколко пъти дори местни политици бяха организирали там барбекю за кампаниите си. На стената зад тезгяха до щанда с цигарите Джеси бе закачил снимка на

любимата си племенница Никол Ярбър и обсъждаше нейната гибел с всеки, готов да го изслуша. Формално тя му се водеше трета братовчедка, но той я наричаше племенница, тъй като бе станала местна знаменитост. Джеси чакаше с нетърпение да дойде шест часът вечерта на осми ноември, четвъртък.

Магазинът заемаше предната част на сградата, отзад беше малката закувалня, а около старинната тумбеста печка имаше шест люлеещи се стола и когато приближеше обяд, нито един от тях не оставаше празен. Джеси работеше на касата, продаваше бензин и бира и говореше непрекъснато с редовните посетители. От бунта в гимназията бяха минали само няколко часа, Първа баптистка църква още тлееше, а екзекуцията приближаваше — всичко това даваше предостатъчно теми за разговори и клиентите бърбеха развълнувано. Някакъв мъж на име Шорти влезе и обяви:

— Африканците пак са тръгнали към центъра. Един от тях счупи с тухла стъклото на полицейска кола.

След всички други истории тази вест едва не претовари запаса от новини, които трябваше час по-скоро да бъдат обсъдени, анализирани и огледани от всеки ъгъл. За няколко минути Шорти бе на гребена на вълната, но скоро бе засенчен от Джеси, който винаги доминираше в разговора. Изказаха се няколко мнения как да действа полицията и никой не одобри сегашните действия.

От години Джеси се хвалеше, че ще присъства на екзекуцията на Донте Дръм — няма търпение да я види и ако му разрешат, сам би дръпнал ръчката. Неведнъж казваше, че скъпата му Рива настоява за неговото присъствие, защото е бил тъй добър към любимата си племенница Никол. Всички го бяха виждали как въздиша задавено и бърше очи, когато говори за Никол. Но ето че в последния момент някакво бюрократично объркване не позволяваше на Джеси да иде в Хънтсвил. Имаше много журналисти, чиновници и други големи клечки, желаещи да присъстват. Това беше най-възбуждащото събитие в града и Джеси някак отпадна от списъка на одобрените.

Един мъж на име Ръсти влезе и съобщи:

— Още една църква гори! От негърските.

— Къде?

— В Слоун, близо до Уошингтън Парк.

Отначало идеята за отмъщение чрез пожар на църква изглеждаше немислима. Дори Джеси се смая. Но колкото повече разговаряха и обсъждаха, толкова повече им допаднаше. Защо не? Танто за танто. Око за око. Щом искат война, ще си я получат. Единодушно решиха, че Слоун е буре с барут и предстои дълга нощ. Това звучеше тревожно, но и вълнуващо. Всеки от насядалите около печката имаше в колата си поне две огнестрелни оръжия и още у дома.

Влязоха двама непознати — единият със свещеническа якичка и тъмносиньо сако, другият болнав и куц, с бастун в ръката. Свещеникът пристъпи към щанда и взе две бутилки вода. Другият отиде до тоалетната.

Кийт сложи бутилките на тезгяха и поздрави Джеси. Зад него експертите на люлеещите се столове говореха един през друг и Кийт не разбра нито дума.

— От тук ли сте? — попита Джеси, докато връщаше рестото.

— Не, само минаваме — каза Кийт. Говореше ясно, точно и без акцент. Янки.

— Свещеник ли сте?

— Да, лутерански проповедник.

Докато изричаше тези думи, Кийт усети миризмата на прясно изпържени лучени кръгчета. Коленете му се подкосиха от болка в стомаха. Беше прегладнял и изтощен, но нямаше време за ядене. Бойет се дотътри откъм тоалетната. Кийт му подаде бутилка вода, благодари на Джеси и се завъртя към вратата. Бойет кимна на Джеси, който подхвърли:

— Приятен ден, момчета.

Не знаеше, че говори с човека, който бе убил племенницата му.

На паркинга едно ауди рязко спря до тяхната кола и отвътре излязоха двама мъже — Арън Рей и Фред Прайър. Те се представиха набързо, огледаха внимателно Бойет и личеше, че се чудят дали казва истината. Роби щеше да ги пита за впечатленията им веднага щом седнеха в колата и му се обадеха.

— Имаме петнайсет минути път до кантората и ще трябва да заобиколим центъра — каза Арън. — Стават много неща. Дръжте се близо до нас, разбрахте ли?

— Да тръгваме — каза Кийт. Нямаше търпение да приключи с това безкрайно пътуване.

Двете коли потеглиха плътно една зад друга. Бойет изглеждаше спокоен, дори флегматичен. Държеше бастуна между краката си. Потропваше с пръсти по дръжката, както бе правил през последните десет часа. Когато отминаха табелата, обявяваща, че навлизат в Слоун, Бойет каза:

— Не вярвах, че някога пак ще видя това място.

— Познаваш ли го?

Тик, пауза.

— Всъщност не. Минал съм през какви ли не градове и градчета, пасторе. След време всичко потъва в мъгла.

— Нещо по-специално да си спомняш за Слоун?

— Никол. Аз я убих.

— Само нея ли си убил?

— Не съм казал такова нещо, пасторе.

— Значи има и други?

— И това не съм казал. Да поговорим за нещо друго.

— За какво ти се говори, Травис?

— Как се запознахте с жена ви?

— Вече ти казах, Травис, остави я на мира. Прекалено много мислиш за жена ми.

— Толкова е хубавка.

В заседателната зала Роби натисна един бутон на уредбата и каза:

— Говори, Фред.

— Срецнахме се. Сега карат след нас. Единият изглежда истински свещеник, а Бойет е някаква побъркана отрепка.

— Опиши ми го.

— Бял мъж, едва ли би го нарекъл красив. Метър и седемдесет и пет, малко под седемдесет килограма, бръснат череп, грозна татуировка отляво на шията, още няколко по ръцете. Прилича на болно псе, цял живот държано под ключ. Зелени лукави очи, които почти не мигат. След като се ръкувах с него, исках да се измия. Ръката му е отпусната като парцал.

Роби въздъхна дълбоко.

— Значи са тук.

— Тук са. Пристигаме след минути.

— Побързайте.

Роби изключи уредбата и огледа сътрудниците си около масата. Всички се бяха вторачили в него.

— Бойет може да се стресне, като влезе тук и го зяпнат десет души — каза той. — Да се престорим, че работим както обикновено. Аз ще го отведа в кабинета си да му задам първите въпроси.

Досието им за Бойет бързо набъбваше. Бяха открили данни за арестуването му в четири щата, някои подробности за престоя му в различни затвори, както и името на местния адвокат, който го бе защитавал след ареста в Слоун. Адвокатът си го спомняше съвсем смътно и им изпрати своето досие по случая. Разполагаха с клетвени показания от собственичката на Ребъл Мотър Ин, някоя си Инес Гафни, която не помнеше Бойет, но откри името му в стар регистър от 1998 г. Имаха данни за строежа на склада на „Монсанто“, в който Бойет твърдеше, че е участвал през есента на онази година.

Карлос разчисти заседателната маса. Всички зачакаха.

Когато паркира пред бившата гара и отвори вратата, Кийт чу в далечината вой на сирени. Усети мирис на дим. Във въздуха тегнеше напрежение.

— Снощи изгоря Първа баптистка църква — каза Арън, докато се изкачваха по стъпалата. — Сега гори църква в черния квартал.

Той кимна наляво, сякаш Кийт знаеше къде е това.

— Значи подпалват църкви?

— Аха.

Помагайки си с бастуна, Бойет едва изкачи стъпалата. Влязоха в приемната. Фанта се преструваше, че пише усърдно на компютъра, и почти не вдигаше глава.

— Къде е Роби? — попита я Фред Прайър.

Тя кимна към вътрешността на сградата.

Роби ги посрещна в заседателната зала. Запознаха се малко неловко. Бойет не прояви желание да говори или да се ръкува. Изведнъж той каза на Роби:

— Помня ви. Гледах ви по телевизията, след като арестувах момчето. Бяхте много разстроен, почти крещяхте срещу камерата.

— Да, аз съм бил. А ти къде беше?

— Тук бях, мистър Флак, гледах всичко и не можех да повярвам, че са арестували невинен човек.

— Точно така, невинен.

За един толкова избухлив и напрегнат човек като Роби Флак бе трудно да запази спокойствие. Искаше му се да зашлеви Бойет, да грабне бастуна му, да го смаже от бой и да го наругае за безброй прегрешения. Искаше да го убие с голи ръце. Но вместо това той положи усилия да изглежда хладнокръвен и безпристрастен. С груби думи нямаше да помогне на Донте.

Напуснаха заседателната зала и минаха в кабинета на Роби. Арън и Фред Прайър останаха навън, готови да се намесят. Роби упъти Кийт И Бойет към малката масичка в ъгъла и тримата седнаха.

— Ще желаете ли кафе или нещо за пиене? — попита той почти любезно. Погледна втренчено Бойет, който също го гледаше, без да мига.

Кийт се изкашля и каза:

— Виж, Роби, не бих искал да бъда нахален, но отдавна не сме яли. Умираме от глад.

Роби взе телефона, позвъни на Карлос и му поръча да донесе сандвичи и вода.

— Няма смисъл да увъртаме, Бойет. Нека чуем какво имаш да ни кажеш.

Тик, пауза. Бойет започна да се върти и изведнъж престана да го гледа в очите.

— Ами най-напред искам да знам дали има някаква парична награда.

Кийт наведе глава и възкликна:

— О, боже!

— Не говориш сериозно, нали? — попита Роби.

— Мисля, че в момента всичко е сериозно, мистър Флак — каза Бойет. — Не смятате ли?

— За пръв път става дума за награда — отчаяно поясни Кийт.

— Аз си имам потребности — каза Бойет. — Нямам пукната пара и не ми се очертават печалби. Просто съм любопитен, това е.

— Значи това е? — повтори Роби. — До екзекуцията остават по-малко от шест часа и шансовете ни да я спрем са нищожни. Тексас ще

екзекутира невинен човек, а аз седя тук с истинския убиец, който изведнъж иска да му се плати за стореното.

— Кой казва, че съм истинският убиец?

— Ти — намеси се грубо Кийт. — Ти ми каза, че си я убил и знаеш къде е тялото, защото сам си го заровил. Престани да играеш игрички, Травис.

— Ако не ме лъже паметта, баща й обеща тлъста пачка, докато се мъчеха да я намерят. Май бяха двеста хиляди. Прав ли съм, мистър Флак?

— Това беше преди девет години. Доколкото знам, след ареста всички забравиха за парите. Ако си мислиш, че имаш право на такава награда, жестоко грешиш.

Роби говореше сдържано, но личеше, че е готов да избухне всеки момент.

— Защо са ти пари? — попита Кийт. — Както сам каза, след няколко месеца ще бъдеш мъртъв. Забрави ли за тумора?

— Благодаря, че ми напомнихте, пасторе.

Роби гледаше Бойет с нескрита омраза. В момента би дал всичко, което имаше, срещу една дебела клетвена декларация, която разкрива истината и може да спаси неговия клиент. В настаналото дълго мълчание тримата размишляваха как да постъпят сега. Бойет направи гримаса, после почна да масажира лъскавия си череп. Сложи длани върху слепоочията си и натисна с всичка сила, сякаш външният натиск можеше да облекчи вътрешния.

— Пристъп ли имаш? — попита Кийт, но не получи отговор. — Случват му се подобни пристъпи — обясни той на Роби. — Кофеинът помага.

Роби скочи и излезе от кабинета. Пред вратата каза на Арън и Прайър:

— Копелето иска пари.

Отиде до кухнята, грабна кана застояло кафе, намери две картонени чашки и се върна в кабинета. Наля кафе на Бойет, който се превиваше с лакти върху коленете, държеше се за главата и стенеше.

— Пийни малко.

Мълчание.

Накрая Бойет каза:

— Ще ми призлее. Трябва да легна.

— Легни на канапето — предложи Роби и посочи към другия край на кабинета.

Бойет с усилие се надигна и подкрепян от Кийт, изкуцука до канапето, където се сви на топка и обгърна с ръце главата си.

— Може ли да изключите лампите? — помоли той. — След мъничко ще ми мине.

— Нямаме време за това — каза Роби, готов да закреши.

— Моля ви, само минутка — жално избъбри Бойет.

Целият се тресеше и жадно гълташе въздух. Кийт и Роби напуснаха кабинета и минаха в заседателната зала. Скоро там се събраха всички от групата и Роби представи Кийт. Храната пристигна и те хапнаха набързо.

Дойдоха да отведат Донте в дванайсет на обяд. Нито минута порано или по-късно. Всичко беше прецизно отработено. Някой почука на металната врата зад Донте. Три отчетливи удара. Той разговаряше със Седрик, но щом разбра, че моментът е настъпил, поиска да чуе майка си. Робърта стоеше зад Седрик, между Андреа и Марвин. Четиримата плачеха. Вече не се опитваха да крият сълзите си. Гледаха часовника от четири часа. Думите им се бяха изчерпали.

Седрик отстъпи място на Робърта, която взе слушалката и притисна длан към стъклото. Донте направи същото от другата страна. Седрик, Марвин и Андреа се прегърнаха силно. Сестра му, която стоеше в средата, всеки миг щеше да припадне.

— Обичам те, мамо — каза Донте. — Съжалявам, че стана така.

— И аз те обичам, скъпи. Няма за какво да съжаляваш. Не си направил нищо лошо.

Донте избърса сълзите си.

— През цялото време се надявах, че татко ще е жив, когато изляза от тук. Искях да ме види на свобода. Искях да разбере, че съм невинен.

— Баща ти никога не се е съмнявал в теб, Донте. Той умря с мисълта, че си невинен. — Робърта попи сълзите си с носна кърпичка. — Аз също никога не съм имала съмнения, скъпи.

— Знам. Е, ще отида при татко съвсем скоро.

Робърта кимна, но не успя да продума. Вратата зад Донте се отвори и в стаята влезе едър пазач. Донте остави слушалката, изправи се и опря длани на стъклото. Близките му направиха същото. След тази последна прегръдка той изчезна от погледа им.

Надзирателите отново му сложиха белезниците и го поведоха. Минаха през няколко метални врати и излязоха от сградата, след което пресякоха моравата. Накрая стигнаха до отделението, в което се намираше затворническата му килия, и го оставиха там за последен път. Сега всичко се случваше за последно. Докато седеше на нара и

гледаше кашона с личните си вещи, Донте беше почти убеден, че смъртта ще му донесе избавление.

Близките му имаха няколко минути, за да се съвземат. След като ги отведе от стаичката, Рут ги прегърна. Каза, че съжaliaва, а те й благодариха за съчувствието. После се отправиха към металния изход и тя ги попита:

— В Хънтсвил ли отивате?

Разбира се, къде другаде?

— По-добре побързайте. Според слуховете се очакват размирици по пътищата.

Те кимнаха, но не измислиха подходящ отговор. Минаха през охраната в предната сграда, взеха документите за самоличност и вещите, след което напуснаха за последен път затвора „Полънски“.

„Размириците по пътищата“, споменати от Рут, се оказаха продукт на тайна конспирация във „Фейсбук“, организирана от двама чернокожи студенти в щатския университет „Сам Хюстън“ в Хънтсвил. Кодовото й название бе „Отклонение“, а планът изглеждаше толкова прост и ефективен, че мигновено привлече десетки доброволци.

През 2000 г., скоро след като Донте пристигна в отделението на осъдените на смърт, всички затворници бяха преместени в „Полънски“. Стаята за екзекуции обаче остана на старото място. В продължение на седем години, през които бяха изпълнени двеста смъртни присъди, затворниците трябваше да бъдат откарвани от „Полънски“ до затвора в Хънтсвил. В началото се измисляха сложни схеми за транспортирането им, но след няколко десетки случая без засади, героични опити за спасяване на осъдените или други усложнения властите решиха, че не ги наблюдават. Никой не се интересуваше от конвоя. Ето защо те се отказаха от сложните маневри и започнаха да използват един и същ маршрут при всяка екзекуция. Конвоят тръгваше от затвора в един часа на обяд, завиваше наляво по шосе 350 и продължаваше по 190 — доста оживен четирилентов път. Пътуването отнемаше около час.

Транспортираха затворниците на задната седалка на микробус без отличителни знаци, придружени от тежковъоръжена охрана,

достатъчна да опази и самия президент. Като допълнителна мярка зад тях се движеше идентична кола. Тя превозваше друг отряд отегчени надзиратели, които тайно копнееха да се случи нещо интересно.

Последната екзекуция се бе състояла на 25 септември, когато Майкъл Ричард бе получил смъртоносната инжекция. Тогава десетина студенти, участници в операция „Отклонение“, използваха пет автомобила и множество мобилни телефони, за да проследят движението на двата бели микробуса. Никой не бе заловил или заподозрял студентите. В началото на ноември техният план беше напълно готов и те нямаха търпение да го изпълнят.

В 12:50 ч. един чернокож надзирател от затвора, съпричастен към съдбата на Донте, подаде сигнал на участниците в „Отклонение“. Белите микробуси бяха готови да потеглят. В един часа конвоят напусна „Полънски“ и тръгна по тесния път, който минаваше покрай отделението за строго охранявани затворници. Зави по шосе 350 и се отпрати към Ливингстън. По пътя нямаше много коли. На около три километра от затвора обаче трафикът рязко се увеличи, докато не спря напълно. Някакъв автомобил бе препречил дясната лента на пътя. Друг бе спрял на лявата, а трети — на банкета. Трите коли блокираха всякакви опити за преминаване. Шофьорите им бяха излезли на шосето и надничаха под предните капаци на колите си. По-нататък се виждаха още три превозни средства, подредени в стройна редица на пътя. Микробусите не помръдваха и сякаш не бързаха да продължат.

Зад тях в дясното платно спря друга кола. В нея седеше млада чернокожа жена. Тя отвори предния капак и слезе, като се престори на разочарована от факта, че нисанът ѝ я е изоставил по средата на пътя. В този миг до нея се появи фолксваген бийтъл, който също имаше технически проблем. Шофьорът повдигна капака. Постепенно изникнаха още автомобили. Те се подредиха зад първата колона и запушиха всички ленти и изходи. За пет минути шосето бе блокирано от поне двайсет превозни средства. Белите микробуси бяха заобиколени от аварирани коли и джипове с отворени капаци. Шофьорите се разхождаха напред-назад, смееха се и говореха по мобилните си телефони. Няколко студенти минаваха край колите и ги изваждаха извън строя, като премахваха кабелите на разпределителните капачки.

След броени минути пристигнаха десетки патрулки с виещи сирени. Следваше ги конвой от аварийни автомобили, извикани по спешност от Ливингстън. Организаторите на операция „Отклонение“ бяха инструктирали отлично своите доброволци. Шофьорите щяха да настояват, че колите им са се повредили — според законите на Тексас това не се смяташе за престъпление. Те можеха да получат призовки заради блокиране на движението, но от „Отклонение“ бяха намерили адвокат, който щеше да ги защитава в съда. Полицаяите нямаха право да вземат ключовете им и да проверят сами дали двигателите са в изправност. А дори и да се опитаха, те биха се убедили в обратното. Студентите бяха обучени да се противопоставят на всякакъв опит за претърсване на автомобилите им. В случай че полицаите искаха да ги задържат, те трябваше да оказат мирна съпротива и да ги заплащат, че ще търсят правата си в съда. А ако все пак се стигнеше до арест, от тях се очакваше да го приемат с достойнство — подобна мярка само би подчертала тяхната смелост в борбата с неправдата. „Отклонение“ разполагаше и с други адвокати, готови да поемат защитата им. Студентите приемаха с радост мисълта за евентуален арест — в тяхното съзнание това беше акт на противопоставяне срещу системата. Събитие, за което можеха да разкажат години наред.

Докато патрулките и аварийните автомобили паркираха безразборно до пътя и полицаите вървяха ядосано към студентите, започна изпълнението на втората част от плана. Нова вълна младежи се зададоха със своите коли по шосе 350 от Ливингстън и се вляха в хаоса. Трима от тях паркираха в редица, а останалите спряха зад аварийните автомобили. Капаците им се отвориха едновременно — красноречив знак за още закъсали превозни средства на пътя. Тъй като се очакваше шофьорите на аварийните коли да реагират остро и да проявят насилие, втората вълна студенти останаха по местата си, затворили вратите и прозорците си. Повечето автомобили бяха пълни с младежи — здрави, едри мъже, които знаеха как да се грижат за себе си и не се страхуваха от неприятности.

Един от шофьорите на аварийните коли се доближи до първия автомобил, паркирал зад него. След като видя, че вътре седят само чернокожи момчета, той започна да ругае и да отправя гневни заплахи. Някакъв полицай се развика и го накара да замълчи. Униформеният служител беше сержант Инман — ръководител на доста странна

операция, която до момента включваше осем патрулни коли, седем аварийни автомобили, поне трийсет „закъсали“ превозни средства и два затворнически микробуса. Единият от тях превозваше мъж, осъден на смърт. Ситуацията се влошаваше още повече от местните жители, които минаваха случайно по шосе 350 и неволно помагаша на протестиращите. Пътят изглеждаше безнадеждно блокиран.

Инман беше хладнокръвен професионалист. Той знаеше нещо, за което студентите не подозираха. Докато си проправяше път сред колите и вървеше към двата бели микробуса, полицаят кимна учтиво на студентите и се усмихна. В следващия миг се появиха охранителите на Донте — едри мъже в сини униформи, които носеха автоматични оръжия. Голяма част от студентите се приближиха до тях. Един от младежите очевидно предвождаше тълпата. Инман отиде до него, подаде му ръка и любезно заяви:

— Казвам се сержант Инман. Може ли да попитам за името ви?

— Куинси Муни.

Момчето неохотно се здрависа с полицаия.

— Мистър Муни, съжалявам, че колата ви се е развалила.

— Благодаря.

Инман се огледа и се усмихна на останалите студенти.

— Тези хора ваши приятели ли са?

— Виждам ги за пръв път.

Инман се засмя.

— Вижте, мистър Муни, налага се да разчистим колите от пътя. Събират се все повече автомобили. Движението е блокирано.

— Ще трябва да повикаме автомеханик.

— Не, просто ще ги изтеглим от тук, Куинси. Ако, разбира се, не предпочитате да си спестите по сто долара и да ги отместите сами. В такъв случай няма да се наложи да пишем цял куп глоби. Те ще ви струват по още сто долара на автомобил.

— Значи съм нарушил закона, защото колата ми се е развалила?

— Не, сър. Но и двамата знаем защо сте тук. Съдията също ще разбере.

— Аз знам защо съм тук. Вие защо сте дошли?

— Просто си върша работата, Куинси. Отговарям за движението и реда по пътищата. — Инман кимна и добави: — Елате с мен.

Куинси го последва до първия микробус. Двойните му врати бяха широко разтворени. Инман погледна вътре, след което покани Куинси да направи същото. Микробусът беше празен. Те отидоха до другия автомобил и надникнаха в него. Там също нямаше никого. Надзирателите се закикотиха. В следващия миг се чу оглушителният шум от хеликоптер.

— Къде е Донте Дръм? — попита изумено Куинси.

— Не е тук, нали? — отвърна с усмивка Инман.

Куинси се втренчи в тъмните стъкла на празния микробус. Двамата се върнаха при първата кола. Инман вдигна очи към небето, в посока към затвора „Полънски“. Всички зачакаха, а след секунди над главите им прелетя хеликоптер. Инман го посочи и заяви:

— Ето къде е Донте.

Куинси отвори учудено уста и посърна. Новината се разпространи бързо сред студентите, които се спогледаха уплашено. Някой бе провалил идеално подготвената операция. Донте Дръм щеше да пристигне в стаята за екзекуции преди уречения час.

— Май сте прекалили с приказките в интернет — заяви Инман.

— Ето как стоят нещата, Куинси. Имате петнайсет минути да освободите пътя. След това започваме да пишем глоби и да изтегляме колите. Няма да има арести, ако не ни провокирате. Ясно ли е?

Куинси се отдалечи, разочарован от тежката загуба.

След като изяде сандвича и изпи три чаши кафе, Бойет се посъвзе. Той седеше до масата в кабинета на Роби. Осветлението бе включено, а щорите бяха вдигнати. Очевидно Бойет бе забравил за поисканото възнаграждение, поне за момента.

— Какво ще стане, ако ви разкажа за случилото се с Никол? — попита той и погледна към Роби.

— На първо време нищо. Ченгетата и прокурорът са хванали подходящия човек. Екзекутират ли го довечера, със сигурност няма да преследват друг заподозрян. Не знам какво биха направили, ако смъртното наказание се отложи, но ще мине дълго време, преди да се уверят, че Донте не е убил Никол. Те инвестираха твърде много енергия в несправедливата присъда.

— Значи няма да ме арестуват в близките дни?

— Не мога да говоря от името на тези смешници, Бойет. Не знам как биха реагирали. Полицаяте тук са некомпетентни, а инспектор Кърбър е пълен глупак. Ако те арестуват, трябва да признаят, че са сбъркали в преценката си за Донте. А това едва ли ще се случи. Щом отидеш в полицейския участък и им разкажеш под клетва за отвлечането, изнасилването и убийството, ще те помислят за луд. Полицаяте няма да искат да ти повярват. Твоето признание ще ги унищожи.

Бойет се разтнесе от поредния тик и замлъкна. Роби се приведе напред и се втренчи в него.

— Времето изтече, Бойет. Очаквам да чуя истината. Ти ли уби момичето?

— Да, вече го казах на Кийт. Отвлякох Никол и я изнасилвах в продължение на два дни. После я удуших и зарових тялото.

— Къде е трупът? Ако го намерим, със сигурност ще спрем екзекуцията.

— Някъде из хълмовете на юг от Джоуплин, щата Мисури. Скрих го добре.

— Джоуплин е поне на пет часа от тук.

— Повече. Двамата с Никол отидохме там с кола.

— Значи е била жива, когато сте напуснали Тексас?

Последва нов тик. След кратко мълчание Бойет отвърна:

— Да. Убих я в Мисури. Изнасилвах я през целия път до там.

— Възможно ли е да се обадим на властите в Джоуплин и да им опишем къде е трупът?

Бойет се засмя на наивното предложение.

— Наистина ли ме смятате за толкова глупав? Да не мислите, че съм я заровил на място, където ще бъде открита? Аз самият не знам дали ще я намеря след всички тези години.

Думите му не смутиха Роби, който бе очаквал подобна реакция.

— В такъв случай трябва да направим видеозапис на твоето признание. Веднага.

— Добре. Готов съм.

Те отидоха в заседателната зала, където Карлос ги чакаше с видеокамера. Присъстваше и съдебна стенографка. Бойет бе инструктиран да седне с лице към камерата. Стенографката зае място от дясната му страна, а Роби от лявата. В този миг в помещението се

появиха останалите служители на фирмата — Роби ги бе повикал за свидетели — и застанаха до Кийт на известно разстояние от Бойет. Той погледна към тях и изведнъж се разтревожи. Почувства се като затворник, изправен пред собствената си екзекуция. Стенографката го помоли да вдигне дясната си ръка и да се закълне, че ще казва истината. Бойет се подчини и Роби започна с разпита. Първите въпроси бяха свързани с името, датата на раждане, адреса, местоработата и криминалното му досие.

По молба на Роби Бойет потвърди, че се е съгласил да направи доброволно настоящото признание. Адвокатът бързо премина към времето, което Бойет бе прекарал в Слоун през декември 1998 г. Поинтересува се от характера и продължителността на неговия престой там.

Въпросите бяха умерени и целенасочени. Бойет гледаше право в камерата, без да мигне, и сякаш постепенно се отпускахе. Тиковете му изчезнаха.

— Да преминем към Никол.

Бойет се замисли за миг и започна разказа си. Описа футболните мачове, влечението си към Никол, прераснало в мания, следенето и отвличането на паркинга на мола, където нямало свидетели. Той стоварил жертвата на пода на своя пикап, опрял пистолет в главата ѝ и я заплашил, че ще я убие, ако издаде дори и звук. Омотал с тиксо китките и глезените ѝ, а после ѝ запушил устата. Потеглил в неизвестна посока и след като я изнасилил за пръв път, решил да я захвърли в близката канавка. Никол имала тежки наранявания, но все още била жива. Бойет обаче искал да я изнасили още веднъж и двамата напуснали Слоун. Мобилният телефон в чантата на Никол не спирал да звъни и накрая Бойет отбил до един мост над Ред Ривър. Взел парите, кредитната ѝ карта и шофьорската ѝ книжка, след което хвърлил чантата ѝ във водата. После продължили пътуването си през югоизточната част на Оклахома. Точно преди изгрев слънце, близо до Форт Смит, Бойет забелязал един евтин мотел, в който бил пренощувал преди. Платил за стаята в брой и вкарал Никол вътре, като я заплашил с пистолет. Никой не ги видял. Бойет завързал отново китките, глезените и устата на жертвата, след което я оставил да поспи. Самият той също легнал за няколко часа. Двамата прекарвали дълъг ден в мотела. Бойет уверявал Никол, че ще я освободи, ако се държи

прилично и изпълнява желанията му. Но вътре в себе си знаел истината. Когато се смрачило, те се отправили на север. Рано сутринта в неделя пристигнали в една отдалечена гориста местност на юг от Джоуплин. Никол го умолявала да я пусне, но той я убил. Не било много лесно, тъй като тя се борела с всички сили и го драскала ожесточено. Бойет сложил трупа в голям сандък за инструменти и го заровил. Надявал се никой да не го открие. След това се върнал в Слоун и се напил.

Роби си водеше бележки. Стенографката записваше всичко на машината си. Останалите не помръдваха, затаили дъх.

След като свърши с историята, Бойет се умълча. Безразличният му тон и точността, с която бе разказал всички подробности, имаха смразяващ ефект върху присъстващите. По-късно Марта Хандлър написа: „Докато наблюдавахме погледа и изражението на Бойет, който говореше за своите престъпления, не остана никакво съмнение, че пред нас седи безмилостен убиец. Никога няма да разберем — и може би предпочитаме да не го правим — страданието, на което е било подложено бедното момиче по време на това ужасно изпитание.“

Роби бе запазил спокойствие, но нямаше търпение да приключи.

— По кое време на деня я уби? — попита той.

— Слънцето току-що бе изгряло. Изчаках да стане светло, за да се ориентирам. Трябваше да избира най-доброто място, където да заровя тялото.

— И това се случи в неделя, на 6 декември 1998 година?

— Да. Точно така.

— И слънцето е изгряло около 6:30 ч.?

— Мисля, че да.

— Къде отиде, след като се върна в Слоун?

— В моята стая в Ребъл Мотор Ин. Но първо купих една каска бира с парите на Никол.

— И се напи в мотела?

— Да.

— Колко дълго остана в Слоун след убийството?

— Не съм сигурен. Може би около месец и половина. Арестуваха ме тук през януари. Вие имате полицейското ми досие. След като ме пуснаха, изчезнах от града.

— Кога чу за ареста на Донте Дръм?

— Не знам. Гледах новините по телевизията. Видях ви как крещите пред камерите.

— Какво си помисли, когато задържаха Донте?

Бойет поклати глава и отвърна:

— Учудих се на глупостта им. Какви тъпацы! Момчето нямаше нищо общо с убийството. Бяха хванали погрешния човек.

Последните думи бяха подходящи за финал.

— Да спрем дотук — каза Роби.

Карлос изключи камерата.

— Кога ще е готов преписът от стенограмата? — попита Роби.

— След десет минути.

— Чудесно. Побързай.

Адвокатът и останалите служители на фирмата се събраха около заседателната маса. Всички заговориха в един глас. За миг забравиха за Бойет, но Фред Прайър го държеше под око. Бойет поиска вода и Прайър му подаде една бутилка. Кийт излезе навън, за да се обади на Дейна и Матю Бърнс. Искаше да се освежи, но не постигна особен успех — въздухът бе изпълнен с цигарен дим и напрежение.

Изведнъж се чу силен трясък, последван от пронизителен писък. Бойет бе паднал от стола. Той се хвана за главата, сви колене към гърдите си и започна да се тресе конвулсивно. Фред Прайър и Арън Рей се наведоха над него, но не знаеха как да му помогнат. Роби и останалите се скупчиха наоколо, вперили ужасени погледи в агонизиращия мъж. Старият дървен под се разклати. Гледката будеше съжаление. Кийт чу суматохата и се присъедини.

— Трябва да повикаме лекар — каза Сами Томас.

— Той взема медикаменти, нали, Кийт? — попита тихо Роби.

— Да.

— Имал ли е подобни припадъци преди?

Бойет продължаваше да се мята на пода, като стенеше от болка. Мъжът сякаш се измъчваше от предсмъртен гърч. Фред Прайър го докосна леко по ръката.

— Да — отвърна Кийт. — Преди около четири часа, някъде в Оклахома. Повръща дълго, а после припадна.

— Да го закараме ли в болница? Господи, Кийт, да не би да умира?

— Не знам, не съм лекар. Какво още трябва да направи за вас?

— Нуждая се от подписа му върху клетвената декларация. — Роби отстъпи назад и даде знак на Кийт да го последва. После прошепна: — Важно е да намерим тялото. Декларация едва ли ще убеди съда да спре екзекуцията. А губернаторът със сигурност няма да я отложи. Необходимо е да намерим трупа, и то в най-скоро време.

— Нека пренесем Бойет на канапето в твоя кабинет — предложи Кийт. — Ще изгасим лампите и ще му дадем хапче. Може би не е толкова зле.

— Добра идея.

Беше 13:20 часът.

Донте летеше с хеликоптер за пръв и последен път в живота си. Машината беше собственост на Службата за обществена сигурност в Тексас и се движеше със сто и петдесет километра в час, на около деветстотин метра над хълмовете. Донте не виждаше нищо. Беше притиснат между двама едри охранители, които гледаха намръщено през стъклата, сякаш очакваха участниците в операция „Отклонение“ всеки момент да обстрелят хеликоптера. Отпред седяха двамата пилоти — млади мъже с мрачни лица, въодушевени от възложената им мисия. Донте се почувства зле от нестабилния и шумен полет. Затвори очи, облегна глава на твърдата пластмаса и се опита да мисли за нещо приятно. Усилията му бяха напразни.

Той преговори предсмъртните си думи, като безмълвно раздвижи устни, въпреки че не съществувахе вероятност някой да го чуе сред оглушителния шум от хеликоптера. Донте си спомни за други затворници, очакващи смъртното наказание — негови приятели и врагове. Повечето наистина бяха извършили тежки престъпления, но имаше и такива, които твърдяха, че са невинни.

Полетът продължи двайсет минути. Когато хеликоптерът кацна на стария терен за каубойски състезания в затвора в Хънтсвил, осъденият бе посрещнат от цяла армия надзиратели. Окован в тежки вериги, Донте почти бе пренесен на ръце от своите охранители до чакащия микробус. Минути по-късно колата отби в една алея. От двете страни се издигаше висока ограда, покрита с дебело защитно стъкло. На върха ѝ проблясваше бодлива тел. Донте и неговата охрана минаха през входа, откъдето по тесен тротоар стигнаха до червена тухлена сграда. Там щатът Тексас изпълняваше своите убийства.

Когато влезе вътре, Донте присви очи и разучи новата обстановка. Отдясно се виждаха осем килии, пред които минаваше малък коридор. На близката маса бяха оставени няколко издания на Библията, включително едно на испански. Из стаята се разхождаха десетина надзиратели. Повечето обсъждаха времето, сякаш нямаха по-важни теми за разговор. Донте бе подканен да застане на определено

място, за да бъде заснет. После свалиха бележниците му и техническият експерт на затвора го информира, че ще вземе отпечата̀ци от пръстите му.

— Защо? — попита Донте.

— Такива са изискванията — отвърна мъжът и потопа единия му пръст в мастиления тампон.

— Не разбирам защо снемате отпечата̀ци от човек, когото ще убиете.

Експертът не отговори.

— А, ясно — каза Донте. — Искате да се подсигурите, че сте заловили правилния човек, нали?

Мъжът продължи със следващия пръст.

— Е, този път не сте хванали когото трябва. Мога да ви уверя в това.

Експертът приключи с отпечата̀ците и Донте бе отведен в една от временните килии. Останалите седем бяха празни. Той седна на ръба на леглото. Подът и чаршафите блестяха от чистота, а температурата в помещението беше приятна. Пред решетките, в тесния коридор, стояха няколко служители от затвора. Единият се приближи до килията.

— Донте, казвам се Бен Джийтър и съм директор на затвора.

Донте кимна, но не се изправи. Гледаше втренчено в пода.

— Нашият свещеник е Томи Пауъл. Ще остане тук цял следобед.

Без да вдига очи, Донте отвърна:

— Нямам нужда от свещеник.

— Както решиш. А сега ме чуй добре. Искам да ти обясня процедурата.

— Мисля, че знам какво ме очаква.

— Все пак съм длъжен да те запозная с всичко.

След поредица от пламенни речи протестът загуби първоначалната си сила. Огромна тълпа чернокожи се събра пред входа на съда и скоро се отправи към Мейн Стрийт, която беше затворена за автомобили. След като никой друг не пожела да вземе мегафона, барабанчиците се съживиха. Хората ги последваха по Мейн Стрийт и продължиха наляво, като размахваха знаменца и пееха „Ние ще победим“. Трей Глоувър отново пое ролята на предводител на

шествието. Рап музиката, която звучеше от тонколониите на джипа му, проникваше във всички магазинчета и кафенета в центъра на града. Техните собственици, обслужващият персонал и клиентите наблюдаваха с любопитство случващото се. Защо чернокожите бяха толкова ядосани? Нали младият мъж си бе признал всичко? Той бе убил Никол и заслужаваше да бъде наказан.

До момента нямаше безредици, но напрежението беше осезаемо.

Когато стигнаха Сиск Авеню, Треј и музикантите изведнъж тръгнаха надясно. Левият завой би ги отвел на юг, към изходната им точка. Те обаче решиха да отидат в квартала на белите. Все още никой не бе хвърлил опасни предмети. Нямаше и заплахи. Няколко патрулни коли следваха шествието, а други наблюдаваха обстановката от страничните улици. Тълпата навлезе в стария жилищен район на града, на две преки северно от Мейн Стрийт. Глъчката изкара хората на верандите им. Когато видяха какво се случва, те се втурнаха вътре, за да вземат оръжията си. Някои се обадиха на кмета и на шефа на полицията. Протестиращите определено нарушаваха спокойствието в квартала. Защо бяха толкова разгневени? Момчето си бе признало всичко. Властите трябваше да вземат мерки.

Сивитан Парк беше младежки бейзболен комплекс на Сиск Авеню. Намираще се на пет преки от Мейн Стрийт. Щом стигна там, Треј Глоувър реши да спре. Барабаните замлъкнаха и участниците в шествието се събраха на едно място. Тълпата представляваше странна смесица от енергичност и гняв. Някои от присъстващите бяха дошли само за да запълнят свободното си време. Един от полицаите преброи около хиляда и двеста души, повечето от които не бяха навършили трийсет години. Голяма част от по-възрастните чернокожи се бяха прибрали по домовете си. Участниците в протеста повикаха подкрепления и скоро към Сивитан Парк се отправиха още коли с разгневени младежи.

В противоположния край на града се бе събрала друга тълпа чернокожи, които наблюдаваха опитите на пожарната да спаси останките от църквата „Маунт Синай“. Благодарение на бързата намеса на аварийните служби щетите не бяха толкова големи, колкото след палежа на Първа баптистка църква. Храмът обаче бе сериозно пострадал. Пламъците бяха потушени, но от прозорците

продължаваше да бълва гъст дим. Поради липсата на вятър пушекът бързо се разстла над града и допълнително засили напрежението.

Телевизионният екип на Фордайс засне подобаващо заминаването на Рива за Хънтсвил. Тя бе поканила у дома свои близки и приятели, за да участват в поредното драматично представление, и всички си поплакаха на воля пред камерите. Самият Шон Фордайс пътуваше със самолет от Флорида и възнамеряваше да се присъедини към екипа в Хънтсвил за последното интервю преди екзекуцията.

Рива трябваше да замине за затвора в компанията на Уолис, двете ѝ деца и отец Рони. Пътуването отнемаше три часа. Ето защо тя помоли свещеника да вземе назаем църковния микробус и да ги закара до там. Той се чувстваше съсипан, след като цяла нощ бе наблюдавал как църквата му гори. В момента обаче не можеше да се противопостави на Рива. Все пак бе настъпил „най-важният ден в живота ѝ“. Те се приготвиха и потеглиха. Отец Рони зае шофьорското място на десетместния микробус с ярък надпис „Първа баптистка църква, Слоун, Тексас“. Всички помахаха на приятелите и поддръжниците си, а после погледнаха към камерите.

Рива се разплака още преди да стигнат до покрайнините на Слоун.

След като прекара петнайсет минути в тъмния кабинет на Роби, Бойет се почувства по-добре. Лежеше на канапето, замаян от острата болка. Краката и ръцете му продължаваха да треперят. Когато Кийт надникна през откренатата врата, Бойет заяви:

— Тук съм, пасторе. Все още съм жив.

Кийт се приближи до него и попита:

— Как си, Травис?

— Много по-добре.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— Малко кафе. Май облекчава болката.

Кийт излезе и затвори вратата. Намери Роби и му съобщи, че Бойет е жив. В този момент стенографката подготвяше преписа на

признанието. Сами Томас, Карлос и Бони ожесточено работеха над документа, наричан от всички „Молбата на Бойет“.

Съдия Елайас Хенри влезе в кантората, мина покрай приемната и отиде в заседателната зала.

— Последвайте ме — заяви Роби и го заведе в малката библиотека. Затвори вратата и взе някакво дистанционно. — Трябва да ви покажа нещо.

— Какво има? — попита съдия Хенри и седна.

— Просто изчакайте. — Роби насочи дистанционното към екрана на стената и в следващия миг пред тях се появи лицето на Бойет. — Това е мъжът, убил Никол Ярбър. Току-що направи признанието.

Записът продължи петнайсет минути. Двамата го изгледаха безмълвно.

— Къде е той сега? — попита съдия Хенри, след като екранът угасна.

— На канапето в моя кабинет. Има злокачествен мозъчен тумор, или поне така твърди. Скоро ще умре. В понеделник сутринта е отишъл при един лутерански свещеник в Топика, щата Канзас, и му е разказал всичко. Опитал се да го разиграва, но накрая пасторът успял да го качи в колата си и да го доведе при нас. Двамата пристигнаха в Слоун преди няколко часа.

— Пасторът го е докарал до тук?

— Да. Секунда. — Роби отвори вратата и повика Кийт. — Това е пасторът — обяви той и го потупа по гърба. — Седни. Мистър Хенри е нашият окръжен съдия. Ако той бе водил процеса срещу Донте Дръм, в момента нямаше да седим тук.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Кийт.

— Доколкото разбрах, преживели сте голямо приключение.

Кийт се усмихна и отвърна:

— Не знам изобщо къде се намирам и какво правя.

— Значи сте попаднали в правилната адвокатска кантора — пошегува се съдията.

Двамата се засмяха, но скоро отново станаха сериозни. Роби се обърна, към съдия Хенри.

— Какво мислите?

— Въпросът е как ще реагира апелативният съд. Човек никога не знае какво да очаква. Съдиите мразят свидетели, които се появяват в

последния момент и започват да променят факти, известни отпреди десет години. А и едва ли биха се отнесли сериозно към човек, осъждан многократно за изнасилване. Според мен съществува минимален шанс да отложат екзекуцията.

— Все пак разполагаме с много повече, отколкото преди два часа — каза Роби.

— Кога ще подадете молбата? Вече е почти два часът.

— Скоро. Имам един въпрос. Да кажем ли на пресата за Бойет? Смятам да изпратя записа до съда и губернатора. Чудя се дали да не го предоставя на местната телевизия или на някой канал в Тексас. Може дори да свикам пресконференция в кантората или в съда. Така всички ще чуят историята на Бойет.

— Какво печелиш?

— Целият свят ще разбере, че щатът Тексас е на път да екзекутира невинен човек. Ще дам възможност на хората да видят истинския убиец.

— Но светът няма да спре екзекуцията. Само съдът или губернаторът са в състояние да го направят. На твоето място бих внимавал, Роби. Ситуацията е достатъчно напрегната в момента. Ако всички разберат, че Бойет поема цялата отговорност за престъплението, нещата ще излязат извън контрол.

— Вече и бездруго е късно.

— Нима искаш да избухне расов конфликт?

— Ако убият Донте, да. Нямам нищо против.

— Стига, Роби. Играеш си с огъня. Мисли стратегически, не емоционално. Не забравяй, че Бойет може и да лъже. Неведнъж се е случвало някой мошеник да изникне точно преди изпълнението на смъртна присъда. Медиите само чакат подобен скандал. Ако ненормалникът се появи по телевизията, всички ще изглеждаме глупаво.

Роби крачеше неспокойно напред-назад. Чувстваше се нервен и изтощен, но все още мислеше трезво. Изпитваше дълбоко уважение към съдия Хенри и съзнаваше, че в момента се нуждае от съвет.

В стаята се възцари тишина. От коридора долитаха напрегнати гласове, а телефоните не спираха да звънят.

Съдия Хенри продължи:

— Предполагам, че не е възможно да открием тялото.

Роби поклати глава и погледна към Кийт. Пасторът отвърна:

— Вече е късно. Преди два дни казах на Бойет, че ако намерим трупа, със сигурност ще спрем екзекуцията. Той ми обясни, че няма да е лесно. Бил го заровил преди девет години в отдалечена гориста местност. Няколко пъти се връщал там, за да посети Никол. Не знам какво имаше предвид, а и наистина не държах да науча. После загубихме контакт. Открих го след дълго търсене. Искях да го убедя, че трябва да уведомя властите в Слоун и Мисури, в случай че наистина е заровил там жертвата. Той обаче не се съгласи. После отново го изгубих. Бойет е много странен човек. Вчера ми се обади към полунощ и ме събуди. Настояваше да дойдем тук. Беше решил да разкаже историята си и да спре екзекуцията. Нямах друг избор, освен да го послушам. Уверявам ви, че друг път не съм правил подобно нещо. Съзнавам колко е грешно да помогнеш на осъден човек, нарушаващ условията, при които е освободен. Но вече е твърде късно. Тръгнахме от Топика към един през нощта. По пътя отново му предложих да уведомя властите и да се опитаме да намерим тялото. Но той не искаше и да чуе.

— Нямах да се получи, Кийт — каза Роби. — Властите тук са напълно безполезни. Те само биха се изсмели на идеите ти. Вече са хванали виновника и случаят е разрешен. А в Мисури никой няма да си мръдне пръста, защото разследването е приключило. Не можеш просто да се обадиш на шерифа и да го помолиш да изпрати екипите си в гората. Не става по този начин.

— Тогава кой ще търси трупа? — попита Кийт.

— Ние.

— Смятам да се прибера вкъщи, Роби. Жена ми ми е сърдита, а моят приятел прокурор ме мисли за луд. И не е далеч от истината. Вече направих всичко по силите си. Оставям Бойет в твои ръце. Омръзна ми от него.

— Успокой се, Кийт. Нуждая се от помощта ти.

— За какво?

— Моля те, остани. Бойет ти има доверие. А и кога друг път си ставал свидетел на истински расов конфликт?

— Не е смешно.

— Помисли си за записа, Роби — намеси се съдия Хенри. — Покажи го на съда и на губернатора, но не го прави обществено

достояние.

— Мога да контролирам записа, но не и Бойет. Няма как да го спра, ако иска да говори с медиите. Господ ми е свидетел, че той не е мой клиент.

В 14:30 ч. всяка църква в Слоун, независимо дали бе посещавана от бели или чернокожи, вече се охраняваше от пастори, църковни настоятели и преподаватели в неделното училище. Мъжете бяха тежко въоръжени и не го криеха. Някои седяха на стъпалата и разговаряха тревожно, опрели пушки на коленете си. Други чакаха в сенките на дърветата и махаха на минаващите коли, чиито шофьори надуваха клаксоните в знак на солидарност. Трети обикаляха из задните дворове, пушеха и наблюдаваха всяко движение. Бяха твърдо решени да не допускат повече църковни палежи в Слоун.

Фабриката за памук бе изоставена преди две десетилетия, когато дейността ѝ бе поета от нов завод на изток от града. Намираще се в плачевно състояние и при нормални обстоятелства хората биха се зарадвали, ако изгореше до основи. Обаждането на 911 бе получено в 14:44 ч. Някакво момиче минало покрай фабриката и забелязало, че от нея излиза гъст облак дим. Пожарникарите веднага тръгнаха натам и щом пристигнаха, установиха, че пламъците са обхванали покрива. Тъй като изоставената сграда не се използваше, те не бързаха да потушат огъня.

Сега черният пушек се издигаше към небето. Кметът на града го видя от своя кабинет на втория етаж, близо до съда. След като се консултира с шефа на полицията, той се обади на губернатора. Ситуацията в Слоун се влошаваше. Гражданите бяха в опасност. Нуждаеха се от намесата на Националната гвардия.

Молбата бе готова малко преди три часа и заедно с декларацията на Бойет съдържаше трийсет страници. Бойет положи писмена клетва, че думите му отговарят на истината, и Сами Томас изпрати по имейл документа на Защитната група в Остин. Щом го получи, служителите там го разпечатаха и размножиха в дванайсет екземпляра, след което го предадоха на Сисили Ейвис. Тя излезе бързо от офиса, качи се в колата си и се отправи към другия край на града, където се намираше Тексаският апелативен съд. Молбата бе подадена в 15:35 ч.

— Какво е това? — попита съдебният секретар и пое внимателно диска.

— Видеозапис с признанието на истинския убиец — отвърна Сисили.

— Интересно. Предполагам, че искаш да го предам на съдиите възможно най-скоро.

— Още сега, моля те.

— Дадено.

Двамата поговориха още малко и Сисили излезе от стаята. Секретарят побърза да остави копия от молбата на деветимата съдии. В кабинета на главния съдия той каза на асистента му:

— Съветвам те първо да изгледаш записа. Някакъв мъж е признал, че е извършил убийството.

— И къде е той? — попита асистентът.

— При адвоката на Донте Дръм в Слоун. Поне според юристката от Защитната група.

— Значи Роби Флак е намерил свидетел?

— Така изглежда.

След като напусна апелативния съд, Сисили Ейвис тръгна по обиколен маршрут и мина покрай щатския Капитолий. Протестът в подкрепа на Донте бе привлякъл внушителна тълпа на южната морава. Наоколо гъмжеше от полицаи. Участниците бяха получили позволенията на властите — Първата поправка към Конституцията функционираше безупречно.

Протестиращите, предимно чернокожи, започваха да се събират от всички посоки. Разрешителното важеше за три часа — от 15 до 18 ч., когато трябваше да бъде изпълнена екзекуцията. Организаторите в Остин очевидно закъсняваха. Ситуацията в Хънтсвил обаче беше коренно различна.

Губернаторът имаше важна среща, която по никакъв начин не бе свързана с Донте Дръм. В 15:11 ч. видеозаписът попадна в ръцете на една асистентка, отговорна за разглеждане на молбите за помилване. Тя изгледа цялото признание, преди да реши как да действа по-нататък. Въпреки че думите на Бойет и се сториха достоверни и ужасяващи, асистентката оставаше скептична заради неговото минало и факта, че бе поискал да прояви честност след толкова много години. Тя отиде при Уейн Уолкот, главен правен съветник и близък приятел на губернатора, за да му опише видяното.

Уолкот я изслуша внимателно, затвори вратата на кабинета си и я помоли да седне.

— Кой знае за този запис? — попита той.

— Само аз — отвърна асистентката. — Изпратиха ми го по имейл от кантората на мистър Флак. Имаше парола за достъп. Дойдох тук веднага щом го изгледах.

— Наистина ли съдържа пълно признание?

— О, да. С доста детайли.

— И ти вярваш на този мъж?

— Не твърдя подобно нещо. Казах, че думите му звучат достоверно. Все пак е сериен изнасилвач и е бил в Слоун, когато момичето е изчезнало.

— Споменава ли Дръм?

— Защо не пуснете видеозаписа?

— Не съм те молил за предложения, нали? — сопна се Уолкот. — Просто отговори на въпроса ми.

— Съжалявам. — Асистентката си пое дълбоко въздух. Изведнъж се почувства неловко. Уолкот я слушаше, но същевременно мислеше трескаво. — Казва само, че никога не се е срещал с Дръм. Според него момчето не е извършило престъплението.

— Очевидно лъже. Не смятам да притеснявам губернатора с такива неща. Искам да запазиш записа в тайна. Нямам време да го гледам. Губернаторът също е много зает. Разбираш ли?

Асистентката недоумяваше, но кимна послушно.

Уолкот сведе очи и се намръщи.

— Разбираш ме, нали? — повтори мрачно той. — Записът трябва да остане в твоя компютър.

— Да, сър.

Веднага щом тя излезе от стаята, Уолкот изтича до кабинета на Бари Рингфийлд, говорителя на губернатора и един от най-близките му приятели. Тъй като наоколо бе пълно със служители и стажанти, двамата мъже предпочетоха да се разходят по коридора.

След като обсъдиха накратко възможностите, те решиха единодушно, че губернаторът не бива да научава за видеозаписа. Ако Бойет лъжеше, признанието му губеше всякаква стойност и правилният човек щеше да бъде екзекутиран. Ако обаче казваше истината, в което двамата силно се съмняваха, последствията можеха да бъдат пагубни. Единственият начин да защитят губернатор Гил Нютън беше някой от тях или по-скоро самата асистентка да поеме вината, като си признае, че е премълчала за записа или дори го е изгубила. До този момент Гил Нютън никога не бе помилвал осъден на смърт. А и след като около случая с Донте Дръм бе вдигнат толкова много шум, той не биваше да отстъпва сега.

Уейн и Бари влязоха в кабинета на губернатора. Трябваше да се явят при него точно в 16 ч., два часа преди екзекуцията. Те не възнамеряваха да му кажат за видеозаписа.

В 15:30 ч. служителите на кантората „Флак“ отново се събраха около заседателната маса. Присъстваха всички, включително Кийт, който въпреки ужасната умора не спираше да се чуди как е попаднал сред целия този цирк. Двамата със съдия Хенри седяха на известно разстояние от останалите, облежнати на стената. Арън Рей и Фред Прайър четяха вестници в другия край на стаята. Травис Бойет беше жив и си почиваше на канапето в тъмния кабинет на Роби.

Роби отдавна трябваше да е заминал за Хънтсвил и напрежението видимо се покачваше. Но той все още не можеше да

тръгне. Признанието на Бойет бе обнадежило екипа и всички продължаваха да работят с нови сили.

Адвокатът на Донте разпределяше задачите от списъка си. Както винаги използваше жълт бележник. Сами Томас и Бони трябваше да следят движението на молбата до апелативния съд и да притискат губернатора за отмяна на екзекуцията. Обикновено Гил Нютън обявяваше решението си в последния момент. Губернаторът обичаше драмата и вниманието. Карлос отговаряше за молбата за помилване поради психическо заболяване, която още се разглеждаше от Пети областен съд в Ню Орлиънс. Ако оттам я отхвърлеха, екипът смяташе да обжалва във Върховния съд. Фред Прайър оставаше в кантората, за да се грижи за Бойет, а Арън Рей щеше да придружи Роби до Хънтсвил. Марта Хандлър бе поискала да пътува с тях, за да наблюдава и записва случващото се. Роби раздаваше заповеди, отговаряше на различни въпроси и потушаваше конфликти. Изведнъж той се обърна към пастора и попита:

— Кийт, ще дойдеш ли с нас в Хънтсвил?

Кийт помълча, преди да попита:

— Защо, Роби?

— Донте се нуждае от теб.

Кийт го изгледа учудено, неспособен да отговори. Стаята утихна и всички се втренчиха в него. Роби продължи:

— Донте е израснал с църквата, Кийт, но в момента е доста безразличен към религията. Сред съдебните заседатели на делото му имаше петима баптисти, двама от Петдесятната църква и един от Църквата на Исус Христос. През последните няколко години Донте започна да вярва, че белите християни са виновни за осъждането му на смърт. Той не иска да има нищо общо с техния Бог и едва ли ще промени лесно възгледите си. Но сигурно ще се почувства по-добре, ако се помоли с някого.

В този миг Кийт би предпочел удобно легло в някой хубав мотел. Като Божи човек обаче не можеше да откаже на Роби. Затова кимна бавно и каза:

— Разбира се.

— Чудесно. Тръгваме след пет минути.

Кийт стисна очи, разтри слепоочията си и промълви наум: „Господи, какво правя тук? Нуждая се от помощта ти.“

Изведнъж Фред Прайър скочи от стола си. Задържа телефона на разстояние, сякаш се пазеше от горещ предмет, и извика:

— Мили боже! Джоуи Гембъл се появи. Готов е да подпише декларацията и да се отрече от показанията си.

— В момента на телефона ли е? — попита Роби.

— Не, изпрати ми есемес. Да му се обадя ли?

— Разбира се! — отвърна Роби.

Прайър отиде до телефона в средата на масата и натисна бутона на високоговорителя. Никой не помръдваше, докато линията даваше свободно. Накрая се чу едно тихо „Ало“.

— Джоуи, обажда се Фред Прайър от Слоун. Току-що получих съобщението ти. Какво става, по дяволите?

— Ами... искам да помогна, мистър Прайър. Много съм разстроен от цялата ситуация.

— Питаш ли Донте? Остават му само два часа и половина живот, а ти най-накрая се сети да проговориш.

— Ужасно съм объркан — каза Джоуи.

Роби се приведе напред и пое нещата в свои ръце.

— Джоуи, тук е Роби Флак. Помниш ли ме?

— Разбира се.

— Къде си сега?

— У дома в Мишън Бенд.

— Съгласен ли си да подпишеш клетвена декларация, с която признаваш, че си излъгал на процеса срещу Донте?

Без колебание Джоуи отвърна:

— Да.

Роби затвори очи и сведе глава. Около масата се чуха тихи възторжени възгласи. На умерените лица засияха радостни усмивки.

— Добре, ето какъв е планът. В Хюстън работи адвокатка на име Агнес Танър. Кантората ѝ се намира на Клей Стрийт. Познаваш ли града?

— Общо взето, да.

— Можеш ли да я намериш? В центъра е.

— Не съм сигурен. Не е добре да шофирам в момента.

— Пиян ли си?

— Не, но обърнах няколко питиета.

Роби инстинктивно погледна часовника си. Още нямаше четири часът, а Джоуи вече заваляше думите.

— Тогава повикай такси. Ще ти дам парите по-късно. Изключително важно е да отидеш веднага в кантората на Танър. Ние ѝ изпращаме клетвената декларация, а ти я подписваш. После я подаваме в съда в Остин. Ще се справиш ли, Джоуи?

— Ще се опитам.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш, Джоуи. В момента Донте се намира в затворническа килия, на десетина метра от малката стая, където ще го екзекутират. Той е там благодарение на твоите лъжи.

— Ужасно съжалявам — каза задавено Джоуи.

— Кантората е на Клей Стрийт 118. Разбра ли?

— Да.

— Тръгвай веднага. Документите ще те очакват там. Всяка минута е ценна. Ясно ли е, Джоуи?

— Да, да.

— Обади ни се пак след десет минути.

— Добре.

След края на разговора Роби раздаде нови заповеди и всички се разпръснаха. Докато вървеше към вратата, той каза:

— Хайде, Кийт. Да тръгваме.

Те се качиха в микробуса, последвани от Марта Хандлър, която хукна да ги настигне. Арън Рей натисна педала на газта. Роби се обади на Агнес Танър в Хюстън и набързо ѝ обясни ситуацията.

Кийт се наведе напред и потърси Арън в огледалото за обратно виждане.

— Някой спомена, че разстоянието до Хънтсвил се взема за три часа.

— Така е — потвърди Арън. — Но ние няма да пътуваме с кола.

Летището на Слоун се намираше на три километра източно от града. Имаше една писта, четири малки хангара и обичайната колекция от стари чесни, подредени в стройна редица. Терминалът представляваше правоъгълна метална сграда. Те паркираха, пресякоха тясното фоайе и кимнаха на служителя зад гишето. После излязоха на пистата, където ги очакваше лъскав „Кинг Еър“ с два двигателя. Самолетът бе собственост на заможен адвокат — приятел на Роби,

който беше запален пилот. Той качи пътниците на борда, затвори люка и ги помоли да сложат предпазните колани. След това направи същото и се приготви за тръгване.

Кийт не бе разговарял с жена си от няколко часа. Събитията се развиваха толкова бързо, че не знаеше откъде да започне. Дейна вдигна още на първото позвъняване, сякаш през цялото време се бе взирала в телефона. Пилотът включи двигателите и кабината се разтресе от оглушителния шум.

— Къде си? — попита тя.

— В частен самолет. Отиваме в Хънтсвил, за да се срещнем с Донте Дръм.

— Нищо не чувам. На кого е самолетът?

— На един приятел на Роби Флак. Дейна, и аз не те чувам. Ще ти звънна пак, щом пристигнем в Хънтсвил.

— Моля те, пази се, Кийт.

— Обичам те.

Пасторът седеше с лице към предната част на самолета, а коленете му почти докосваха тези на Марта Хандлър. Пилотът насочи машината към пистата. Роби, Марта и Арън говореха по мобилните си телефони. Кийт се учуди как успяват да чуят нещо сред целия шум. Когато стигна края на пистата, пилотът направи завой на сто и осемдесет градуса и обърна самолета на запад. Двигателите изреваха и кабината се разтресе силно, сякаш бе на път да експлодира всеки момент. Пилотът извика на пътниците да се държат здраво и отпусна спирачките. Самолетът тръгна рязко напред и четиримата затвориха очи. След няколко секунди се отделиха от земята. Колесникът се прибра с глух тътен, но Кийт не разбра откъде идва страният звук. Все още замаян от случващото се, той осъзна, че никога преди не се е качвал в толкова малък самолет.

Пасторът бе преживял много неща за пръв път — пътуването до Тексас в компанията на сериен изнасилвач и убиец, направил ужасяващо признание; срещата с адвокатите, които отчаяно се опитваха да спасят живота на невинен човек; четирите ноци, прекарани в безсъние; глобата за превишена скорост в Оклахома и поканата да се моли заедно със затворник минути преди неговата екзекуция.

Самолетът прелетя над Слоун на шестстотин метра височина и продължи да се изкачва. Старата памучна фабрика все още гореше и гъстият дим се издигаше към облаците.

Кийт отново затвори очи и се опита да осмисли ситуацията. Напразно. Отправи тиха молитва към Бог да му покаже правилния път, тъй като не знаеше какво прави в момента. После му благодари за странното изпитание и реши, че само Божията намеса може да стои зад подобно премеждие. Когато самолетът достигна хиляда и петстотин метра, пасторът заключома. Най-накрая умората бе надделяла.

Обикновено пиеха бърбън „Ноб Крийк“, но при специални поводи отваряха по-скъпите бутилки. Сипаха си по една чаша „Папи Ван Уинкъл“ и доволно облизаха устни. Все още беше малко рано, но губернаторът се нуждаеше от силно питие. Бари и Уейн никога не отказваха. Тримата бяха свалили саката си, а навитите ръкави на ризите и отпуснатите вратовръзки им придаваха вид на заети мъже. Те стояха в ъгъла на кабинета и отпиваха от бърбъна, вперили очи в малкия телевизор. Гледаха репортажа от протеста. Ако бяха отворили прозорците, със сигурност щяха да чуят глъчката от улицата. Един след друг многословните оратори заклеймяваха смъртната присъда, расизма и тексаската правосъдна система. Терминът „съдебно линчуване“ се използваше често. Досега всеки от тях бе поискал от губернатора да спре екзекуцията. Според охраната в протеста участваха около десет хиляди души.

Застанали зад губернатора, Бари и Уейн си размениха тревожни погледи. Ако хората научеха за видеозаписа, щеше да избухне истинска война. Трябваше ли да му съобщят за признанието на Бойет? Не, може би по-късно.

— Гил, Националната гвардия очаква нашето решение — каза Бари.

— Каква е ситуацията в Слоун?

— Допреди трийсет минути бяха запалили две църкви — една на белите и една на чернокожите. В момента гори някаква изоставена сграда. Тази сутрин са отменили часовете в местната гимназия заради палезите. Чернокожите протестират по улиците и предизвикват размирици. Някой е хвърлил тухла по задното стъкло на полицейски

автомобил, но засега няма други прояви на насилие. Кметът се страхува, че след екзекуцията положението ще излезе извън контрол.

— С какви екипи разполагаме?

— Отрядът в Тайлър е на линия и може да пристигне там до час. Общо шестстотин гвардейци. Мисля, че ще бъдат достатъчни.

— Добре. Тогава действай и подготви прессъобщение.

Бари излезе от кабинета. Уейн отпи още една глътка от бърбъна и колебливо попита:

— Гил, какво ще кажеш да отложим екзекуцията с трийсет дни? Нека изчакаме напрежението да спадне.

— В никакъв случай. Няма да отстъпим само защото чернокожите са разгневени. Проявим ли слабост сега, те ще действат още по-агресивно следващия път. Ако изчакаме цял месец, ще възобновят глупавите протести. Не искам да правя компромиси. Познаваш ме достатъчно добре.

— Ясно. Просто го предложих като вариант.

— Не го споменавай повече.

— Дадено.

— Ето го — каза губернаторът и се приближи към телевизора.

Тълпата приветства с бурни възгласи отец Джеремая Мейс, който се качи на подиума. В момента Мейс беше най-радикалният чернокож свещеник в страната. По някакъв начин той винаги успяваше да се появи на местата, където назряваше расов конфликт. Пасторът вдигна ръце, подкани тълпата да запази мълчание и отправи гореща молитва към Всевишния. Призова го да отвори очите на заблудените души, управляващи щата Тексас, и да ги дари с мъдрост, за да сложат край на огромната несправедливост. Пасторът помоли Бог да изпрати чудо, което да освободи техния брат Донте Дръм.

Когато се върна, Бари наля още бърбън в чашите. Ръцете му трепереха.

— Стига с тези глупости — заяви губернаторът и изключи звука на телевизора. — Господа — продължи той, — искам да го пуснем още веднъж.

Те го бяха гледали многократно и съмненията им се стопяваха с всеки изминал път. Мъжете отидоха до другия телевизор в противоположния край на кабинета и Бари взе дистанционното.

Донте Дръм, 23 декември 1998 г. Седеше с лице към камерата, а на масата пред него имаше кутийка кока-кола и непокътната поничка. Наоколо не се виждаха други хора. Донте беше отчаян, изморен и уплашен. Говореше бавно и монотонно, като никога не поглеждаше директно към камерата.

Някъде отзад се чува гласът на инспектор Кърбър.

— Прочетоха ти правата, нали?

— Да.

— И се съгласи да направиш настоящото признание по собствена воля, без да си получавал заплахи или обещания от какъвто и да е характер?

— Да.

— Добре. Разкажи ни какво се случи в петък вечер, на четвърти декември, точно преди деветнайсет дни.

Донте се подпря на лактите си. Изглеждаше така, сякаш щеше да припадне всеки момент. Той прикова очи в масата и заяви:

— Двамата с Никол се виждахме тайно от известно време. Правехме секс и си прекарвахме доста добре.

— Откога излизахте заедно?

— От три-четири месеца. Харесвахме се много и нещата ставаха сериозни. Изведнъж тя се уплаши, че някой може да разбере. Започнахме да се караме и Никол поиска да се разделим. Аз не се съгласих. Мисля, че бях влюбен. Тя реши да не се виждаме повече, от което се почувствах ужасно. Не преставах да мисля за нея, толкова я харесвах. Искях да бъде моя повече от всичко на света. Направо се побърках. Измъчваше ме мисълта, че може би харесва някой друг. Въпросната вечер излязох дая потърся. Знаех къде обича да прекарва свободното си време. Видях колата ѝ пред мола, от източната страна.

— Извинявай, Донте, но преди спомена, че е била паркирала от западната страна.

— Да, точно така. Искях да кажа западната. Спрях там и зачаках.

— Вярно ли е, че си отишъл там със зеления форд пикап на родителите ти?

— Да. Наближаваше десет часът в петък вечер и...

— Съжалявам, Донте — прекъсва го Кърбър, — но преди малко каза, че е било почти единайсет.

— А, да. Единайсет.

— Продължавай. Минал си покрай мола със зеления пикап и си видял колата й.

— Да. Трябваше да говоря с нея. Двамата обикаляхме напред-назад, търсихме колата й и...

— Почакай, Донте. Защо казваш „двамата“? Нали твърдеше, че...

— Да, двамата с Тори Пикет обикаляхме...

— Но ти спомена, че си бил сам, след като си закарал Тори Пикет до дома на майка му.

— Точно така, съжалявам. Тори отиде при майка си, а аз продължих към мола и забелязах колата на Никол. Паркирах там и зачаках. Когато излезе, беше сама. Разменихме няколко думи и Никол се съгласи да се качи в пикапа. Бяхме го използвали и преди за тайните ни срещи. Потеглихме и започнахме да говорим. Тя бе твърдо решена да скъсаме, а аз настоявах да останем заедно. Предложих й да избягаме в Калифорния, където никой не би попречил на връзката ни, но тя не искаше и да чуе. Никол заплака и аз също се разстроих. Паркирахме зад църквата „Шайло“ на Травис Роуд — едно от тайните ни места, — където й предложих да правим секс за последен път. Отначало Никол нямаше нищо против. Целувахме се известно време, но тя внезапно се отдръпна и ме помоли да спра. Настояваше да се върне, защото приятелите й щели да се разтревожат, но аз не можех да се контролирам. Никол започна да ме удря. Изведнъж изпитах силна омраза към нея, защото ме отблъскваше и не искаше да бъде с мен. Ако бях бял, със сигурност щяхме да останем заедно. Но с моя цвят на кожата очевидно не бях достоен за нея. Продължихме да се боричкаме и в даден момент Никол осъзна, че няма да спра. Не се противопостави, но и не

даде съгласието си. Когато всичко свърши, беше ужасно ядосана. Зашлеви ми шамар и каза, че съм я изнасилил. В този момент нещо се случи. Не знам какво стана, но изведнъж откачих. Тя все още лежеше под мен и аз... въз... започнах да я удрям. Отново и отново. Беше ми трудно да повярвам, че наранявам красивото ѝ лице, но след като не можех да я притежавам, никой друг не биваше да бъде с нея. Изпаднах в неконтролируем гняв и преди да осъзная какво правя, ръцете ми обвиха шията ѝ. Разтърсих я силно и изведнъж тя спря да се бори. Наоколо настъпи пълна тишина. Когато се опомних, погледнах лицето ѝ и разбрах, че е спряла да диша. (Донте отпива за пръв и последен път от кутийката кока-кола.) Разтревожих се и потеглих. Нямах представа къде отивам. Надявах се, че Никол ще се събуди, но тя лежеше безжизнена. Виках я по име, но тя не отговаряше. Не знаех колко е часът. Тръгнах на север и когато започна да се зазорява, отново изпаднах в паника. Тогава забелязах един крайпътен знак за Ред Ривър. Движех се по шосе 344 и...

— Нали беше 244?

— Да, точно така. 244. Отбих към моста. Все още беше тъмно и наоколо нямаше други коли. Не се чуваше и звук. Извадих тялото ѝ от задната седалка на пикапа и го хвърлих в реката. Когато чух как потъва във водата, ми прилоша. Спомням си, че плаках през целия път към къщи.

Губернаторът пристъпи напред и изключи телевизора.

— Момчета, точно това исках да видя. Да тръгваме.

След като стегнаха вратовръзките, закопчаха ръкавелите и облякоха саката си, тримата напуснаха кабинета. В коридора бяха посрещнати от екип охранители, повикани специално за случая. Мъжете слязоха по стълбите до приземния етаж и се бързо отправиха към Капитолия. Изчакаха на известно разстояние от тълпата, докато Джеремай Мейв приключваше пламенната си реч. Пасторът бе изпратен с бурни аплодисменти и се оттегли, като отправяше заплахи за възмездие. Когато губернаторът се качи на подиума, атмосферата се

промени рязко. За момент присъстващите се смутиха от появата му, но щом чуха думите: „Аз съм Гил Нютън, губернатор на щата Тексас“, го засипаха с викове на недоволство.

Губернаторът продължи:

— Благодаря ви, че дойдохте тук и се възползвахте от правото си на мирен протест, заложено в Първата поправка към Конституцията. Бог да благослови Америка. — Последва още по-силна вълна на възмущение. — Нашата страна е велика, тъй като управлението ѝ се базира на демокрацията, най-добрата система в света. — Отново освирквания. — Днес сте се събрали тук, защото вие вярвате в невинността на Донте Дръм. Аз дойдох, за да ви убедя в обратното. Донте бе признат за виновен след справедлив процес. Той имаше отличен адвокат, но призна, че е извършил убийството. — Разгневените викове ставаха все по-гръмки и Нютън бе принуден да крещи в микрофона. — Случаят му бе разгледан от десетки съдии в пет различни инстанции, както щатски, така и федерални. Всички те взеха единодушното решение, че Донте е виновен.

Неодобрението стана нетърпимо и Нютън беше принуден да прекрати речта си. Той се усмихна самодоволно на тълпата, наслаждавайки се на своето преимущество. Когато шумът утихна, той се приближи до микрофона. С пълното съзнание, че думите му ще бъдат излъчени по всички вечерни новини в Тексас, губернаторът заяви драматично:

— Няма да отменя смъртната присъда на Донте Дръм. Той е чудовище. Извършил е ужасно престъпление!

Протестиращите изреваха отново и започнаха да се блъскат напред. Нютън помахна на камерите и се оттегли. Охранителите веднага го наобиколиха и го изведоха на безопасно място. Бари и Уейн ги последваха, неспособни да скрият задоволството си. Техният човек току-що бе разиграл поредната красива сцена, която несъмнено щеше да му осигури победа на следващите избори.

Последното хранене, последните стъпки, последните думи. Донте никога не бе разбирал смисъла на тези подробности. Защо хората отдаваха толкова голямо значение на храната, която човек поемаше, преди да умре? Тя нямаше да го успокои, нито пък да укрепи тялото му или да отложи неизбежното. Храната, както и всичките му органи скоро щяха да се превърнат в пепел. С каква цел се правеше всичко това? След като затворниците получаваха овесена каша години наред, защо им даваха любимите ястия часове преди екзекуцията?

Донте смътно си спомняше първите дни в отделението на осъдените на смърт и ужасяващата храна там. Майка му обичаше да прекарва дълго време в кухнята. Въпреки че използваше твърде много мазнина и брашно, Робърта отглеждаше зеленчуци и избягваше полуфабрикатите. Често експериментираше с различни подправки, а пилешкото и другото месо, което приготвяше, бяха изключително апетитни. Първото месно ястие, поднесено на Донте в отделението, беше парче свинско, лишено от всякакъв вкус. Той загуби апетит още в началото и никога не си го възвърна отново.

Сега, малко преди края, Донте можеше да си поръча истинско угощение, за което трябваше да бъде благодарен. Колкото и да беше странно, почти всички осъдени на смърт обмисляха добре последното си ястие. И бездруго нямаше какво да правят. Още преди дни Донте бе решил, че не желае да му сервират храна, която дори малко да напомня ястията на Робърта. Ето защо си поръча пица пеперони и чаша джинджифилова бира. В четири часа те бяха внесени в килията му от двама надзиратели. Донте не каза нищо. Беше дремал цял следобед, докато чакаше пицата и появата на своя адвокат. Надяваше се на някакво чудо, но щом стана четири часът, всичките му надежди изчезнаха.

В коридора, точно зад решетките, го наблюдаваха безмълвно един надзирател, един служител от затвора и свещеникът, който на два пъти бе поискал да говори с него. Донте бе отхвърлил предложенията му за духовна подкрепа. Не знаеше защо го наблюдават отблизо, но

предположи, че целта им е да предотвратят евентуален опит за самоубийство. Не беше ясно как Донте би успял да се самоубие в килията. Ако бе получил възможността за подобно нещо, той би го направил още преди месеци. Сега му се искаше да го беше направил. Така вече щеше да си е отишъл и майка му нямаше да го види как умира.

Въпреки че вкусът на Донте бе притъпен от безсолния бял хляб, блудкавия ябълков сос и безкрайните ястия с „мистериозни меса“, пицата му се стори учудващо апетитна. Той започна да яде бавно.

Бен Джийтър се приближи до решетките и попита:

— Как е пицата, Донте?

— Хубава е — отвърна тихо той, без да вдига очи.

— Имаш ли нужда от нещо?

Донте поклати глава. *Имам нужда от много неща, приятел че, но ти не можеш да ги осигуриш. Просто ме остави намира.*

— Адвокатът ти ще пристигне всеки момент.

Донте кимна и продължи да яде.

В 16:21 ч. Пети областен апелативен съд в Ню Орлиънс отхвърли молбата на Донте за помилване поради психическо заболяване. Защитниците от кантора „Флак“ веднага подадоха молба до Върховния съд за издаване на заповед за преразглеждане на обжалването. Ако съдът одобрише молбата, екзекуцията можеше да бъде спряна и адвокатите биха спечелили ценно време. В противен случай всичко приключваше и подсъдимият най-вероятно щеше да бъде екзекутиран. Това беше последният шанс на защитата да обжалва.

Секретарят на Върховния съд във Вашингтон получи документа по имейла и го препрати до кабинетите на деветимата съдии.

Тексаският апелативен съд не се бе произнесъл във връзка с молбата на Бойет.

Когато частният самолет кацна в Хънтсвил, Роби се обади в кантората и научи за решението на Пети областен съд. Джоуи Гембъл все още не бе стигнал до офиса на Агнес Танър в Хюстън. Губернаторът беше отхвърлил молбата за помилване, и то по доста драматичен начин. В Слоун нямаше повече палежи, но отряд на

Националната гвардия пътуваше натам. Обаждането му донесе само лоши новини, но Роби не бе очаквал нещо по-различно.

Четиримата с Арън, Марта и Кийт се качиха в миниван, шофиран от един частен детектив, чиито услуги Роби беше използвал в миналото. Потеглиха веднага. До затвора имаше около петнайсет минути. Кийт се обади на Дейна, за да ѝ обясни ситуацията, но нещата бяха твърде сложни, а и останалите го слушаха. Жена му беше ужасно объркана и настояваше, че Кийт е на път да направи някоя глупост. Той ѝ обеща да звънне отново. Арън се обади в кантората, за да поговори с Фред Прайър. Бойет бил станал от канапето и се разхождал бавно из кабинета. Оплаквал се, че досега не се е срещнал с никакви журналисти. Държал да разкаже историята си на всички, но имал чувството, че никой не иска да го чуе. Роби напразно се опитваше да се свърже с Джоуи Гембъл. Марта Хандлър си водеше обичайните бележки.

В 16:30 ч. главен съдия Милтън Прудлоу осъществи телекомуникационна връзка с другите членове на Тексаския апелативен съд. Те трябваше да вземат решение относно молбата на Бойет по делото срещу Донте Дръм. Никой от тях не бе въодушевен от изказванията на Бойет. Повечето съдии го мислеха за ненадежден източник, който само търси публичното внимание. След кратка дискусия гласуването започна. Резултатът беше единодушен — нито един от съдиите не искаше да помилва Донте Дръм. Трима от тях се намираха в Остин, а останалите бяха разпръснати из щата. Секретарят на апелативния съд изпрати решението до главния прокурор с копие до Защитната група в Остин, Уейн Уолкот и кантората на Роби Флак.

Миниванът приближаваше затвора, когато Карлос се обади на Роби. Макар и да бе очаквал, че апелативният съд няма да помилва Донте, адвокатът прие тежко лошата новина.

— Гадни копелета! — вбеси се той. — Не вярвали на Бойет. Девет отказа. Нещастници!

— Какво ще се случи оттук нататък? — попита Кийт.

— Вече подадохме молба до Върховния съд. Изпратихме им признанието на Бойет. Необходимо ни е истинско чудо. Вариантите се изчерпват.

— Посочиха ли конкретна причина? — поинтересува се Марта.

— Не, не са длъжни. Проблемът е, че ние всички отчаяно искаме да повярваме на Бойет, а деветимата съдии нямат никакъв интерес да го правят. В противен случай цялата система би рухнала. Извинете ме. Трябва да се обадя на Агнес Танър. Гембъл вероятно е в някой стриптийз клуб и се налива до безсъзнание, докато момичетата танцуват в скута му.

Джоуи не се намираше в стриптийз клуб, нито бе спирал на друго място. Просто беше сбъркал пътя. В 16:40 ч. той влезе в кантората на Агнес Танър, която го чакаше на вратата. Мис Танър беше неумолима по отношение на разводите, но понякога помагаше безвъзмездно по някое дело за убийство. Познаваше добре Роби, въпреки че двамата не разговаряха често.

С готовата клетвена декларация в ръка, тя посрещна Джоуи и го заведе в малката заседателна зала. Искаше ѝ се да разбере къде е бил през всичките тези години и защо е излъгал в съда. Чудеше се дали съзнава колко малко време им остава, за да спасят Донте. Можеше да го разпитва с часове, но нямаше време за това. А и Роби бе споменал, че Джоуи е раздразнителен и непредсказуем.

— Сам ли ще прочетете документа или предпочитате аз да ви запозная с него? — заяви тя и размаха декларацията.

Джоуи седна на един стол, зарови глава в дланите си и отвърна:

— Просто ми кажете какво пише вътре.

— Декларацията съдържа вашето име, адрес и всички останали данни. В нея се твърди, че сте свидетелствали на делото срещу Донте Дръм на еди-кой си октомври 1999 г. Дали сте важни показания в подкрепа на обвинението. Заявили сте пред съдебните заседатели, че в нощта, когато Никол е изчезнала, сте забелязали зелен форд пикап да обикаля около мола, където е била паркирана колата на Никол. Шофьорът е бил чернокож, а пикапът е приличал много на този на Донте Дръм. Следват още подробности, но сега нямаме време за тях. Разбирате ли ме, Джоуи?

— Да. — Той бе закрил очите си. Очевидно плачеше.

— С настоящия документ се отричате от тези показания и се заклевате, че сте излъгали по време на процеса. Ясно ли е, Джоуи?

Той кимна.

— По-нататък се споменава, че сте се обадили анонимно на инспектор Дрю Кърбър и сте го информирали, че Донте Дръм е убиецът. Има още детайли, но ще ви ги спестя. Смятам, че схващате за какво става въпрос, нали?

Джоуи махна ръце от очите си и избърса сълзите.

— Много отдавна се измъчвам от тези неща.

— Време е да поправите грешката си, Джоуи. — Тя остави декларацията на масата и му подаде химикалка. — Страница пет, в десния ъгъл. Бързо.

Джоуи подписа документа, който бе нотариално заверен и изпратен по имейла на Защитната група в Остин. Агнес Танър изчака потвърждение, но писмото бе върнато. Тя се обади в офиса на Защитната група и оттам потвърдиха, че декларацията не е получена. Имаха проблеми с интернет сървъра. Агнес опита още веднъж, но отново без резултат. После нареди на един от служителите си да изпрати петте страници по факса.

Изведнъж Джоуи се почувства пренебрегнат и излезе незабелязано от кантората. Беше очаквал поне някой да му благодари.

* * *

На затвора в Хънтсвил му казват „Стената“. Той е най-старият в Тексас и е построен по старомодния начин — с високи тухлени зидове, откъдето идва и наименованието му. Легендарната му история включва арестите на известни в миналото разбойници и гангстери. В стаята, където се изпълняват смъртните присъди, са екзекутирани повече мъже и жени, отколкото във всеки друг американски щат. „Стената“ се гордее със своята история. Отделението с най-старите килии е запазено и предлага кратко пътешествие в миналото. Там често се организират туристически обиколки.

Роби бе посещавал затвора два пъти. И двата пъти бе забързан, угрижен и напълно безразличен към историята на „Стената“. Когато влязоха през главния вход, двамата с Кийт бяха посрещнати от Бен Джийтър.

— Здравейте, мистър Флак — заяви с усмивка той.

— Здравейте, господин директор — отвърна мрачно Роби и посегна към портфейла си. — Това е духовният наставник на Донте, отец Кийт Шрьодер.

Директорът на затвора се здрависа предпазливо с Кийт.

— Не знаех, че Дръм има духовен наставник.

— Е, нещата се промениха.

— Добре. Покажете ми документите си за самоличност.

Мъжете извадиха шофьорските си книжки, а Джийтър ги подаде на надзирателя, който седеше в охранителната будка.

— Последвайте ме.

Джийтър беше директор на „Стената“ от единайсет години и отговаряше за всяка екзекуция. Не изпълняваше доброволно тези функции, но те представляваха неизменна част от работата му. Той беше известен със своето хладнокръвие и професионализъм. Действията му бяха прецизни и обиграни. Тексас изпълняваше толкова ефективно смъртните си присъди, че затворите от други щати често изпращаха там свои служители за консултация. Бен Джийтър им показваше какво точно трябва да правят.

До момента той бе попитал 298 мъже и три жени дали искат да кажат нещо, преди да бъдат екзекутирани. Петнайсет минути по-късно обявяваше смъртта им.

— Какво стана с опитите за обжалване? — попита Джийтър, който вървеше пред Роби и Кийт. Пасторът все още се чувстваше замаян.

Те минаха по коридор, на чиито стени висяха черно-бели портрети на бивши директори на затвора и мъртви губернатори.

— Нищо — отвърна Роби. — Остават ни няколко варианта, но шансовете не са добри.

— Ще успеем ли за шест?

— Не знам — отговори неохотно Роби.

Ще успеем ли за шест? — повтори си наум Кийт. Сякаш им предстоеше да хванат полет или чакаха началото на футболен мач.

Тримата спряха пред една врата и Джийтър показа картата си. Тя се отвори и мъжете излязоха на двора. След като изминаха пет-шест метра, се озоваха в сградата за екзекуции. Сърцето на Кийт заби по-силно. Пасторът почувства, че му се завива свят, и изпита нужда да седне някъде. Вътре се виждаха множество мрачни килии с решетки.

На пътеката пред тях стояха няколко надзиратели. Всички погледнаха към килията на Донте.

— Донте, адвокатът ти е тук — съобщи Джийтър, сякаш му поднасяше подарък.

Донте стана и се усмихна. Решетката се отвори с метален звън и той направи крачка напред. Роби го прегърна силно и прошепна нещо в ухото му. За пръв път от почти десет години Донте усещаше човешки контакт. И двамата плачеха, когато се отделиха един от друг.

Съседната килия бе предназначена за свиждания. Приличаше на останалите с единственото изключение, че зад решетките имаше стъклена врата. Тя позволяваше на адвоката и клиента му да се усамотят на последната си среща. Според правилника двамата разполагаха с един час. Повечето осъдени на смърт си оставяха няколко минути, за да се помолят със свещеника на затвора. Свиждането започваше в четири и свършваше в пет часа, а точно преди края затворникът оставаше съвсем сам. Въпреки че спазваше педантично правилата, понякога Джийтър бе склонен да ги наруши. Освен това знаеше, че за разлика от повечето други затворници Донте Дръм се бе държал безупречно — факт, който означаваше много в неговия бранш.

Джийтър посочи часовника си и каза:

— В момента е 16:45 часа. Мистър Флак, имате шейсет минути.

— Благодаря.

Донте влезе в килията за свиждания и седна на ръба на леглото. Роби го последва и зае място на един стол. Надзирателят затвори стъклената врата и дръпна решетките.

Двамата останаха сами. Коленете им се докосваха. Роби потупа Донте по рамото и се опита да му вдъхне кураж. Дълго се беше колебал дали да му разкаже за Бойет. От една страна, си мислеше, че Донте е приел неизбежното и е подготвен за онова, което го чака след час. Момчето определено изглеждаше спокойно. Защо да го притеснява с поредната налудничавя история? От друга страна обаче, Донте би се радвал да разбере, че истината най-накрая ще излезе наяве. Доброто му име щеше да бъде възстановено, макар и посмъртно. Но истината далеч не бе еднозначна и адвокатът реши да не споменава Бойет.

— Благодаря ти, че дойде, Роби — прошепна Донте.

— Обещах ти, че ще бъда с теб до самия край. Съжалявам, че не успях да спра екзекуцията, Донте. Ужасно съжалявам.

— Стига, Роби. Ти направи всичко по силите си. Все още продължаваш да се бориш, нали?

— О, да. В последния момент подадохме още две молби за обжалване, така че съществува шанс.

— Колко е голям, Роби?

— Не знам. Джоуи Гембъл си призна, че е излъгал по време на делото. Снощи се напи в един стриптийз клуб и каза истината. Ние тайно записахме думите му и подадохме молба тази сутрин. Съдът я отхвърли. После, към три и половина следобед, Джоуи се обади и предложи да си признае всичко.

Донте поклати скептично глава.

— Сега ще се опитаме да подадем друга молба, която съдържа клетвената му декларация. Тя също ни дава надежда.

Двамата седяха прегърбени и си шепнеха. Главите им почти се докосваха. Имаше да си кажат толкова много неща, но не намираха подходящите думи. Роби беше огорчен от системата и толкова разгневен, че му идеше да крещи. Измъчваше го мисълта за ужасния провал в опитите да спаси Донте. Преди всичко обаче изпитваше тъга.

Престоят във временната килия смущаваше Донте. На десетина метра оттам се намираше вратата, водеща към смъртта. А той предпочиташе да не я отваря. Зад гърба си бе оставил онова отделение и вбесяващото съществуване в единичната килия, която не искаше да вижда отново. Донте си мислеше, че е готов да мине през вратата, но в действителност не беше. Евентуалното връщане в „Полънски“ също му се струваше ужасяващо.

— Не се измъчвай, Роби. Всичко ще бъде наред.

След като получи разрешение, Кийт излезе навън, за да си поеме глътка въздух. В понеделник сутринта в Топика бе валил сняг, а сега в Тексас беше над двайсет и пет градуса. Пасторът се облегна на една ограда и се втренчи в бодливата тел над главата си. Обади се на Дейна и ѝ разказа къде се намира в момента. Сподели мислите и чувствата си. Съпругата му бе точно толкова обърквана, колкото и той самият.

* * *

След като реши проблема със случая „Дръм“, съдия Милтън Прудлоу излезе от кабинета си и се отправи към частния клуб „Ролинг Крийк“ в западния край на Остин. В пет часа имаше тенис мач с един от най-големите спонсори на последната му кампания. Докато пътуваше натам, мобилният му телефон иззвъня. Съдебният секретар го информира, че е получил обаждане от Защитната група. Адвокатите щели да внесат още една молба.

— Колко е часът? — попита Прудлоу.

— 16:49.

— Омръзна ми от тези глупости — каза съдията. — Всички знаят, че работим до пет.

— Така е, сър — отвърна секретарят.

Той знаеше добре, че съдия Прудлоу ненавижда документи, подадени от отчаяни адвокати в последната минута. Наказателните дела се разглеждаха с години, а защитниците винаги се задействаха преди самия край.

— Имаш ли представа за какво става дума? — попита Прудлоу.

— Мисля, че е същата молба, която подадоха тази сутрин. Един от свидетелите се отрича от показанията си. Адвокатите имат някакъв проблем с компютрите си.

— Страшно оригинално. Съдът приключва в пет. Искам да заключиш офиса точно тогава. Нито минута по-късно. Разбра ли?

— Да, сър.

В 16:45 ч. Сисили Авис и двама асистенти напуснаха офиса на Защитната група с молбата и декларацията на Гембъл. Те носеха всички дванайсет екземпляра. Докато се придвижваха по оживените улици, Сисили се обади на съдебния секретар и му съобщи, че вече пътуват натам. Той я информира, че съдът затваря точно в пет, както във всеки делничен ден.

— Молбата ни съдържа клетвена декларация на единствения очевиден по това дело за убийство — настоя Сисили.

— Доколкото си спомням, вече получихме такъв документ — отвърна секретарят.

— Не е вярно! Този път разполагаме с признание, дадено под клетва.

— Току-що говорих със съдията. Приключваме точно в пет.

— Но ние ще закъснеем само с няколко минути!

— Работим до пет.

Травис Бойет седеше до прозореца в заседателната зала. Сложил бастуна на коленете си, той наблюдаваше създалия се хаос. Хората тичаха напред-назад и крещяха истерично. Фред Прайър стоеше наблизко, неспособен да помогне.

Объркан от случващото се, Бойет стана и се приближи до масата.

— Ще ми кажете ли какво става? — попита той.

— Да. На път сме да загубим — сопна се Карлос.

— А признанието? Някой изобщо чу ли думите ми?

— Отговорът е „не“. Съдът не изпадна във възторг.

— Да не мислят, че лъжа?

— Да, Травис. Точно така. Съжалявам. Ние ти вярваме, но нямаме право на глас.

— Искам да говоря с журналистите.

— В момента са заети да отразяват пожарите.

Сами Томас погледна лаптопа си, записа нещо и подаде бележката на Бойет.

— Това е номерът на местния телевизионен клоун. — Тя посочи масичката до телевизора. — Телефонът е там. Правете каквото желаете, мистър Бойет.

Травис отиде бавно до телефона, избра номера и зачака. Сами, Карлос, Бони и Фред Прайър го наблюдаваха.

Хванал слушалката, той се втренчи в пода. После потрепна и каза:

— Тъъ... Гарет ли е на телефона? Добре, слушайте. Казвам се Травис Бойет и се намирам в кантората на Роби Флак. Става дума за убийството на Никол Ярбър, искам да направя признание по телевизията. — Бойет млъкна и главата му се разтресе от тика. — Аз убих момичето. Донте Дръм няма нищо общо със случая. — Отново мълчание. — Да, държа да го кажа по телевизията. Разполагам и с друга информация.

Останалите си представиха възторжената реакция на Гарет. Каква сензация!

— Добре — заяви Бойет накрая и затвори. После се огледа из стаята и добави: — Ще пристигнат тук до десет минути.

— Фред — каза Сами. — Моля те, изведи мистър Бойет отвън и намери подходящо място за изявлението.

— Може да си тръгна, ако искам, нали? — попита Бойет. — Нали не съм длъжен да стоя тук?

— Ако зависи от мен, сте свободен човек — отвърна Сами. — Правете каквото искате. Не ме интересува.

Бойет и Прайър излязоха от заседателната зала и зачакаха пред входа на старата гара.

Карлос прие обаждане от Сисили Ейвис. Адвокатката обясни, че е пристигнала пред съда в 17:07 ч., но вратите били затворени. Звъннала на съдебния секретар, но той вече пътувал към къщи.

Защитната група не бе успяла да подаде последната молба на Донте.

В компютъра на клуба бе отбелязано, че съдия Милтън Прудлоу и неговият гост са играли тенис на корт номер осем в продължение на шейсет минути, започвайки в 17:00 ч.

Малката вила на Пол Кофи се намираше до едно езеро на петнайсет километра южно от Слоун. Прокурорът я притежаваше от години и я използваше за усамотение и риболов. Тя бе служила и като любовно гнездо по време на връзката му със съдия Вивиан Грейл, довела до грозната раздяла с жена му. Тогава Кофи за малко не бе загубил вилата. Вместо нея обаче бившата му съпруга бе получила семейния им дом.

След като приключи с обяда в четвъртък, той напусна кабинета си и се отправи към езерото. В града цареше хаос и положението ставаше опасно. Телефоните звъняха неспирно и колегите му дори не полагаха усилия да изглеждат продуктивни. Прокурорът се измъкна от безумието и скоро се озова сред тишината на природата. Там той се захвана с последните приготовления за събирането, което бе планирал цяла седмица. Изстуди бирата, зареди бара и обиколи вилата в очакване на гостите. Те пристигнаха още преди пет часа, тъй като си бяха тръгнали по-рано от работа. Всички се нуждаеха от едно питие и скоро се събраха на кея до водата. Сред тях имаше пенсионирани и настоящи адвокати, двама заместник-прокурори от службата на Кофи, един следовател и още приятели, повечето от които по някакъв начин бяха свързани с правото.

Дрю Кърбър бе дошъл в компанията на друг инспектор от полицията. Всички искаха да разговарят с Кърбър — ченгето, определило изхода на делото. Без майсторския разпит, който той бе провел с Донте Дръм, нямаше да се стигне до присъда. Именно Кърбър бе намерил ловджийските кучета, подушили миризмата на Никол в зеления пикап. Полицаят умело бе манипулирал друг арестуван, за да изтръгне поредното признание от заподозрения. Кърбър наистина бе свършил добра работа. Делото срещу Донте Дръм представляваше кулминацията в неговата кариера и инспекторът се наслаждаваше на финалната му фаза.

За да не остане по-назад, Пол Кофи също взе своя дял от вниманието. Прокурорът щеше да се пенсионира след няколко години

и искаше своевременно да си извоюва добра репутация. Въпреки ожесточените действия на Роби Флак и неговите помощници екипът на Кофи бе успял да победи в името на Никол и справедливостта. А фактът, че се бе преборил за така жадуваната смъртна присъда без наличието на труп, му даваше още по-голямо основание за гордост.

Скоро алкохолът отпусна напрежението. Гостите се посмяха на историята за любимия им губернатор, нарекъл Дръм „чудовище“ пред чернокожата тълпа. Те станаха по-сериозни, когато Кофи разказа за молбата, подадена от защитата едва преди два часа. В нея се съдържаше признанието на някакъв ненормалник, който твърдеше, че е убил Никол. Прокурорът побърза да успокои присъстващите, като съобщи, че апелативният съд е отказал да помилва Донте. Адвокатите разполагаха само с още една молба — „разбира се, фалшива като всички останали“, — но Върховният съд по всяка вероятност щеше да я отхвърли. Кофи радостно обяви, че справедливостта ще възтържествува съвсем скоро.

После гостите размениха впечатленията си от църковните палежи, изгорялата фабрика за памук, протеста пред Сивитан Парк и мобилизирането на кавалерията. Отряд от Националната гвардия трябваше да пристигне в Слоун в шест часа. Всички се съгласиха, че подобна намеса е повече от необходимата.

Кофи приготвяше пилешки бутчета и гърди на скара, потопени обилно в марината.

Хънтсвил е известен и с щатския университет „Сам Хюстън“. Всяка година там постъпват шестнайсет хиляди студенти. Осемдесет и един процента от тях са бели, дванайсет са чернокожи, а шест са латиноамериканци. Един процент имат друг етнически произход.

Късно следобед в четвъртък много от чернокожите студенти тръгнаха към затвора, който се намираше на осем преки от университета, в центъра на Хънтсвил. Участниците в операция „Отклонение“ се бяха провалили в опита си да блокират пътищата, но със сигурност щяха да успеят да вдигнат доста шум. Улиците в близост до затвора се охраняваха от щатски пътни полицаи и хората от местния участък. Властите очакваха неприятности и затова бяха засилили мерките за сигурно ст около „Стената“.

Чернокожите студенти се събраха на три преки от затвора и започнаха да протестират. Когато излезе от сградата за екзекуции, за да се обади по телефона, Роби чу далечните възгласи на хиляди младежи: „Донте! Донте!“ Не можеше да погледне отвъд стените на затвора, но предположи, че тълпата е някъде наблизо.

Какво значение имаше? Вече беше твърде късно за шествия и демонстрации. Той се заслуша във виковете и позвъни в кантората. Сами Томас вдигна слушалката и промърмори:

— Не ни позволиха да внесем декларацията на Гембъл. Съдът е затворил врати в пет часа, Роби. Нашите хора са Закъснели само със седем минути, а секретарят е бил предупреден.

Първата мисъл на Роби бе да захвърли телефона в тухлената стена и да го наблюдава как се разпада на хиляди парченца. Той обаче беше твърде шокиран, за да реагира.

Сами продължи:

— Обадили са се на секретаря малко преди пет часа. Казаха са, че пътуват нагам. Той отвърнал, че е говорил с Прудлоу. Съдът щял да затвори точно в пет. Слушаш ли ме, Роби?

— Да. Продължавай.

— Разполагаме единствено с молбата до Върховния съд. Те още не са се произнесли по случая.

Роби се облегна на оградата, за да запази равновесие. Внезапният изблик на емоции нямаше да промени ситуацията. Той можеше да крещи и да заплашва със съд, но първо трябваше да помисли.

— Върховният съд няма да ни помогне. Ти как мислиш? — попита Роби.

— И аз съм на същото мнение.

— Значи всичко свърши.

— Да, Роби. Всички в кантората имат това чувство.

— Знаеш ли, Сами? Нуждаехме се от двама и четири часа. Ако Травис Бойет и Джоуи Гембъл ни бяха спечелили едно денонощие, можехме да спрем проклетата екзекуция и Донте щеше да излезе на свобода. Само двама и четири часа.

— Съгласна съм. Между другото, Бойет стои отвън и чака екип от телевизията. Той им се обади, не ние. Дадох му номера. Държи да говори с тях.

— Защо не, по дяволите? Искам целият свят да чуе историята му. Не ме интересува вече. Карлос подготви ли записа?

— Мисля, че да.

— Кажу ми да го разпрати до всеки вестник и телевизионен канал в щата. Хубаво е да вдигнем възможно най-много шум. И бездруго сме на път да загубим. Нека поне го направим с гръм и трясък.

— Разбрано, шефе.

Роби се заслуша в далечните възгласи и се втренчи в телефона си. На кого можеше да се обади? Съществува ли изобщо някой, който бе в състояние да помогне?

Кийт подскочи, когато решетката се затръшна зад гърба му. Пасторът не влизаше за пръв път в затвор, но преди никога не го бяха заключвали в килия. Дишаше затруднено и стомахът му беше свит на топка, но беше помолил Бог да му вдъхне смелост. Посещението щеше да бъде кратко. *Господи, дай ми сила и мъдрост. После ме измъкни от тук.*

Донте не се изправи, когато Кийт влезе в килията. Само се усмихна и му подаде ръка. Кийт се здрависа вяло с него.

— Казвам се Кийт Шрьодер — представи се той. Седна на стола и опря гръб в стената. Краката му се намираха на сантиметри от краката на Донте.

— Роби твърди, че сте добър човек — заяви Донте и се втренчи в яката му сякаш за да се увери, че непознатият наистина е свещеник.

Кийт усети как гърлото му се сви. Той обмисляше думите си. Едва ли бе уместно да попита Донте как се чувства. За какво се очаква да говориш с млад мъж, който ще бъде екзекутиран след по-малко от час, и то напълно несправедливо? За смъртта.

— Роби спомена, че не си искал да се довериш на свещеника от затвора — каза накрая Кийт.

— Той работи в системата. А тя ме преследва от девет години и съвсем скоро ще постигне желания резултат. Ето защо отказвам да споделя каквото и да е с него.

Напълно разбираемо, помисли си Кийт. Донте изправи гръб. Сключил ръце на гърдите си, той сякаш бе готов да обсъди религията,

вярата, рая, ада или всяка друга тема, предложена от Кийт.

— Вие не сте от Тексас, нали? — попита Донте.

— Не. От Канзас.

— Познах по акцента. Вярвате ли, че щатът има право да убива хора?

— Не.

— Мислите ли, че Исус би одобрил убийството на затворници в знак на възмездие?

— Разбира се, че не.

— Заповедта „Не убивай ближния си“ за всички ли се отнася, или Мойсей е изключил политиците?

— И политиците са хора, Донте. Божите заповеди важат за всички.

Донте се усмихна и като че ли се отпусна.

— Добре, издържахте теста. Може да поговорим. Какво искате да кажете?

Кийт въздъхна при мисълта, че изпитът е минал благополучно. Беше очаквал да срещне човек с психически проблеми, но очевидно бе сгрешил. Молбата за помилване поради психическо заболяване, подадена от Роби, сега му се струваше напълно безпочвена.

Кийт продължи:

— Роби ми каза, че си израснал с църквата. Кръстили са те още като невръстно дете и си вярвал в Бог. Родителите ти са били много набожни.

— Така е. Бях много близък с Бог, мистър Шрьодер. Но той ме изостави.

— Моля те, наричай ме Кийт. Наскоро прочетох историята на един мъж, който някога очаквал своята екзекуция в тази килия. Казвал се Даръл Кларк. Мисля, че е бил от Мидланд, Западен Тексас. Той убил няколко души в сблъсък между наркочилъри, след което го осъдили и изпратили в корпус „Елис“. Докато лежал там, някой му подарил издание на Библията. Кларк станал ревностен християнин и се сближил с Бог. След като отхвърлили всички молби за помилване, властите определили дата за екзекуцията. Даръл приел спокойно съдбата си. Очаквал с нетърпение смъртта, тъй като знаел кога ще влезе в небесното царство. Историята му е необикновена.

— Накъде биеш, Кийт?

— Донте, скоро ще умреш. Знаеш точния момент, когато това ще се случи. Много малко хора имат подобна привилегия. Войниците на бойното поле постоянно очакват смъртта, но винаги съществува шанс да оцелеят. Някои жертви на ужасни престъпления усещат, че скоро ще умрат, но нямат много време да свикнат с тази мисъл. Ти обаче знаеш датата от месеци. Твоят час ще настъпи скоро. Време е да се помириш с Бог.

— Чувал съм легендата за Даръл Кларк. Предсмъртните му думи били: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си.“ Както пише в Евангелието от Лука, глава 23, стих 46. Христос изрекъл това, преди да умре на кръста. Поне според Лука. Но ти забравяш нещо, Кийт. Кларк е убил трима души, и то по особено жесток начин. След като са го осъдили, той никога не е твърдял, че е невинен. Кларк е извършил престъплението и е заслужавал да бъде наказан — не с убийство, но може би с доживотна присъда. А аз съм невинен.

— Прав си, но смъртта е еднаква за всички. Преди края нищо друго няма значение освен връзката ти с Бог.

— Значи ме убеждаваш да се обърна отново към Господ в последните минути от живота си? Нима очакваш да забравя изминалите девет години?

— Бог ли обвиняваш за тях?

— Да. Ето какво се случи с мен, Кийт. Бях на осемнайсет години. Още от малък изповядвах християнската вяра. Ходех редовно на църква, но подобно на повечето тийнейджъри понякога правех глупости. Не вършех нищо лошо, но когато живее в дом с толкова строги правила, човек има нужда да се разбунтува. Оценка ми в училище бяха добри. Вече не играех футбол, но не вземах наркотици и не се вълчихах в неприятности. Пазех се от живота на улицата и смятах да уча в колеж. Изведнъж, незнайно защо, ме удари гръм от ясно небе. Сложиха ми белезници и ме хвърлиха в затвора. Снимката ми се появи на първите страници на всички вестници. Обявиха ме за виновен много преди самия процес. Съдбата ми бе определена от дванайсет бели заседатели, половината от които бяха високоуважавани баптисти. Прокурорът беше методист, а съдийката — презвитерианка. Двамата имаха любовна връзка, но хората често проявяват слабост към противоположния пол. Поне повечето от нас. Те се срещаха тайно, а същевременно се преструваха, че водят справедлив процес. Съдебните

заседатели бяха банда селяци. Спомням си как седях в залата и ги наблюдавах, докато произнасяха смъртната ми присъда. Лицата им бяха сериозни и безмилостни. Тогава си помислих: „Ние не вярваме в един и същ Господ.“ И това е истината. Защо Бог позволява на хората да убиват себеподобните си? Моля те, отговори ми.

— Хората често грешат, Донте. Но Той винаги е прав. Не можеш да Го обвиняваш за случилото се.

Донте се приведе напред, опрял лакти на коленете, и оклюма.

— В миналото бях примерен християнин, Кийт. А виж къде се намирам сега.

В този миг Роби влезе в помещението и се приближи до килията. Времето на Кийт бе изтекло.

— Ще се помолиш ли с мен, Донте?

— Защо? Правих го през първите три години в затвора и положението само се влоши. Дори и да се бях молил по десет пъти на ден, пак щях да седя тук и да разговарям с теб.

— Добре. Имаш ли нещо против, ако се помоля сам?

— Не.

Кийт затвори очи. Беше му трудно да се съсредоточи в подобна ситуация. Донте го наблюдаваше, Роби гледаше припряно часовника, а минутите отминаваха неумолимо. Пасторът помоли Господ да дари Донте със смелост и да се смили над душата му. Амин.

Когато свърши, Кийт се изправи и потупа Донте по рамото. Все още не можеше да повярва, че момчето ще бъде мъртво след по-малко от час.

— Благодаря ти, че дойде — каза Донте.

— За мен беше чест да се запознаем.

Те отново си подадоха ръце и вратата се отвори с метален звън. Кийт излезе и Роби пристъпи в килията. Стенният часовник — най-важният от всички останали — показваше 17:34 ч.

Предстоящата екзекуция на човек, който твърдеше, че е невинен, не предизвика особен интерес в националните медии. Подобни истории бяха станали твърде банални. Отмъстителните палежи на църквите в Слоун събудиха любопитството на няколко продуценти, а безредиците в гимназията засилиха техния интерес. Най-пикантна

обаче им се стори вероятността от избухване на расов конфликт и драматичната намеса на Националната гвардия. Ето защо в късния следобед Слоун се напълни с множество пъстри микробуси на различни телевизионни екипи от Далас, Хюстън и други градове. Повечето от тях предоставяха директни репортажи на местните предаватели и кабелните канали. Когато плъзна слухът за появата на истинския убиец, който бе поискал да направи пълно признание пред камерите, старата железопътна гара се превърна в същински магнит за медиите. Фред Прайър се опитваше да въдворява ред, а Травис Бойет стоеше на стълбите и наблюдаваше репортерите. Микрофоните им сочеха заплашително към него подобно на щикове. Застанал от дясната му страна, Фред избухваше назад част от журналистите.

— Тихо! — извика той. После кимна на Травис и заяви: — Давай.

Травис гледаше като уплашено животно. Преглътна тежко и започна:

— Казвам се Травис Бойет. Аз убих Никол Ярбър. Донте Дръм няма нищо общо с престъплението. Действах напълно сам. Отвлякох я, след което я изнасих няколко пъти и я удуших. Накрая се отървах от трупа. Той не е в Ред Ривър.

— А къде?

— В Мисури.

— Защо уби Никол?

— Защото не мога да се контролирам. Изнасилвал съм много други жени. Понякога ме хващаха, понякога не.

Думите му изумиха репортерите, които изчакаха няколко секунди, преди да зададат следващия въпрос.

— Значи си лежал в затвора за изнасилване?

— О, да. Досега имам четири-пет присъди.

— От Слоун ли си?

— Не, но живеех тук, когато убих Никол.

— Познаваше ли момичето?

Вече два часа Дейна Шрьодер седеше във всекидневната и гледаше Си Ен Ен в очакване на актуалните новини от Слоун. Досега бяха излъчили два кратки репортажа за протеста и намесата на

Националната гвардия. Дейна бе чула и скандалната реч на губернатора пред тълпата. Историята обаче тепърва набираше сила. Когато зърна лицето на Травис Бойет, Дейна възкликна на глас:

— Ето го.

Съпругът ѝ бе отишъл в Хънтсвил, за да утеши мъжа, осъден на смърт заради убийството на Никол Ярбър, а по телевизията даваха истинския извършител.

Джоуи Гембъл се намираше в някакъв бар — първото заведение, на което бе попаднал след срещата с Агнес Танър. Беше пиян, но разбираше добре какво се случва. В двата противоположни края на заведението имаше телевизори. Единият излъчваше спортна програма, а другият — Си Ен Ен. Щом видя репортажа от Слоун, Джоуи се приближи до екрана и се заслуша в Бойет, който обясняваше как е убил Никол.

— Копеле гадно — промърмори той и барманът го изгледа учудено.

Всъщност Джоуи се гордеше с постъпката си. Най-накрая бе казал истината, а сега наяве излизаше истинският убиец. Донте щеше да бъде спасен. Джоуи си поръча още една бира.

Елайас Хенри и съпругата му седяха във всекидневната на своя дом, недалеч от Сивитан Парк. Съдията бе заключил всички врати и подготвил ловджийските си пушки. На всеки десет минути по улицата минаваше патрулна кола, а един хеликоптер кръжеше наоколо и следеше случващото се. Из въздуха се носеше гъст пушек от фойерверките в парка и изгорелите сгради. Възгласите на тълпата се чуваха навсякъде. Ритмичните звуци на барабаните, гръмката рап музика и оглушителните викове ставаха все по-силни. Съдия Хенри и съпругата му бяха обсъдили възможността да прекарат нощта на друго място. Синът им живееше в Тайлър, на един час път от Слоун. Той предложи да ги приюти при себе си, докато ситуацията се успокои. Двамата обаче решиха да останат, най-вече защото искаха да подкрепят съседите си. Съдията разговаря с шефа на полицията, който с обезпокоен глас го увери, че нещата са под контрол.

Телевизорът беше включен и излъчваше поредния репортаж от Слоун. Съдията взе дистанционното и усили звука. На екрана се появи мъжът, чието признание бе гледал само преди няколко часа. Травис Бойет описваше престъплението с най-големи подробности, като не отделяше очи от микрофоните.

— Познаваше ли момичето? — попита един репортер.

— Не, но я следях дълго време. Знаех, че е мажоретка. Избрах нея от всички останали.

— Как я отвлече?

— Намерих колата ѝ, паркирах наблизо и я изчаках да излезе от мола. Заплаших я с пистолет и тя не оказа съпротива. Не ми се случваше за пръв път.

— Досега имал ли си присъда в Тексас?

— Не, в Мисури, Канзас, Оклахома и Арканзас. Проверете архивите. Не лъжа. Аз убих Никол. Донте Дръм е невинен.

— Защо преговаряш чак сега, а не преди години?

— Исках да го направя, но реших, че в крайна сметка властите ще проумеят грешката си. Току-що излязох от затвора в Канзас. Преди няколко дни прочетох във вестника, че ще екзекутират Дръм. Изненадах се. Ето защо съм тук сега.

— В този момент само губернаторът може да спре екзекуцията. Какво искаш да му кажеш?

— Че е на път да убие невинен човек. Дайте ми двайсет и четири часа и ще ви заведе при Никол Ярбър. Само двайсет и четири часа, господин губернатор.

Съдия Хенри се почеса по брадичката и заяви:

— Очаква ни безсънна нощ.

Бари и Уейн слушаха Бойет в кабинета на губернатора. Нютън бе излязъл в коридора, за да даде поредното интервю след речта си пред разярената тълпа.

— По-добре да го повикаме — заяви Уейн.

— Да, отивам. Ти наблюдавай внимателно какво се случва.

Пет минути по-късно губернаторът изгледа запис на интервюто с Бойет.

— Очевидно е някакъв ненормалник — каза Нютън след секунди. — Къде е бутилката с бърбън?

Тримата напълниха чашите си и се втренчиха в екрана. Бойет говореше за трупа.

— Как уби Никол?

— Удуших я с колана си. Той е черен, с кръгла сребриста тока. Все още виси около врата ѝ. — Бойет бръкна под ризата си, извади верижката с пръстена и го показва пред камерите. — Пръстенът е на Никол. Нося го от нощта, в която я отвлякох. Вътре са изписани инициалите ѝ.

— Как се отърва от трупа?

— Зарових го.

— На колко километра отгук?

— Не знам, на около пет-шест часа път с кола. Ако губернаторът ми даде двайсет и четири часа, ще я намеря. Така ще докажа, че съм прав.

— Кой е този мъж? — попита Нютън.

— Сериен изнасилвач с много дълго полицейско досие.

— Странно е, че такива като него винаги се появяват точно преди екзекуцията — заяви Нютън. — Сигурно Флак му е платил.

Тримата се усмигнаха притеснено.

Компанията край езерото изведнъж замлъкна, когато някой от присъстващите съобщи за репортажа по телевизията. Всички бързо се пренесоха вътре и се скупчиха около малкия екран. Затаили дъх, трийсетината гости гледаха как Бойет непоколебимо отговаря на всеки журналистически въпрос.

— Някога чувал ли си за този, Пол? — попита един от пенсионираните адвокати.

Пол поклати глава.

— Намира се пред кантората на Флак, в старата железопътна гара.

— Роби отново прилага старите си трикове.

Последните думи не предизвикаха дори бегли усмивки. Когато Бойет извади пръстена и го показва пред камерите, обстановката във вилата се нажежи. Пол Кофи отиде до близкия стол и седна.

Драматичните новини не бяха чути от всички. Рива и нейните придружители седяха в малък кабинет в затвора и очакваха да ги откарат до сградата за екзекуции. Недалеч от тях се намираше семейството на Донте. Двете групи щяха да прекарат следващия час в непосредствена близост една до друга, но нямаше да контактуват помежду си. В 17:40 ч. близките на жертвата се качиха в голям бял микробус без отличителни знаци и тръгнаха към уреченото място. Пътуването отнемаше по-малко от десет минути. Когато пристигнаха, те влязоха в малка правоъгълна стая с голи стени. Пред тях имаше спуснатата завеса, която ги отделяше от осъдения на смърт. В 17:45 ч. семейство Дръм бе отведено в друга стая, долепена до първата. Всеки по-силен звук в едното помещение се чуваше съвсем ясно в съседното.

Те зачакаха.

В 17:40 ч. Върховният съд отказа да разгледа молбата на Донте за помилване поради психическо заболяване с пет гласа „против“ и четири „за“. Десет минути по-късно, при същия резултат, съдиите отхвърлиха молбата на Бойет. Роби бе уведомен по телефона, докато стоеше пред килията. След обажданията той отиде при Джийтър и прошепна:

— Всичко свърши. Няма къде повече да обжалваме.

Джийтър кимна мрачно и заяви:

— Разполагате с две минути.

— Благодаря.

Роби влезе в килията на Донте и му съобщи новината. Всички варианти бяха изчерпани. Битката отиваше към своя край. Донте затвори очи и си пое дълбоко въздух. До този момент се бе надявал на някакво чудо, макар и да бе съзнавал колко малки са шансовете му.

Той преглътна мъчително, усмихна се вяло и се приближи до Роби. Коленете им се докоснаха.

— Роби, мислиш ли, че някога ще хванат истинския убиец на Никол?

Адвокатът отново се зачуди дали да не му разкаже за Бойет, но историята още не бе приключила. Истината продължаваше да бъде неясна.

— Не знам, Донте. Трудно ми е да предвидя подобно нещо. Защо питаш?

— Слушай ме, Роби. Ако не го открият, хората винаги ще мислят, че аз съм убиецът. Но ако го намерят, искам да изчистиш името ми. Обещава ли, Роби? Не ме интересува колко време ще отнеме, но трябва да го направиш.

— Обещавам, Донте.

— Представям си как някой ден близките ми ще се съберат около гроба ми и ще отпразнуват моята невинност. Няма ли да е страотно, Роби?

— И аз ще бъда там, Донте.

— Организирайте голямо тържество, на самото гробище. Поканете всички мои приятели, вдигнете много шум и кажете на целия свят, че Донте е невинен. Ще се погрижиш ли за това, Роби?

— Имаш думата ми.

— Би било чудесно.

Роби хвана ръцете на Донте и ги задържа в дланите си.

— Трябва да тръгвам, приятелю. Не знам какво да кажа, освен че се гордея, задето съм твой адвокат. Вярвах ти още от самото начало, а сега съм още по-убеден в невинността ти. Винаги съм знаел, че не си извършил убийството. Мразя гадните копелета, които позволиха да се стигне дотук. Ще продължа да се боря, Донте. Обещавам ти!

Главите им се докоснаха.

— Благодаря ти, Роби — каза Донте. — Всичко ще бъде наред.

— Никога няма да те забравя.

— Ще се грижиш за майка ми, нали, Роби?

— Можеш да разчиташ на мен.

Те станаха и се прегърнаха силно. Никой от тях не искаше да сложи край на този дълъг, болезнен миг. Бен Джийтър стоеше пред вратата и чакаше. Накрая Роби излезе от килията и отиде до дъното на малкия коридор, където Кийт седеше на сгъваем стол и горещо се молеше. Роби зае място до него и заплака.

За последен път Бен Джийтър попита Донте дали желае да говори със свещеника от затвора. Той отказа. Изведнъж коридорът се напълни с униформени надзиратели — едри мускулести мъже със сурови лица. Подкреплението имаше за цел да осуети евентуална съпротива от страна на затворника. Наоколо гъмжеше от хора, които обикаляха припряно.

Джийтър се приближи до Роби и каза:

— Да тръгваме.

Роби се изправи бавно и пристъпи напред, но внезапно спря и се обърна към пастора.

— Хайде, Кийт — подкани го той.

Кийт го изгледа недоумяващо. Не беше сигурен къде се намира. Очакваше, че всеки момент ще се събуди от кошмарния сън и ще види Дейна на леглото до себе си.

— Моля?

Роби го хвана за ръката.

— Време е да станем свидетели на екзекуцията.

— Но...

— Директорът даде разрешението си. — Роби разтrese силно пастора. — Като духовен съветник на Донте имаш право да наблюдаваш.

— Не знам, Роби. Предпочитам да изчакам...

Няколко надзиратели очевидно се забавляваха от спора им. Кийт забеляза техните усмивки, но не им обърна внимание.

— Хайде — каза Роби и задърпа Кийт. — Направи го за Донте. Или за мен, по дяволите. Ти живееш в Канзас, щат, в който е позволено смъртното наказание. Ела да видиш колко демократично стават нещата тук.

Кийт тръгна след адвоката, замаян от случващото се. Двамата подминаха надзирателите и продължиха покрай килията, където Донте, свел очи към пода, чакаше да му сложат белезници. После стигнаха до една врата без табела, която пасторът не бе забелязал преди. Тя се отвори и двамата се озоваха в малка квадратна стая с приглушено осветление. Роби се отдели от пастора и се приближи до близките на Донте, за да ги прегърне.

— Край на обжалванията — обяви тихо той. — Всички възможности са изчерпани.

* * *

Предстояха най-тягостните минути в дългогодишната политическа кариера на Гил Нютън. Между 17:50 и 18:00 ч. той трябваше да реши дилема, пред каквато никога не се бе изправял досега. От една страна, Уейн го убеждаваше ревностно да отложи смъртната присъда с трийсет дни. Според него забавянето на екзекуцията щеше да успокои напрежението и да им предостави достатъчно време, за да проверят изявленията на клоуна Бойет. Ако той казваше истината и действително можеше да ги отведе при трупа, губернаторът би се превърнал в герой. Ако се разбереше, че е мошеник, което беше доста вероятно, Дръм щеше да живее още трийсет дни, преди да получи смъртоносната инжекция. Политически погледнато, не съществуваше дългосрочен риск за кариерата на

губернатора. Сериозен провал ги грозеше единствено ако пренебрегнаха Бойет и откриеха трупа след екзекуцията на Дръм. Последствията можеха да бъдат фатални, и то не само за осъдения.

Напрежението беше толкова осезаемо, че мъжете бяха забравили за бърбъна.

От друга страна, Бари уверяваше губернатора, че евентуален компромис би бил проява на слабост, особено в светлината на казаното от Нютън пред тълпата по-рано същия следобед. Екзекуциите, най-вече тези, около които се вдигаше много шум, привличаха всякакви типове, жадуващи за внимание. Бойет беше поредният пример за това. Очевидно той търсеше своите петнайсет минути слава. Ако му позволяха да отложи изпълнението на екзекуцията, щяха да допуснат сериозна грешка както от юридическа, така и от политическа гледна точка. Бари непрекъснато повтаряше, че Дръм е признал вината си. Не трябваше да допускат някакъв психопат да манипулира истината. Процесът бе протекъл съвсем справедливо и всички възможни инстанции бяха потвърдили присъдата!

Да заложим на сигурното, настояваше Уейн. Нуждаем се от трийсет дни. Може би ще научим нещо ново по случая.

Но вече минаха девет години, спореше Бари. Достатъчно чакахме.

— Отвън има ли репортери? — попита Нютън.

— Да — отвърна Бари. — Цял ден обикалят наоколо.

— Съберете ги.

Последните стъпки на подсъдимия не го отведоха далеч. Разстоянието от килията до стаята за екзекуции беше десетина метра. Коридорът се охраняваше от две колони надзиратели, някои от които тайно се опитваха да зърнат лицето на Донте. Други стояха втречени в пода, подобно на отегчени пазачи пред празна порта. Обикновено осъдените на смърт имаха няколко типа изражение. Повечето вървяха с навъсено лице и облещен поглед, в който се четеше страх и отказ да повярват на случващото се. Вторият най-разпространен тип бяха пасивните затворници, примирени със съдбата си. Те ходеха с полуотворени очи, сякаш отровата вече течеше във вените им. Най-рядко се срещаха разгневените мъже, които биха застреляли всеки

надзирател по пътя си, ако носеха оръжие. Донте Дръм не се противопостави. Осъдените на смърт рядко се бунтуват. Придържан за ръката от един пазач, Донте пристъпваше напред със спокойно лице и сведена глава. Не искаше неговите мъчителни да забележат страха в очите му, а и не желаше по никакъв начин да регистрира присъствието им.

Въпреки зловещата си репутация стаята за екзекуции на щата Тексас е учудващо малка. Тя представлява почти квадратно помещение, с дължина на стените около три метра и половина. Таванът е нисък, а металното легло в средата е застлано с чисти бели чаршафи. То изпълва цялото пространство.

Донте не можеше да повярва колко тясна е стаята. Той седна на ръба на леглото и четиримата надзиратели вътре се заеха за работа. Хванаха краката му, изпънаха ги на леглото и методично завързаха тялото му с пет дебели кожени ремъка — около гърдите, кръста, слабините, бедрата и прасците. Ръцете на Донте бяха поставени върху специални подложки, които сключваха 45-градусов ъгъл с тялото му. Те също бяха стегнати с кожени ремъци. Докато го приготвяха, Донте затвори очи и се заслуша в звуците наоколо. От време на време мъжете си разменяха по няколко сподавени думи, но иначе вършеха съсредоточено работата си. Донте се намираще на последната машина от поточната линия на системата, а работниците изпълняваха безупречно задачите си.

След като провериха дали ремъците са стегнати, надзирателите се оттеглиха. Едно медицинско лице, което миришеше на антисептичен разтвор, се приведе над Донте и каза:

— Ще се опитам да намеря подходяща вена. Първо на лявата, после на дясната ръка. Разбрахте ли?

— Заповядайте — заяви Донте и отвори очи.

Човекът изтри със спирт ръката му. Нима искаше да предотврати евентуална инфекция? Каква загриженост! Зад гърба му се виждаше затъмнен прозорец. Отдолу имаше отвор, през който излизаха два зловещи маркуча. Директорът на затвора стоеше от дясната му страна и наблюдаваше внимателно случващото се. Зад него Донте забележа два еднакви прозореца, закрити със завеси. Отвъд тях се намираха стаите за свидетелите. Ако проклетите ремъци не го приковаваха към

леглото, Донте можеше да се пресегне към по-близкия прозорец и да го докосне.

Медицинското лице успя да нагласи маркучите — по един във всяка ръка, въпреки че само първият щеше да бъде използван. Вторият беше резервен.

В 17:59 ч. губернатор Гил Нютън застана пред трите камери, монтирани пред кабинета му, и без да поглежда записките си, обяви:

— С настоящето потвърждавам отказа си за отлагане на смъртната присъда. Донте Дръм призна, че е извършил ужасното престъпление, и трябва да заплати съответната цена. Той бе осъден справедливо преди осем години, като решението бе взето от заседатели с обществено положение, подобно на неговото. Случаят му бе разгледан от пет различни инстанции и десетки съдии. Всички те потвърдиха присъдата. Твърдението му, че е невинен, както и сензационният опит на защитата да представи друг убиец в последната минута, са напълно ненадеждни. Тексаската съдебна система не може да бъде манипулирана от престъпник, жадуващ за внимание, и отчаян адвокат, който бръщолевии втели-некипели. Бог да благослови Тексас.

Нютън пренебрегна журналистическите въпроси и влезе в кабинета си.

Когато завесата изведнъж се вдигна, Робърта Дръм едва не припадна при вида на детето си. Донте лежеше завързан за леглото, а от ръцете му излизаха маркучи. Майка му изохка и закри с длани устата си. Ако Седрик и Марвин не я бяха хванали навреме, тя щеше да падне на земята. Всички бяха шокирани. Близките на Донте се притиснаха плътно един в друг, а Роби се присъедини към тях, за да им вдъхне кураж.

Кийт беше твърде уплашен, за да реагира. Пасторът се намираше на известно разстояние от другите. Зад гърба му стояха няколко непознати, които отецът не бе забелязал по-рано. Те се придвижиха напред, за да си осигурят по-добра гледка. Беше вторият четвъртък от ноември. По това време в канцеларията на лутеранската църква „Сейнт Марк“ се събираха група жени, за да изучават Евангелието от Лука.

После оставаха за вечеря, а Кийт, Дейна и момчетата често се присъединяваха към тях. Изведнъж пасторът осъзна колко му липсва църквата и семейството. Стори му се странно, че го спохождат подобни мисли, докато наблюдава тъмната глава на Донте Дръм. Тя контрастираше ярко с бялата му риза и чаршафите. Кожените ремъци бяха светлокафяви. Робърта плачеше истерично, Роби се опитваше да я успокои, а хората отзад се бореха за по-добра видимост. На Кийт му се искаше да се разкрещи. Беше му омръзнало от молитви; те и бездруго нямаше да помогнат.

Пасторът се зачуди дали би се чувствал различно, ако Донте беше виновен. Едва ли. Вината със сигурност би отнела част от състраданието му към младия мъж, но докато наблюдаваше подготовката на екзекуцията, той бе ужасен от хладнокръвието, безпощадната ефективност и стерилността, с която се вършеше всичко. Сякаш ставаше дума за приспиването на старо куче, болен кон или лабораторна мишка. Кой изобщо даваше право на хората да екзекутират себеподобните си? Нали убийството се смяташе за смъртен грях? Докато гледаше Донте, Кийт съзнаваше, че никога няма да забрави тази сцена. Ужасяващото събитие щеше да го промени завинаги.

Роби също не откъсваше очи от Донте. Той се замисли за нещата, които е можел да предотврати. Защитниците по наказателни дела често бяха принудени да действат прибързано и Роби неведнъж бе анализирал своите решения. Съжеляваше, че не е призовал различни експерти и свидетели и се разкайваше заради острия тон, с който се бе обръщал към съдията и заседателите. Той винаги щеше да се упреква за едно или друго, въпреки че никой не го обвиняваше за изхода на делото. Мисълта, че се е провалил в опитите си да спаси невинен човек, го съсипваше. Един важен етап от живота му приключваше, а след него никога нямаше да бъде същият човек.

В съседната стая Рива плачеше, вперила очи в убицеца на дъщеря си. Той лежеше безпомощно по гръб и поемаше последните глътки въздух, преди да отиде в ада. Неговата смърт — бърза и доста приятна — не можеше да се сравнява с тази на Никол. Ето защо Рива искаше Донте да изпита много по-силно страдание и болка, отколкото му бяха подготвили. Уолис я успокояваше, сложил ръка на рамото ѝ. Двете ѝ

деца я придържаха отстрани. Биологичният баща на Никол не бе дошъл на екзекуцията, което Рива никога нямаше да му прости.

Изведнъж Донте се извъртя надясно и успя да зърне майка си. Той се усмихна и вдигна палеца си, след което се обърна отново и затвори очи.

В 18:01 ч. Бен Джийтър отиде до близката маса и взе телефонната слушалка. На линията чакаше главният прокурор в Остин. Директорът бе информиран, че всички обжалвания са приключили безуспешно; нямаше причина за отлагане на екзекуцията. Джийтър остави слушалката и взе друга, подобна на първата. Този път се свърза с кабинета на губернатора и получи същото съобщение. В 18:06 ч. директорът се приближи до леглото и попита:

— Мистър Дръм, ще кажете ли някакви последни думи?

— Да — отвърна Донте.

Джийтър посегна нагоре, взе малък микрофон и го приближи до лицето на Донте.

— Хайде — подкани го той.

Няколко кабела водеха до малки високоговорители в двете стаи със свидетели.

Донте прочисти гърлото си, погледна към микрофона и започна:

— Обичам родителите си. Ужасно ми е тъжно, че татко почина, без да можем да се сбогуваме. Щатът Тексас не ми позволи да отида на погребението му. Седрик, Марвин и Андреа, обичам ви. Ще се видим в края на пътя. Съжалявам, че трябваше да преживеете този ужас, но вината не е моя. Роби, обичам те, човече. Ти си най-страхотният адвокат. Искам да кажа на семейството на Никол Ярбър, че съжалявам за случилото се с дъщеря им. Тя беше добро момиче. Надявам се, че някой ден ще откриете истинския убиец. Тогава ще се наложи да дойдете отново тук и да станете свидетели на друга екзекуция.

Донте замлъкна, затвори очи и извика:

— Аз съм невинен! Щатът Тексас ме съди в продължение на девет години за престъпление, което не съм извършил! Никога не съм докосвал Никол Ярбър. Не знам кой я е убил. — Донте си пое въздух, отвори очи и продължи: — Следващите думи са предназначени за инспектор Дрю Кърбър, Пол Кофи, съдия Грейл, фанатизираните заседатели, всички заблудени мишки в апелативните инстанции и губернатор Нютън. Денят на разплата ще дойде. Когато открият

истинския убиец, моят дух ще ви преследва. — Той се обърна и погледна към Робърта. — Сбогом, мамо. Обичам те.

След няколко секунди мълчание Бен Джийтър взе микрофона. После отстъпи назад и кимна на анонимния химик, който се криеше зад затъмнения прозорец вляво от леглото. Той започна с инжектирането на смъртоносните съставки — три различни дози, следващи бързо една след друга. Всяка от тях беше достатъчно силна, за да убие човек. Първата съдържаеше натриев тиопентал, мощен седатив. Донте затвори очи за последен път. Две минути по-късно му вкараха панкурониев бромид, блокиращ функцията на мускулите, и Донте спря да диша. Третата инжекция беше пълна с калиев хлорид, от който сърцето му престана да бие.

Заради кожените ремъци беше трудно да се установи точният момент на смъртта. В 18:19 ч. медицинското лице го преслуша и кимна на директора на затвора. В 18:21 ч. Джийтър обяви, че Донте Дръм е мъртъв.

Завесите бяха спуснати и стаята за екзекуции изчезна от погледа им.

Рива, Уолис и децата им се прегърнаха. Вратата се отвори и един служител от затвора ги изведе навън. Две минути след обявяване на смъртта Рива и семейството ѝ се качиха в микробуса, след което бяха транспортирани обратно с невероятна бързина. Малко по-късно близките на Донте излязоха от друга врата, но минаха по същия маршрут.

Роби и Кийт останаха сами в стаята за свидетели. Очите на Роби се пълнеха със сълзи, а лицето му беше преbledняло. Чувстваше се спомен и отчаян, но в същото време изглеждаше готов да се скара с някого.

— Е, доволен ли си, че видя екзекуцията? — попита той.

— Не, не съм.

— Нито пък аз.

Служителите в кантората приеха безмълвно новината за смъртта на Донте. Бяха твърде шокирани, за да продумат. Седяха в заседателната зала, втренчени в телевизора, и не можеха да повярват, че чудото така и не се случи. Само няколко часа по-рано те бяха подготвяли трескаво молбите на Бойет и Гембъл — две искри надежда, появили се в последния момент. Но Тексаският апелативен съд не бе повярвал на Бойет и буквално бе затръшнал вратата под носа на Гембъл.

Сега Донте беше мъртъв.

Сами Томас плачеше тихо в единия ъгъл. Карлос и Бони не откъсваха очи от екрана, сякаш очакваха, че историята все пак ще има щастлив край. Травис Бойет седеше прегърбен и разтриваше главата си, а Фред Прайър наблюдаваше внимателно движенията му. Всички се притесняваха за Роби.

Изведнъж Бойет се изправи и заяви:

— Не разбирам. Какво се случи? Защо никой не поиска да ме изслуша? Аз казах истината.

— С голямо закъснение, Бойет — сръза го Карлос.

— Цели девет години — добави Сами. — Чакал си пасивно с пълното съзнание, че друг човек лежи в затвора вместо теб. А сега се появяваш в последния момент и си мислиш, че всички ще чуят историята ти.

Карлос тръгна към Бойет, сочейки го с пръст.

— Трябваша ни само двацет и четири часа, Бойет. Ако бяхте дошли вчера, можехме да намерим тялото и да спрем екзекуцията. Властите щяха да разберат, че са заловили невинен човек. Стигнахме дотук заради глупостта им, но и благодарение на твоето мълчание. Ти си просто един страхливец, Бойет. А сега Донте е мъртъв.

Бойет се изчерви и посегна към бастуна си. Фред Прайър беше по-бърз от него. Хвана го за ръката и се обърна към Карлос с думите:

— Нека се успокоим.

Телефонът на Сами иззвъня. Тя погледна дисплея.

— Роби е.

Карлос отстъпи назад, а Бойет седна на мястото си. Прайър не го изпускаше от очи. Сами се заслуша за няколко минути и остави телефона си. После избърса сълзите си и съобщи:

— Медиите за пръв път се оказаха прави. Донте е мъртъв. Според Роби е запазил самообладание до самия край. Точно преди екзекуцията е обявил, че е невинен, и думите му са прозвучали доста убедително. В момента Роби тръгва от затвора. Скоро ще се качи на самолета с останалите и ще пристигне тук към осем. Помоли да го изчакаме.

Сами млъкна и отново избърса сълзите си.

Отрядът на Националната гвардия тъкмо се бе разпределил в квартала на белите около Сивитан Парк и този на чернокожите край Уошингтън Парк, когато медиите обявиха новината за екзекуцията на Донте. Тълпата пред Сивитан Парк, нараснала значително през деня, тръгна разярена към кордона от войници. Протестиращите ги обсипваха с обиди, а някои от тях дори ги замеряха с камъни, но като цяло насилието бе овладяно. Скоро обаче щеше да се стъмни и

ситуацията лесно можеше да излезе извън контрол. Около Уошингтън Парк се бяха събрали по-възрастни жители на Слоун, повечето от които живееха наблизо. По-младите и по-разгневени участници в протеста се насочиха към другия край на града, където се очакваха истинските неприятности.

Хората заключваха жилищата си, дебнеха уплашено на верандите и зареждаха оръжията си. Пазачите на църквите продължаваха да бдят на своите постове.

На шестнайсет километра южно от там, във вилата на Пол Кофи, атмосферата беше далеч по-жизнерадостна. Скупчени около телевизора с питие в ръка, гостите се усмихнаха самодоволно, когато чува за смъртта на Донте. Пол Кофи вдигна тост за Дрю Кърбър и инспекторът му върна жеста. Гостите се поздравяваха за победата. Смуцаващата неувереност, обзела всички след интервюто на Бойет, бързо изчезна. Поне за момента.

Най-после справедливостта бе възтържествувала.

Бен Джийтър изпрати Роби и Кийт до входа на затвора, подаде им ръка и се сбогува. Адвокатът му благодари за вниманието. Кийт не знаеше какво да каже — все пак бе станал свидетел на ужасяващата екзекуция заради разрешението на Джийтър. Въпреки всичко обаче пасторът се отнесе към директора с присъщата си снизходителност. Когато излязоха от затвора, двамата с Роби разбраха откъде идва целият шум. Вдясно от тях, зад кордон от полицаи, се виждаха студенти, които скандираха и размахваха самоделни знаменца и плакати. Стояха скупчени по средата на една улица, затворена за случая. Зад тях се бе образувало задръстване. Множество шофьори се бяха опитали да стигнат до затвора с колите си, но след като срещнаха съпротивата на полицията, решиха да се присъединят към демонстрантите. Участниците в операция „Отклонение“ искаха да задръстят района и планът им очевидно функционираше. Поддръжниците на Донте не бяха успели да предотвратят екзекуцията, но всички щяха да чуят гласа им.

Арън Рей, който чакаше на тротоара, помахаша на Кийт и Роби.

— Намерихме обходен маршрут — заяви той. — Съвсем скоро напрежението ще ескалира.

Те изтичаха до минивана и потеглиха. Шофьорът натисна газта и тръгна по страничните улици, като си проправяше път сред паркиралите коли и разярените студенти. Марта Хандлър се опита да разучи лицето на Роби, но адвокатът гледаше встрани.

— Може ли да поговорим? — попита тя.

Роби поклати глава. Кийт направи същото. Двамата затвориха очи.

Затворът имаше договор с едно погребално бюро в Хънтсвил. Черната катафалка чакаше в двора на „Стената“, скрита от очите на всички. След като последните свидетели се разотидоха, колата се приближи до входа на сградата, през който бяха минали микробусите. Служителите на погребалното бюро извадиха сгъваема носилка на колела, разпънаха я и влязоха с нея в стаята за екзекуции. Там я допряха плътно до леглото, на което лежеше Донте. Някой бе свалил маркучите от ръцете му. Сега те се намираха в тъмната стаичка, където анонимният химик попълваше необходимите формуляри. След като преброиха до три, четирима надзиратели вдигнаха внимателно трупа и го сложиха на носилката. Отново завързаха тялото на Донте с ремъци, но този път не ги стегнаха толкова силно. После го покриха с одеяло, предоставено от погребалното бюро, и носилката бе откарана обратно в катафалката. Двайсет минути след обявяване на смъртта трупът напусна „Стената“ по обиколен маршрут, за да се избегнат демонстрантите и камерите.

В погребалното бюро той бе оставен в специална стая. Там чакаха мистър Хюбърт Лам и синът му Алвин, собственици на друго бюро — „Лам и синове“ в Слоун, щата Тексас. Двамата щяха да подготвят Донте на същото място, където преди пет години бяха извършили погребението на Райли Дръм. Райли бе починал на петдесет и пет години и тялото му бе изглеждало сбръчкано и съсухрено. Смъртта му не учуди никого. Тя можеше да бъде обяснена. За разлика от тази на сина му. Хюбърт и Алвин Лам бяха свикнали да гледат трупове и си мислеха, че нищо не е в състояние да ги изненада. Но двамата се шокираха при вида на Донте. Лицето му излъчваше спокойствие, а тялото му беше непокътнато. Младият мъж бе починал само на дваайсет и седем години. Те го познаваха от дете. Бяха викали

за него на футболното игрище, убедени, че му предстои дълга и успешна спортна кариера. Щом го арестуваха, семейство Лам обсъди случилото се с останалите жители на Слоун. Признанието му ги ужаси и те повярваха на Донте, когато се отрече от него. Жителите в тази част на града се отнасяха скептично към полицията и инспектор Кърбър. Момчето бе подведено. Полицаяте го бяха принудили да си признае за убийството, използвайки добре изпитаните методи на насилие. Хюбърт и Алвин наблюдаваха отчаяно как белите заседатели осъждат Донте на смърт. След като го вкараха в затвора, двамата очакваха, че тялото или самото момиче ще се появи отнякъде всеки момент.

С помощта на двама други мъже те вдигнаха Донте от носилката и внимателно го положиха в красивия дъбов ковчег, поръчан от майка му миналия понеделник. Робърта бе платила скромен депозит — застраховката ѝ покриваше разходите за погребението — и семейство Лам бързо се съгласи да ѝ върне парите, ако ковчегът се окажеше излишен. Те силно се надяваха, че няма да им се наложи да го използват. Бяха се молили да не попадат в ситуацията, в която се намираха сега — трябваше да откарат тялото у дома и да го подготвят за болезненото погребение.

Четиримата мъже качиха ковчега в катафалката. В 19:02 ч. Донте напусна Хънтсвил и се отправи към къщи.

Телевизионният екип на „Фордайс — право в десетката!“ се бе събрал в малката „бална зала“ на евтин мотел в покрайнините на Хънтсвил. Рива и Уолис седяха на съгваеми столове и гримьорите ги подготвяха за камерите. Шон Фордайс крачеше напред-назад в обичайното си истерично настроение. Той току-що бе долетял от друга екзекуция във Флорида и се чувстваше безмерно щастлив, че не закъсня, тъй като случаят с Никол Ярбър се бе превърнал в най-успешния проект в кариерата му. По време на предварителния разговор, докато техниците оправяха звука, осветлението, грима и сценария, Фордайс осъзна, че Рива още не знае за появата на Травис Бойет. Тя бе прекарала последните часове в затвора, подготвяйки се за голямото събитие, когато новината беше излязла наяве. Фордайс

инстинктивно реши да не ѝ казва за Бойет. Предпочете да запази информацията за по-късно.

Интервюто след екзекуцията представляваше най-драматичната част от шоуто. Издебни близките на жертвата минути след като са видели как нещастникът умира, и те ще ти кажат всичко. Фордайс се развика на някакъв техник, наруга един оператор и обяви на висок глас, че е готов за снимки. Гримьорите нанесоха малко пудра на челото му и той внезапно промени изражението си. Погледна към камерата, усмихна се и се престори на силно загрижен. Когато записът започна, водещият обясни къде се намира, след което обяви точния час и сериозността на събитието. После се приближи до Рива с думите:

— Рива, всичко свърши. Разкажи ни какво видя.

Рива, която държеше носна кърпичка във всяка ръка — от обяд бе изхабила цял пакет, — избърса сълзите си и отвърна:

— Видях убиеца на моето дете. За пръв път от осем години. Погледнах го в очите, но той не пожела да се обърне към мен.

Гласът ѝ все още звучеше стабилно.

— Какви бяха думите му?

— Каза, че съжалява, и аз наистина го оценявам.

Фордайс се приведе над нея и се намръщи.

— Съжалява, че е убил Никол?

— Нещо такова — отвърна тя, но Уолис поклати недоверчиво глава.

— Не сте ли съгласен, мистър Пайк?

— Спомена, че съжалява за случилото се. Не се е признавал за виновен — промърмори Уолис.

— Сигурен ли си? — противопостави се Рива.

— Напълно.

— Аз чух друго нещо.

— Разкажи ни за екзекуцията, за смъртта — подкани я Фордайс.

Рива, все още ядосана на Уолис, поклати глава и избърса носа си.

— Стори ми се прекалено безболезнена. Той просто заспа. Когато дръпнаха завесите, лежеше на малко легло, завързан с ремъци. Изглеждаше доста спокоен. Изрече последните си думи и затвори очи. По нищо не личеше, че са му инжектирали отровата. Просто заспа.

— И през цялото време ти си мислеше за Никол и кошмарната ѝ смърт?

— О, да. Точно така. Господи, горкото ми дете. Тя се е мъчила ужасно. Непоносимо...

Гласът ѝ се сподави и камерата я показва в още по-близък план.

— Искаше ли да го видиш как страда? — попита Фордайс, за да налее още масло в огъня.

Рива кимна оживено и затвори очи. Фордайс се обърна към Уолис.

— Как ще се променят нещата оттук нататък, мистър Пайк? Какво означава екзекуцията за вашето семейство?

Уолис се замисли за секунда, но преди да успее да отговори, Рива се намеси:

— Фактът, че го наказаха, означава много за нас. Най-накрая той получи заслуженото. Вече ще спя по-добре.

— Осъденият твърдеше ли, че е невинен?

— О, да — отговори Рива, след като спря да плаче. — Повтори същите думи, които слушаме от години. „Аз съм невинен!“ Е, сега е просто един мъртвец. Само това ще кажа.

— Някога предполагала ли си, че наистина може да е невинен? Вярвала ли си, че някой друг е убил Никол?

— Не, нито за миг. Чудовището си призна.

Фордайс се облегна назад.

— Чувала ли си за мъж на име Травис Бойет?

Рива го погледна недоумяващо.

— Кой?

— Травис Бойет. В пет и трийсет днес той се появи по телевизията в Слоун и заяви, че е убил Никол.

— Глупости.

— Сега ще пуснем записа — заяви Фордайс и посочи двайсетинчовия телевизор вдясно от себе си.

На екрана се появи Травис Бойет. Звукът бе усилен докрай. На снимачната площадка настъпи пълна тишина. Рива се заслуша внимателно в историята на Травис. Отначало се намръщи, а после се усмихна и поклати глава. Какъв идиот. Пълен мошеник. Тя знаеше кой е убиецът. Когато обаче Бойет показа пръстена на Никол пред камерите и заяви, че го пази от девет години, Рива пребледня и зяпна, а раменете и увиснаха.

Шон Фордайс беше отявлен привърженик на смъртното наказание, но като повечето скандални водещи по кабелните телевизии никога не позволяваше разбиранията му да попречат на някоя сензационна история. Твърдението, че щатът току-що е екзекутирал погрешния човек, несъмнено щеше да нанесе сериозен удар по идеологията на смъртното наказание, но Фордайс изобщо не се интересуваше от последствията. Все пак отразяваше най-горещото събитие в момента — новината оглавяваше уебстраницата на Си Ен Ен — и искаше да извлече възможно най-голяма полза от него.

Освен това Фордайс не смяташе за нередно да заложи капан на собствените си гости. Не му се случваше за пръв път и определено би го направил в бъдеще, ако историята си заслужаваше.

Бойет изчезна от екрана.

— Видя ли пръстена, Рива? — попита Фордайс.

Рива изглеждаше така, сякаш бе срещнала призрак. Изведнъж се сепна, тъй като си спомни, че камерите снимат всичко.

— Да — отвърна сподавено тя.

— Наистина ли е на Никол?

— Трудно ми е да преценя. Кой е този мъж и откъде се появи?

— Сериен изнасилвач с дълго полицейско досие.

— Ето, ти сам го каза. Кой би му повярвал?

— Да разбирам ли, че не му вярваш, Рива?

— Точно така. — Сълзите ѝ изчезнаха, а с тях си отиде и нейната енергичност. Рива се чувстваше обърквана и ужасно изтощена. Когато Фордайс понечи да ѝ зададе следващия въпрос, тя го прекъсна. — Шон, денят беше много дълъг. Смятаме да се прибираме вкъщи.

— Естествено, Рива. Последен въпрос. Днес ти стана свидетелка на екзекуция. Смяташ ли, че телевизията трябва да излъчва подобни събития?

Рива свали микрофона от самото си и скочи от мястото си.

— Хайде, Уолис. Уморена съм.

Интервюто приключи. Рива, Уолис и двете им деца напуснаха мотела, следвани от отец Рони. Те се качиха в църковния микробус и потеглиха обратно към Слоун.

Щом пристигна на летището, Кийт се обади на Дейна, за да ѝ разкаже последните новини от пътуването си. Пасторът усещаше, че се носи в безтегловност. Нямаше представа какво прави или къде е бил до момента. Когато обясни на жена си, че току-що е бил свидетел на екзекуцията, Дейна остана безмълвна. Той също. Разговорът беше кратък. На въпроса дали е добре Кийт отвърна отрицателно.

Частният самолет излетя в 19:05 ч. и скоро потъна в гъстите облаци. Машината се разтреса силно, подобно на стар камион по неравен път. На качване пилотът бе обявил, че ги очаква „умерена турбуленция“. Оглушителният шум от двигателите, усещането, че го подмятат напред-назад, и неясните образи от изминалите два часа помогнаха на Кийт да затвори очи и да се усамоти в собствената си черупка.

Роби също се бе изолирал от останалите. Адвокатът седеше приведен напред, опрял лакти на коленете си, и размишляваше върху ужасяващите събития. Марта Хандлър искаше да поговори с някого, за да улови пълноценно мига, но не успя да намери желаещи за интервю. Арън Рей гледаше тревожно навън, като че ли очакваше крилата на самолета да се откъснат всеки момент.

На хиляда и петстотин метра височина турбуленцията намаля и шумът в кабината стихна. Роби се отпусна на седалката и се усмихна на Марта.

— Какви бяха последните му думи? — попита тя.

— Каза, че обича майка си и че е невинен.

— Само толкова ли?

— Не е ли достатъчно? В интернет има официална страница на смъртното наказание в Тексас. Там публикуват дословно последните думи на осъдените. Сигурно ще качат тези на Донте до утре на обяд. Той спомена всички злодеи с имената им — Кърбър, Кофи, съдия Грейл, губернатора. Беше разтърсващо.

— Значи се е борил до самия край?

— Не му дадоха възможност да се бори, но определено не се предаде.

* * *

Колата беше стар буик, собственост на възрастната вдовица Надийн Снайдрърайн. Стоеше паркирана до скромния ѝ дом, на циментова площадка под един огромен дъб. Старицата я ползваше най-много три пъти седмично, а отслабналото ѝ зрение скоро щеше да сложи край на шофирането. Мис Снайдрърайн никога не бе работила извън дома си. Рядко се срещаше с други хора и не се караше със съседите. Колата ѝ бе избрана поради факта, че е леснодостъпна, а и се намираше на тиха, мрачна улица в най-белия квартал на града. Буикът бил отключен. Някой отворил предната врата, запалил коктейл „Молотов“ и хвърлил бутилката вътре. После изчезнал безследно в нощта. Един от съседите забелязал пламъците и позвънил на 911. В 19:28 ч.

Всякакви съмнения, че колата се е запалила след късо съединение, изчезнаха в 19:36 ч., когато в централата постъпи второто обаждане. Гореше друга кола, този път някакво волво, паркирано на улицата между съда и Сивитан Парк. Пет пожарни коли, ескортирани от полицията, тръгнаха към местата на инцидентите. Сирените бяха посрещнати с аплодисменти от тълпата в парка, която с настъпване на нощта ставаше все по-многобройна. С изключение на консумацията на алкохол от непълнолетни и притежанието на марихуана, не бяха извършени други престъпления. Поне за момента. Демонстрантите нарушаваха спокойствието в квартала, но при създалото се напрежение полицията не смееше да влезе в парка и да ги разпръсне. Участниците в протеста бяха войнствено настроени, а гневът им се засилваше от новината за смъртта на Донте, признанието на Травис Бойет, агресивната рап музика, гърмяща от колите, както и от алкохола и наркотиците.

Полицаяте ги наблюдаваха и обмисляха различни стратегии. Един грешен ход би могъл да предизвика истински хаос, тъй като в момента тълпата не разполагаше с отявлен лидер и нямаше ясна идея как да действа по-нататък. На всеки половин час някой хвърляше бомбички и полицаите замръзваха на място, опитвайки се да установят дали не се стреля. Засега обаче шумът идваше единствено от бомбичките.

Третото обаждане, което бе записано в 19:40 ч., се оказа най-зловещото от всички. Когато чу подробностите около инцидента, шефът на полицията се замисли дали да не напусне града.

Паркингът пред бара на Големия Луи западно от града беше пълен в четвъртък вечер, неофициалното начало на уикенда. Обикновено собственикът предлагаше голям избор от напитки на пониски цени и местните бели приемаха с ентузиазъм тази възможност. Повечето превозни средства, паркирани пред евтината метална сграда, бяха пикапи — фордове или шевролети. Вандалите избрали два от тях, счупили стъклата и хвърлили вътре бутилки с коктейл „Молотов“. После изчезнали в мрака. Един от по-късните гости забелязал как „няколко чернокожи момчета“ бягат приведени напред. Изглеждали доста подозрително. Мъжът не бил достатъчно близо до тях и не успял да види лицата им. Всъщност дори не бил сигурен за цвета на кожата им.

Щом излезли навън и зърнали двата горящи пикапа, шофьорите се втурнали към колите си. Настанала страхотна суматоха, мъжете отчаяно се опитвали да избягат от пожара. Повечето си тръгнали, забравили за евтините напитки. Искали бързо да се приберат вкъщи, да заключат вратите и да заредят оръжията си. Във всеки пикап пред бара на Големия Луи имаше поне по една пушка, скрита под седалката.

Вандалите не бяха преценили какво ще последва. Запалиш ли нечий пикап, трябва да си готов за война.

Към осем часа гостите на Кофи бяха изяли всичко и бяха изпили голяма част от алкохола. Повечето нямаха търпение да се приберат по домовете си и да проверят каква е ситуацията в града. Телевизионните екипи обикаляха улиците по следите на вандалите, а новините за палезите внезапно сложиха край на празненството край езерото. Дрю Кърбър изчака другите да си тръгнат, отвори поредната бира и каза на Пол Кофи:

— Трябва да поговорим.

— Добре. Какво има?

Двамата отидоха до края на тесния кей, възможно най-далеч от вилата, въпреки че всички гости си бяха тръгнали. Кофи също държеше бутилка бира. Те се облегнаха на парапета и се втренчиха във водата.

Кърбър се изплю, отпи от бирата и попита:

— Онзи тип Бойет притеснява ли те?

Кофи го погледна изненадано, а може би просто се преструваше.

— Не, но очевидно теб те притеснява.

Кърбър отпи голяма глътка от бирата и добави:

— Израснах в Дентън. В нашия квартал живееха няколко семейства с името Бойет. Един от близките ми приятели се казваше Тед Бойет. Бяхме съученици в гимназията. След като завършихме, той отиде в армията и изчезна. Чух, че се е забъркал в някакви неприятности, но впоследствие се преместих в Слоун и забравих за него. Знаеш как е с приятелите от детството. Често си спомняш за тях, но рядко ги виждаш отново. Както и да е. През януари деветдесет и девета — помня добре месеца, защото вече бяхме заловили Дръм — се намирах в полицейския участък. Колегите ми се смееха на някакъв престъпник, арестуван заради шофиране на откраднат пикап. След проверка на досието му стана ясно, че има три присъди за изнасилване. Беше извършил тежки сексуални престъпления в три различни щата, а беше само на трийсет и няколко. Полицаяте бяха изумени от дългото му досие. Кой перверзник беше осъждан толкова

пъти? Някой попита как се казва, а друг отвърна: „Т. Бойет“. Аз реших да замълча, но се зачудих дали не става въпрос за момчето от моя квартал. Отворих архивите и открих, че малкото име на задържания е Травис. Любопитството обаче не ме напусна. Няколко дни по-късно Бойет се яви в съдебната зала, където трябваше да разгледат случая му. Не исках да ме вижда. Ако все пак се окажеше, че е моят стар приятел от училище, щеше да се почувства неловко. Залата гъмжеше от хора и не беше трудно да се скрия. Скоро стана ясно, че арестуваният не е той, а Травис Бойет — мъжът, който в момента се намира в Слоун. Разпознах го веднага щом се появи по телевизията — голата глава, татуировката от лявата страна на врата. Бойет беше в Слоун, Пол. По същото време, когато момичето изчезна.

Кофи се замисли за няколко секунди и заяви:

— Добре, да предположим, че е бил тук. Това не означава, че казва истината за убийството.

— Ами ако все пак го е направил?

— Не говориш сериозно, нали?

— Представи си го, Пол. Нека приемем, че Бойет не лъже. Какво ще стане, ако действително носи пръстена на Никол и ни отведе при трупа? Помогни ми, моля те. Ти си юристът.

— Не му вярвам.

— Може ли да повдигнат обвинения срещу нас?

— За какво?

— Например за убийство?

— Да не си пиян, Кърбър?

— Май попрекалих.

— Тогава остани да спиш тук. Не е хубаво да шофираш. Между другото, защо не си в града с колегите ти?

— Аз съм инспектор, а не патрулиращ полицаи. И държа да запазя работата си, Пол. Какво ни очаква, ако Бойет казва истината?

Кофи пресуши бутилката и я хвърли в езерото. После запали цигара и издиша тънка струя дим.

— Нищо. Нали имаме имунитет. Аз контролирам голямото жури и определям кой ще бъде съден. Досега щатът не е повдигал обвинения срещу полицаи или прокурор заради грешна присъда. Ние сме системата, Кърбър. Може да ни изправят пред граждански съд, но е

малко вероятно. Освен това разполагаме с подкрепата на кмета. Така че спри да се тревожиш. Железни сме.

— Ще ме уволнят ли?

— Не, защото по този начин биха навредили на теб и на градската управа. Сигурно ще ти предложат да се пенсионираш по-рано. Кметът ще се погрижи за теб. Не се тревожи.

— Значи всичко ще бъде наред?

— Да. Престани вече.

Кърбър се усмихна, въздъхва дълбоко и отпи още една глътка бира.

— Просто се чудех — каза той. — Не съм чак толкова притеснен.

— Останах с друго впечатление.

Те се загледаха във водата, потънали в собствените си мисли. И двамата разсъждаваха за едно и също нещо. Кофи заяви:

— Когато е влязъл в ареста тук, Бойет е бил предсрочно освободен от затвор в друг щат, нали?

— Да. Мисля, че в Оклахома. Или Арканзас.

— Тогава как е успял да избяга?

— Не помня подробностите, но ще проверя досието му още утре сутринта. Май беше изчезнал след плащане на гаранцията. Не се занимавах със случая, а щом разбрах, че не става дума за моя Бойет, забравих за него. До днес.

Отново настъпи мълчание. Кофи го наруши.

— Успокой се, Кърбър. Ти свърши добра работа. Дръм получи справедлив процес, а вината му бе потвърдена от всички инстанции. Какво още трябваше да направим? Системата функционира отлично. По дяволите, Дрю, той си призна за убийството.

— Така е. Но понякога се чудя какво щеше да се случи, ако го нямаше признанието.

— Не се притесняваш за самото признание, нали?

— О, не. Играх точно по правилата.

— Забрави за случая, Дрю. Всичко свърши. Вече е твърде късно да се съмняваме в решенията си. Дръм пътува към къщи в ковчег.

Летището в Слоун беше затворено. Пилотът активира светлините за кацане на пистата чрез радиосигнал и приземи плавно самолета.

После се насочи към малкия терминал и изключи двигателите. Пътниците слязоха от самолета. Роби благодари на пилота и обеща да му се обади по-късно, а той изказа своите съболезнования за смъртта на Донте. Когато се качиха в микробуса, Арън им докладва за актуалните събития, които току-що бе научил от Карлос.

— В целия град бушуват пожари. Подпалени са коли. Карлос спомена, че пред кантората чакат три телевизионни екипа. Искат да говорят с теб, Роби. Питат за Бойет.

— Защо направо не изгорят и телевизионните коли? — попита Роби.

— Ще говориш ли с медиите?

— Не знам. Нека чакат. Какво прави Бойет?

— Гледа телевизия. Според Карлос е ядосан, защото никой не му е обърнал внимание. Отказва да дава повече интервюта.

— Обещавах ли, че ще ме спреш, ако го нападна с бейзболна бухалка?

— Не — отвърна Арън.

На влизане в града четиримата започнаха да се озъртат, за да видят някакви следи от безредиците. Арън се движеше по страничните улици, далеч от центъра, и минути по-късно спря пред старата железопътна гара. Всички стаи светеха. Паркингът гъмжеше от хора. Там действително чакаха три телевизионни екипа. Когато Роби слезе от микробуса, репортерите го наобиколиха. Той учтиво ги попита откъде са и какво искат. Журналистите бяха от Слоун, Далас и Тайлър. Сред тях имаше и няколко вестникарски репортери. Единият бе дошъл от Хюстън. Роби им предложи сделка — адвокатът беше готов да свика малка пресконференция пред кантората и да отговори на всичките им въпроси, ако те обещаеха да си тръгнат веднага след това. После им напомни, че са навлезли в частна собственост и може да бъдат изгонени по всяко време. Репортерите приеха предложението и запазиха добрия тон.

— А Травис Бойет? — попита някой.

— Аз не отговарям за него — обясни Роби. — Доколкото разбрах, той още е в кантората и не желае да прави повече изявления. Ще науча какви са плановете му.

— Благодарим ви, мистър Флак.

— Ще се върна след половин час — заяви адвокатът и се качи по стълбите.

Кийт, Арън и Марта го последваха. Емоциите излязоха извън контрол, когато четиримата отидоха в заседателната зала и видяха Карлос, Бони, Сами Томас, Кристи Хинз, Фанта и Фред Прайър. Те ги прегърнаха и през сълзи изказаха съболезнованията си.

— Къде е Бойет? — попита Роби.

Фред Прайър посочи към затворената врата на малък кабинет.

— Добре, дръжте го там. Нека се съберем в заседателната зала. Искам да опиша събитията, докато още са пресни. Отец Шрьодер може да ми помогне, тъй като също присъстваше на екзекуцията. Той прекара известно време с Донте.

Кийт седеше на един стол, облегнал гръб на стената. Беше отчаян, изтощен и съсипан. Останалите го погледнаха съчувствено. Той кимна, без да се усмихне. Роби свали сакото си и разхлаби възела на вратовръзката. Бони донесе поднос със сандвичи и го остави пред него. Арън и Марта си взеха, но Кийт отказа — беше изгубил апетит. Когато всички заеха места, Роби започна с думите:

— Донте се държа много смело, но до края очакваше да се случи някакво чудо. Повечето осъдени на смърт имат такива надежди.

Подобно на учител, застанал пред своя клас, Роби им описа последния час от живота на Донте. Щом приключи, всички отново се разплакаха.

Из въздуха се разлетяха камъни. Някои бяха хвърлени от тийнейджъри, застанали зад свои връстници, а други — от хора, които се криеха в сенките. Те падаха върху Уолтър Стрийт, където полицейското присъствие не беше толкова засилено. Пръв бе ранен един полицай от Слоун. Камъкът го улучи в зъбите и го повали на земята, което предизвика истински възторг сред тълпата. Инцидентът ожесточи още повече протестиращите и Сивитан Парк най-накрая изригна. Един сержант реши да прогони демонстрантите и им нареди по мегафона да се разпръснат незабавно. В противен случай рискували да бъдат арестувани. Думите му провокираха допълнително тълпата, която продължи да хвърля камъни и други предмети. Хората обсипваха кордона с подигравки, ругатни и заплахи, като не показваха никаква

готовност да се подчинят на заповедта. Полицаяте и войниците, носещи каски и щитове, се скупчиха на едно място, пресякоха улицата и влязоха в парка. Група студенти, сред които Трей Глоувър — първоначалният организатор на протеста, — тръгнаха към тях с протегнати ръце, очаквайки да бъдат арестувани. Докато някакъв полицаи слагаше белезници на Трей, в каската му се удари камък. Мъжът се разкрещя, забрави за Трей и се впусна бързо след виновника. Част от протестиращите се разпръснаха из улиците, но повечето продължиха да се борят и да хвърлят каквото намерят по пътя си. Навесите на бейзболното игрище бяха направени от пенобетон, който беше чуплив и представляваше идеален материал за замеряне на униформените служители. Един студент уви няколко бомбички около парче дърво, запали фитила и ги хвърли към полицаите. Като чува експлозиите, те се разбягаха в търсене на укритие. Тълпата ликуваше. Наблизо бе хвърлена бутилка с коктейл „Молотов“. Тя се приземи върху една празна патрулна кола, паркирана до Уолтър Стрийт. Пламъците се разраснаха бързо. Случката предизвика още възторжени викове от страна на тълпата. На място пристигна микробус на местния телевизионен канал, за да заснеме настъпилния хаос. Репортерката, русокоса жена със сериозно изражение, която бе по-подходяща за водеща на прогнозата за времето, се приближи до тълпата с микрофон в ръка. Тя бе посрещната от разгневен полицаи, който ѝ заповяда да изчезва оттам. Белият микробус, надписан с яркочервени и златисти букви, представляваше лесна мишена. Секунди след като спря, протестиращите го обсипаха с камъни. В следващия миг репортерката бе улучена с остър предмет в главата и падна на земята. Беше изгубила съзнание. Последваха още крясъци и обиди. Наоколо имаше много кръв. Операторът я вдигна и я отведе на сигурно място, а полицаите повикаха линейка. За да влошат допълнително ситуацията, няколко демонстранти хвърлиха димки по полицаите и войниците, които решиха да укротят тълпата със сълзотворен газ. След като първите облаци газ се разстлаха из въздуха, протестиращите се разбягаха панически във всички посоки. По улиците около Сивитан Парк мъжете дебнеха на верандите си и се вслушваха тревожно в случващото се недалеч от тях. Жените и децата им се криеха в къщите, а те стояха на пост със заредени оръжия, очаквайки появата на някой демонстрант. Хърман Гръст, живеещ на Бентън Стрийт 1485, видя трима чернокожи

момчета да се задават по улицата и стреля два пъти във въздуха, като им извика да се прибират в своята част на града. Момчетата се разбягаха. Изстрелите отекнаха в нощта — сериозен сигнал, че белите са се намесили в бъркотията. За щастие обаче Гръст не стреля отново.

Протестиращите продължиха да се разпръсват. Някои хвърляха камъни, докато се оттегляха. До девет часа паркът бе опразнен. Полицаяте и войниците вървяха между боклуците — празни кутийки и бутилки, пликове от храна, фасове и останки от бомбички. Двата навеса бяха напълно разрушени. Виждаха се единствено металните пейки под тях. Малкият павилион на игрището беше разбит, но вътре нямаше нищо за вземане. След като полицията пусна сълзотворния газ, няколко шофьори бяха изоставили колите си. Сред тях беше и джипът на Трей Глоувър. Трей и десетина други студенти се намираха в ареста. Четирима се бяха предали доброволно. Няколко души постъпиха в болница заради сълзотворния газ. Освен ранената репортерка имаше трима пострадали полицаи.

Острата миризма на газ се носеше из целия парк. Над бейзболните игрища се стелеше сив облак дим от бомбичките. Мястото приличаше на бойно поле. Липсваха единствено жертвите.

След като бе сложен край на протеста, чернокожите демонстранти — близо хиляда души — тръгнаха из улиците на Слоун. Повечето от тях нямаха намерение да се приберат и не знаеха какво да правят по-нататък. Те изпитваха гняв. Бяха израснали с черно-бели филми за кучетата в Селма, пожарните маркучи в Бирмингам и сълзотворния газ в Уотс. Борбата представляваше неизменна част от наследството им, славна глава в тяхната история. Изведнъж се бяха озовали на улицата и полицията ги бе прогонила със сълзотворен газ, точно както предците им. Чернокожите нямаше да се откажат така лесно. Ченгетата действаха грубо и те възнамеряваха да им отвърнат със същото.

* * *

Кметът Харис Руни следеше нарастващия хаос в малкото градче от полицейския участък, който се бе превърнал в команден център. Той и шефът на полицията Джо Радфорд бяха взели решението да прогонят

тълпата от Сивитан Парк и да сложат край на протеста. Двамата предложиха употребата на сълзотворен газ. По радиостанциите и мобилните телефони пристигаха сигнали, че демонстрантите обикалят улиците на групи. Те чупеха прозорци, заплашваха минаващите шофьори и хвърляха камъни.

В 21:15 ч. кметът позвъни на отец Джони Канти, пастор на Африканската методистка църква и негов съюзник по много въпроси. Двамата се бяха срещнали миналия вторник. Тогава отец Канти бе помолил Руни да се обади на губернатора и да му повлияе относно решението за Донте. Кметът бе отказал с аргумента, че не познава губернатора и не може да му се меси. Освен това Гил Нютън никога не помилваше осъдените на смърт. Канти бе предупредил Руни за евентуални размирици след екзекуцията, но кметът бе реагирал скептично.

Сега скептицизмът отстъпваше място на страха.

Мисис Канти вдигна слушалката и обясни, че съпругът ѝ не е вкъщи. Беше отишъл в погребалното бюро, където очакваше завръщането на семейство Дръм. Тя продиктува на кмета номера на мобилния му телефон. Отец Канти отговори след няколко позвънявания.

— Добър вечер, мистър Руни — каза тихо той с плътния си глас.
— Как са нещата при вас?

— Положението е доста напечено, отче. Вие как сте?

— Имал съм и по-щастливи дни. В момента се намирам в погребалното бюро и чакам семейството да се върне с тялото. Така че не съм особено добре. Какво мога да направя за вас?

— Оказахте се прав за безредиците. Съжалявам, че тогава не ви повярвах. Ситуацията е изключително сериозна. Досега имаме осем палежа, десетина ареста и шестима ранени, а броят им тепърва ще се увеличава. Тълпата в Сивитан Парк се разпръсна, но демонстрантите около Уошингтън Парк стават все по-многобройни. Няма да се изненадам, ако някой бъде убит съвсем скоро.

— Вече убиха един човек, господин кмете. Сега чакаме трупа му.

— Съжалявам.

— Каква е целта на обаждането ви?

— Вие сте високоуважаван лидер на вашата общност. Освен това сте пастор на семейство Дръм. Моля ви, отидете в Уошингтън Парк и

помолете тълпата да се усмири. Те ще ви послушат. Насилието и безредиците са напълно безсмислени.

— Нека ви задам един въпрос, мистър Руни. Полицията наистина ли е използвала сълзотворен газ, за да прогони младежите от Сивитан Парк? Чух новините само преди минути.

— Да. Преценихме, че тези действия са необходими.

— Не съм съгласен. Направили сте огромен гаф. Като е обгазила децата ни, полицията само е влошила ситуацията. Не очаквайте от мен да поправам грешките ви. Лека нощ.

Заобиколен от Арън Рей и Фред Прайър, Роби се изправи пред микрофоните, за да отговори на журналистическите въпроси. Адвокатът обясни, че Травис Бойет все още се намира в сградата и не желае да говори с никого. Един от репортерите попита дали може да влезе при Бойет и да го интервюира.

— Само ако държите да бъдете арестуван или застрелян — сръза го Роби. — Стойте настрана от кантората.

Те разпитаха Роби за последния обяд на Донте, за предсмъртните му думи и други подробности около екзекуцията. Кои бяха свидетелите? Адвокатът имал ли е контакт със семейството на жертвата? Роби си помисли, че въпросите им са напълно излишни, но в този момент и бездруго всичко му се струваше лишено от смисъл.

След двацет минути той им благодари и ги помоли да си тръгнат. В случай че Бойет все пак се съгласеше на интервю, Роби щеше да му предостави телефонните им номера.

Кийт наблюдаваше пресконференцията от едно неосветено място под верандата на кантората. Пасторът говореше по мобилния с Дейна и и разказваше за случилото се през деня, когато тя възкликна, че Роби Флак се е появил по телевизията. Даваха го по новините, пряко от Слоун, Тексас.

— В момента съм на двацетина метра от него — прошепна Кийт.

— Изглежда уморен — заяви Дейна. — И малко луд.

— Така е. Умората идва и си отива, но лудостта остава.

— Май е доста разярен.

— Със сигурност, но всъщност е много мил човек.

— Къде е Бойет?

— В един кабинет в кантората, с телевизор и храна. Предпочита да не излиза навън, което е добре. Всички познават Донте и го обичат. Бойет няма много приятели тук.

— Преди няколко минути показаха пожарите и интервюираха кмета. Стори ми се малко нервен. На сигурно място ли си, Кийт?

— Да. Наоколо се чуват сирени, но те са далеч.

— Моля те, пази се.

— Не се тревожи. Всичко е наред.

— Не ти вярвам. Личи си, че си ужасно изтощен. Трябва да поспиш. Кога ще се прибереш?

— Смятам да тръгна утре сутринта.

— А Бойет? Ще се върне ли с теб?

— Още не сме провели този разговор.

В Слоун имаше три погребални бюра — две за белите (богати и бедни) и едно за чернокожите. В някои важни аспекти от живота — училищата, политиката, работните места и търговската дейност — се наблюдаваше интеграция. В други обаче тя никога нямаше да бъде постигната, тъй като никоя от расите не я искаше. Неделните посещения на църква бяха сегрегирани, и то по собствена воля. Неколцина чернокожи ходеха в по-големите „бели“ църкви в града, където ги посрещаха сърдечно. Още по-малък брой бели се отбиваха в „черните“ църкви. Мнозинството обаче се придържаше към собствената си общност — решение, което нямаше нищо общо с фанатизма. По-скоро ставаше въпрос за традиция и предпочитания. Белите харесваха стегнатите и по-скромни ритуали в неделната сутрин. Молитвата започваше в единайсет часа, последвана от красива музика и кратка проповед. Всичко приключваше най-късно в 12:10 ч., когато повечето енорияши отиваха да обядват. В „черните“ църкви времето не беше от значение. Атмосферата бе непринудена и литургията се провеждаше по-спонтанно. Никой не разбираше кога е станало обяд. Хората често се хранеха в самата църква и не бързаха да се разотидат.

Смъртта също се възприемаше различно. Чернокожите не бързаха да погребат своите близки, докато белите държаха да го направят до три дни. Погребалното бюро „Лам и син“ беше най-оживеното от всички. Там имаше повече посетители, а бдението и сбогуването с мъртвеца бяха по-дълги. Фирмата предлагаше погребални услуги в тази част на града от десетилетия. Когато катафалката ѝ пристигна на поляната пред параклиса малко след десет вечерта, там чакаше тълпа. Опечалените стояха мълчаливо, със сведени глави и мрачни лица. Хюбърт и Алвин отвориха задната врата на катафалката и дадоха инструкции на мъжете, които щяха да носят ковчега — осем приятели на Донте, повечето бивши играчи на „Слоун Уорийърс“. Те вдигнаха ковчега и последваха Хюбърт Лам, след което изчезнаха през една странична врата. Погребалното бюро трябваше да

отвори чак на следващата сутрин, когато всички можеха да се простят с Донте.

В далечината виеха сирени. Въздухът беше наситен с пушек и страх. Тези, които не създаваха неприятности, със сигурност ги очакваха.

Една кола влезе в паркинга и спря до катафалката. От нея слязоха Робърта Дръм, Марвин, Седрик и Андреа. Те се отправиха бавно към главния вход на бюро, където бяха посрещнати от близките си. След като поплакаха заедно с тях, Робърта и децата и влязоха вътре. Приятелите им не си тръгнаха. В следващия миг се появи друга кола, която също паркира до катафалката. Роби и Арън Рей подминаха тълпата и изчезнаха през страничната врата. Адвокатът се присъедини към семейството на Донте в приемната. Те се прегърнаха и избухнаха в сълзи, сякаш се виждаха за пръв път от месеци. Само преди няколко часа бяха наблюдавали смъртта на Донте, но събитията им се струваха ужасно далечни.

По пътя от Хънтсвил Робърта и децата ѝ бяха слушали новините по радиото. Роби говори с тях по телефона и им разказа всичко, което знаеше за Бойет. След като научи за ситуацията в Слоун, Робърта на няколко пъти изтъкна, че иска насилието да спре. Не можеш да направиш нищо, увери я Роби. Положението бе извън контрол.

Хюбърт Лам се появи в приемната и заяви:

— Робърта, Донте е готов.

Тя отиде сама в стаята, затвори вратата и завъртя ключа. Красивото ѝ момче лежеше на тясна маса, покрита с бели чаршафи. Носеше същите дрехи, в които го бяха убили — евтина бяла риза, протъркани бежови панталони и стари обувки. Всички бяха собственост на щата Тексас. Робърта обгърна нежно лицето му с длани и го целуна по челото, устните, носа и брадичката. Не спираше да го целува, а от очите ѝ се стичаха едри сълзи. Не го беше докосвала от осем години. За последно го бе прегърнала набързо, докато той излизаше от залата след обявяване на смъртната присъда. През сълзи Робърта си спомни за невероятната агония, с която бе наблюдавала как го отвеждат, окован с вериги. Едрите охранители го пазеха така, сякаш се опасяваха, че всеки момент ще убие друг човек. Прокурорът,

заседателите и съдията го гледаха самодоволно, горди от взетото решение.

— Обичам те, мамо — бе извикал Донте през рамо.

После мъжете го избутаха през изхода и той изчезна от погледа ѝ.

Кожата му не беше нито студена, нито топла. Робърта докосна малкия белег под брадичката му — утешителна награда от един бой с камъни, който Донте бе изгубил като осемгодишен. Той често се биеше с другите деца. Донте беше буен, а по-големият му брат Седрик го направи още по-буен, като непрекъснато го предизвикваше. Буен, но и много добродушен. Робърта прокара пръсти по дясното му ухо, в което едва се забелязваше малка дупка. Когато навърши петнайсет, Донте си купи обица — имитация на диамант. Носеше я само навън, за да не го види баща му. Райли със сигурност щеше да го накаже.

Робърта гледаше красивото си момче. Донте лежеше спокойно, а тялото му изглеждаше напълно здраво. Той беше мъртъв, но нямаше болести, рани или осакатявания. Робърта разучи внимателно ръцете му и не успя да открие следи от иглите. Не съществуваха доказателства за убийството, не и външно. Донте сякаш си почиваше в очакване на следващата инжекция, която щеше нежно да го събуди и да му позволи да се прибере вкъщи с майка си.

Краката му бяха изпънати, а ръцете му почиваха встрани. Хюбърт Лам бе предупредил Робърта, че мускулите му скоро ще се вцепенят. Нямаше време за губене. Тя извади от чантата кърпичка, с която избърса сълзите си, и ножица, за да разпори затворническите дрехи. Можеше просто да разкопчае ризата му, но тя я разряза, като пускаше парчетата на пода. Докато сълзите се стичаха по бузите ѝ, Робърта си тананикаше стара църковна песен: „Вземи ръката ми, скъпи Боже.“ Погали корема му, гладките гърди и раменете. Учуди се колко много е отслабнал в затвора. Ревностният атлет бе отстъпил място на сломения затворник. Донте бе умрял бавно в килията си.

Робърта откопча евтиния брезентов колан и го разряза на две. На другия ден, когато останеше сама, щеше да изгори парцалите в задния двор на къщата си. Тя развърза грозните обувки, свали ги и махна белите памучни чорапи. После докосна белезите на левия му глезен — спомен от контузията, която бе сложила край на футболната му кариера. Робърта срязва панталоните по вътрешния ръб, като

внимателно прокара ножицата над слабините. От трите ѝ момчета Седрик най-много държеше на външния си вид. Работеше на две места, за да може да си купува по-хубави дрехи. Донте обичаше да носи дънки и пуловери. Всичко му стоеше добре. Всичко, но не и затворническият гащеризон. Робърта продължи с работата си, а парчетата се трупаха върху пода. От време на време спираше, за да избърше сълзите си, но после отново се забързваше. Тялото започваше да се вкочанява. Робърта отиде до мивката и пусна водата.

Боксерките бяха бели и с няколко номера по-големи от необходимото. Подобно на опитна шивачка, тя ги срязва и внимателно ги свали. Купчината беше готова. Донте остана гол. Щеше да напусне света така, както се бе родил в него. Майка му сипа малко течен сапун в мивката, разпени водата и провери температурата ѝ. После спря кранчето. Потопи вътре една кърпа и започна да мие сина си. Разтри краката му и бързо ги подсуши. Изплакна гърдите и ръцете, врата и лицето.

Когато приключи, се зае с последната и най-трудна част от подготовката. Преди семейството да замине за Хънтсвил, Седрик се бе отбил в погребалното бюро, за да остави новия костюм, купен от Робърта специално за случая. Сега той висеше на стената заедно с бяла риза и красива златиста вратовръзка. Робърта предположи, че ризата и сакото ще бъдат най-трудни за обличане. С панталоните и обувките щеше да се справи по-лесно. Очакванията ѝ се оправдаха. Ръцете на Донте отказваха да се свият. Затова тя навлече внимателно десния ръкав и нежно обърна тялото настрани. Изглади плата отзад, положи Донте по гръб и надяна левия ръкав. После бързо закопча ризата. Направи същото със сакото от тъмносива вълна. Когато приключи с него, спря за миг и целуна сина си по бузата. Краката му бяха вкочанени. Робърта му сложи чифт черни памучни боксерки, които бяха твърде големи. Помисли си, че е трябвало да избере по-малък размер. Панталоните ѝ отнеха повече време. Тя внимателно придърпа крачолите от двете страни, като мъчително повдигна Донте за кръста. После пхна ризата вътре, закопча ципа и прокара колана през гайките. Глезените му също не се огъваха и чорапите ѝ създадоха повече трудности от очакваното. Обувките бяха черни, с връзки. Като тийнейджър Донте бе ходил с тях на църква.

Робърта ги бе взела от гардероба, който двамата със Седрик деляха като деца. Донте го окупира напълно, когато брат му се ожени, но за последните девет години гардеробът бе останал непокътнат. Робърта го подреждаше, изтупваше праха от дрехите и гонеше молците.

Години след като отведеха Донте, Робърта живееше с вярата, че синът ѝ ще бъде свободен. Надяваше се един прекрасен ден кошмарът да свърши и Донте да се прибере у дома. Тогава щеше да спи в собственото си легло, да яде храната на майка си, да лежи на канапето и да облича дрехите от гардероба си. Един ден някой съдия или прокурор от заплетения лабиринт на правната система щеше да открие истината. Робърта си представяше как семейството получава радостното обаждане и празнува победата. Но обжалванията вървяха по своя път, а чудото така и не се случи. Годишите минаваха и с тях умираше надеждата. Ризите, панталоните и пуловерите в гардероба на Донте щяха да останат неизползвани завинаги. Робърта се чудеше какво да прави с тях.

Каза си, че ще мисли за това по-късно.

Завърза обувките, опъна нагоре чорапите и дръпна маншетите на панталона. Донте беше готов и Робърта можеше да се успокои. Тя надяна вратовръзката през главата му и стегна възела, подготвен от Седрик. Пооправи дрехите, изглади няколко гънки на крачолите и отстъпи назад, за да огледа резултата. Какъв красив млад мъж. Сив костюм, бяла риза, златиста вратовръзка. Робърта бе направила добър избор.

Тя се приведе и го целуна отново. Хайде, Донте, да тръгваме на църква. Там ще намериш бъдещата си жена, с която ще имате поне десет деца. Побързай, изпусна толкова неща. Моля те. Нека покажем на всички новите ти дрехи. Побързай.

Робърта бе запозната с ужасяващите аспекти на смъртта — подготвянето на тялото, вливането на течностите и останалите процедури. Знаеше, че след няколко часа мистър Лам и синът му ще свалят дрехите и ще захванат с кошмарните си задачи. Ето защо тя имаше нужда да прекара тези ценни моменти с Донте, докато тялото му още беше непокътнато.

На другия ден Робърта щеше да подготви погребението. Тогава трябваше да бъде смела и силна. Сега обаче искаше да остане насаме с

детето си, да страда и да плаче така, както би направила всяка майка.

ТРЕТА ЧАСТ

ОПРАВДАНИЕТО

В петък преди изгрев слънце няколко коли напуснаха града и се отправиха на изток. Начело на колоната се движеше микробусът на Роби, шофиран от Арън Рей. До него седеше Карлос, а Роби бе заел любимото си място отзад. Адвокатът пиеше кафе и преглеждаше сутрешния вестник, като в общи линии пренебрегваше Марта Хандлър. Тя не спираше да си води бележки и се опитваше да се събуди. Кийт ги следваше със своето субару. До него седеше Бойет, който държеше бастуна си и гледаше през прозореца в мрака. Трети в колоната беше един пикап, а зад волана беше Фред Прайър. Той пътуваше в компанията на двама мъже, охранявали дома и кантората на Роби през последните дни. Пикапът принадлежеше на Фред и превозваше лопати, фенери и друго оборудване. В края на колоната се движеше бял микробус без отличителни знаци, собственост на телевизионния канал в Слоун. На шофьорското място се виждаше директорът на редакция „Новини“ Брайън Дей, придружаван от своя оператор Бък.

Четири автомобила се събраха на дългата алея пред къщата на Роби в пет сутринта и успяха да напуснат незабелязано града по страничните улици. В кантората бяха постъпили редица обаждания и имейли, които убедиха Роби, че определени хора следят с интерес действията му.

Той беше спал пет часа, и то с помощта на приспивателно. Чувстваше се безкрайно изтощен, но все още имаше ужасно много работа. След като видя за кратко трупа и напусна погребалното бюро, той отиде с останалите в дома си, където Диди им сервира вечеря. Кийт и Бойет прекараха нощта на канапета в сутерена, а домашната помощница изпра и изглади дрехите им.

Всички усещаха умора, но не се оплакваша от ранното ставане.

Карлос говореше по мобилния телефон. Когато приключи, обяви:

— Свързах се с моя човек от радиото. Арестували са около четирийсет души, двайсетина са ранени, но по чудо няма убити. Полицията е затворила голяма част от центъра и засега положението е

спокойно. Навсякъде горят сгради. В града са пристигнали пожарни коли от Парис, Тайлър и други места. Поне три полицейски автомобили са запалени с коктейл „Молотов“, предпочитаното оръжие в момента. Унищожена е и журналистическата ложа на футболното игрище. Огънят още не е потушен. Мишените са най-вече изоставени къщи. До момента не са пострадали домове. Говори се, че губернаторът е изпратил нов отряд гвардейци. Никой обаче не го е потвърдил.

— Какво ще стане, ако намерим тялото? — попита Марта.

Роби поклати глава и се замисли.

— Вчерашните събития ще ни се сторят като детска игра.

Те бяха обсъдили различните варианти и подробностите около пътуването. За да се подсигури, че Бойет няма да изчезне, Роби искаше да по качи в микробуса под зорките очи на Арън Рей и Фред Прайър. Не можеше обаче да се примири с мисълта, че ще бъде затворен на тясно с тази отрепка. Кийт държеше да тръгне със своята кола, защото бе решил да се върне в Топика в късния следобед, със или без Бойет. Подобно на Роби, пасторът не желаше да седи до Травис, но тъй като веднъж го бе правил, увери адвоката, че ще успее и този път.

Фред Прайър предложи да хвърлят Бойет на задната седалка на пикапа и да го държат на мушка. Хората на Роби изпитваха желание за мъст. Ако Бойет действително ги отведеше при тялото, Фред Прайър и Арън Рей бяха готови да завлекат това нищожество зад някое дърво и да го отърват от мъките му. Кийт усети тези настроения, а останалите се отнасяха почитателно към него. Ето защо решиха да не прилагат насилие.

Присъединяването на Брайън Дей бе прието с доста резерви. Роби отказваше да се довери на репортерите. Ако обаче откриеха трупа, трябваше да заснемат всичко, и то с помощта на човек извън техния кръг. Дей охотно прие предложението, но екипът на адвоката го принуди да подпише специален документ, който му забраняваше да разпространява каквато и да е информация без изричното им разрешение. В случай че се опитаха да нарушат сделката, той и операторът щяха да бъдат пребити или дори застреляни. Брайън Дей и Бък разбраха, че залогът е висок, и се съгласиха с всичко. Тъй като отскоро беше шеф на новините в телевизията, Дей успя да се измъкне от офиса, без да дава обяснения.

— Може ли да поговорим? — попита Марта.

Пътуваха вече половин час и на небето се забелязваха оранжеви оттеньци.

— Не — отвърна Роби.

— Екзекутираха Донте преди дванайсет часа. За какво си мислиш?

— Ужасно съм изтощен, Марта. Мозъкът ми е напълно блокирал. Нямам никакви мисли.

— Какво ти мина през ума, когато видя тялото?

— Живеем в гаден свят, щом смятаме, че имаме право да убиваме други хора. Донте изглеждаше много добре. Красив млад мъж без видими наранявания или следи от борба. Беше приспан като старо куче от фанатици и идиоти, които са твърде глупави и мързеливи, за да осъзнаят какво вършат. Знаеш ли за какво си мисля в момента, Марта?

— Не.

— Ще ти кажа. Мисля си за Върмонт. Лятото там е прохладно. Няма влага и екзекуции. Цивилизовано място. Смятам да си купя къща до някое езеро. Ще се науча да рина снега през зимата. Ако продам всичко и закрия кантората, ще взема около милион. Ще се оттегля във Върмонт и ще напиша книга.

— За какво?

— Не знам.

— Не го вярвам, Роби. Никога няма да си тръгнеш оттук. Може да си вземеш почивка, за да си отдъхнеш от всичко, но съвсем скоро ще поемеш друг случай и отново ще откачиш. Ще работиш, докато не навършиш осемдесет. Накрая ще те изнесат на носилка от кантората.

— Едва ли ще доживея до толкова години. В момента съм на петдесет и две и се чувствам като старец.

— И на осемдесет ще водиш дела.

— Не съм сигурен.

— Аз съм. Знам къде ти е сърцето.

— Сърцето ми е разбито, Марта. Смятам да се откажа. Всеки аматьор би спасил Донте.

— И какво по-различно би направил този аматьор?

Роби разпери ръце и отвърна:

— Не сега, Марта. Моля те.

В колата зад тях Бойет наруши мълчанието.

— Кийт, ти наистина ли присъства на екзекуцията? — обърна се той на „ти“ към свещеника.

Кийт отпи от кафето и се замисли.

— Да. Нямах намерение да го правя. Случи се в последната секунда. Не желяех да гледам как го убиват.

— Искан ли ти се да не беше присъствал?

— Добър въпрос, Травис.

— Благодаря.

— От една страна, ми се иска да не бях видял екзекуцията. Особено на човек, който твърди, че е невинен.

— Донте е невинен. Или по-скоро беше.

— Искан да се помолим заедно с него, но той отказа. Не вярвал в Бог, въпреки че преди бил много религиозен. За един свещеник е изключително трудно да говори с човек, който очаква смъртта и отрича Господ или Рая. Много пъти съм седял до болничното легло и съм наблюдавал как мои енориаши си отиват. Винаги е успокояващо да знаеш, че душите им ще попаднат на красиво място след смъртта. При Донте не беше така.

— И при мен няма да бъде.

— От друга страна, станах свидетел на нещо, което трябва да бъде видно от всички. Защо да крием онова, което правим?

— Значи би присъствал и на друга екзекуция?

— Не съм казал такова нещо, Травис.

Пасторът не знаеше отговора на този въпрос. Той все още се бореше със спомените от екзекуцията; не можеше да си представи, че ще преживее още една. Само часове по-рано, секунди преди най-накрая да заспи, образът на Донте, завързан с ремъци за леглото, бе изплувал в съзнанието му с най-малките подробности. Той си спомни как го бе наблюдавал, докато гърдите му бавно се повдигаха и отпуснаха. Нагоре и пак надолу. Едва забележимо. После изведнъж спряха. Кийт бе видял как един човек поема последната си глътка въздух. Никога нямаше да забрави тази гледка.

Небето на изток просветляваше. Навлизаха в Оклахома.

— Едва ли ще посетя отново Тексас — каза Бойет.

Кийт не измисли подходящ отговор.

Хеликоптерът на губернатора се приземи в девет сутринта. Тъй като медиите отрано бяха разбрали за появата му и го очакваха с нетърпение, Гил Нютън обсъди подробно с Бари и Уейн детайлите около кацането. В крайна сметка решиха да използват паркинга до футболното игрище. Репортерите научиха новината и се втурнаха към гимназията в Слоун, за да отразят събитието. Журналистическата ложа беше сериозно повредена и все още пушеше. Пожарникарите продължаваха да разчистват мястото. Когато слезе от хеликоптера, Гил Нютън бе посрещнат от щатската полиция, няколко полковници от Националната гвардия и двама-трима уморени пожарникари. Той се здрависа сърдечно с тях, сякаш посрещаше морски пехотинци, завърнали се от война. Бари и Уейн огледаха набързо околността и организираха пресконференцията на място, откъдето се виждаше футболното игрище и изгорялата ложа. Губернаторът носеше дънки, каубойски ботуши и анорак — облекло, което му придаваше вид на трудов човек.

Загрижен, но изпълнен с ентузиазъм, той застана пред камерите и репортерите. Нютън заклеми насилието и безредиците, като обеща да пази жителите на Слоун. Информира присъстващите за повиканото подкрепление и ги увери, че е готов да мобилизира цялата Национална гвардия на щата, ако е необходимо. После заговори за тексаската справедливост. Разкритикува размириците, предизвикани от чернокожите, и призова лидерите им да усмирят хулиганите. Губернаторът не спомена нищо за неприятностите, създадени от белите жители на града. След поредица от гръмки фрази Нютън приключи и се оттегли от микрофоните, без да отговаря на въпроси. Темата за Бойет не бе повдигната.

В продължение на един час Губернаторът обикаляше Слоун в патрулна кола, като спираше да пие кафе с войници и полицаи. Срещна се с множество граждани и се отби в Първа баптистка църква, където с измъчено лице огледа останките от пожара. През цялото време камерите записваха, за да увековечат момента, а и заради бъдещите политически кампании.

* * *

След пет часа колите спряха пред един крайпътен магазин до Ниошо, щата Мисури. Намираха се на около трийсет километра от Джоуплин. След кратка почивка за тоалетна и още кафе те продължиха на север. Кийт оглави колоната, следван плътно от останалите автомобили.

Травис беше видимо нервен. Тиковете зачестиха, а пръстите му потропваха по бастуна.

— Наближаваме отбивката — каза изведнъж той. — От лявата страна.

Движеха се по шосе 59 в окръг Нютън. Завиха наляво в подножието на един хълм, близо до някаква бензиностанция.

— Май е тук — заяви Травис, притеснен дали ги води на правилното място.

Намираха се на път с мостове над малки рекички, остри завои и стръмни хълмове. Повечето домове бяха фургони. От време на време се виждаше по някоя червена тухлена къща от петдесетте.

— Май е тук — повтори Травис.

— В тази местност ли си живял, Травис?

— Да.

Той кимна и разтри слепоочията си. Моля те, помисли си Кийт, само не припадай отново. Не и сега. Те спряха на кръстовището в центъра на мало селище.

— Продължи направо — заяви Травис.

Подминаха един мол със супермаркет, фризьорски салон и видеотека. Паркингът беше покрит с чакъл.

— Май сме на прав път — каза Травис.

Кийт се измъчваше от много въпроси, но предпочете да замълчи. Никол беше ли жива, когато двамата дойдохте тук? Или я уби преди това? За какво си мислеше, Травис, докато пътуваше с бедното момиче, травмирано от ужасните преживявания?

Изведнъж завиха наляво по тесен павиран път. След километър и половина стигнаха до друго селище.

— Старият Дюийз държеше магазин тук — заяви Травис. — Сигурно го няма вече. Той наближаваше деветдесет, когато бях дете.

Кийт спря пред знака „Стоп“ до местния супермаркет.

— Веднъж ограбих магазина му — продължи Травис. — Бях на десет. Пропълзях през прозореца. Мразех гадното копеле. Карай

направо.

Кийт го послуша.

— Когато за последно минах от тук, пътят беше покрит с чакъл — каза Бойет, сякаш си спомняше приятен миг от детството.

— Кога беше това? — попита Кийт.

— Не знам, отче. Дойдох да навестя Никол.

Какъв психопат, помисли си Кийт. Завоюите станаха ужасно остри и на Кийт му се стори, че се въртят в кръг. Двата микробуса и пикапът ги следваха неотлъчно.

— Оглеждай се за поточе с дървен мост — каза Бойет. — Ето го. — На стотина метра от моста Бойет добави: — Намали скоростта.

— Движим се едва с двацет километра в час, Травис.

Травис се обърна наляво, където имаше гъсти храсти.

— Някъде тук има чакълест път — заяви той. — Карай по-бавно.

Колите пъплеха плътно една зад друга.

В микробуса Роби възкликна:

— Хайде, Травис, копеле болно. Не ни превръщай в лъжци.

Кийт зави по усоен път, покрай който се редяха дъбове и брястове. Беше тясно и мрачно като в тунел.

— Почти стигнахме — каза доволно Бойет. — Трябва да следваме поточето. Вдясно има къмпинг. Поне преди имаше.

Изминаха около два километра навътре, като от време на време виждаха поточето. Нямаше други коли, нито знак за човешко присъствие в околността. Къмпингът представляваше открито пространство с място за няколко палатки и коли. Като че ли беше напълно изоставен. Растителността стигаше до коленете. Отстрани се виждаха две съборени дървени маси.

— Идвахме тук, когато бях дете — каза Бойет.

Кийт почти изпита съжаление към него. Бойет се опитваше да си спомни нещо приятно от кошмарното си детство.

— Нека спрем — обяви Бойет. — Ще ви обясня всичко.

Четири автомобила паркираха и всички се събраха пред колата на Кийт. Бойет използва бастуна си като показалка и заяви:

— През този хълм минава пътека. Не можете да я видите отдолу, но със сигурност е някъде там. Само пикапът може да се качи по нея. Останалите коли трябва да останат при къмпинга.

— Какво е разстоянието? — попита Роби.

— Не знам със сигурност. Към петстотин метра.

— И какво ще открием, когато стигнем там, Бойет? — попита Роби.

Бойет се облегна на бастуна и сведе очи.

— Гроба, мистър Флак. Ще намерим Никол.

— Разкажи ни за гроба — подкани го Роби.

— Сложих тялото в голям метален сандък за инструменти. Взех го от строителния обект, на който работех тогава. Капакът му се намира на половин метър под земята. Оттогава минаха девет години и районът е обрасъл с растителност. Трудно ще открием мястото, но мисля, че знам къде е. Спомням си всичко съвсем ясно.

Те обсъдиха вариантите и решиха, че Карлос, Марта Хандлър, Брайън и Бък, както и един от охранителите, ще останат при къмпинга. Другите щяха да тръгнат по пътеката с пикапа на Фред.

— Още нещо — каза Бойет. — Преди години местността се наричаше Планината на Руп. Беше собственост на семейство Руп, много сурови хора. Мразеха натрапниците и често гонеха туристите. Затова избрах мястото. Знаех, че е доста безлюдно. — Бойет замлъкна, намръщи се и разтри главата си. — Както и да е. Семейството беше голямо и сигурно още притежава имота. Ако попаднем на тях, ще си навлечем неприятности.

— Къде живеят? — попита притеснено Роби.

Бойет размаха бастуна си в другата посока.

— Далеч отук. Едва ли ще ни чуят или видят.

— Да тръгваме — подкани го Роби.

Седмицата бе започнала съвсем нормално за Кийт с рутинните срещи в понеделник сутрин. Сега обаче той седеше на задната седалка на пикап, който се тресеше по неравния път. Планината на Руп всъщност представляваше среден по големина хълм, обрасъл с гъсти храсти, бръшлян и дървета. Кийт бе изправен пред реалната опасност от въоръжен конфликт със сърдитите собственици на земята. Намираще се в крайната фаза на своето пътуване, която трябваше да изясни дали Травис Бойет казва истината. Ако не откриеха Никол, Травис би изглеждал като обикновен мошеник, а Кийт — като пълен

глупак. Освен това всички щяха да разберат, че щатът Тексас е екзекутирал този, когото трябва.

Намереха ли трупа, Кийт не знаеше какво ще се случи по-нататък. Вече не смееше да прави каквито и да е предположения, но определено се надяваше да се прибере у дома още същата вечер. Не му се мислеше какви ще бъдат реакциите в Тексас, но и бездруго нямаше да се върне там. Възнамеряваше да следи развоя на събитията по телевизията от сигурно разстояние. Беше убеден, че ги очаква истинска сензация, в случай че трупът наистина се появеше.

Бойет седеше на предната седалка и разтриваше главата си, като непрекъснато се оглеждаше. Изведнъж посочи вдясно — не се съмняваше, че гробът е от тази страна на пътеката — и заяви:

— Мястото ми се струва познато.

Наоколо имаше само храсти и ниски дървета. Те спряха, слязоха и извадиха два метални детектора. В продължение на петнайсет минути обхождаха цялата местност в търсене на следи. Очакваха всеки момент детекторите да издадат някакъв звук. Бойет куцукаше и си проправяше път с бастуна. Кийт го следваше, а останалите ги наблюдаваха от страни.

— Оглеждай се за стара гума от камион — повтаряше Бойет.

Но двамата не откриха нищо, а детекторите мълчаха. Те се качиха обратно в пикапа и потеглиха бавно нагоре по стръмния терен, който не бе използван от десетилетия. Провал номер едно.

Изведнъж пътеката изчезна и Фред Прайър трябваше да продължи през буйната растителност. Листата и клоните на храстите драскаха стъклата и пътниците в откритата част на пикапа се навеждаха, за да избегнат ударите. Тъкмо когато Фред обмисляше да се върне, следата се появи отново и Бойет заяви:

— Давай напред.

Пътеката се раздели на две. Фред спря, а Бойет огледа внимателно местността и поклати глава. Няма представа къде сме, каза си Фред. Роби, който седеше отзад, погледна недоверчиво Кийт.

— Надясно — заяви Бойет.

Фред се подчини. Гората ставаше все по-непроходима. Дърветата бяха по-млади и плътно разположени едно до друго. Подобно на ловджийско куче, Бойет вдигна ръка и посочи някакво място. Фред Прайър изключи двигателя. Пътниците слязоха от пикапа и започнаха

да търсят стара гума или друга следа. Напрежението нарасна, когато металният детектор изпищя заради забравена бирена кутийка. Над главите им прелетя малък самолет и всички застинаха от страх, че някой ги наблюдава.

— Бойет, помниш ли дали гробът се намира в гората или на открито място? — попита Роби.

Разумен въпрос.

— Мисля, че беше на открито, но за девет години са пораснали много дървета — отвърна Бойет.

— Страхотно — промърмори Роби и продължи да обикаля наоколо. Адвокатът мачкаше с крака бурените, като не отделяше очи от земята, сякаш всеки момент очакваше да попадне на следа.

След половин час Бойет обяви:

— Не е тук. Да продължаваме.

Провал номер две.

Кийт се сви на задната седалка и погледна Роби. И двамата бяха разочаровани, но никой от тях не продума. Не знаеха какво да кажат в този момент. Измъчваха ги хиляди съмнения.

След един завой пътеката се изправи отново и Бойет посочи друго място.

— Тук е — каза той и отвори вратата, преди Фред да успее да изключи двигателя.

Бойет тръгна през буйната растителност, която стигаше до кръста му, и останалите го последваха. Кийт направи няколко крачки, спъна се в нещо и падна тежко на земята. Докато се изправяше и чистеше дрехите си от листа и насекоми, пасторът видя какво се е изпречило на пътя му. Под гъстите бурени се криеха останките от стара гума.

— Намерих я — викна възбудено Кийт и другите спряха на място.

Бойет стоеше на около метър от него.

— Донесете металните детектори — каза той.

Фред Прайър обходи терена с единия от тях. Изведнъж се чу остър звук. Очевидно детекторът бе попаднал на метален предмет. Арън Рей извади две лопати.

Наоколо имаше камъни, но почвата беше мека и влажна. След десет минути безспирно копане лопатата на Фред Прайър се удари в

нещо твърдо.

— Нека спрем за малко — предложи Роби.

Арън и Фред определено се нуждаеха от почивка.

— Добре, Бойет — добави адвокатът. — Опиши ни какво точно ще открием.

Тикът отново се появи. Бойет се замисли и отвърна:

— Метален сандък, използван за хидравлични инструменти. Ужасно е тежък. За малко не си строших гръбнака, докато го влачех до тук. Оранжев е на цвят, а отпред е изписано името на фирмата. „Макгуайър и синове“, Форт Смит, Арканзас. Отваря се отгоре.

— Какво има вътре?

— Вече само кости. Минаха девет години. — Бойет говореше самоуверено, сякаш имаше богат опит в заравянето на трупове. — Сгънах дрехите ѝ и ги сложих до главата. Около врата ѝ виси колан. Сигурно още е в добро състояние. — Той се задави. Очевидно страдаше. Замлъкна, а другите се спогледаха. После се изкашля и допълни: — В дрехите скрих шофьорската книжка на Никол и кредитната ѝ карта. Не исках да ме хванат заради тях.

— Опиши колана — заяви Роби.

Охранителят подаде на адвоката видеокамера.

— Черен, широк пет сантиметра, с кръгла сребриста тока. С него я удуших.

Мъжете продължаваха да копаят, а Роби заснемаше всичко с камерата.

— Дълъг е около метър и половина — уточни Бойет и посочи към гроба, където вече се виждаше сандъкът.

Всяко движение на лопатата разкриваше все повече. Той наистина беше оранжев. Съвсем скоро се показа и надписът. „Макгуайър и синове“, Форт Смит, Арканзас.

— Достатъчно — заяви Роби. Арън Рей и Фред Прайър спряха да копаят. Дишаха тежко. — Няма да я видим.

Сандъкът представляваше истинско предизвикателство. На капака имаше ключалка с механичен код от най-евтиния тип, продаван във всяка железария. Фред не разполагаше с подходящите инструменти, за да я разбие, но това едва ли щеше да му попречи. След като бяха стигнали дотук, нямаше да се предадат толкова лесно.

Шестимата мъже се скупчиха около гроба и огледаха оранжевия сандък.

— Е, Травис, какъв е кодът? — попита Роби.

Травис се усмихна така, сякаш най-накрая щеше да докаже правотата си. Клекна до гроба, докосна внимателно сандъка, все едно беше олтар, и почисти ключалката от пръстта. Раздвижи шайбата няколко пъти и бавно я завъртя надясно до цифрата 17. После наляво до 50, отново надясно до 4 и накрая пак наляво до 55. Поколеба се за миг, наведе се напред и дръпна рязко ключалката, която се отвори с леко щракване.

Роби снимаше отблизо. Кийт се усмихна въпреки обстоятелствата.

— Не го отваряй! — каза Роби.

Прайър изтича до пикапа и се върна с пакет, от който извади и раздаде гумени ръкавици и маски. Когато бяха готови, Роби му връчи камерата и го помоли той да заснеме всичко. После нареди на Арън да отвори капака на сандъка. Той изпълни заповедта. Вътре нямаше труп, а само кости, вероятно останките от тялото на Никол. Ръцете ѝ бяха заключени под ребрата, а краката ѝ свити така, че стъпалата бяха близо до коленете. Очевидно Бойет бе сгънал трупа, за да го побере в сандъка. Черепът изглеждаше непокътнат, но на челюстта липсваше един кътник. Никол бе имала красиви зъби — знаеха го от снимките. Около черепа се спускаха кичури дълга руса коса. Между главата и рамото се открояваше черен кожен колан. В горния ъгъл на сандъка имаше дрехи.

Кийт притвори клепачи и се помоли. Роби стисна очи и прокле света.

Бойет отстъпи назад, седна на гумата в тревата и започна да разтрива слепоочията си.

Докато Фред снимаше, Роби помоли Арън да вдигне внимателно дрехите. На места те бяха прогнили и осеяни с петна. Върху блузата на синьо-жълти шарки се виждаше огромна дупка, направена от насекоми или разлагаща се плът. Късата бяла пола беше изцапана. Никол бе носила кафяви сандали и тъмносиньо бельо. Сред облеклото имаше шофьорска книжка и кредитна карта. След като ги извади, Арън подреди внимателно вещите до гроба.

Бойет се върна при пикапа и седна на предната седалка. Не спираше да разтрива слепоочията си. В следващите десет минути Роби разпредели задачите и изготви план за действие. Мъжете заснеха подробно всичко, но не докоснаха нищо. Намираха се на местопрестъплението. Отгук нататък местните власти щяха да поемат случая.

Арън и охранителят останаха при гроба, а другите се спуснаха обратно по хълма.

В 10:00 ч. паркингът пред погребално бюро „Лам и син“ беше пълен и колите започнаха да спират от двете страни на улицата. Опечалените, облечени в най-официалните си дрехи, се наредиха на опашка, която започваше от входа, минаваше през малката морава, продължаваше по улицата и стигаше чак до ъгъла. Хората бяха тъжни и ядосани, уморени и разтревожени от случващото се в тихото им градче. Сирените, фойерверките, изстрелите и виковете по улиците бяха стихнали малко преди изгрев слънце, като позволиха на жителите да си отпочинат. Никой обаче не очакваше ситуацията да се нормализира в следващите дни.

Присъстващите бяха видели по телевизията мрачното лице на Травис Бойет, направил зловещото признание. Знаеха, че той казва истината, защото винаги бяха вярвали в невинността на Донте. Историята далеч не бе приключила и ако Бойет наистина бе убил Никол, някой трябваше да плати висока цена.

В полицията работеха осем чернокожи служители, които предложиха доброволно помощта си. Въпреки че не бяха спали от часове, те искаха да покажат уважението си към Донте и семейството му. След като затвориха улицата пред погребалното бюро, полицаите отклониха движението и изгониха репортерите. Журналистите се бяха събрали зад загражденията на една пряка оттам.

Хюбърт Лам отключи предната врата, поздрави първата вълна посетители и ги помоли да се запишат в регистъра. Хората започнаха да влизат бавно в сградата. Донте щеше да бъде погребан след седмица и те имаха достатъчно време, за да се сбогуват.

Той бе изложен в приемната. Ковчегът беше отворен и украсен с цветя. Пред него се виждаше портрет на Донте от последната година в гимназията — красиво осемнайсетгодишно момче със синя шапка. Снимката бе направена месец преди да го арестуват. Донте се усмихваше, все още в очакване на дълга футболна кариера. Очите му излъчваха вяра и амбиция.

Вече цял час Робърта и децата стояха до ковчега. Те докосваха Донте, плачеха и се опитваха да запазят самообладание пред гостите.

Когато се върна при къмпинга, Роби описа сцената на Карлос и останалите. Брайън Дей искаше незабавно да отиде при гроба и да заснеме всичко преди появата на полицията, но Роби не беше склонен на такова нещо. Двамата започнаха да спорят, макар и да бе ясно, че адвокатът има последната дума. Фред Прайър се мъчеше да се свърже с шерифа на окръг Нютън. Марта Хандлър разговаряше с Арън и си водеше бележки. Изведнъж се разнесе пронизителен писък. Бойет падна на земята и се затресе ожесточено. Кийт коленичи до него, а другите се скупчиха безпомощно наоколо и се спогледаха неразбиращо. След минута припадъкът утихна и Бойет се успокои. Хвана се за главата и изрева от болка. После застина на място и тялото му се вцепени. Кийт изчака малко, докосна го по рамото и попита:

— Травис, чуваш ли ме?

Никакъв отговор. Кийт се изправи и каза:

— Обикновено изпада в безсъзнание за няколко минути.

— Тогава да го отървем от мъките — предложи Роби. — Нужен е само един бърз изстрел в главата. Недалеч оттук има гроб, който скоро ще се изпразни.

— Стига, Роби — каза Кийт.

Останалите харесаха идеята на Роби. Те се оттеглиха и се захванаха с други задачи. Изминаха пет минути. Бойет продължаваше да лежи неподвижно. Кийт се наведе над него и провери пулса му. Беше равномерен, но слаб. След известно време Кийт заяви:

— Роби, положението е сериозно. Още е в безсъзнание.

— Не съм мозъчен хирург, Кийт. Какво очакваш да направя?

— Нуждае се от помощ.

— По-скоро от погребение, Кийт. Защо не го заведеш обратно в Канзас и не го заровиш там?

Пасторът се приближи до Роби.

— Малко си груб, не мислиш ли?

— Съжалявам, Кийт. Ако не си забелязал, в момента се случват доста неща. Здравословното състояние на Бойет не ме интересува особено.

— Не можем да го оставим да умре.

— Защо не? И бездруго е с единия крак в гроба.

Бойет изръмжа и се разтресе силно, след което отново застина на място.

Кийт преглътна тежко и заяви:

— Трябва да го заведем на лекар.

— Страхотно. Закарай го в болница.

Минутите минаваха, а състоянието на Бойет не се подобряваше. Останалите не се интересуваха от него и Кийт се замисли дали да не си тръгне сам. Той обаче не можеше да изостави умиращ човек. Двата охранители му помогнаха да го пренесе до колата си. Фред Прайър се приближи с думите:

— Най-накрая успях да се свържа с шерифа. Убедих го, че не сме някакви мошеници и че сме намерили труп на негова територия. Обеща да дойде.

Когато Кийт понечи да отвори вратата на колата, Роби застана до него.

— Обади ми се, щом стигнеш в болницата — каза той. — Наблюдавай внимателно Бойет. Местните власти ще искат да говорят с него. В момента не тече актуално разследване, но ситуацията може бързо да се промени. Особено ако признае, че е убил момичето в този щат.

— Пулсът му едва се усеща — каза един от охранителите, който седеше отзад при Бойет.

— Не смятам да бъда негов пазач, Роби — заяви Кийт. — Всичко свърши. Тръгвам си. Ще го оставя в най-близката болница, Бог знае къде. После заминавам за Канзас.

— Имаш телефоните ни. Просто ни дръж в течение. Веднага щом види гроба, шерифът ще прати своите хора при Бойет.

Те си подадоха ръце. Не бяха сигурни дали ще се срещнат отново. Смъртта на Донте ги бе свързала по странен начин и двамата имаха чувството, че се познават от години.

След като колата на Кийт изчезна в гората, Роби погледна часовника си. Бяха изминали шест часа, откакто тръгнаха от Слоун. Ако Травис Бойет не се беше забавил, Донте Дръм щеше да е жив и на път да бъде оправдан. Адвокатът се изплю на земята и безмълвно пожела на Бойет бавна и мъчителна смърт.

Цялото пътуване продължи четирийсет и пет минути, като пасторът трябваше да спира многократно да пита за посоката. Бойет не помръдваше и не издаваше звук. Приличаше на мъртъв. Когато влезе в спешното отделение, Кийт разказа на един лекар за тумора на Бойет, но не спомена повече подробности. Лекарят се зачуди как свещеникът от Канзас се е озовал в Джоуплин в компанията на тежкоболен човек, който не беше нито негов близък, нито член на енорията му. Кийт го увери, че историята е дълга, и обеща да му я разкаже по-късно. И двамата знаеха, че това няма да се случи. Санитарите сложиха Бойет на едно легло с колелца, оставиха бастуна отгоре и го отведоха за преглед. Кийт видя как Бойет мина през вратите в дъното на коридора и зае място в чакалнята. Обади се на Дейна, за да я информира за случилото се. Жена му се отнасяше все по-скептично към всичко, което Кийт и съобщаваше, и сякаш остана безразлична към поредните новини. Добре, Кийт. Разбира се, Кийт. Моля те, върни се у дома, Кийт.

Пасторът звънна на Роби и му докладва къде се намира. Бойет беше жив и в момента го преглеждаха. Роби чакаше появата на шерифа. Искаше незабавно да предаде случая на професионалисти, макар и да знаеше, че трябва да бъде търпелив.

Кийт се обади и на Матю Бърнс.

— Добро утро, Мат. Вече съм в Мисури. Преди час отворихме гроба и открихме останките на Никол Ярбър. Невероятно, нали?

— Как изглеждаше?

— Намерихме само кости и шофьорската книжка на Никол. Бойет казва истината. Екзекутираха невинен човек. Не мога да повярвам, Мат.

— Кога ще си дойдеш?

— Смятам да се прибера за вечеря. Дейна ми е ужасно сърдита. Няма да се бавя.

— Трябва да се срещнем още утре сутринта. Непрекъснато гледам репортажите. Досега никой не е споменал името ти. Може би все пак ще се отървеш. Къде е Бойет?

— В една болница в Джоуплин. Мисля, че умира. Аз го докарах тук.

— Остави го, Кийт. Най-вероятно ще умре. Нека някой друг се тревожи вместо теб. Сядай в колата и се махай от там.

— Точно такъв е планът ми. Ще разбере какво става и ще тръгна веднага. Канзас е само на трийсет минути път.

Измина цял час. Роби се обади на Кийт с новината, че шерифът е пристигнал. Планината на Руп сега гъмжеше от полицаи. Двама от тях бяха тръгнали към болницата, за да охраняват Бойет. Кийт се съгласи да ги изчака. После щеше да отпътува към къщи.

— Благодаря ти за всичко, Кийт — каза Роби.

— Усилията ми не бяха достатъчни.

— Така е, но ти действа изключително храбро. Опита се да помогнеш. Не можеше да направиш повече.

— Ще поддържа връзка.

Уешлър и Гайлс бяха сержанти от щатската полиция. След като се представиха накратко, те помолиха Кийт да им предостави липсващата информация. Защо не? И бездруго трябваше да чакат. Наближаваше един часът. Тримата си купиха сандвичи от близкия автомат и седнаха на една маса. Гайлс си водеше записки, а Уешлър задаваше въпроси. Кийт започна разказа си от понеделник сутринта и спомена най-важните моменти от необикновената седмица. От време на време полицаите го поглеждаха скептично. Преди не бяха чували за случая „Дръм“, но откакто Бойет публично бе признал вината си, посочвайки, че е заровил тялото в Джоуплин, телефоните в полицията не преставаха да звънят. Служителите познаваха Бойет и изказванията му. Сега, след като тялото се бе появило, и те бяха замесени в тази необичайна история.

Лекарят ги прекъсна. Той обясни, че състоянието на Бойет е стабилно. Пациентът си почиваше, а показателите му бяха почти нормални. Скенерът на главата бе потвърдил наличието на мозъчен тумор с размерите на яйце. От болницата трябваше да се свържат със семейството му. Кийт се опита да разкаже малкото, което знаеше за близките на Бойет.

— Брат му лежи в затвора в Илиной — обясни той.

— Е, докога очаквате да го задържим тук? — попита лекарят, като се почеса по брадичката.

— Колко дълго е необходимо да остане?

— Поне за тази нощ. После едва ли ще можем да му помогнем.

— Бойет не е с мен, докторе — каза Кийт. — Аз просто го докарах дотук.

— И това ли е част от дългата история?

Гайлс и Уешлър кимнаха. Кийт предложи на лекаря да се свърже с колегите си от болницата „Сейнт Франсис“ в Топика. Вероятно всички заедно щяха да измислят подходящ план за лечението на Травис Бойет.

— Къде е той сега? — попита Уешлър.

— В едно малко отделение на третия етаж — обясни докторът.

— Удобно ли е да го видим?

— Не сега. Нуждае се от почивка.

— Тогава трябва да застанем на пост отпред — заяви Гайлс. — Пациентът е заподозрян в убийство. Получихме заповед да го охраняваме.

— Едва ли ще избяга.

Уешлър се намръщи и лекарят усети, че е безполезно да спорят.

— Последвайте ме — подкани ги той.

Докато се отдалечаваха, Кийт ги попита:

— Господа, вече може ли да тръгвам?

Уешлър и Гайлс се спогледаха.

— Разбира се. Защо не? — отвърна Уешлър.

— Бойет е изцяло ваш — каза Кийт и отстъпи назад.

Пасторът излезе от спешното отделение и изтича до колата, паркирана в близкия гараж. Откри шест долара в скромните си резерви, плати за паркинга и запали. Най-накрая свободен, помисли си той. Почувства невероятно облекчение, когато огледа празната седалка до себе си. С малко късмет никога повече нямаше да види Травис Бойет.

Уешлър и Гайлс седнаха на два сгъваеми стола пред отделение 8. Обадиха се на своя шеф и му докладваха за Бойет. После намериха няколко списания, за да убият времето. Зад вратата имаше шест легла, разделени от тънки завеси. Всички бяха заети от пациенти със сериозни заболявания. В далечния край на стаята се виждаше голям прозорец, който гледаше към вътрешния двор. Вратата до него се използваше от чистачите.

Лекарят се върна при полицаите, размени няколко думи с тях и влезе в стаята, за да провери състоянието на Бойет. Когато дръпна

завесата, той замръзна на място.

Системите висяха свободно във въздуха. Леглото бе старателно подредено, а върху чаршафите се открояваше черен бастун. Бойет беше изчезнал.

В продължение на два часа Роби Флак и скромният му екип стояха отстрани и наблюдаваха. Малко след като шерифът се увери, че на мястото наистина има гроб, в Планината на Руп се събраха всички полицаи в радиус от осемдесет километра. Пристигнаха заместник-шерифи, служители от щатската полиция, окръжният патолог и инспектори от магистралния патрул в Мисури. Към тях се присъедини и един експерт по съдебна медицина. Мъжете говореха по радиостанциите си и раздаваха заповеди, а над главите им кръжеше хеликоптер. Когато новината за изчезването на Бойет се разпространи, те започнаха да го проклинат, сякаш го познаваха от години. Роби се обади на Кийт и му съобщи за развоя на събитията. Пасторът обясни какво се е случило в болницата и изрази съмнение, че състоянието на Бойет ще му позволи да стигне далеч. Двамата предположиха, че беглецът скоро ще бъде заловен.

Към два следобед на Роби му омръзна от всичко. След като разказа на следователите цялата история и отговори на хиляди въпроси, той не виждаше смисъл да остава там. Хората му бяха намерили Никол Ярбър и трябваше да се завърнат в Слоун, където ги очакваха редица задачи. Брайън Дей имаше достатъчно видеоматериал, за да подготви минисерия по случая, но първо му се налагаше да обработи информацията. Роби уведоми шерифа, че той и екипът му се връщат в Слоун. Скоро колите си проправиха път през движението, излязоха на магистралата и тръгнаха на изток. Карлос изпрати десетки снимки до кантората, както и самия видеозапис. Колегите му щяха да подготвят специална презентация.

— Може ли да поговорим? — попита Марта Хандлър няколко минути по-късно.

— Не — отсече Роби.

— Полицията вече знае за трупа. Какво следва оттук нататък?

— Засега ще съхранят останките в сандъка и ще ги изпратят в криминалогичната лаборатория в Джоуплин. След като излязат резултатите, ще решат как да действат.

— Какво точно търсят?

— Първо ще се опитат да идентифицират трупа с помощта на рентгенова снимка на зъбите на Никол. Лесно е и отнема само няколко часа. Сигурно ще научим нещо още тази вечер.

— Те разполагат със снимка на зъбите й?

— Да, аз им я дадох. По време на процеса срещу Донте, седмица преди да изберем съдебните заседатели, обвинението ни стовари няколко кутии с доказателства. Както се очакваше, прокурорът допусна грешка. В папките имаше рентгенова снимка на челюстта на Никол. Докато търсеха тялото, полицаите я разпространяваха с надеждата, че ще намерят жертвата. Кофи притежаваше копие, което по невнимание ни предостави. Това не ни помогна особено, тъй като снимката не беше от значение за изхода на процеса. Все пак трупът липсваше. Година по-късно я върнах на Кофи, но запазах едно копие за себе си. Човек никога не знае какво ще му потрябва някой ден.

— Какво още търсят? — попита Марта.

Роби се намръщи.

— Тъй като се касае за убийство чрез удушаване, не е възможно да установят причината за смъртта след девет години. Ще направят ДНК анализ на засъхнала кръв или коса. Всякакви други следи — от сперма, кожа, слюнка, ушна кал или пот — изчезват с разлагането на плътта.

— ДНК-то има ли значение? Нали знаем кой е убиецът?

— Така е, но искам да получа доказателството от анализа. Ако се сдобием с него, това ще бъде първият случай в американската история, в който ДНК пробите потвърждават, че щатът е убил погрешния човек. Досега в Америка са изпълнени над десет съмнителни екзекуции. Никога обаче не са били прилагани биологични доказателства, които да разобличат решението на съда. Нуждая се от питие. Ти искаш ли нещо?

— Не.

— Карлос?

— Разбира се. Ще изпия една бира.

— Арън?

— Не мога, шефе. Шофирам.

— Просто се шегувам.

Роби извади две бири от малкия хладилник и подаде едната на Карлос. Адвокатът отпи голяма глътка и отново затвори очи.

— За какво си мислиш? — попита Марта.

— За Бойет. За Травис Бойет. Бяхме толкова близо. Ако ни бе спечелил само двайсет и четири часа, можехме да спасим Донте. Сега е твърде късно.

— Какво ще стане с Бойет?

— Ще го обвинят в убийство. Тук, в Мисури. Ако живее достатъчно дълго, ще го осъдят.

— В Тексас ли?

— Разбира се, че не. Властите там никога няма да си признаят, че са езекутирали невинен човек. Кофи, Кърбър, Вивиан Грейл, заседателите, апелативните съдии, губернаторът — всички, отговорни за тази пародия — ще отричат докрай грешката си. Ще започнат да ни сочат с пръст и няма да поемат отговорност. Предполагам, че просто ще се покрият, докато бурята утихне.

— Наистина ли могат да го направят?

Още една глътка от бирата. Роби се усмихна и облиза устни.

— Досега никой държавен служител не е бил преследван заради несправедлива присъда. Кърбър трябва да влезе в затвора. Същото важи за Кофи. Те са пряко отговорни за осъждането на Донте, но Кофи контролира голямото жури. Прокурорът е начело на системата. Почти невероятно е да ги изправят пред съд, освен ако не убедя Министерството на правосъдието да се заеме със случая. Определено ще опитам. Освен това можем да заведем граждански дела.

— Смяташ да подадеш иск?

— О, да. Не един. Ще съдя всички. Нямам търпение.

— Мислех, че ще се преместиш във Върмонт.

— Засега отлагам този план. Очаква ме много недовършена работа.

Съветът на гимназията в Слоун се събра по спешност в два часа в петъчния следобед. Единствената точка от дневния ред беше предстоящият футболен мач. Отборът от Лонгвю трябваше да пристигне в пет, а срещата започваше в седем и половина. Учителите и треньорите в Лонгвю с основание се тревожеха за сигурността на

играчите и феновете. Медиите наричаха безредиците в Слоун „расов бунт“ — неточно, но доста сензационно наименование.

Полицията и гимназията в Слоун постоянно получаваха телефонни заплахи. Ако мачът се проведе според първоначалния план, се очакваха безредици. Шефът на полицията Джо Радфорд помоли съвета да отмени или поне да отложи мача. На него трябваше да присъстват около пет хиляди бели фенове — идеална мишена за онези, които търсеха неприятности. Не по-малко тревожна бе мисълта, че много от къщите в града ще останат празни по време на футболната среща. Треньорът също предпочиташе да не пуска играчите си. Те бяха твърде притеснени, а най-добрите от тях — двайсет и осем чернокожи младежи — решиха да бойкотират мача. Звездата на отбора Трей Глоувър все още беше в ареста. С шест победи и две загуби имаша шанс да се класират за щатските плейофи. Треньорът знаеше, че няма да победи само с белите си играчи. Евентуалният отказ обаче щеше да им донесе служебна загуба — факт, който смущаваше всички в стаята.

Директорът на гимназията разказа за изгорялата журналистическа ложа, напрежението през последните дни, отменените часове и телефонните заплахи. Изглеждаше уморен и неспокоен, като умоляваше горещо съвета да отмени мача.

На срещата присъстваше един навъсен служител от Националната гвардия, който заяви, че може да постави охрана около стадиона, така че мачът да се проведе без инциденти. Но той също изтъкна рисковете от безредици в останалите части на града по време на срещата. Когато го принудиха да даде еднозначно мнение, мъжът призна, че е най-добре да отложат мача.

Членовете на училищния съвет се измъчваха от предстоящото решение. Обикновено се занимаваха с бюджетите, учебните планове и дисциплината. Никога досега не се бяха изправяли пред толкова голям проблем. Избираха ги на всеки четири години и не биваше да си спечелват врагове. Ако вземеха решението да отменят мача и отборът на Слоун запишеше служебна загуба, хората щяха да си помислят, че удовлетворяват капризите на протестиращите. Ако гласуваха в негова полза и се стигнеше до тежък инцидент, опонентите им щяха да хвърлят вината върху тях.

Някой предложи компромисен вариант, който бързо бе приет от всички. След поредица от телефонни обаждания планът стана

реалност. Мачът нямаше да се проведе в Слоун същата вечер. Щеше да се играе на другия ден, на тайно място близо до града. От Лонгвю се съгласиха. Треньорът им знаеше за бойкота на противниците и се подготвяше за триумф. Местоположението на неутралния терен трябваше да бъде разкрито два часа преди началото на срещата. Отборите щяха да пътуват около час и да играят без публика. Така никой нямаше да пострада. Компромисът се хареса на всички освен на треньора. Все пак той стисна зъби и предсказа победа за Слоун. Какво друго му оставаше?

Още от сутринта старата железопътна гара се превърна в магнит за репортерите. Там те бяха видели за последно Бойет, а сега искаха на всяка цена да разговарят с него. Кабелните телевизии непрекъснато излъчваха зловещото признание, но миналото на Бойет бе излязло наяве. Дългото му криминално досие поставяше под сериозно съмнение истинността на изказванията му. Експерти от всякакви области се появяваха в ефир, за да коментират профила на престъпника и мотивите за убийството. Някакъв бърборко го нарече лъжец. Той заяви, че „такива отрепки“ търсят единствено своите петнайсет минути слава и обичат да измъчват семействата на жертвите. Един бивш прокурор от Тексас се изказа в защита на процеса срещу Дръм и убеди зрителите, че системата функционира безупречно. Очевидно Бойет беше поредната откачалка.

Постепенно историята загуби първоначалното си въздействие. Бойет бе изчезнал и не можеше да даде повече подробности, нито пък да се защити. Нямаше следа и от Роби Флак. Репортерите не виждаха колата му пред кантората и се чудеха къде е отишъл.

Сами Томас, Бони и Фанта се опитваха да работят, независимо от обсадата. Не им се удаваше особено добре. Телефоните не спираха да звънят, а от време на време по-нахалните репортери успяваха да стигнат до входната врата, преди да бъдат върнати от охранителите. Постепенно всички осъзнаха, че Бойет и Роби не са там.

Разочарованите журналисти напуснаха кантората и тръгнаха из Слоун в търсене на някой пожар или побой. За да представят по-пълна картина на събитията, те интервюираха полицаите по улиците и

снимаха изгорелите сгради и църкви. Разговаряха с разгневените чернокожи младежи пред заведенията и навираха микрофоните си в пикапите, за да получат безценни коментари от белите жители на града. След като се отегчиха, те се върнаха при кантората и зачакаха Бойет. Къде, по дяволите, беше изчезнал?

В късния следобед пред Уошингтън Парк започна да се събира тълпа. Новината за протеста се разпространи бързо и репортерите потеглиха натам. Присъствието им привлече още повече чернокожи демонстранти. Скоро околността се разтресе от рап музика и фойерверки. Беше петък вечер — началото на уикенда. Време за отпускане на събраното напрежение.

Ситуацията се нажежаваше.

Около четирийсет часа след като бе напуснал своя дом с нежелания си придружител, Кийт се завърна сам. Изключи двигателя и остана за малко в колата, за да събере мислите си. Дейна го посрещна на вратата на кухнята, прегърна го и го целуна.

— Изглеждаш много уморен — каза тя.

— Добре съм — отвърна Кийт. — Просто трябва да поспя. Къде са момчетата?

Децата седяха на масата и вечеряха. Когато видяха баща си, скочиха да го посрещнат. Клей, по-големият от двамата, носеше футболния си екип, готов за предстоящия мач. След дълги прегръдки семейството седна на масата, за да приключи с вечерята.

Кийт си взе душ и се преоблече в спалнята. Дейна седеше на леглото и го наблюдаваше.

— Никой тук не е споменал твоето име. Обсъдих положението с Матю. Непрекъснато гледаме телевизия и следим новините в интернет. Никъде не се говори за теб. Има хиляди снимки, но ти не фигурираш на тях. От църквата си мислят, че са те повикали по спешен случай. Не подозират нищо. Може и да извадим късмет.

— Какво се случва в Слоун?

— Нищо особено. Отложили са футболния мач тази вечер. Съобщиха го с толкова сериозен тон, сякаш е станала тежка самолетна катастрофа.

— Някакви новини от Мисури?

— Не.

— Скоро всички ще разберат. Не мога да си представя реакциите, щом хората научат за Никол Ярбър. Градът ще експлодира.

— Кога ще съобщят за трупа?

— Не знам. Плановете на Роби не са ми известни.

— Роби? Говориш за него, все едно сте стари приятели.

— Така е. Запознахме се вчера, но изминахме дълъг път заедно.

— Гордея се с теб, Кийт. Действа необмислено, но постъпката ти беше изключително смела.

— Не се чувствам смел. Изобщо не знам какво усещам в момента. Вероятно продължавам да съм в шок. Още не мога да повярвам какво видях. Преживяването беше наистина уникално, но в крайна сметка се провалихме.

— Все пак опитахте.

Кийт си сложи пуловер, пъкна ризата в панталоните и каза:

— Надявам се само да заловят Бойет. Представи си, че хване поредната жертва.

— Стига, Кийт. Той е тежко болен.

— Но е оставил бастуна, Дейна. Как си го обясняваш? Прекарах пет дни с този човек. Бойет не може да ходи без него. Защо не го е взел?

— Сигурно е предположил, че ще го заловят по-лесно, ако носи бастун.

Кийт стегна колана и го закопча.

— Бойет беше обсебен от теб, Дейна. Спомена името ти на няколко пъти. Повтаряше колко си сладка.

— Не се притеснявам от Травис Бойет. Ще бъде голям глупак, ако се върне в Топика.

— Правил е и по-глупави неща. Помисли само за всичките му арести.

— Да тръгваме. Мачът започва в шест и половина.

— Страхотно. Нуждая се от развлечение. Останала ли е някоя бутилка вино в къщата?

— Мисля, че да.

— Добре. С удоволствие ще изпия една чаша. Но нека първо погледаме малко футбол. После ще ти разкажа.

— Искам да чуя всичко.

Срещата бе организирана от съдия Елайас Хенри. Въпреки че нямаше правомощията да свиква колегите си в петък вечер, той бързо ги убеди, че разговорът е наложителен. Пол Кофи и Дрю Кърбър влязоха в кабинета му точно в осем, последвани от Джо Радфорд. Тримата заеха места от едната страна на работната маса. Роби бе дошъл преди половин час в компанията на Карлос. Атмосферата беше напрегната. Нямаше размяна на поздравии и любезности. Миг по-късно пристигна и кметът Руни, който се усамоти на известно разстояние от останалите.

Облечен с тъмен костюм, бяла риза и оранжева вратовръзка, съдия Хенри заяви мрачно:

— Е, вече всички са тук. Мистър Флак има новини.

Роби седеше точно срещу Кърбър, Кофи и Радфорд. Тримата не помръдваха, сякаш очакваха смъртно наказание. Адвокатът започна с думите:

— В пет сутринта тръгнахме от Слоун и се отправихме към Нютън, Мисури. Травис Бойет дойде с нас. Пътувахме около пет часа. Следвайки напътствията на Бойет, стигнахме до един далечен край на окръга. След като минахме по странични шосета и черни пътища, се озовахме в Планината на Руп — уединена местност, покрита с буйна растителност. На моменти Бойет не си спомняше точния маршрут, но накрая ни заведе до мястото, където твърдеше, че е заровил Никол Ярбър.

Роби кимна на Карлос, който натисна един клавиш на лаптопа си. На бялата дъска в ъгъла на кабинета се появи снимка на обрасла просека в гората. Адвокатът продължи:

— Открихме го и започнахме да копаем. — Друга снимка показваше Арън Рей и Фред Прайър с лопати в ръце. — Когато е бил в Слоун през есента на деветдесет и осма, Бойет е работил за компанията „Макгуайър и синове“ от Форт Смит. В пикапа си е държал голям сандък за хидравлични инструменти. В него е сложил тялото. — Следваща снимка: капакът на оранжевия сандък. — Почвата

не беше твърда и след петнайсет минути намерихме следното. — Снимка: горната половина на сандъка с надпис „Макгуайър и синове“. — Както виждате, сандъкът се отваря отгоре. Встрани имаше ключалка с механичен код, която Бойет е купил в една железария в Спрингдейл, Арканзас. Той си спомни комбинацията и отключи сандъка. — Снимка: Бойет, коленичи до гроба, приведен над ключалката. Кофи пребледня, а на челото на Кърбър избиха капчици пот. — Когато отворихме капака, открийме следното. — Снимка на скелета. — Преди това Бойет ни каза, че до черепа е оставил купчина дрехи. — Снимка: облеклото на Никол до главата ѝ. — Заяви още, че сред тях ще намерим шофьорската книжка и кредитната ѝ карта. Беше прав. — Увеличено изображение на кредитната карта, доста зацапано, но името се четеше. — Бойет твърдеше, че е удушил жертвата с черен кожан колан със сребриста тока. — Снимка на отчасти увредения колан с лъскава тока. — Подготвил съм ви папки с тези снимки, които можете да разгледате вкъщи, момчета. Обадохме се на шерифа в окръг Нютън и му предадохме случая. — Снимка на шерифа и трима негови помощници, втренчени в скелета. — Скоро навсякъде имаше полиция и следователи. Те решиха да не вадят останките от сандъка и да ги изпратят в криминалогичната лаборатория в Джоуплин. В момента се намират там. Предоставих на властите копие от рентгеновата снимка на челюстта на Никол. Същото копие, което вие ми дадохте погрешка, докато се преструвахте, че търсите трупа. Говорих със служителите от лабораторията и те ме увериха, че ще се заемат незабавно със случая. Тази вечер ще приключат с предварителната идентификация. Очакваме да се обадят съвсем скоро. Ще изследват всичко в сандъка и вероятно ще открият материал за ДНК анализ. Може и да не успеят, но не е фатално. Вече не съществуват съмнения относно самоличността на жертвата. Известен е и убиецът. Бойет има злокачествен мозъчен тумор — една от причините да каже истината. Той често страда от тежки припадъци. Изгуби съзнание на местопрестъплението и трябваше да го закараме в болница в Джоуплин. По някакъв начин е избягал от стаята и засега никой не знае къде е отишъл. Заподозрян е в убийство, но не беше арестуван, преди да изчезне.

Докато говореше, Роби не сваляше очи от Кофи и Кърбър. Дватамата не смееха да го погледнат. Кофи се почесваше по носа, а Кърбър чоплеше кожичките на ноктите си. В средата на масата имаше

три черни папки. Роби внимателно ги плъзна към Кофи, Кърбър и Радфорд, след което продължи:

— Вътре, както казах, ще намерите пълен комплект снимки и други интересни неща. Сред тях е и документът от ареста на Бойет в Слоун, който доказва, че той е бил в града по време на убийството. Всъщност вие сте го задържали по същото време, по което и Донте Дръм. Приложих копие на дългото му криминално досие, както и архиви от различните затвори, в които е лежал. Клетвената му декларация също е в папката, но едва ли е необходимо да я четете. Тя съдържа подробно описание на отвличането, изнасилванията, убийството и заравянето на трупа. Предполагам, че сте чули историята десетки пъти по телевизията. В папката ще откриете и декларация, подписана вчера от Джоуи Гембъл. В нея Джоуи твърди, че е лъжесвидетелствал по време на процеса. Въпроси?

Мълчание.

Роби продължи:

— Реших да постъпя така от уважение към семейството на Никол. Едва ли някой от вас ще събере смелостта да се срещне с Рива и да ѝ каже истината. Все пак ви предоставям подобна възможност. Би било срамно да чуе новината от друго място. Някой трябва да говори с нея още тази вечер. Мнения? Коментари?

Мълчание.

Кметът се изкашля и тихо попита:

— Кога ще разпространите новината?

— Помолих властите в Мисури да изчакат до утре. Ще свикам пресконференция в девет сутринта.

— Господи, Роби, наистина ли е необходимо? — възкликна кметът.

— Да, необходимо е, господин кмете. Истината трябва да бъде казана. В продължение на девет години полицията и прокурорът криеха фактите. Сега лъжите им най-после ще излязат на бял свят. След толкова време и екзекуцията на един невинен човек светът ще разбере, че признанието на Донте е било фалшиво. И смятам да опиша бруталните методи, с които инспектор Кърбър го е изтръгнал от него. Ще разкрия до най-малките подробности лъжите, изречени в съда — показанията на Джоуи Гембъл и затворника, подкупен от Кърбър и Кофи. Няма да премълча и мръсните трикове, използвани от

обвинението по време на процеса. Сигурно ще получи шанса да припомня на всички, че мистър Кофи и съдия Грейл бяха любовници, докато делото още се разглеждаше. Пресконференцията ще продължи доста дълго. А вие, момчета, сте поканени. Въпроси? Забележки?

Пол Кофи отвори леко уста, но не продума. Роби далеч не бе приключил.

— Нека ви подготвя и за следващите няколко дни. В понеделник сутринта ще подам поне два иска. Първият ще бъде заведен тук, в Тексас. В него ще фигурирате като подсъдими заедно с десетки служители от градската, окръжната и щатската управа. Вторият ще бъде изпратен до федералния съд. Смятам да ви обвиня в потъпкване на гражданските права и куп други престъпления. Мога да подам и още няколко, ако намеря подходящо правно основание. Ще се свържа с Министерството на правосъдието и ще ги помоля да започнат разследване по случая. Мистър Кофи, подготвих жалба до Щатската асоциация на юристите за нарушаване на етичния кодекс. Едва ли ще ми обърнат много внимание, но поне ще получите заслуженото порицание. Мисля, че е време да помислите за оттегляне. За вас, Кърбър, ранното пенсиониране е доста реален вариант. Би трябвало да ви уволнят, но се съмнявам, че кметът и общинският съвет ще съберат необходимия кураж. Мистър Радфорд, вие вече бяхте шеф на полицията, когато разследването излезе от релси. Името ви също ще фигурира в списъка на обвиняемите. Не го приемайте лично. Ще съдя всички.

Радфорд стана и се отправи към вратата.

— Тръгвате ли си, мистър Радфорд? — попита сърдито съдията.

— Не съм длъжен да търпя надути копелета като Роби Флак — отговори шефът на полицията.

— Срещата не е приключила — заяви строго съдия Хенри.

— Ако бях на твоето място, щях да остана — намеси се кметът и Радфорд го послуша.

Роби се обърна към Кърбър и Кофи.

— Разбрах, че вчера сте присъствали на малко празненство по случай победата. Е, веселбата свърши.

— Още от самото начало подозирахме, че Дръм е имал съучастник — промърмори Кофи.

Думите му прозвучаха повече от абсурдно. Кърбър кимна припряно, готов да подкрепи всяка нова теория, която би ги спасила.

— За бога, Пол! — възкликна съдия Хенри.

Роби се разсмя, а ченето на кмета увисна.

— Страхотно! — извика Роби. — Направо гениално! Изведнъж се появява съвсем нова версия, лишена от всякаква логика. Защо да не продължим с лъжите? Мистър Кофи, отсега нататък моят асистент Карлос ще качва на уебстраницата ни всички лъжи, изречени от вас двамата, губернатора, съдиите и скъпата Вивиан Грейл, ако успеем да я намерим. Вие укривахте истината цели девет години, за да убиете невинен човек, и сега отново се държите по абсолютно същия начин. Повдига ми се от хора като вас.

— Господин съдия, може ли да тръгваме? — попита прокурорът.

— Секунда.

Мобилният телефон на Карлос иззвъня.

— Обаждат се от лабораторията, Роби — каза той.

Роби се пресегна и взе телефона. Разговорът беше кратък, без изненади. Когато свърши, той заяви:

— Идентифицирали са трупа. Наистина е Никол.

В стаята настана тишина. Всички мислеха за момичето. Съдия Хенри наруши мълчанието.

— Господа, притеснявам се за семейството на Никол. Как ще им съобщим новината?

Дрю Кърбър се потеше обилно и сякаш бе на път да припадне. Инспекторът не се тревожеше за семейството на Никол. Той самият имаше съпруга и деца, множество заеми и репутация, за която трябваше да се погрижи. Пол Кофи не можеше дори да си представи как ще обясни на Рива внезапния развой на събитията. Не, нямаше да го направи. Предпочиташе да избяга като последния страхливец, отколкото да се срещне с тази жена. В момента му се струваше абсурдно да признае, че щатът е осъдил и екзекутирал невинен човек.

Очевидно липсваха доброволци.

— Господин съдия, явно не съм аз човекът, който ще го направи — заяви Роби. — Имам си друга важна работа — да отида при семейство Дръм, за да им съобщя новините.

— Мистър Кърбър? — попита съдията.

Инспекторът поклати глава.

— Кофи?

Същата реакция.

— Добре. В такъв случай аз ще се обадя на майката.

— Не може ли да изчакате, господин съдия? — попита кметът. — Ако новината се разпространи тази вечер, Бог да ни е на помощ.

— Кой знае до момента, Роби? — попита съдията.

— Моят екип, присъстващите тук и властите в Мисури. С нас дойде и телевизионен екип, но няма да излъчат нищо, докато не им разреша. Засега малко хора са посветени.

— Ще изчакам два часа — заяви съдия Хенри. — Срещата приключи.

Робърта Дръм се намиреше вкъщи с Андреа и няколко приятели. Масата и плотът в кухнята бяха отрупани с ястия, пържено пиле, кексове и пайове. Имаше достатъчно храна за стотина души. Роби бе забравил да вечеря и похапна, докато чакаше другите да си тръгнат. Робърта се чувстваше ужасно изтощена. След като цял ден бе посрещала гости в погребалното бюро, тя беше на края на силите си.

Роби влоши още повече ситуацията, като и съобщи новините. Не му оставаше друг избор. Започна с пътуването до Мисури и приключи със срещата в кабинета на съдия Хенри. Двамата с Марта помогнаха на Андреа да сложи Робърта на леглото. Тя едва не припадна. Мисълта, че Донте ще бъде оневинен преди погребението, беше разтърсваща.

Сирените бяха утихнали, но три обаждания на 911 отново ги задействаха в 23:10 ч. Първото сигнализираще за пожар в мол северно от града. Някой бе хвърлил коктейл „Молотов“ през витрината на магазин за облекло, а един шофьор бе забелязал пламъците от улицата. Второто, този път анонимно, съобщаваше за горящ автобус, паркиран зад прогимназията. Третото и най-зловещо обаждане донесе новината за активирането на противопожарна система в местен супермаркет. Собственикът му беше Уолис Пайк, съпругът на Рива. Полицаяте и гвардейците, които чакаха в готовност, отново заеха постовете си. За трета поредна нощ из Слоун се разнесе пушек и вой на сирени.

Дълго след като момчетата бяха заспали, Кийт и Дейна седяха в тъмната всекидневна и пиеха вино от чаши за кафе. Докато разказваше историята, Кийт си спомни неща, които досега не му бяха направили впечатление. Подробностите го изненадаха — стоновете на Бойет в тревата до магистралата, летаргията на пътния полицаи, който го глоби за превишена скорост, купищата документи на дългата заседателна маса в кантората на Роби, уплашените погледи на служителите му, стерилната миризма на килията, шумът в ушите на Кийт по време на екзекуцията, тресящият се самолет, с който летяха над Тексас. Дейна му задаваше най-различни въпроси. Тя бе също толкова развълнувана от преживяванията му, колкото той, и на моменти не вярваше на думите му.

Когато бутилката свърши, Кийт легна на канапето и потъна в дълбок сън.

С разрешението на Елайас Хенри пресконференцията бе свикана в главната зала на окръжния съд на Мейн Стрийт в Слоун. Първоначално Роби обмисляше да използва кантората, но когато разбра, че пред нея се е събрала тълпа, промени решението си. Адвокатът искаше да обърне внимание на всеки репортер, но не можеше да допусне присъствието на любопитни непознати.

В 9:15 ч. Роби се качи на подиума пред съдия Хенри и огледа препълнената зала. Камерите и касетофоните бяха включени, за да запишат всяка негова дума. Адвокатът беше с най-хубавия си тъмен костюм и се чувстваше превъзбуден въпреки умората. Не изгуби много време, преди да стреля право в целта.

— Добро утро. Благодаря ви, че дойдохте — започна Роби. — Останките на Никол Ярбър бяха открити вчера сутринта в отдалечена местност в окръг Нютън, щата Мисури, южно от Джоуплин. Присъствах там заедно с екипа ми. Един мъж на име Травис Бойет ни заведе до гроба, в който твърдеше, че е заровил Никол преди девет години, два дни след отвлечането ѝ от Слоун. Снощи, с помощта на рентгенова снимка на зъбите на жертвата криминологичната лаборатория в Джоуплин потвърди нейната идентичност. Съдебните лекари работят усилено по изследването на останките. Резултатите ще излязат до няколко дни. — Роби спря, отпи глътка вода и огледа тълпата. В залата не се чуваше звук. — Не бързам, господа. Смятам да опиша всичко в най-големи детайли. След това ще отговоря на въпросите ви.

Той даде знак на Карлос, който седеше наблизо с лаптопа си. На огромния екран до подиума се появи изображение на гроба. Роби започна подробното си изложение, като го илюстрира с богат снимков материал. Според предварителна уговорка с полицията в Мисури не показва останките на Никол. Районът около гроба все пак се третираше като местопрестъпление. Той обаче не спести снимките на шофьорската книжка, кредитната карта и колана, с който бе удушена.

После спомена за Бойет и бягството му от болницата. Тъй като не бе издадена заповед за задържането му, полицията още не го издирваше.

Роби се наслаждаваше на момента. Изпълнението му се излъчваше на живо по телевизията, а публиката беше смаяна и нетърпеливо попиваше всяка негова дума. Той нямаше да позволи да го прекъснат или да оспорят твърденията му. Най-после гласът му щеше да бъде чул. Всеки адвокат мечтаеше за подобно внимание.

По време на речта си Роби често се впускаше в прочувствени разкази за Донте Дръм. Зрителите обаче не се отегчаваха. Накрая той стигна до самото престъпление и показа снимка на Никол — чудесно, красиво, здраво момиче.

Рива гледаше пресконференцията. Непрекъснатите телефонни обаждания не ѝ позволяваха да заспи. Двамата с Уолис не бяха мигнали цяла нощ заради пожара в магазина, който бе овладян бързо и не предизвика много щети. Рива не се съмняваше, че става дума за умишлен палеж — криминална проява на банда чернокожи, които искаха да си отмъстят на семейството ѝ. Уолис бе останал в магазина, а Рива седеше сама вкъщи.

Тя заплака, щом видя снимката на дъщеря си, показана от мъжа, когото ненавиждаше. Страдаше и кипеше от гняв. Чувстваше се ужасно объркана. Снощният разговор със съдия Хенри я бе разтревожил до такава степен, че се наложи да я закарат в спешното отделение. После пристигнаха новините за пожара и тя съвсем загуби самообладание.

Рива помоли съдия Хенри да ѝ опише гроба на Никол, останките и вещите в сандъка. Какво правеха чак в Мисури? Нали убиецът бе захвърлил тялото в Ред Ривър, близо до Ръш Пойнт? Защо съдията твърдеше, че Донте Дръм не е убиецът?

— Вярно е, мисис Пайк — бе заявил търпеливо той. — Всичко е истина. Съжалявам. Знам, че сте шокирана.

Шокирана? Рива не можеше да повярва. Почти не беше спала, отказваше да се храни и все още търсеше отговор на хиляди въпроси, когато пусна Си Ен Ен и видя как надутият пуяк Флак говори за дъщеря ѝ на живо от съда.

На алеята пред къщата ѝ се тълпяха репортери, но вратите бяха заключени, а пердетата и щорите — спуснати. Един от братовчедите на Уолис дебнеше на верандата, въоръжен с ловна пушка. На Рива ѝ бе омръзнало от медиите. Нямаше коментар. Шон Фордайс се криеше в някакъв мотел на юг от града, разгневен от факта, че тя не иска да застане отново пред камерите. Рива се бе изложила достатъчно последния път. Той ѝ напомни, че е подписала договор, но думите му не я трогнаха особено.

Докато гледаше Роби Флак, тя за пръв път допусна, че Дръм не е извършил престъплението. Нима в продължение на девет години бе мразила не този, когото трябва? Наистина ли щатът бе екзекутирал невинен човек?

А погребението? След като най-после бяха открили скъпото ѝ дете, тя трябваше да го погребее подобаващо. Но църквата бе изгоряла. Къде щяха да организират церемонията? Рива избърса сълзите си с кърпичка и промърмори нещо под носа си.

Накрая Роби премина към признанието. Думите му звучаха остро, но премерено. Ефектът беше поразяващ. Залата утихна. Карлос прожектира снимка на инспектор Дрю Кърбър, а Роби заяви с драматичен глас:

— Ето го и главния виновник за несправедливата присъда.

Дрю Кърбър гледаше от своя кабинет. Беше прекарал ужасна нощ у дома си. След срещата при съдия Хенри той дълго обикаля улиците с колата, като се опитваше да си представи по-щастлив край на този кошмар. Напразно. Към полунощ седна с жена си в кухнята и ѝ разказа всичко — за гроба, костите, документите за самоличност на Никол и твърдението на Флак, че са заловили невинен човек. Неговите съдебни иски и заплахи за отмъщение щяха да преследват Кърбър до края на живота му. Грозеше го реална опасност да загуби работата си, да похарчи цяло състояние за адвокати и да бъде осъден. Кърбър обсипа бедната си съпруга със сърцераздирателни истории, но ѝ спести част от истината. Той никога нямаше да разкрие, че е принудил Донте да признае за убийството.

Като главен инспектор с шестнайсетгодишен опит той получаваше 46000 долара годишно. Имаше четири деца, ипотека, две

коли на лизинг и десет хиляди в пенсионен фонд. Спестяванията му възлизаха на осемстотин долара. При евентуално уволнение или оттегляне от поста щеше да получи малка пенсия, но тя нямаше да бъде достатъчна. Дните му като полицейски служител бяха преброени.

— Дрю Кърбър е подкупно ченге, известно с изтръгването на фалшиви признания — каза Роби на висок глас.

Кърбър потрепери. Седеше сам зад бюрото в малкия си кабинет. Вратата беше заключена. Той бе инструктирал жена си да не пуска телевизорите в къщата, сякаш се надяваше да скрие скандала от децата. Кърбър проклинаше нищожеството Флак и наблюдаваше с ужас как го обвинява за лъжливото признание на Донте.

Животът на Кърбър приключваше. Той трябваше сам да се справи с последствията.

Роби продължи с процеса и представи другите действащи лица — Пол Кофи и съдия Вивиан Грейл. Снимки, моля. Карлос показва портретите им един до друг, все едно още бяха заедно. Адвокатът атакува връзката им. Подигра се с „гениалното решение на съда да премести процеса в град Парис, щата Тексас, на осемдесет километра от Слоун“. Изтъкна, че се е опитвал всячески да отклони вниманието на заседателите от признанието, докато Кофи през цялото време се е стараел да го приложи като основно доказателство. Вивиан Грейл бе заела страната на обвинението и „своя любовник, почитаемия Пол Кофи“.

Прокурорът гледаше разгневен речта. Намираше се сам във вилата до езерото и не откъсваше очи от местния телевизионен канал, който излъчваше „ексклузивен директен репортаж“ на шоуто на Роби Флак. Кофи видя своя портрет до този на Вивиан. Флак говореше възмутено против изцяло белия състав на съдебните заседатели. Пол Кофи систематично бе елиминирал чернокожите кандидати, а любовницата му, съдия по делото, се бе съгласила с избора. „Тексаско правосъдие“, повтаряше непрекъснато Роби.

Постепенно адвокатът се отдалечи от по-безвкусните аспекти на връзката между прокурора и съдийката и премина към липсата на улики. Лицето на Грейл изчезна, а портретът на Кофи зае целия екран. По делото не съществуваха веществени доказателства или труп, а само

нагласено признание, подкупен затворник, ловджийско куче и лъжесвидетелят Джоуи Гембъл. Междувременно Травис Бойет бе живял на свобода без всякакво притеснение, че ще бъде заловен от тези смешници.

Цяла нощ Кофи се бе опитвал да измисли история, която по някакъв начин да свърже Донте Дръм с Травис Бойет, но въображението му го бе изоставило. Прокурорът се чувстваше ужасно. Болеше го глава от големите количества водка, а сърцето му биеше учестено при ужасяващата мисъл, че кариерата му е съсипана. Трябваше да се оттегли и този факт го тревожеше много повече, отколкото опасението, че е помогнал за екзекутирането на невинен човек.

Когато приключи разказа за подкупения затворник и кучето, Роби атакува Джоуи Гембъл и фалшивите му показания. В подходящия момент Карлос прожектира копие на декларацията, подписана от Гембъл час преди екзекуцията. С маркер бяха подчертани признанията на Джоуи, че е излъгал в съда и че пръв е насочил подозренията към Донте Дръм.

Джоуи Гембъл също гледаше репортажа. Намираще се в дома на майка си в Слоун. Баща му го нямаше и тя се нуждаеше от него. Джоуи й каза истината, която бе посрещната с неодобрение. Сега той с ужас слушаше за своите провинения, излъчвани по телевизията. Беше предполагал, че признанието ще му навлече неприятности, но не и в такава степен.

— Джоуи Гембъл е излъгал многократно — обяви драматично Флак и Джоуи едва не посегна към дистанционното. — А сега си го призна!

Майката на Джоуи седеше в спалнята на горния етаж. Беше твърде разстроена, за да бъде до него.

— Ти си помогнал да убият момчето — повтаряше непрекъснато тя, въпреки че Джоуи не се нуждаеше от напомняне.

Роби продължи:

— След като споменах за некомпетентното разследване, пародията, наречена процес, и несправедливата присъда, бих искал да премина към Тексаския апелативен съд. Там бе разгледано първото обжалване на Донте през февруари 2001 г. Полицията така и не бе открила тялото на Никол Ярбър. Съдиите знаеха, че по делото липсват веществени доказателства. Изглеждаха леко отегчени, докато слушаха за лъжите на подкупения затворник. Усъмниха се в признанието на Донте, но не разкритикуваха съдия Грейл, че е позволила на заседателите да го изслушат. Коментираха използването на ловджийско куче за набавяне на доказателства и признаха, че това не е „най-добрият метод“ в сериозен процес за убийство. В крайна сметка обаче не отчетоха никакви нарушения. Деветимата съдии единодушно потвърдиха решението на другата инстанция.

Главен съдия Милтън Прудлоу също гледаше. Съдебният секретар му бе съобщил за пресконференцията по телефона. Прудлоу седеше със съпругата си в своя малък апартамент в Остин. Дватамата не отделяха очи от Си Ен Ен. Ако щатът действително бе езекутирал невинен човек, апелативният съд трябваше да се подготви за унищожителна критика. Мистър Флак вече бе повел атаката.

— Миналия четвъртък — допълни Роби, — точно в 15:35 часа, подадохме молба за помилване на Донте Дръм. Към нея прибавихме видеозапис, в който Травис Бойет току-що бе признал за изнасилването и убийството. До езекуцията оставаха два часа и половина. Предполагам, че съдиите са гледали записа и не са останали особено впечатлени, тъй като час по-късно отхвърлиха молбата. Отново девет гласа „за“. — Карлос прожектира списък с различните съдебни решения. — Съдът затваря всеки ден в пет, дори когато има насрочена езекуция. Последната молба, която искахме да подадем, съдържаше клетвената декларация на Джоуи Гембъл. В нея Джоуи се отрече от показанията си. Адвокатите от Защитната група в Остин се обадиха на секретаря Емерсън Пю и го информираха, че са тръгнали с документа към съда. Той им отговори, че приключва работа в пет часа. Така и стана. Когато те пристигнаха пред сградата в 17:07 часа, вратата беше заключена. Не успяха да подадат молбата.

Жената на Прудлоу го погледна учудено.

— Надявам се, че лъже.

Прудлоу понечи да я увери, че нахалният адвокат говори глупости, но се разколеба. Флак едва ли щеше да прави подобни изявления, ако не разполагаше с доказателства.

— Милтън, кажи ми, че този човек лъже.

— Скъпа, не съм сигурен.

— Не си сигурен? Защо съдът е затворил при положение, че адвокатите са искали да подадат важен документ?

— Ами, ние...

— Запъваш се, Милтън. Не се опитвай да увърташ. Гледа ли признанието на Бойет два часа преди екзекуцията?

— Да, всички получихме...

— Господи, Милтън! Защо тогава не спря екзекуцията? Ти си главният съдия. Имаш право да вземаш самостоятелни решения. Постоянно се отлагат смъртни присъди. Защо не забави изпълнението й с месец или дори с година?

— Решихме, че записът е фалшив. Бойет е сериен изнасилвач. Не може да му се вярва.

— В момента му вярвам много повече, отколкото на Тексаския апелативен съд. Мъжът си признава за убийството, но никой не приема на сериозно думите му и той показва къде е заровил тялото. Историята ми звучи доста правдоподобно.

Роби спря за миг и отпи глътка вода.

— Копие от признанието на Бойет бе изпратено в офиса на губернатора в 15:11 часа на същия ден. Не съм сигурен дали Гил Нютън изобщо е гледал записа. Знам само, че час и половина по-късно той публично отказа да помилва Донте.

Губернаторът гледаше от кабинета в резиденцията си. Беше облечен за голф игра, до която така и нямаше да стигне. До него стояха Уейн и Бари. След последните думи на Роби Нютън попита:

— Вярно ли е? Наистина ли са изпратили записа в 15:11 часа?

Уейн излъга пръв.

— Не знам. Напоследък се случиха толкова много неща. Засипаха ни с какви ли не глупости.

Бари изрече втората лъжа.

— Чак сега чувам за това.

— Някой гледал ли е записа, когато е пристигнал тук? — попита губернаторът. Гневът му нарастваше с всяка изминала секунда.

— Нямам представа, шефе. Но скоро ще науча — отвърна Бари.

Нютън се втренчи в телевизора. Опитваше се да проумее колко сериозна е ситуацията. Роби продължи:

— Дори след като отказа да помилва Донте, губернаторът можеше да размисли и да спре екзекуцията. Той обаче не го направи.

— Мръсно копеле! — изсъска Гил Нютън. После извика: — Веднага разберете какво се е случило!

Карлос затвори лаптопа и екранът остана празен. Роби прегледа бележките си, за да се увери, че не е изпуснал нещо важно. Сниши глас и заяви с мрачен тон:

— В заключение искам да подчертая, че най-после успяхме. Хората, интересувани се от смъртното наказание, и онези от нас, които се борят срещу него, отдавна се страхуваха от този момент. Днес се изправяме пред ужасяващия факт, че сме екзекутирали невинен човек. Важното е, че в случая разполагаме с ясни и убедителни доказателства. И в миналото е имало несправедливи екзекуции, но досега доказателствата не са били еднозначни. При Донте не съществува и най-малкото съмнение. — Пауза. В залата цареше тишина. — В следващите дни ще станете свидетели на жалки постановки. Ще чуете множество лъжи и опити за прехвърляне на вината. Току-що ви дадох имената на отговорните за случилото се. Не спирайте да ги преследвате. Ние всички можехме да предотвратим тази трагедия. Трябваше да спрем екзекуцията. Грешката беше поправима. Властите потъпкаха съвсем съзнателно правата на Донте Дръм. Нека той почива в мир. Благодаря ви.

Преди журналистите да го засипят с въпроси, Роби отиде до пейките и подаде ръка на Робърта Дръм. Тя стана и се качи сковано на подиума, подкрепяна от адвоката. После нагласи микрофона и заяви:

— Името ми е Робърта Дръм. Донте беше мой син. В момента не съм в състояние да кажа много. Семейството ми скърби. Още не сме се съвзели от шока. Искам обаче да помоля жителите на града да спрат насието. Прекратете палезите, хвърлянето на камъни и заплахите. Моля ви. Те не помагат с нищо. Всички сме ядосани и наранени, но

насилието няма да реши проблемите ни. Призовавам хората да приберат оръжията си, да проявят уважение към другите и да се разотидат. Размириците единствено опетняват името на сина ми.

Роби я заведе обратно на мястото ѝ и се усмихна на тълпата.

— Е, някакви въпроси? — попита той.

Матю Бърнс отиде у семейство Шрьодер за късна закуска с палачинки и наденички. Момчетата се нахраниха бързо и се върнаха при видеоигрите си. Дейна направи още кафе и разчисти масата. Тримата обсъдиха пресконференцията, брилянтната реч на Роби и затрогващите думи на Робърта. Матю искаше да разбере всичко за пожарите и насилието в Слоун, но Кийт не знаеше много. Беше усетил напрежението и пушека във въздуха, но не бе станал свидетел на самите безредици.

Те си сипаха кафе и седнаха на масата, където поговориха за невероятното пътуване на Кийт и изчезването на Бойет. Историята започваше да омръзва на пастора. Той имаше други въпроси и Матю бе подготвен за тях.

— Е, господин юрист, какви проблеми ме очакват? — попита Кийт.

— Законът не е съвсем еднозначен. Не съществува изрична забрана против подпомагането на осъден престъпник, нарушил условията на освобождаването си. Но все пак е наказуемо. Третира се като възпрепятстване на правосъдието — категория, в която попадат доста прояви, трудни за класифициране. Ти си закарал Бойет извън щата, който има юрисдикция над неговия случай, и то с пълното съзнание, че се извършва нарушение. В този смисъл си престъпил закона.

— Много ли съм загазил?

Матю сви рамене, намръщи се и разбърка кафето си.

— Според Наказателния кодекс това е престъпление, но не е толкова сериозно. А и ние обикновено не се впечатляваме от подобни нарушения на закона.

— „Ние“? — попита Дейна.

— Обвинителите. Окръжният прокурор има юрисдикция над тези случаи. Аз работя в градския съд.

— Престъпление ли е? — каза Кийт.

— Да. Но твоето пътуване до Тексас остана незабелязано тук, в Топика. Успял си да останеш встрани от камерите, а вестниците не писаха за теб.

— Но ти знаеш всичко, Матю — намеси се Дейна.

— Така е. Технически погледнато, трябва да предам Кийт на полицията. Но не виждам никакъв смисъл. Ние можем да се занимаваме само с определен брой престъпления и затова сме принудени да избираме най-сериозните от тях. Едва ли прокурорът би искал да поеме толкова дребен случай.

— Но Бойет вече е известен — каза Дейна. — Рано или късно местните репортери ще надушат историята. Бойет е нарушил условията на предсрочното си освобождаване и е заминал за Тексас. Лицето му не слиза от екраните през последните три дни.

— Съгласен съм, но кой би свързал Кийт с Бойет?

— Няколко души в Тексас — отвърна Кийт.

— Да, но те едва ли се интересуват какво става тук. А и повечето са на наша страна, нали?

— Да.

— Кой друг може да направи връзката? Някой видял ли те е с Бойет?

— Мъжът от Анкър Хаус? — попита Дейна.

— Не е изключено — отговори Кийт. — Ходих там два-три пъти, за да търся Бойет. Разписах се в регистъра. Служителят в приемната се казваше Руди. Той знае името ми.

— Но нали не е видял как напускаш града с Бойет в сряда вечерта?

— Никой не ни видя. Потеглихме след полунощ.

Матю сви рамене. Изглеждаше доволен. Тримата отпиха от кафето, а Кийт заяви:

— Все едно кой ще направи връзката, нали аз знам истината, Матю. Когато тръгнах с Бойет, съзнавах добре, че нарушавам закона. Ти ме предупреди достатъчно ясно. Тогава прецених, че това е най-доброто решение. Няма да съжалявам само ако полицията открие Бойет, преди той да нарани друг човек. Ако не го намерят и някой пострада, ще се разкайвам горчиво. Не искам да живея с мисълта, че съм престъпил закона. Възнамерявам да кажа истината.

Дейна и Кийт погледнаха към Матю.

— Така и предположих — рече той.

— Не смятам да бягам от случилото се — продължи Кийт. — Няма да живея със страха, че на вратата всеки момент ще почука полицаи. Нека приключим с нещата веднъж завинаги.

Матю поклати глава.

— Добре, но се нуждаеш от адвокат.

— Ти би ли поел случая? — попита Дейна.

— Имах предвид адвокат по наказателно право. Аз работя за другата страна и, честно казано, мога да ви помогна повече от там.

— Съществува ли риск да влезе в затвора? — поинтересува се Дейна.

— Бъди искрен — добави Кийт и се усмихна.

Съпругата му не се усмихваше. Очите ѝ се насълзиха.

Матю сплете пръсти на тила си и подпря лакти на масата.

— Ето как изглежда най-лошият сценарий. Не правя прогнози, просто ви подготвям. Признаеш ли, че си закарал Бойет в Тексас, ще се сблъскаш с огромен медиен интерес. Ако междувременно той изнасили още някоя жена, ще настъпи истински ад. Окръжният прокурор вероятно ще се отнесе доста грубо с теб, но няма да отидеш в затвора. Може да се наложи да се признаеш за виновен. Ще излезеш под гаранция и ще платиш малка глоба. Но едва ли ще се стигне дотам.

— Трябва да се изправя пред съда и да се призная за виновен?

— Обикновено така става.

Кийт хвана ръката на Дейна. След дълго мълчание тя попита:

— Какво предлагаш, Матю?

— Свържете се с адвокат. Молете се Бойет да умре или да не успее да хване поредната си жертва.

В дванайсет на обяд футболният отбор на гимназията в Слоун, състоящ се от четирийсет и едно бели момчета, се събра пред малко начално училище в края на града. Качиха се в наетия автобус и потеглиха. Екипировката им бе натоварена в специален микробус. След час отборът пристигна в Маунт Плезънт, градче с петнайсет хиляди жители. Там ги чакаше патрулна кола, която отведе автобуса до футболното игрище на местната гимназия. Играчите се преоблякоха набързо и се втурнаха към терена, където трябваше да се подготвят за

мача. Стори им се странно да разгриват без светлините на прожекторите и феновете. Охраната беше засилена. Полицейските коли блокираха всички улици около гимназията. Отборът от Лонгвю излезе на полето минути по-късно. Нямаше мажоретки, музика, национален химн, молитва или встъпителни речи. След като монетата бе хвърлена, треньорът на Слоун погледна към противника от другата страна на игрището и се зачуди колко тежка ще бъде загубата. Лонгвю разполагаше с осемдесет играчи, като поне седемдесет процента от тях бяха чернокожи. Футболистите от Слоун не бяха побеждавали Лонгвю от времето на Донте Дръм и днес определено нямаха шанс да го направят.

Новините за размириците в Слоун бяха стигнали до източната част на Тексас и дори отвъд нея.

Отборът на Слоун спечели хвърлянето и предпочете да бъде в отбрана. Изборът нямаше голямо значение, но треньорът искаше да избегне дългия пас на защитата и бързото спечелване на седем точки. Играчите на Слоун се наредиха на полето, а противниците им се подготвиха за нападение. Десет чернокожи момчета и един бял кикър. След като съдията свири началото на мача, футболистът от Лонгвю, застанал най-близо до топката, пристъпи напред и я вдигна от земята. Поведението му учуди останалите. В следващия миг чернокожите му съотборници свалиха каските си и ги сложиха на тревата. Съдиите засвириха сърдито, треньорите се разкрецяха и за няколко секунди настъпи пълен хаос. Като по команда резервните чернокожи играчи на Лонгвю навлязоха на терена и свалиха екипите и каските си. Футболистите на Слоун се оттеглиха недоумяващо. Мачът свърши, преди да е започнал.

Протестиращите играчи се наредиха в кръг и седнаха в средата на терена. Съдиите на мача, четирима бели и двама чернокожи, се струпяха на едно място и запазиха самообладание. Никой от тях не посмя да вземе топката. Треньорът на Лонгвю отиде до центъра на игрището и извика:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Мачът свърши — отвърна номер 71, едрият помощник-капитан.

— Няма да играем — добави номер 2.

— Защо не?

— Протестираме — заяви помощник-капитанът. — Солидарни сме с нашите братя от Слоун.

Треньорът тропна ядосано с крак. Очевидно не можеше да промени ситуацията.

— Помислете добре какво правите. Ако откажете да играете, ще отбележим служебна загуба и няма да се класираме за плейофите. Може дори да ни накажат. Това ли искате?

Всички извикаха в един глас: „Да!“

Треньорът вдигна ръце, оттегли се и седна на скамейката. Белите играчи от двете страни на полето наблюдаваха съотборниците си. Теренът бе покрит със зелени футболни екипи и каски. Съдиите наблюдаваха случващото се от известно разстояние. В момента нямаше какво да направят.

Изминаха няколко минути. Изведнъж от резервите на Лонгвю се отдели номер 35, бял пробивен бек. Той излезе на игрището, свали каската и екипа си, след което седна на 40-ярдовата линия, близо до чернокожите си съотборници. Един по един останалите футболисти се присъединиха към тях.

Треньорът на Слоун не знаеше как да реагира. Отборът му току-що бе отбелязал победа и като по чудо се бе спасил от сигурен провал. Той тъкмо смяташе да нареди на играчите да си тръгват, когато защитникът Дени Уийкс, син на полицаи от Слоун, излезе на полето и хвърли каската си. После свали тениската и се присъедини към противниците от Лонгвю. Един от тях му подаде ръка. Останалите футболисти на Слоун бързо последваха примера му.

В три часа офисът на губернатора публикува прессъобщение. Написано от Бари Рингфийлд и редактирано от Уейн Уолкот и самия Нютън, то гласеше:

Губернаторът Гил Нютън е дълбоко загрижен за последните събития около случая „Донте Дръм“. Обвиненията, че в неговия офис е бил получен видеозапис с признания на истинския убиец точно преди екзекуцията, са напълно неверни. Мистър Нютън гледа записа за пръв

път вчера, в петък, около шестнайсет часа след изпълнението на смъртната присъда. Той ще бъде на разположение в понеделник за допълнителни коментари по темата.

Старата гара най-после затвори в събота следобед. Арън Рей сложи на пост двама въоръжени охранители, като им заповяда да спират всеки, който се доближи до сградата. Служителите на кантора „Флак“ се събраха в къщата на Роби на импровизирано парти. Повечето дойдоха с половинките си. Диди бе наела кетъринг фирма, специализирана в приготвянето на барбекю, и на двора ухаеше на печени ребърца. Фред Прайър стоеше зад бара и предлагаше напитки. Гостите се събраха около басейна и се опитаха да се отпуснат. По телевизията даваха футболен мач, който привлече вниманието на някои от присъстващите. Роби им бе забранил да обсъждат случая „Дръм“, но разговорът неминуемо се насочи натам. Те не можеха да мислят за друго. Чувстваха се уморени и отчаяни, но в крайна сметка успяха да се разсеят. Алкохолът определено им помогна.

Новините от мача с Лонгвю се разпространиха бързо и гостите отпразнуваха протеста.

Докато сипваше напитки, Фред Прайър следеше коментарите на полицията по радиото. Улиците на Слоун бяха учудващо спокойни благодарение на емоционалния призив на Робърта Дръм. Носеше се слух, че Робърта, Марвин, Седрик и Андреа са отишли в Уошингтън Парк и са призовали протестиращите да се разотидат.

Въпреки че Роби бе помолил гостите да изключат телефоните си, обаждането все пак стигна до тях. Карлос получи новините и ги предаде на останалите. Властите в Джоуплин бяха ускорили изследванията и разполагаха с важни резултати. Върху бельото на Никол имаше ясни следи от сперма. ДНК анализът потвърждаваше, че тя е на Травис Бойет. Негови ДНК проби се пазеха в специална банка в Мисури, където Бойет бе осъждан в миналото.

Новината им даде повод за радост, но и за тъга. Разкъсвани от противоречиви емоции, гостите решиха да си сипят по още едно питие.

Неделя. Хипотезата, която се смяташе за възможна в четвъртък, още по-вероятна в петък и почти сигурна в събота, само за една нощ се превърна в ужасяваща реалност. В неделното утро окръгът се събуди със сензационното разкритие, че щатът е екзекутирал невинен човек. Начело с „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“ големите ежедневници публикуваха гръмки материали, които изразяваха едно и също становище — трябваше да се сложи край на убийствата. Историята изпълваше първите страници на двата вестника, както и на десетки други издания от Бостън до Сан Франциско. Случаят се описваше най-подробно, като се цитираха различните действащи лица. Името на Роби Флак се споменаваше почти толкова често, колкото това на Донте. Унищожителните статии призоваваха за мораториум върху екзекуциите. Публикуваха се безброй мнения на правни експерти, адвокати, професори, активисти, свещеници и дори няколко затворници, осъдени на смърт. Всички бяха единодушни в изказванията си. След като съществуваха неопровержими доказателства за изпълнението на несправедлива екзекуция, смъртното наказание трябваше да бъде отменено завинаги или поне отложено, докато не се откриеше по-добър начин за справяне с проблема.

Тексаският вестник „Хюстън Кроникъл“, който с годините ставаше все по-критичен към смъртното наказание, но не смееше да стига до крайности, публикува серия от материали по случая. В тях се съдържаха съкратена версия на пресконференцията на Роби, както и големи портрети на адвоката, Донте и Никол. Шестте статии атакуваха Дрю Кърбър, Пол Кофи и съдия Вивиан Грейл. Отговорните за случилото се бяха ясни; те не можеха да прехвърлят вината. Един от репортерите преследваше Тексаския апелативен съд, който рано или късно също трябваше да излезе със становище. Главен съдия Милтън Прудлоу и неговите колеги не бяха на разположение в момента. Секретарят Емерсън Пю отказваше коментар. Но Сисили Ейвис, адвокатката от Защитната група, която се бе опитала да влезе в кабинета му в 17:07 ч. в четвъртък, не възнамеряваше да мълчи.

Непрекъснато се появяваха нови подробности. По всичко личеше, че историята тепърва ще се разплита. Друг репортер от „Кроникъл“ бе тръгнал по следите на губернатора и неговите служители, които очевидно се бяха покрили.

В различните краища на щата реакциите варираха. Печатните издания в Остин и Сан Антонио, принципно известни с умерените си политически възгледи, приканваха за незабавна отмяна на смъртното наказание. Вестниците в Далас искаха мораториум. Журналистите с по-десни убеждения публикуваха кратки статии по темата, но не си спестяваха подробните репортажи от събитията в Слоун.

В неделя сутрин всички телевизии отделиха специално място на историята, въпреки че президентската кампания все още оставаше в центъра на вниманието. Кабелните канали не спираха да говорят за Донте Дръм, откакто Роби бе дал пресконференцията. В интернет материалите по случая привличаха пет пъти повече посетители от всички други новини. Блогърите, обявили се против смъртното наказание, сипеха убийствени критики.

Макар и трагична, историята бе посрещната възторжено от хората с леви убеждения. Както се очакваше, на десния фронт цареше тишина. Поддръжниците на смъртното наказание едва ли щяха да променят възгледите си толкова бързо, но за момента предпочитаха да мълчат.

Крайнодесните кабелни канали и радио станции просто пренебрегваха скандала.

В Слоун неделята продължаваше да бъде ден за молитва. На сутрешната проповед в Африканската методистка църква се събра необичайно голяма тълпа. Програмата включваше неделно училище, закуска, репетиции на хора, изучаване на Библията и кафе с понички. После следваше едночасова молитва, която щеше да продължи по-дълго от обичайното. Някои бяха дошли с надеждата, че ще видят семейство Дръм и ще поднесат съболезнованията си. Но близките на Донте се нуждаеха от почивка и решиха да останат вкъщи. Други идваха, за да поговорят с приятели и да чуят последните клюки.

Църквата гъмжеше от хора, когато преподавателят Джони Канти се качи на амвона и сърдечно поздрави тълпата. Съвсем скоро той

премина към Донте Дръм. Отец Канти можеше лесно да разпали присъстващите и да налее още масло в огъня, но не смяташе да го прави. Вместо това говори за Робърта и нейната добронамереност в този труден момент. Описа агонията, която бе изпитала по време на екзекуцията, и се възхити на любовта към децата ѝ. Пасторът продължи с желанието за отмъщение и склонността на Исус да прощава. Помоли Бог да дари всички с търпение, снизходителност и мъдрост. Спомена за Мартин Лутър Кинг и смелостта му да постига промени без прилагането на насилие. Жаждата за мъст беше част от човешката природа, но не водеше до нищо добро. Пасторът благодари на присъстващите, че са оставили оръжията и са прекратили протеста.

Нощта в Слоун бе протекла учудващо спокойно. Канти припомни на своите енорияши, че името на Донте Дръм се е прославило. Сега то символизираше промяната.

— Нека не го опозоряваме с кръв и насилие — призова той.

След половин час хората излязоха от църквата и се отдадоха на обичайните неделни занимания.

На километър и половина оттам членовете на Първа баптистка църква се събраха на необичайна проповед. Останките от техния храм все още бяха оградени с жълта полицейска лента, която загатваше, че разследването не е приключило. На паркинга се издигаше голяма бяла шатра. Под нея се виждаха редици със сгъваеми столове и маси, отрупани с храна. Облеклото беше неофициално, а настроението — приповдигнато. След бърза закуска присъстващите запяха стари църковни песни, чиито ритъм и текстове знаеха наизуст. Свещеникът произнесе реч за пожара и новия храм, който смятаха да построят. Изрази вярата, че с помощта на парите от застраховката и евентуално спонсорство ще успеят да издигнат красива църква в името на Божията слава.

Рива не се яви на службата. Тя отказваше да излезе от къщи. Никой обаче не съжали за нейното отсъствие. Приятелите ѝ съчувстваха за болката, която изпитваше в момента, но Рива ги тормозеше със страданието си от девет години. Всички добре си спомняха бденията край Ред Ривър, постоянните молитви и безкрайните тиради пред медиите. Рива бе възприела възторжено ролята на мъченица, само и само да отмъсти на „чудовището“ Донте Дръм. Но след като щатът бе екзекутирал невинен човек и Рива с

радост бе наблюдавала смъртта му, малко от членовете на църквата искаха да я видят отново. За щастие, Рива нямаше намерение да се появява сред тях.

Отец Рони се измъчваше от угризения. Храмът бе изгорял пред очите му, за което пасторът не носеше вина, но той бе приел екзекуцията на Донте с нескрито задоволство. Постъпката му беше непроснима. Баптистите непрекъснато се опитваха да придадат нов смисъл на понятието за грях и свещеникът се нуждаеше от прошка. Той сподели своите тревоги с енориашите. Призна грешката си и ги призова да се помолят за него. Изглеждаше смирен и отчаян.

Подготовката на погребението не беше приключила. Отец Рони обясни на тълпата, че е говорил с Рива по телефона. Църквата щеше да публикува всички подробности на своята уебстраница, когато семейството вземеше решение как да процедира. Останките на Никол все още се намираха в Мисури, а властите там не казваха кога ще ги изпратят в Слоун.

Шатрата се наблюдаваше отблизо. От другата страна на улицата, извън територията на църквата, дебнеха двайсетина репортери. Повечето имаха камери. Ако не ги спираха няколко доста сърдити полицаи, те щяха да нахлуят в шатрата и да запишат всяка дума.

Никога досега Слоун не бе осъмвал толкова разделен, колкото в тази неделна утрин. Но дори в най-тежкия момент се наблюдаваше известно затишие. Броят на репортерите и камерите бе нараснал многократно от четвъртък вечер и жителите на града усещаха обсадата. Случайни минувачи се спираха да говорят пред медиите. Служителите в кметството нямаха коментар. Нито дума не се чуваше от сградата на съда. На места полицията засили присъствието си и изостри мерките за сигурност. Журналистите, които искаха да се доближат до дома на семейство Дръм, биваха грубо отпращани. Никой не смееше да припари до погребалното бюро, където почиваше Донте. Въпреки че къщата на Рива се охраняваше от близки и приятели, полицията дебнеше за досадници с камери. Роби Флак се грижеше сам за себе си, но на всеки час около дома и кантората му обикаляха патрулни коли. Преданите християни, които ходеха на църква в неделната утрин, можеха да бъдат спокойни, че нищо няма да им се случи. Полицията в Слоун гарантираше сигурността им.

В лутеранската църква „Сейнт Марк“ отец Кийт Шрьодер зае място на амвона и изненада посетителите с най-драматичните встъпителни думи, които някога бе изричал.

— В четвъртък щатът Тексас екзекутира невинен човек. Бих се учудил, ако сте пропуснали историята. Повечето от вас са запознати с фактите по случая, но едва ли подозират, че истинският убиец е бил тук миналата неделя. Да, той седеше сред нас. Казва се Травис Бойет и е осъждан за тежки престъпления. Преди няколко седмици е излязъл от затвора в Лансинг. Настанили са го в Анкър Хаус на Седемнайсета улица тук, в Топика.

Присъстващите затаиха дъх. Онези, които смятаха да поспят по време на дългата проповед, ококориха очи. Пасторът се усмихна на обърканите хора.

— Не се шегувам. Иска ми се да кажа, че Бойет е избрал нашата църква заради добрата ѝ репутация, но истината е, че той се появи, защото имаше проблеми. В понеделник сутринта дойде в моя кабинет и сподели притесненията си. После тръгна към Тексас, за да спре екзекуцията на Донте Дръм. За съжаление, без резултат. Междувременно е успял да избяга.

Отначало Кийт възнамеряваше да опише приключенията си в Тексас, което би превърнало неговата проповед в истинска сензация. Той не се страхуваше от истината и смяташе да я каже пред всички. Предполагаше, че църквата рано или късно ще разбере за случилото се, и не искаше да се крие. Дейна обаче настояваше, че е по-разумно първо да говори с адвокат. Ако си признаеше публично за престъплението, без да се допита до юрист, се излагаше на огромен риск. В крайна сметка Дейна се наложи и той промени речта си.

Като свещеник Кийт никога не смесваше религията с политиката. Винаги избягваше теми като правата на хомосексуалистите, абортите или войните. Вместо това предпочиташе да предава посланията на Исус — да обичаме ближния, да помагаме на по-слабите, да умеем да прощаваме грешките на другите и да живеем според Божиите закони.

Екзекуцията обаче промени коренно Кийт. Изведнъж му се стори много по-важно да говори за социалната несправедливост, отколкото да разпръсква добро настроение в неделната сутрин. Смяташе да засегне актуалните проблеми — от християнска, а не от политическа

гледна точка. Вече не се интересуваше от реакциите на хората. Беше му омръзнало да мълчи.

— Исус би ли станал свидетел на екзекуция, без да се опита да я спре? — попита Кийт. — Той би ли одобрил законите, които ни позволяват да убиваме себеподобните си?

И двата въпроса получиха отрицателен отговор. В продължение на час, в най-дългата проповед в кариерата му, Кийт обясни причините за това.

Преди да се стъмни, Робърта Дръм, децата ѝ и техните семейства тръгнаха пеш към Уошингтън Парк. Бяха изминали същия маршрут предишния ден. Искаха да се срещнат с младите хора там и да поговорят с тях за смъртта на Донте. Рап музиката бе изключена. Тълпата утихна в знак на уважение. Десетки хора се събраха около Робърта, за да чуят молбите ѝ за прекратяване на протеста. Тя заяви със силен, ясен глас:

— Не опетнявайте паметта на сина мис още кръвопролития. Не искам името на Донте Дръм да бъде свързано с безредиците в Слоун. Действията ви няма да помогнат на нашата общност. Насилието не води до нищо хубаво и накрая всички ще загубим. Приберете се вкъщи и прегърнете майките си.

За своите хора Донте Дръм вече се бе превърнал в легенда. Вдъхновени от смелостта на Робърта, протестиращите бързо се разотидоха.

Гимназията в Слоун не отвори врати в понеделник сутрин. Въпреки че ситуацията в града постепенно се нормализираше, училищното ръководство и полицията продължаваха да се тревожат. Имаха опасения, че напрежението отново ще ескалира и ще разклати крехкото спокойствие. Белите ученици бяха готови да се върнат в класните стаи. Повечето се чувстваха шокирани и отвратени от събитията през уикенда. Те бяха толкова потресени от екзекуцията на Донте Дръм, колкото и чернокожите им приятели. Нямаха търпение да обсъдят всичко, за да могат да продължат напред. Из града постоянно се говореше за присъединяването на белите футболисти към протеста на техните съотборници. Този най-обикновен жест на солидарност се възприемаше като огромно извинение за случилото се. Беше станала фатална грешка, но други носеха вината за нея. Настъпваше моментът за помирение и изглаждане на противоречията. Повечето чернокожи младежи не възнамеряваха да продължат с насилието. Те също искаха да се върнат към нормалния си начин на живот.

Училищното ръководство отново се срещна с кмета и полицията. Изразът „буре с барут“ се използваше често, за да се опише атмосферата в Слоун.

И от двете страни имаше достатъчно хулигани, които можеха да създадат неприятности. Анонимните обаждания все още се записваха. Постъпваха заплахи за насилие, в случай че гимназията отвореше врати. В крайна сметка се реши да изчакат до погребението на Донте Дръм.

В девет сутринта футболистите и треньорите им се събраха в съблекалнята до игрището. Присъстваха всички двайсет и осем чернокожи играчи и техните бели съотборници, четирийсет и един на брой. Срещата бе свикана от Седрик и Марвин Дръм. Двамата се бяха състезавали за „Уориърс“ в миналото, но постиженията им далеч не можеха да се сравняват с тези на Донте. Застанали един до друг, те се обърнаха към отбора. Благодариха на белите играчи за подкрепата им в протеста. Спомниха си с любов за Донте и заявиха, че той не би

одобрил конфликтите. Футболният отбор беше гордостта на Слоун. Ако играчите успеяха да загърбят разногласията си, съществуваха надежда за всички. Братята призоваха за обединение. Седрик каза:

— Искам да присъствате на погребението на Донте. Семейството ми и цялата общност ще оцени много този жест.

Дени Уийкс, синът на полицаи от Слоун и първият играч, присъединил се към протеста, поиска думата. Изправи се пред отбора и сподели отвращението си от екзекуцията. Заедно с всичките си бели приятели беше вярвал, че Донте е виновен и трябва да получи заслуженото наказание. Сега Дени осъзнаваше огромната си грешка и се разкайваше дълбоко. Той се опита да запази самообладание и завърши с надеждата, че семейство Дръм ще успее да му прости. Последваха признания на други играчи и срещата се превърна в дълъг и ползотворен опит за помиряване. В отбора съществуваха обичайните конфликти и съревнования, но повечето момчета играеха заедно от деца и се познаваха добре. Те разбираха, че няма да спечелят нищо, ако оставят горчивината да развали отношенията им.

Щатските съдии все още се опитваха да се справят с проблемите, произлезли от протеста на отбора от Лонгвю. Очакваше се и двата отбора да запишат служебна загуба, но сезонът щеше да продължи както обикновено. В графика оставаше само още един мач. Треньорът изтъкна, че това е последният им шанс да продължат напред. В присъствието на Седрик и Марвин играчите нямаха друг избор, освен да се сдобрят. Не можеха да откажат на братята на Донте Дръм. След два часа те си стиснаха ръцете и се уговориха да направят дълга тренировка по-късно следобед.

* * *

Духът на помирение така и не стигна до адвокатската кантора „Флак“. След като си почина в неделя, Роби подготви войските за атака на няколко фронта. Основен приоритет имаха гражданските иски. Беше решил да ги подаде още същия ден в щатския и федералния съд. Първият иск беше за несправедливо причиняване на смърт и щеше да бъде насочен срещу градската управа на Слоун, полицейския участък, окръжния прокурор, щатските съдии, служителите на затвора и

членовете на апелативния съд. Представителите на съда имаха имунитет, но Роби не се интересуваше от това. Щеше да преследва и губернатора, който също се ползваше с протекциите на закона. Голяма част от иска щеше да бъде отхвърлена, но на Роби не му пукаше. Държеше да си отмъсти, да zlepостави виновниците и да ги принуди да платят скъпо за адвокати. Обичаше ожесточените съдебни битки, особено когато медиите ги наблюдаваха отблизо. Неговите клиенти, близките на Донте, открито се противопоставяха на уличната война. Роби споделяше възгледите им, но определено смяташе да води съдебна война. Тя можеше да се проточи с години и да погълне цялата му енергия, но той вярваше, че накрая ще победи.

Обвиняемите в иска до федералния съд щяха да бъдат почти същите лица. Този път Роби нямаше да си губи времето със съдиите и губернатора, а щеше да нападне открито градската управа на Слоун, полицията и Пол Кофи. В светлината на последните събития той предусещаше изгодно финансово споразумение, но чак след време. Градските и окръжните власти, както и техните застрахователни компании никога не биха рискували да покажат мръсните си ризи в толкова нашумял случай. Откритото разобличаване на Дрю Кърбър и Пол Кофи щеше да ужаси високоплатените адвокати на застрахователите. Роби беше обсебен от желание за мъст, но надушваше и пари.

Другите му стратегии включваха жалба срещу Пол Кофи за нарушаване на етичния кодекс. Евентуалният успех можеше да доведе до отнемане на правата му като прокурор и публично унижение, но Роби не таеше много надежди. Той планиваше да подаде оплакване срещу Милтън Прудлоу в Щатската комисия за съдебни практики, което щеше да отнеме повече време. Засега бяха известни малко факти около отказа за приемане на клетвената декларация на Джоуи Гембъл. Роби обаче се надяваше ситуацията да се промени. Репортерите вече се навъртаха около Тексаския апелативен съд. Адвокатът смяташе да изчака, докато пресата извади наяве истината.

Свърза се и с Министерството на правосъдието във Вашингтон. Разговаря с журналисти и противници на смъртното наказание в цялата страна. В кантората цареше пълен хаос, но Роби му се наслаждаваше.

Адвокатската кантора, посетена от Кийт и Дейна в понеделник сутринта, се различаваше коренно от тази на Роби Флак. Старата железопътна гара гъмжеше от хора, напрежение и активност. Офисът на Елмо Леърд беше малък и тих. Матю бе описал Елмо като шейсетгодишен ветеран по наказателни дела. Той имаше самостоятелна практика и предоставяше ценни правни съвети, но рядко се явяваше в съда. Беше приятел на Матю и често играеше голф с окръжния прокурор.

— Никога не съм поемал подобен случай — призна Елмо, след като изслуша Кийт.

Адвокатът бе направил необходимите проучвания и подобно на всички хора, които четяха сутрешните вестници, знаеше в общи линии за случая „Дръм“ в Тексас.

— И за мен ситуацията е съвсем нова — отвърна Кийт.

— Законът не е еднозначен по този въпрос. Вие сте помогнали на човек, който и бездруго е искал да наруши условията на предсрочното си освобождаване, като напусне щата. Престъплението не е много сериозно, но може да ви обвинят във възпрепятстване на правосъдието.

— Прочетохме закона — намеси се Дейна. — Матю ни изпрати копие от него заедно с няколко случая от други щати. Нищо не е ясно.

— Не успях да намеря подобно дело в Канзас — заяви Елмо. — Но това не е от значение. Ако реши да повдигне обвинения, окръжният прокурор има доста голям шанс да спечели. Вие признавате всичко, нали?

— Да — отговори Кийт.

— Тогава ви предлагам да разгледаме възможността за споразумение със съда. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Бойет е на свобода и може да хване нова жертва. Може да е тази седмица, но може и никога да не се случи. Препоръчвам ви все пак да сключите изгодно извънсъдебно споразумение преди евентуалния му следващ удар. Ако нарани някого, вината ви ще нарасне и случаят ще се усложни.

— Изгодно извънсъдебно споразумение? — попита Кийт.

— Ще се отървете само с удари по пръстите — каза Елмо и сви рамене.

— Какво означава това?

— Нищо. Явявате се набързо в съда, порицават ви, плащате малка глоба и толкова. Няма да влезете в затвора.

— Надявах се да го кажете — заяви Дейна.

— А след време вероятно ще успея да залича присъдата ви от регистрите — добави Елмо.

— Но сега тя ще бъде публично обявена, нали? — попита Кийт.

— Да, и това ме тревожи. Днес Бойет беше на първа страница в местния вестник, а интересът към него тепърва ще се засили. Топика ще заеме своята малка роля в тази сензация. Ако репортерите започнат да душат наоколо, може да попаднат на вашата присъда. Историята е доста добра. Помислете само. Местен свещеник помага на истинския убиец. И така нататък. Очаквам шумно отразяване във вестника, но то едва ли ще има трайни последици. Скандалът ще бъде по-голям, ако Бойет извърши ново престъпление. Тогава прокурорът ще се ядоса и ще ни бъде по-трудно да се справим с положението.

Кийт и Дейна си размениха нерешителни погледи. За пръв път посещаваха адвокатска кантора и се надяваха да не го правят отново.

— Вижте, мистър Леърд — каза Кийт. — Наистина искам да забравя за станалото. Виновен съм за постъпката си. Наруших закона и ще изтърпя наказанието си. Въпросът ми е съвсем прост. Как ще действате?

— Дайте ми няколко часа да обсъдя нещата с окръжния прокурор. Ако се съгласи, ще подготвим извънсъдебно споразумение и ще приключим нещата доста бързо. С малко късмет ще се отървете невредим.

— Кога очаквате това да се случи?

Адвокатът отново сви рамене.

— Тази седмица.

— Обещавате ли, че няма да го арестуват? — попита Дейна.

— Не обещавам, но се съмнявам да се стигне дотам. Ще говорим пак утре сутринта.

Кийт и Дейна се качиха в колата и се загледаха в кантората.

— Не мога да повярвам, че се намираме тук и обсъждаме подобни въпроси — каза Дейна.

— Не е ли страхотно? Харесва ми.

— Моля?

— Честно, Дейна. Като изключим медения ни месец, последната седмица е най-интересният период в живота ми.

— Ти си луд. Прекарал си твърде много време с Бойет.

— Травис ми липсва.

— Запаали колата, Кийт. Май си откачил.

Официалното становище гласеше, че губернаторът работи усилено върху изготвянето на щатския бюджет. Нютън беше твърде зает, за да коментира скандала около Донте Дръм. Ако зависеше от него, случаят бе приключил.

В действителност обаче той седеше в кабинета си в компанията на Уейн и Бари. Тримата се чувстваха объркани и замаяни от махмурлука. Чудеха се какво да правят оттук нататък. Репортерите чакаха търпеливо пред сградата. Те бяха снимали как Нютън излиза от резиденцията в 7:30 ч., придружаван от охраната си. Губернаторът го правеше пет пъти седмично и в постъпката му нямаше нищо сензационно. Офисът му бе засипан от телефонни обаждания, факсове, имейли, писма и дори пратки.

— Положението е извън контрол — заяви Бари. — Само вчера излязоха трийсет и една големи статии в цялата страна, а днес бяха публикувани още седемнайсет. Съвсем скоро всеки американски вестник ще се изкаже по случая. Кабелните телевизии не спират да ни атакуват, а експертите се надпреварват да дават съвети за справяне със ситуацията.

— И какво предлагат? — попита губернаторът.

— Мораториум. Отмяна на смъртното наказание или поне сериозно преразглеждане на системата.

— А проучванията на общественото мнение?

— Според тях сме сгафили ужасно, но е твърде рано да си вадим изводи. След няколко дни напрежението ще се успокои и отново ще спечелим доверието на избирателите. Навярно ще загубим малко гласове, но предполагам, че шейсет и пет процента ще продължат да подкрепят смъртоносната инжекция. Уейн?

Уейн не откъсваше очи от лаптопа си, но ги слушаше внимателно.

— Шейсет и девет. Любимото ми число.

— Аз се спирам на средата — заяви Нютън. — Шейсет и седем. Съгласни ли сте?

Бари и Уейн вдигнаха палци. Те обичаха да правят залози за гласовете на избирателите. Обикновено залагаха по сто долара.

Губернаторът за стотен път отиде до любимия си прозорец, но не видя нищо отвън.

— Трябва да говоря с някого. Ако остана тук и продължа да пренебрегвам медиите, хората ще помислят, че се крия.

— Ти вече го правиш — каза Бари.

— Уреди ми интервю с човек, на когото мога да се доверя.

— Предлагам да изберем „Фокс Нюз“. Преди два часа се обадох на Чък Монахенд. Няма търпение да се срещнете. Безобиден е, а рейтингът му е доста висок.

— Ще ни изпрати ли предварително въпросите?

— Разбира се. Готов е на всичко.

— Чудесно. Уейн?

Уейн заопъва пръсти и кокалчетата му запукаха така, сякаш щяха да се счупят.

— Не бързай толкова. Наистина не е хубаво да се криеш, но е по-разумно да изчакаме. Да помислим къде ще бъдем след седмица.

— Едва ли ще сме мръднали от тук — заяви Бари. — Ще продължаваме да седим в заключения кабинет и да си скубем косите.

— Но моментът е толкова силен — каза губернаторът. — Не искам да го изпускам.

— Послушай ме — настоя Уейн. — Рейтингът ти е доста разклатен и не може да го оправим. Трябва да спечелим време. Предлагам да се покрием, докато напрежението спадне. Пресата ще преследва Кофи, полицаите и апелативния съд. Нека изчакаме месец. Няма да е лесно, но положението ще се успокои.

— По-добре е да се обадим на „Фокс“ — каза Бари.

— Не съм съгласен — изсъска Уейн. — Защо не заминем на търговска мисия в Китай? Ще изчезнем за десет дни под претекст, че търсим нови пазари за тексаските продукти и искаме да създадем повече работни места.

— Бях там преди три месеца — заяви Нютън. — Мразя китайската храна.

— Освен това ще изглеждаш като страхливец — изтъкна Бари.
— Не бива да бягаш по средата на такъв огромен скандал. Идеята е лоша.

— Вярно. Няма да ходя никъде.

— Тогава може ли да замина сам? — попита Уейн.

— Не. Колко е часът?

Губернаторът носеше часовник, а на стените в кабинета му имаше поне още три. Когато задаваше този въпрос в късния следобед, Нютън имаше предвид само едно нещо. Бари отиде до шкафа и извади бутилка „Ноб Крийк“.

Нютън седна зад масивното си бюро и отпи от бърбъна.

— Кога е следващата екзекуция? — попита той Уейн.

Адвокатът му натисна няколко клавиша, загледа се в екрана и отвърна:

— След шестнайсет дни.

— О, боже! — възкликна Бари.

— Кой е подсъдимият? — попита Нютън.

— Дрифти Тъкър — каза Уейн. — Бял мъж на петдесет и една години, от окръг Панола. Убил жена си, след като я хванал в леглото със съседа. После застрелял любовника с осем куршума. Трябвало е да презареди оръжието.

— Това брой ли се за престъпление? — пошегува се Бари.

— Не и в моите книги — отговори Нютън. — Твърди ли, че е невинен?

— Не. Подал е молба за помилване поради психическо заболяване, но презареждането му е изиграло лош номер.

— Не може ли някой съд да постанови отлагане? — попита Нютън. — Не ми се занимава с това.

— Ще проверя.

Губернаторът отпи отново от бърбъна, поклати глава и промърмори:

— Само още една екзекуция ни липсва сега.

Изведнъж Уейн подскочи като ужилен, докато се взираше в лаптопа си.

— Чуйте това! Роби Флак току-що е подал иск в щатския съд на окръг Честър. В него се споменават имената на цял куп обвиняеми. Сред тях е и „почитаемият Гил Нютън, губернатор на Тексас“. Иска

петдесет милиона долара обезщетение за несправедливата екзекуция на Донте Дръм.

— Не може да го направи — каза губернаторът.

— Напротив. Изпратил е копие от иска до обвиняемите, както и до всички вестници в щата.

— Аз имам имунитет.

— Така е, но Флак все пак ще те съди.

Бари се отпусна на един стол и се почеса по главата. Нютън затвори очи и промърмори нещо под носа си. Уейн гледаше лаптопа с отворена уста. Един лош ден току-що се бе превърнал в кошмарен.

Кийт седеше в своя кабинет в църквата, сключил ръце на тила си. Беше качил краката си на бюрото и не свалеше очи от тавана. Чувстваше се ужасно объркан. На няколко пъти през последните дни се мъчеше да се отдаде на семейството и работата си, но приятните мисли бързо отстъпваха място на притесненията, че Травис Бойет все още е на свобода. Кийт непрекъснато си повтаряше, че не е помогнал на Травис да избяга. Той вече обикаляше улиците на Топика, след като властите му бяха позволили да се завърне в обществото. Бойет сам бе взел решението да напусне Анкър Хаус и да наруши условията на освобождаването си. Кийт просто се бе съгласил да стане негов шофьор. Той обаче не спираше да се измъчва от угризения, че е направил нещо нередно.

За да се откъсне от Бойет, пасторът свали крака от бюрото и се загледа в компютъра. На екрана се виждаше уебстраницата на канзаската група „Американци против смъртното наказание“. Кийт реши да се присъедини към нея. Плати двайсет и пет долара и стана един от трите хиляди нейни членове. Сега щеше да получава електронен бюлетин, месечно списание с най-актуалните новини и други периодични известия. Групата се събираше веднъж годишно в Уичита. Следваха повече подробности. Като се изключеше църквата, Кийт за пръв път се приобщаваше към някаква организация.

От любопитство пасторът разгледа сайтовете на подобни групи в Тексас. Имаше множество такива. Кийт бе слушал за някои от тях в новините по телевизията. Активистите вдигаха доста шум около случая с Донте — „Студенти против екзекуциите“, „Тексаска мрежа за мораториум“. „Тексас срещу законните убийства“, „Тексасци за алтернативни наказания“. Едно от познатите имена гласеше: „Фокус върху смъртните присъди“. Кийт влезе в уебсайта им и остана възхитен. Таксата беше само десет долара. Той плати с кредитната си карта и се записа. Вече не мислеше за Бойет.

Най-голямата и най-стара организация се казваше „Да спрем екзекуциите в Тексас“. Членовете ѝ не само публикуваха подробни

материали по темата, но призоваваха за промяна в законодателството и създаваха групи за подкрепа на затворници, очакващи смъртното наказание. Освен това събираха пари за защитата им и си сътрудничеха с други структури в страната. Кийт се впечатли най-силно от факта, че организацията подкрепя както семействата на осъдените, така и тези на жертвите. Тя имаше петдесет хиляди членове и годишен бюджет от два милиона. Всеки можеше да се присъедини срещу скромна такса. Без да се колебае, Кийт плати сумата.

След като похарчи шейсет долара, пасторът се почувства като истински активист срещу смъртното наказание.

Изведнъж телефонът иззвъня и наруши тишината. Шарлот Джънгър събщи:

— Търси ви някаква репортерка. Мисля, че е добре да говорите с нея.

— Откъде е?

— От Хюстън. Май няма да се предаде лесно.

— Благодаря. — Той прие обаждането. — Отец Кийт Шрьодер.

— Мистър Шрьодер, казвам се Елайза Кийн и работя за „Хюстън Кроникъл“. — Гласът ѝ беше мек и спокоен, а акцентът ѝ приличаше на носовия изговор в Слоун. — Имам няколко въпроса относно Травис Бойет.

Кийт си представи най-лошото. Сензационни заглавия, скандали, белезници, затвор.

Пасторът помълча достатъчно дълго, за да убеди мис Кийн, че се е обадила на правилното място.

— Добре — заяви накрая той.

Какво друго му оставаше? Не смяташе да отрича, че познава Бойет. За секунда се поколеба дали да не затвори, но подобна реакция само би влошила нещата.

— Съгласен ли сте да запиша интервюто? — попита любезно тя.

Да. Не. Нямахте представа.

— Да — отвърна Кийт.

— Чудесно. Така ще бъде по-точна. Само секунда. Сега диктофонът е включен.

— Добре — заяви Кийт. Трябваше да спечели време. — Мис Кийн, не говоря често с репортери. Как ще докажете, че наистина работите за „Хюстън Кроникъл“?

— Имате ли компютър?

— Да.

— Веднага ще ви изпратя автобиография. Ще приложи и снимка. Направена е пред кантората на Роби Флак миналия четвъртък, преди той да напусне Слоун. На нея се виждат четирима души. Единият мъж носи тъмно сако и риза с бяла якичка. Предполагам, че сте вие.

Кийт отвори имейла и разгледа снимката. Наистина беше той. Прочете набързо автобиографията, макар че нямаше смисъл.

— Симпатичен мъж? — заяви той.

— Така е. Вие сте, нали?

— Да.

— Присъствахте ли на екзекуцията на Донте Дръм? — попита тя. Кийт усети как устата му пресъхва. Изкашля се и попита:

— Откъде ви хрумна, че съм бил там?

— От затвора ни предоставиха протокола на екзекуцията. В него фигурирате като свидетел от страна на подсъдимия. А и един от мъжете в стаята е бил репортер от друг вестник. Той не е могъл да намери името ви, но аз успях.

Какво би го посъветвал Елмо Леърд в този момент? Може би трябваше да прекрати разговора. Кийт не знаеше какво да каже, но определено беше впечатлен. Щом разполагаше с протокола от затвора и снимката, навярно репортерката бе открила и други неща. Любопитството му надделя.

— В такъв случай ще призная, че присъствах — заяви Кийт.

— Защо един лутерански свещеник от Топика би гледал екзекуция в Тексас? — попита репортерката.

Кийт си бе задавал същия въпрос хиляди пъти. Той се засмя нервно и каза:

— Дълга история.

— Да не сте приятел на Донте Дръм?

— Не.

— Допреди няколко дни Травис Бойет е живял в Анкър Хаус в Топика. Изведнъж се е появил в Слоун, Тексас. Имате ли представа как е стигнал до там?

— Може би.

— Притежавате ли кафяво субару с канзаски номер „КТ 2787“?

— Предполагам, че знаете отговора.

— Така е. Един от нашите репортери е забелязал автомобила ви в Слоун. Хората от Канзас рядко ходят там. Случайно Бойет да е пътувал с вас?

Кийт отново се засмя.

— Мис Кийн, какво искате от мен?

— Разкажете ми цялата история, мистър Шрьодер.

— Ще ми отнеме часове, а сега нямам време.

— Кога за пръв път се срещнахте с Травис Бойет?

— Преди седмица. Миналия понеделник.

— Тогава той призна ли, че е убил Никол Ярбър?

Очевидно всякаква конфиденциалност се бе изпарила. След като Бойет публично бе признал за престъплението, вече не оставаха много тайни. Някои подробности обаче не биваше да излизат наяве. Кийт не се чувстваше длъжен да отговаря. Не се страхуваше от истината; всъщност бе твърдо решен да не я крие. Щом действията му бяха толкова лесни за проследяване, съвсем скоро щяха да се обадят и други репортери. Пасторът прецени, че е най-разумно да приключи с всичко веднъж завинаги.

— Слушайте ме добре, мис Кийн. Травис Бойет посети нашата църква миналата неделя. Държеше да сподели нещо и на следващия ден дойде в моя кабинет. Довери ми се и двамата тръгнахме за Слоун, Тексас. Пристигнахме в четвъртък на обяд. Той искаше да спре екзекуцията, защото Донте Дръм е невинен. Бойет излезе в ефир и направи прословутото признание. Мистър Флак ме помоли да го придружа до Хънтсвил. Приех неохотно предложението и после нещата се развиха от само себе си. Срещнах се с Донте и съвсем неочаквано станах свидетел на екзекуцията. На следващата сутрин Бойет заведе мистър Флак и екипа му до мястото, на което бе заровил Никол. Аз също отидох с тях. Изведнъж Бойет се почувства зле. Закарах го в болница в Джоуплин, откъдето той е успял да избяга. Междувременно се прибрах вкъщи. Оттогава не съм се чувал с него.

Репортерката мълчеше. Явно се опитваше да осмисли думите му.

— Мистър Шрьодер, имам хиляди въпроси.

— А аз закъснявам за футболна тренировка. Приятен ден.

Кийт затвори слушалката и бързо напусна кабинета.

* * *

„Фордайс — право в десетката!“ излъчи едночасов репортаж в най-гледаното време в понеделник вечер. През целия уикенд по телевизията вървяха сензационни реклами за предаването. Шон Фордайс се включи на живо от Слоун, Тексас, където продължаваше да обикаля в търсене на някой пожар, труп или експлозия. Първата половина бе посветена на Рива и сърцераздирателното очакване на екзекуцията. Сценаристите показаха снимки на Никол като дете и мажоретка на един от мачовете на „Слоун Уориърс“. Излъчиха и клип, в който Донте буквално премазваше пробивния бек от другия отбор. Рива постоянно се появяваше на екрана, като кулминацията беше интервюто след екзекуцията. Тя изглеждаше почти жалко в светлината на последните събития. Беше повече от очевидно, че Фордайс е подготвил предварително атаката. Рива отправяше остри нападки, но замлъкна, след като за пръв път видя признанието на Бойет. Изпадна в шок, когато той извади пръстена на Никол. После изчезна от екрана. Във втората половина Фордайс излъчи колаж от видеозаписи и интервюта, но не представи нови факти. Шоуто не струваше. Имаше някаква ирония във факта, че водещият, който иначе беше отявлен поддръжник на смъртното наказание, посвещава ексклузивен репортаж на несправедливо изпълнена екзекуция. Но Фордайс не се притесняваше от подобно противоречие. Интересуваше се единствено от рейтингите.

Кийт и Дейна гледаха предаването. По време на хаотичните часове, прекарани в Слоун, пасторът не бе видял семейството на Никол. Беше чел за Рива в интернет, но не знаеше как звучи гласът ѝ. Фордайс поне му предостави тази възможност. Тъй като не се бе срещал с Рива, Кийт изпитваше съжаление към нея.

Пасторът трябваше да проведе телефонен разговор, който отлагаше от часове. Докато Дейна приготвяше децата за лягане, Кийт се оттегли в спалнята и позвъни на Елмо Леърд. Извини се за безпокойството, но ситуацията се променяше с всяка минута и той се нуждаеше от съвет. Елмо му каза да не се тревожи. След като обаче разбра за обаждането на Елайза Кийн, адвокатът видя причина за притеснение.

— Не биваше да говорите с нея — заяви Елмо.

— Но тя знаеше всичко, мистър Леърд. Разполагаше с фактите, документите и снимката. Щеше да е глупаво да отричам.

— Хубаво е да избягвате репортерите.

— Така е, но не смятам да се крия от никого. Стоя твърдо зад постъпките си. Истината вече излезе наяве.

— Оценявам вашата искреност, отче. Но вие ме наехте, защото се нуждаехте от съвет. Трябваше да изберете по-подходящо време и място, за да разкажете историята.

— Съжалявам. Не разбирам много от право. Ужасно съм объркан от всички закони и процедури.

— Повечето ми клиенти се чувстват по този начин. Затова търсят услугите ми.

— Значи съм се изложил?

— Не непременно. Но се пригответе за истински ад. Извинете ме за езика, отче. Журналистите ще полудеят. Скандалът около Донте Дръм се разду достатъчно в пресата, а вашето участие в него със сигурност е нещо ново.

— Не знам какво да мисля, мистър Леърд. Помогнете ми. Медиите ще навредят ли на делото ми?

— Стига, Кийт. Засега нямате никакво „дело“. Преди малко се обадох на окръжния прокурор. Двамата сме стари приятели. Той остана впечатлен от историята и едва ли ще повдигне обвинения. Още не е решил какво да прави. Май всичко зависи от Бойет, най-известния престъпник на свобода в момента. Днес са го обвинили в убийство в Мисури.

— Да, гледах телевизия — отвърна Кийт.

— Снимката му е разпространена навсякъде, вероятно скоро ще го хванат. Съмнявам се, че ще се върне в Канзас. По-добре е да си остане в Мисури. Ако го заловят, преди да нарани друг човек, окръжният прокурор тук ще забрави за случая.

— А шумът около моята намеса?

— Ще видим. Много хора ще се възхитят на постъпката ви. Едва ли някой ще разкритикува опита да спасите Донте Дръм, особено при създадите се обстоятелства. Ще излезем от ситуацията. Само не давайте повече интервюта.

— Разбрано, мистър Леърд.

След като се въртя четири часа в леглото, Кийт стана и отиде в кухнята. Включи Си Ен Ен, не видя нищо интересно и отвори лаптопа си, за да провери новините в Хюстън. В сайта на „Кроникъл“ имаше няколко статии по случая. Най-актуална беше информацията за исковете, подадени от Роби Флак. На една снимка се виждаше как адвокатът размахва някакви документи пред съда в окръг Честър. Отдолу се цитираха подробно заплахите му, че ще преследва безмилостно виновниците за смъртта на Донте Дръм. Никой от обвиняемите, сред които и губернаторът, не бе коментирал изказванията.

Следващият материал отразяваше реакциите на тексаските активисти. Кийт се почувства горд от факта, че „Да спрем екзекуциите в Тексас“ се споменава най-често в тази връзка. Членовете ѝ апелираха за серия от драстични мерки — мораториум върху смъртното наказание, разследване на полицията в Слоун, Тексаския апелативен съд, губернатора и Пол Кофи. Във вторник на обяд се очакваха протести пред Капитолия в Остин, университета „Сам Хюстън“ в Хънтсвил, Тексаския южен университет и десетки други учебни заведения.

Най-дългогодишният член на Тексаския сенат беше енергичният чернокож адвокат Роджър Ебс от Хюстън. Политикът призоваваше губернатора да свика извънредна сесия на законодателния орган, на която да се назначи специално проучване на скандалната екзекуция. Ебс беше заместник-председател на финансовата комисия и имаше огромно влияние върху формирането на щатския бюджет. Той заплашваше да бойкотира работата на Сената, ако Нютън не изпълни молбата му. Губернаторът се въздържа от коментар.

Дрифти Тъкър, следващият подсъдим, очакващ смъртното наказание, изведнъж се бе появил в новините. Екзекуцията му бе насрочена за 28 ноември, след малко повече от две седмици. Неговият случай, забравен в последните десет години, сега привлече доста внимание.

На четвърто място се нареждаше статията на Елайза Кийн. Кийт кликна върху линка и на екрана се появи снимката, на която се виждаше той заедно с Роби, Арън и Марта Хандлър. Заглавието гласеше: „Свещеник от Канзас гледа екзекуцията на Дръм“. Журналистката предаваше основните факти около историята и на няколко пъти цитираше Кийт. Преди години тя самата бе наблюдавала изпълнението на смъртна присъда и се чудеше как някой може да бъде допуснат като свидетел в последния момент. От затвора бяха отказали коментар. Мис Кийн се бе опитала да се свърже с кантората на Роби Флак, но отново без резултат. Някакъв служител от Анкър Хаус потвърждаваше, че отец Шрьодер се е отбил там поне два пъти миналата седмица, за да търси Бойет. Беше се разписал в книгата за посещения. Надзорникът на Бойет мълчеше. Голяма част от статията описваше пътуването до Тексас. Отдолу имаше по-малка снимка на Бойет, застанал пред репортерите. По-нататък материалът засягаше потенциалните проблеми на Кийт със закона. Прокуратурата можеше ли да повдигне обвинения срещу свещеника за това, че е помогнал на Бойет да наруши условията на предсрочното освобождаване? За да отговори на този въпрос, мис Кийн се бе допитала до редица експерти. Един професор по право от Хюстънския университет твърдеше следното: „Постъпката е достойна за уважение, но определено е незаконна. Тъй като Бойет е на свобода, съветвам пастора да потърси правна помощ.“

Всезнайко, помисли си Кийт.

Някакъв адвокат по наказателни дела, пак от Хюстън, посочваше: „Дори да е престъпил закона, този мъж е герой. Бих се радвал да го защитавам пред съдебните заседатели.“

Заседатели? Елмо Леърд бе изразил надеждата за бързо споразумение със съда. Поне така си спомняше Кийт.

В желанието си да проучи всички гледни точки мис Кийн бе разговаряла и с бивш прокурор от Тексас. Коментарът му гласеше: „Става дума за престъпление, независимо от обстоятелствата. Не бих проявил милост към него. Фактът, че е свещеник, няма голямо значение.“

Петата статия беше продължение на ожесточеното разследване около случилото се в офиса на губернатора часове преди екзекуцията. Досега никой от обкръжението на Нютън не признаваше да е гледал

записа с Бойет. Имейлът бе изпратен от кантората на Флак в 15:11 ч. За разлика от Нютън Роби не криеше данните от сървъра. Служителите на губернатора мълчаха. Ситуацията обаче можеше да се промени. Когато започнеш раздаването на призовки, все някой щеше да проговори.

В 6:02 ч. телефонът иззвъня. Кийт вдигна слушалката, преди Дейна и момчетата да се събудят. Непознат мъж със силен френски акцент търсеше Кийт Шрьодер.

— А вие сте?

— Казвам се Антоан Дидие и работя за Парижкия вестник „Монд“. Искам да поговорим за делото „Дръм“.

— Съжалявам, без коментар.

В къщата имаше четири телефона и пасторът бързо изключи звука им. Дейна се бе събудила.

— Кой се обади? — попита тя и разтърка очи.

— Французите.

— Моля?

— Ставай. Очаква ни дълъг ден.

Лазаръс Флинт беше първият чернокож горски пазач в Източен Тексас. Вече трийсет години се грижеше за поддръжката на парка „Ръш Пойнт“ до Ред Ривър, а от девет търпеливо почистваше свещеното място, на което се събираха семейството и приятелите на Никол Ярбър. Той ги наблюдаваше отдавна. Появяваха се от време на време и сядаха до самоделния кръст. Плачеха и палеха свещи, като не откъсваха очи от реката в далечината, сякаш тя бе отнесла Никол. Бяха убедени, че тя почива някъде там. Веднъж годишно, в деня на изчезването ѝ, Рива организираше тържествено шествие до „Ръш Пойнт“. Винаги я придружаваха няколко камери. Тогава опечалените палеха още свещи, полагаха цветя до кръста и оставяха различни предмети в памет на Никол. Обикновено стояха до тъмно и преди да се разотидат, казваха тиха молитва.

Лазаръс беше от Слоун и от самото начало вярваше в невинността на Донте. Откакто негов племенник бе арестуван за обир, с който нямаше нищо общо, Лазаръс се отнасяше с недоверие към полицията подобно на повечето чернокожи в града. Докато

наблюдаваше приятелите на Никол, той непрекъснато повтаряше, че в затвора лежи не този, който трябва.

Рано сутринта във вторник, доста преди да пристигнат първите посетители, Лазаръс паркира пикапа до светилището и бавно започна да събира боклуците. Извади от земята големия кръст — един от многото, които Рива бе поставяла там през годините. После отмести гранитното блокче, където хората оставяха свещите си. До него имаше четири снимки на Никол. Красиво момиче, помисли си Лазаръс, и ги сложи, в пикапа. Ужасна смърт, но същото можеше да се каже и за Донте. Лазаръс събра порцелановите фигурки на мажоретки, глинените плочки и възпоменателните бележки. Вдигна бронзовите статуетки, лишени от всякаква символика, странните маслени картини и букетите с увехнали цветя.

Какво разхищение, каза си Лазаръс и запали мотора. Всичко беше напразно. Времето, усилията, сълзите, омразата, надеждата и молитвите. През цялото време Никол бе почивала на пет часа път от там, сред хълмовете на Мисури. Никога не се бе намирала близо до „Ръш Пойнт“.

Пол Кофи влезе в кабинета на съдия Хенри в 12:15 ч. във вторник. Въпреки че приближаваше време за обяд, наоколо не се виждаше храна. Съдията остана зад бюрото си, а Кофи седна в добре познатото му кожено кресло.

Прокурорът не бе напускал вилата от петък вечерта. Не се обади в офиса в понеделник и служителите му не знаеха къде е. Предстоящите изслушвания, и двете пред съдия Хенри, бяха отложени. Кофи изглеждаше изпит, уморен и блед, с дълбоки сенки под очите. Обичайната му самоувереност се бе изпарила.

— Как си, Пол? — попита любезно съдията.

— Бил съм и по-добре.

— Сигурно. Вярно ли е, че екипът ти работи върху версията за съучастие между Дръм и Бойет?

— Обмисляме такъв вариант — отвърна Кофи и се втренчи в прозореца вляво от него.

Прокурорът избягваше да поглежда събеседника си в очите. Съдия Хенри нямаше подобни проблеми.

— Нека ти кажа нещо. Всички знаем, че отчаяно се опитваш да спасиш задника си. Чуй ме, Пол. Няма шанс да се измъкнеш от ситуацията. Никой не може да ти помогне. Ако представиш тази абсурдна теория, целият град ще ти се смее и напрежението само ще нарасне. Стига с глупостите. По-добре спри да подаваш искове, защото ще ги отхвърля. Изобщо забрави за работата си.

— Нима ме съветваш да подам оставка?

— Да. Незабавно. Кариерата ти приключи, и то най-позорно. Примири се с фактите, Пол. Не се ли оттеглиш от поста, чернокожите ще останат на улицата.

— А ако не искам?

— Не съм в състояние да те принудя, но определено ще ти усложня живота. Аз съм твоят съдия, Пол. Вземам решение по всяко дело тук. Докато продължаваш да бъдеш окръжен прокурор, няма да сътруднича на екипа ти. Не си прави труда да подаваш искове, защото ще ги отхвърля. Не повдигай обвинения, защото ще ги пренебрегна. Не ме моли за насрочване на дела, защото винаги ще съм зает. Ще бъдеш с вързани ръце, Пол.

Кофи дишаше през устата. Намръщи се и се опита да осмисли думите.

— Доста грубо изказване.

— Готов съм на всичко, за да те накарам да се оттеглиш.

— Ще подам оплакване.

Съдия Хенри се засмя.

— Вече съм на осемдесет и една години. Скоро ще се пенсионирам. Не ми пука.

Кофи бавно се изправи и отиде до прозореца. Застанал с гръб към съдията, той заяви:

— И на мен не ми пука, Елайас. Честно. Искам просто да се махна от тук и да си отдъхна. Аз съм само на петдесет и шест. Имам достатъчно време, за да се преориентирам. — Кофи замълча и прокара пръст по стъклото. — Господи, не е за вярване. Как се стигна до тук?

— С немарливост и лоша полицейска работа. Когато липсват доказателства, най-лесно е да изфабрикуваш признание.

Кофи се обърна и направи няколко крачки към бюрото. Очите му се насълзиха, а ръцете му затрепериха.

— Не мога да лъжа, Елайас, чувствам се ужасно.

— Разбирам те. И аз бих се чувствал по същия начин.

Кофи се загледа в пода и отпусна рамене. Накрая каза:

— Оттеглям се, Елайас. Щом трябва. Предполагам, че ще бъдат насрочени извънредни избори.

— Да, но имам предложение. Когато напуснеш, предай поста на Гримшоу. Той е най-добрият ти заместник. Свикайте голямото жури и повдигнете обвинения срещу Бойет. Колкото по-бързо, толкова по-добре. Постъпката е символична. Ние, представителите на съдебната система, признаваме грешката си и се опитваме да я поправим, като преследваме истинския убиец. Това ще успокои напрежението в Слоун.

Кофи кимна и подаде ръка на съдията.

През целия ден в кабинета на Кийт постъпваха безброй обаждания. Шарлот Джънгър отхвърляше всички с обяснението, че пасторът е зает. Кийт пристигна в късния следобед. Беше прекарал доста време с пациентите в болницата, далеч от телефоните и нахалните репортери.

По негова молба Шарлот бе записала имената на всички, позвънили до този момент. След като заключи вратата на кабинета, Кийт разгледа списъка. Търсеха го репортери от всички краища на страната — от Сан Диего до Бостън, от Маями до Портланд. Шест се обаждаха от Европа, единайсет от Тексас. Бяха постъпили оплаквания от трима членове на енорията. Те не одобряваха факта, че пасторът е обвинен в нарушаване на закона. Други засвидетелстваха подкрепата си. Историята още не бе стигнала до сутрешния вестник в Топика. Кийт очакваше да я публикуват на следващия ден. Тогава неговата снимка щеше да се появи из целия град.

По-късно шестгодишният му син Люк щеше да има футболен мач. Тъй като беше вторник, семейство Шрьодер вечеря в любимата си пицария. Децата си легнаха в девет и половина, а Кийт и Дейна към десет. Дватама обсъдиха дали да не изключат телефоните, но се отказаха с надеждата, че никой няма да ги безпокои. Щяха да го направят, ако някой репортер се обадеше. В 23:12 ч. телефонът звънна. Все още буден, Кийт вдигна слушалката.

— Ало.

— Как си, пасторе?

Беше Травис Бойет. Тъй като очакваше подобно развитие на нещата, Кийт бе свързал апарата с малко записващо устройство. Той натисна копчето и отвърна:

— Здравей, Травис.

Дейна се сепна. Скочи от леглото, светна лампите и грабна мобилния си телефон. Започна да избира номера на инспектор Ланг, с когото се бяха срещнали два пъти.

— Какво правиш? — попита Кийт.

Говореха си като двама стари приятели. Ланг бе инструктирал Кийт да държи Бойет възможно най-дълго на линията.

— Пътувам напред-назад. Не трябва да оставам на едно място.

Бойет заваляше думите.

— Още ли си в Мисури?

— Не, напуснах го преди теб. Оттогава обикалям напосоки.

— Забравил си си бастуна, Травис. Защо?

— Никога не съм се нуждаел от него. Малко преувеличих. Прости ми. Наистина съм болен, но туморът се появи отдавна. Не е глиобластом, а менингиом. Първа степен. Доброкачествено образуване, което се обажда от време на време, но няма да ме убие. Бастунът беше моето оръжие, пасторе. Използвах го за самозащита. Когато живееш с банда престъпници, трябва да си подготвен.

Около Бойет се чуваше кънтри музика. Вероятно се обаждаше от някоя кръчма.

— Но ти накуцваше.

— Стига, пасторе. Не е трудно да се престориш.

— Няма как да знам, Травис. Доста хора те търсят.

— Цял живот бягам от някого. Не могат да ме открият. Както не намериха и Никол. Погребах ли я вече, пасторе?

— Не, във вторник. Утре погребват Донте.

— Смятам да се промъкна тайно на церемонията в памет на Никол. Какво ще кажеш, пасторе?

Страхотно. Не само щяха да го заловят, но и да го пребият.

— Защо не, Травис? Все пак ти си причината за смъртта ѝ. Струва ми се логично.

— Как е сладката ти женичка, пасторе? Предполагам, че двамата доста се забавлявате. Много е красива.

— Престани, Травис. — Кийт не искаше да го изпуска. — Мислиш ли за Донте Дръм?

— Рядко. Трябваше да се досетим, че хората в Тексас няма да ни повярват.

— Щяха да го направят, ако се беше появил по-рано, Травис. Ако бяхме намерили тялото, можехме да спрем екзекуцията.

— Значи пак обвиняваш мен.

— А кого друг? Още ли се възприемаш като жертва?

— Не знам какво съм. Но ще ти споделя нещо, пасторе. Нуждая се от жена. Нали се сещаш?

— Слушай, Травис. Кажи ми къде се намираш. Ще дойда веднага и ще те докарам в Топика. Няма значение в кой щат си. Тук ще бъдеш арестуван и изпратен в Мисури. Вземи правилното решение, Травис. За пръв път в живота си. Така никой няма да пострада. Хайде, приятелю.

— Не харесвам затвора, пасторе. Достатъчно съм лежал зад решетките.

— Но ти е омръзнало да нараняваш хората, Травис. Нали веднъж ми го каза?

— Да. Ще тръгвам, пасторе.

— Звънни ми пак, Травис. Полицията не проследява нищо. Искам да говоря с теб.

Линията прекъсна.

Час по-късно инспектор Ланг седеше вкъщи и слушаше записа. Колегите му бяха установили, че Бойет се е обадил от откраднат мобилен телефон в Линкълн, щата Небраска.

Тържествената служба в памет на Донте Дръм трябваше да се проведе в Африканската методистка църква, която побираше двеста и петдесет посетители. Ако на всяко свободно място се сложеха сгъваеми столове и мъжете се наредяха плътно до стените, капацитетът достигаше триста и петдесет души. Когато във вторник вечер училището обяви, че ще остане затворено, плановете бързо се промениха. Службата бе преместена в гимнастическия му салон, където можеха да присъстват към две хиляди души. Церемонията започваше в един часа, след което Донте щеше да бъде погребан до баща си в Грийнууд Парк.

Към обяд салонът се напълни, а отвън чакаха търпеливо още посетители. Ковчегът на Донте се намираще в единия край на залата, под баскетболния кош. Беше отрупан с цветя. На екрана над ковчега се виждаше красивото лице на Донте, което поздравяваше с усмивка дошлите да се сбогуват. Близките му седяха на сгъваеми столове на първия ред. Те посрещаха приятели и прегръщаха непознати, като се стараеха да запазят самообладание. Църковният хор стоеше отстрани и пееше утешителни религиозни псалми. На пианото им акомпанираше мис Дафни Делмор, стара мома, която преди време бе преподавала уроци на Донте Дръм. Вдясно от ковчега имаше импровизирана сцена с подиум и микрофон. Пред нея седяха играчите на „Слоун Уориърс“, облечени в сините си състезателни екипи. Присъстваха всички, включително и треньорите. Освен футболистите в залата се забелязваха и други бели лица, но чернокожите преобладаваха.

Репортерите буквално бяха изолирани. Под строгите напътствия на Марвин Дръм те се скупчиха в далечния край на салона, под срещуположния баскетболен кош. Около тях бяха наредени столове, опасани с жълта полицейска лента. Наблизо стояха едри мъже в тъмни костюми, които не ги изпускаха от очи. И най-малкият опит за нарушаване на реда щеше да доведе до незабавното им изгонване или дори до физическа саморазправа на паркинга отвън. Близките на

Донте, както и повечето други жители на града не одобряваха присъствието на медиите.

Робърта взе мъдрото решение да затвори ковчега. Не искаше хората да запомнят сина ѝ като безжизнен труп. Знаеше, че погребението ще предизвика голям интерес, и предпочиташе да покаже на всички усмихнатия Донте.

В един и двайсет салонът се препълни. Хорът замлъкна, преподобният Джони Канти се качи на подиума и заяви:

— Днес сме се събрали тук, за да възпеем силата на живота, а не тъгата от смъртта.

Думите му прозвучаха добре и предизвикаха възгласи „Амин“, ала настроението далеч не беше празнично. В залата цареше тягостна атмосфера, породена не само от загубата, но и от чувството на гняв и недоволство.

Встъпителната молитва бе произнесена от отец Уилбър Уудс, белия пастор от Първа методистка църква в Слоун. Той прие на драго сърце поканата на Седрик Дръм. Свещеникът говори затрогващо за любовта, прощката и търсенето на справедливост. Трябваше да се сложи край на страданието, а виновните за случилото се да си понесат последствията. Гласът на отец Уудс беше мек, но силен. Думите му прозвучаха успокояващо. Присъствието на белия пастор, затворил очи и разкрил душата си пред всички, потуши до голяма степен негативните настроения. Поне за момента.

Донте никога не бе обсъждал погребението си. Затова майка му избра музиката, участниците и сценария на службата, която имаше за цел да отрази дълбоката религиозност на семейството. Преди да умре, Донте твърдеше, че се е отрекъл от Бог, но Робърта не му повярва.

Хорът запя „По-близо до Теб“ и присъстващите заплакаха. Из залата се разнесоха силни ридания. Когато отново настъпи тишина, думата бе взета от един бивш съотборник на Донте, който сега работеше като лекар в Далас. После на подиума се качи Роби Флак. Всички гости се изправиха и аплодираха адвоката. Обикновено подобни реакции не се възприемаха добре по време на църковна служба, но хората не можеха да се сдържат. Роби остана дълго на сцената. Избърса сълзите си и кимна на тълпата в знак на благодарност.

За човек, който през последните дни бе отправял остри нападки срещу целия свят, изказванията му прозвучаха учудващо спокойно. Роби никога не бе разбирал идеята за любовта към ближния и прошката. Движеше го единствено желанието за мъст. Той обаче осъзна, че поне за момента трябва да потисне язвителните си коментари и да запази добрия тон. Не му беше лесно. Адвокатът говори за престоя на Донте в затвора и многобройните им срещи, като дори се засмя на думите, с които Донте бе описал храната там. Прочете откъси от писмата му и отново се пошегува. Завърши речта си с последните мигове, прекарани с Донте.

— Преди да умре, Донте изрази вярата, че някой ден истината ще излезе наяве. Той се надяваше убиецът да бъде намерен и неговото име да бъде изчистено завинаги. Поиска всички приятели да се съберат около гроба му и да отпразнуват факта, че е невинен. Е, Донте, ние вече планираме тържеството!

Емит, четиринайсетгодишният син на Седрик, прочете писмо от семейството. Момчето запази смайващо самообладание, докато изричаше трогателните прощални думи. Хорът изпя нова песен, а отец Канти изнесе едночасова проповед.

Кийт и Дейна гледаха погребението на живо по кабелната телевизия. Намираха се при майката на Дейна в Лорънс, родния ѝ град. Баща ѝ бе починал, а майка ѝ беше бивша преподавателка по счетоводство в Канзаския университет. След като закараха децата на училище, Кийт и Дейна решиха да отскочат до Лорънс, който се намираше наблизко. Репортерите дебнеха пред църквата, а телефоните не спираха да звънят. Снимката на Кийт в компанията на Роби, Марта и Арън бе излязла на първа страница в сутрешния вестник. На пастора му бе омръзнало от медиите и хилядите им въпроси. Освен това Бойет продължаваше да фантазира за жена му и Кийт не искаше да я изпуска от очи.

Били, неговата тъща, приготви обяд и двамата се съгласиха да останат. Докато гледаха репортажа, Били непрекъснато повтаряше:

— Не мога да повярвам, че си бил там, Кийт.

— Аз също.

От екзекуцията го деляха дни и много километри, но той все още усещаше мириса на дезинфектант в килията на Донте. Чуваше ясно възклицанията на близките му, когато завесите се дръпнаха и Донте се появи пред тях в очакване на смъртоносната инжекция.

Пасторът се просълзи, щом видя как тълпата аплодира Роби. Думите на племенника на Донте го трогнаха. За пръв път, откакто бе напуснал Тексас, Кийт поиска да се върне там.

Донте бе погребан на един висок полегат хълм в Грийнууд Парк, където почиваха повечето чернокожи жители на Слоун. Следобед се появиха облаци и времето захладя. Носещите ковчега изминаха последните метри, предвождани от музиканти, биещи барабани. Ритмичните звуци отекваха във влажния въздух. Близките на Донте вървяха отзад. След като ковчегът бе положен внимателно до гроба, те седнаха на облицованите с кадифе столове. Опечалените се скупчиха плътно един до друг около лилавата шатра. Отец Канти каза няколко думи, прочете откъс от евангелията и се сбогува за последно със загиналия им брат. Донте бе спуснат в гроба до своя баща.

След час тълпата се разотиде. Робърта и семейството ѝ все още гледаха ковчега, покрит с рохка пръст. Роби остана с тях. Той беше единственият външен човек, получил тази привилегия.

В 19 ч. в сряда Градският съвет на Слоун се събра на извънредна сесия, за да обсъди бъдещето на Дрю Кърбър. Инспекторът бе уведомен за срещата, но нямаше право да присъства. Разговорът се състоя при затворени врати. Участваха само шестимата съветници, кметът и градският прокурор. Бяха повикали и секретар, за да води протокола. Мистър Варнър, единственият чернокож съветник, поиска незабавното уволнение на Кърбър. Той призова колегите си да излязат с официално становище, че управата на Слоун поема вината за случилото се с Донте Дръм. Думите му не бяха посрещнати с одобрение. След дълга дискусия съветниците се споразумяха да отложат решението. Деликатните въпроси трябваше да бъдат обсъждани един по един.

Прокурорът изтъкна рисковете от незабавното освобождаване на Кърбър. Както всички знаеха, мистър Флак бе подал огромен иск срещу градската управа. Уволнението на инспектора означаваше признаване на вината.

— Не може ли да му предложим преждевременно пенсиониране?

— Кърбър работи тук едва от шестнайсет години. Не става.

— Няма как да го задържим в полицията.

— Какво ще кажете да го преместим в парковата охрана?

— Така ще омаловажим гафа с Дръм.

— Прав си. Тогава да го уволним.

— Да разбирам ли, че Градският съвет ще оспори обвиненията? Наистина ли ще отречем всякаква отговорност?

— Такова е мнението на адвокатите, които работят за застрахователите ни.

— Уволнете ги и намерете други.

— Нека признаем, че полицията е сбъркала, и да приключим със случая. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Защо си сигурен, че полицаите са сгрешили?

— Не четеш ли вестници? Нямах ли телевизор?

— Вината им не е очевидна.

— Ти никога не си забелязвал очевидното.

— Не съм съгласен.

— Не ме интересува. Ако смяташ, че е разумно да се изправим срещу семейство Дръм в съда, значи си напълно некомпетентен. Предлагам ти да напуснеш.

— И бездруго смятам да го направя.

— Страхотно. Вземи Дрю Кърбър със себе си.

— Кърбър е известен с грубите си методи. Отдавна трябваше да го освободим. Градският съвет е виновен, че още е на работа. Сигурен съм, че това ще бъде споменато по време на делото. Прав ли съм?

— О, да.

— Дело ли? Някой от вас смята ли да се яви в съда?

Дискусията продължи цели два часа. Присъстващите често говореха един през друг. Отправяха заплахи и обиди, спрягаха различни имена. В крайна сметка не постигнаха консенсус, макар и повечето да се съгласиха, че Градският съвет не бива да стига до съд.

Накрая гласуваха. Трима бяха за уволнението на Кърбър, трима се въздържаха. Решаващо се оказа мнението на кмета, който поиска да се отърват от инспектора. Полицайте Джим Мориси и Ник Нийдам също бяха участвали в дългия разпит, довел до съдбоносното признание, но двамата отдавна работеха в други градове. Преди девет години Джо Радфорд бе изпълнявал длъжността заместник-шеф на полицията и като такъв почти нямаше нищо общо с разследването.

Мистър Варнър премина към сълзотворния газ, използван в Сивитан Парк миналия четвъртък. Той поиска от съвета да забрани употребата му. След още един час, прекаран в разгорещени спорове, отложиха по-нататъшната дискусия.

* * *

В сряда вечерта по улиците цареше спокойствие. След като прекараха цяла седмица в демонстрации, протести и сбирки и понякога нарушаваха закона, хората се почувстваха уморени. Можеха да опожарят целия град и да го обърнат наопаки, но действията им нямаше да съживят Донте. Някои се събраха в Уошингтън Парк, за да пият бира и да слушат музика, но дори те загубиха интерес да обиждат полицайте и да хвърлят камъни по тях.

Към полунощ, съгласно последните заповеди, отрядите на Националната гвардия напуснаха бързо и незабелязано Слоун.

Поканата на епископа пристигна по имейла във вторник сутринта и бе потвърдена в кратък телефонен разговор, в който не се обсъди нищо значително. В девет часа Кийт и Дейна отново потеглиха. Този път тръгнаха на югоизток по магистрала 35. Крайната им цел беше Уичита. Докато шофираше, Кийт си спомни за пътуването от миналата седмица. Колата и радиостанцията бяха същите, но до него седеше различен спътник. Пасторът успя да убеди Дейна, че Бойет е достатъчно луд, за да започне да я дебне. Докато полицията не го заловеше, Кийт не смяташе да я изпуска от очи.

Пасторът загърби работата си в църквата, а Дейна остави настрана благотворителната дейност и претоварения си график. Само семейството имаше значение в момента. Ако разполагаха с достатъчно време и пари, двамата щяха да вземат децата и да предприемат дълго пътешествие. Дейна се тревожеше за съпруга си. Кийт беше станал свидетел на изключително травмиращо събитие. Трагедията щеше да го преследва завинаги. На няколко пъти той бе споделил, че се е почувствал мръсен след изпълнението на екзекуцията. Изпитвал нужда да вземе душ, за да се отърве от нечистотията, ужаса и умората. Кийт не спеше и едва се хранеше. Опитваше се да бъде силен в присъствието на момчетата, но Дейна знаеше, че се преструва. Беше отнесен и състоянието му непрекъснато се влошаваше. Изглежда, бе забравил напълно за църквата. Дори не споменаваха за своята проповед идната неделя. На бюрото му имаше купища бележки с обаждания, на които не бе отговорил. Кийт бе помолил помощник-свещеника да го замести на вечерята в сряда под претекста, че го измъчва мигрена. Досега не бе страдал от подобни оплаквания. Никога не се бе преструвал на болен, за да се спаси от дадена ситуация. Когато не четеше за случая „Дръм“ и смъртното наказание, Кийт гледеше новините по кабелната телевизия. Нещо не беше наред.

Епископът се казваше Саймън Прийстър — закръглен мъж, женен за църквата си, който постоянно командваше своите подчинени. Макар и само в началото на петдесетте, той изглеждаше и се държеше като много по-възрастен. Нямаше коса, с изключение на няколко бели кичура над ушите, а огромният му корем стърчеше комично и висеше чак до бедрата. Никога не бе имал съпруга, която да го критикува заради наднорменото тегло или да се грижи за външния му вид. Епископът говореше бавно, със събрани за молитва ръце, сякаш очакваше всяка дума да дойде свише. Зад гърба му всички го наричаха Монаха. Правеха го добронамерено, макар и често да му се подиграваха. Два пъти годишно, във втората неделя от март и третата от септември, Монаха изнасяше проповед в „Сейнт Марк“ в Топика. Беше кошмарен оратор. Идваха да го чуят единствено най-преданите членове на паството, като Дейна и Кийт трябваше да ги убеждават всеки път. Заради скромния брой посетители Монаха се притесняваше за съдбата на „Сейнт Марк“. Само ако знаеше, мислеше си Кийт. Той се съмняваше, че епископът събира повече слушатели в останалите църкви.

Срещата не беше спешна, въпреки че имейлът започваше с думите: „Скъпи Кийт, дълбоко съм обезпокоен...“ Саймън предлагаше да обядват заедно, евентуално следващата седмица — епископът обичаше да си похапва, — но в момента Кийт нямаше други планове. Всъщност пътуването до Уичита представляваше добро извинение да напусне града и да прекара деня с Дейна.

— Сигурен съм, че си прочел това — заяви Саймън, когато тримата седнаха около малката маса, отрупана с кафе и кроасани.

Епископът държеше заглавната страница на местния вестник на Топика, която Кийт бе прочел три пъти преди изгрев слънце.

— Да — каза Кийт.

Пасторът знаеше, че е най-разумно да отговаря лаконично. Саймън винаги тълкуваше неправилно думите на събеседниците си, след което умело ги насочваше срещу тях.

Монаха отхапа от един кроасан и склочи ръце. На долната му устна се залепи голяма троха.

— Не ме разбирай погрешно, Кийт. Гордеем се много с теб. Възхищаваме се на смелостта ти. Поел си огромен риск, за да спасиш човешки живот. Направо е невероятно.

— Благодаря, Саймън, но не се чувствам особено смел. Просто реагирах на момента.

— Да, да. Сигурно си преживял истински кошмар. Как ти се стори всичко, Кийт? Насилието, екзекуцията, пътуването с Бойет? Предполагам, че е било ужасно.

На Кийт изобщо не му се говореше за това, но Монаха изглеждаше доста любопитен.

— Стига, Саймън. Нали четеш вестници — възропта Кийт. — Няма смисъл да повтарям историята.

— Моля те, разправи какво се случи наистина.

Отегчен, пасторът започна разказа си. На всеки петнайсет секунди Монаха възкликваше: „Невероятно!“ В даден момент поклати глава и трохата от кроасана падна в кафето му, но той не забеляза. Кийт приключи със зловецото обаждане на Бойет.

— Божичко!

Както винаги, Монаха започваше с неприятното — статията — и продължаваше със забавното — Приключението на Кийт. Изведнъж двамата се върнаха към истинската причина за срещата. Първата част от статията възхваляваше куража на Кийт, но тонът постепенно се променяше. Следваха остри критики, че пасторът съзнателно е престъпил закона, въпреки че не се споменаваше точното нарушение.

— Вероятно си се свързал с добър адвокат — заяви Монаха, готов да му даде ценен съвет.

— Да.

— И?

— Стига, Саймън. Нали знаеш, че подобна информация е конфиденциална?

Монаха изпъна гръб и отвърна смутено:

— Разбира се. Не искам да бъда нетактичен, но църквата се тревожи, Кийт. В статията пише, че може да се стигне до полицейско разследване. Ако загазиш, проблемът няма да е само личен.

— Не искам да бягам от отговорност, Саймън. Според моя адвокат ще се наложи да се призная за виновен, ако прокурорът заведе дело за възпрепятстване на правосъдието. Но не ме застрашава затвор. Ще се размина с малка глоба, а после досието ми ще бъде изчистено.

Монаха погълна лакомо последния кроасан и се замисли. Отпи глътка кафе, избърса устните си със салфетка и заяви:

— Да приемем, че се признаеш за виновен, Кийт. Какво очакваш от църквата?

— Нищо.

— Нищо?

— Имах две възможности, Саймън. Да остана в Канзас и да се надявам на най-доброто или да замина за Тексас. Избрах втората. Представи си какво щеше да стане, ако бях премълчал истината. Щатът екзекутира невинен човек, после намира тялото, а аз се измъчвам цял живот, защото не съм отишъл да предотвратя събитията. Ти как би постъпил, Саймън?

— Ние действително ти се възхищаваме, Кийт — отвърна тихо Монаха, като напълно пренебрегна въпроса. — Но сме разтревожени от евентуалното разследване. Притеснява ни мисълта, че наш свещеник ще бъде обвинен в престъпление, и то толкова публично.

Монаха често говореше в множествено число, сякаш всички високопоставени духовници в християнския свят следяха отблизо неотложните му проблеми.

— А ако се призная за виновен? — попита Кийт.

— Изобщо не бива да го допускаме.

— Представи си, че ме принудят.

Монаха размърда едрото си тяло, почеса се по лявото ухо и отново склучи ръце, все едно се подготвяше за молитва.

— В такъв случай се изисква прилагането на дисциплинарна процедура. Подобни мерки са необходими, ако се стигне до присъда, Кийт. Надявам се, че разбираш. Не можем да търпим свещеници, които се явяват в съда със своите адвокати и се признават за виновни пред очите на медиите. Особено в толкова нашумял случай. Помисли за църквата, Кийт.

— Какво наказание ме очаква?

— Още е твърде рано да се каже. Ще видим по-късно. Сега исках само да поговорим. Нищо повече.

— Нека уточним нещата, Саймън. Според теб съществува реален шанс да бъда освободен от длъжност заради постъпка, на която ти и църквата се възхищавате. Така ли е?

— Да, Кийт, но не си прави прибързани изводи. Ако се разминеш с делото, проблемът ще бъде решен автоматично.

— И всички ще заживеят щастливо до края на дните си.

— Нещо такова. Просто ни дръж в течение. Предпочитаме да чуем новините от теб, не от вестниците.

Кийт кимна. Мислите му се отнесоха на друго място.

В четвъртък сутринта гимназията възобнови часовете без инциденти. Учениците бяха посрещнати от футболните играчи, облечени в сините си екипи. Треньорите и мажоретките също стояха на входа и ги приветстваха с усмивка, надявайки се да разпространят духа на помирение.

Вътре, във фоайето, Робърта и децата ѝ разговаряха с ученици и учители.

Никол Ярбър беше погребана на частна церемония в четвъртък следобед, точно седмица след екзекуцията на Донте Дръм. Нямаше Тържествена църковна служба — Рива просто не бе в състояние да я организира. Двама близки приятели я посъветваха да се въздържи от пищен ритуал. Не се очакваха много посетители, освен ако не поканеха медиите. А и сградата на Първа баптистка църква бе изгоряла и идеята да се наеме чужд храм изглеждаше немислима.

Засиленото полицейско присъствие държеше настрана камерите. Рива странеше от журналистите. За пръв път от девет години избягваше публичните изяви. Двамата с Уолис поканиха към стотина приятели и почти всички се отзоваха. Отсъстваха някои важни гости. Бащата на Никол беше изключен от списъка, тъй като бе отказал да се яви на екзекуцията. В крайна сметка и самата Рива се разкайваше, че е наблюдавала смъртта на Донте. Но ситуацията се бе усложнила неимоверно и тя предпочете да не кани Клиф Ярбър на погребението. По-късно щеше да съжалява. Рива обаче никога нямаше да се усъмни в решението си да пренебрегне Дрю Кърбър и Пол Кофи — двама мъже, които сега ненавиждаше. Те я бяха наранили толкова дълбоко, че едва ли някога щеше да се съвземе.

Действията на Кърбър и Кофи бяха довели до несправедливата присъда. Към дългия списък на жертвите им току-що бяха прибавени Рива и семейството ѝ.

Отец Рони, който се чувстваше еднакво уморен от Рива и медиите, откри церемонията със сдържаност, подходяща за случая. Докато четеше откъси от евангелията, той забеляза смутените лица на присъстващите. Всички бяха бели и доскоро вярваха, че останките в бронзовия ковчег са отнесени от Ред Ривър преди години. Някои изпитваха състрадание към Донте Дръм и близките му, но успяваха да го скрият от пастора. Подобно на отец Рони, те бяха посрещнали възторжено мисълта за отмъщение. Свещеникът се опитваше да се помири с Бог и търсеше прошка. Чудеше се колко от хората в публиката се измъчват от същите мисли. Не искаше да обижда никого, особено Рива. Ето защо се спря на по-позитивно послание. Той не познаваше лично Никол, но разказа истории за живота ѝ, споделени от нейни приятели. Пасторът увери всички, че тя отдавна се намира на небето при своя Отец. Тъй като в Рая нямаше тъга, Никол не бе разбрала за страданието на близките си.

След няколко песни и още четене от евангелията службата приключи. Най-накрая Никол Ярбър бе получила достойно погребение.

Пол Кофи изчака да падне мрак, за да се промъкне в кабинета си. Там той написа кратка молба за напускане и я прати по имейла на съдия Хенри с копие до съдебния секретар. После съчини малко по-дълго обяснение и го адресира до служителите си, без да проверява текста за грешки. Прокурорът бързо изсипа съдържанието на чекмеджето си в един кашон, след което събра всички ценни предмети от бюрото. Час по-късно напусна офиса за последен път.

Колата му беше пълна с багаж. Кофи се насочи на запад, вероятно към Аляска. Нямаше готов маршрут или план, нито желание да се върне в Слоун в близко бъдеще. Предпочиташе никога да не го прави, но знаеше, че скоро ще му се наложи, тъй като Флак дишаше във врата му. Очакваха го най-различни унижения — тежко уволнение, което можеше да се проточи с дни, дисциплинарно наказание от Щатската асоциация на юристите и евентуално разследване от страна на федералните власти. Бъдещето му не изглеждаше розово. Той се съмняваше, че ще влезе в затвора, но същевременно разбираше колко тежки ще бъдат професионалните и финансовите последствия.

Пол Кофи беше съсипан и го знаеше.

Всички магазини в мола работеха до девет вечерта. Петнайсет минути по-късно Лили Рийд приключи с касите, пусна алармата и затвори двете врати на дамския бутик, в който беше заместник-управител. Тя мина през задния изход на сградата и бързо се насочи към своя фолксваген бийтъл, оставен на служебния паркинг. Приятелят ѝ я чакаше в една кръчма на километър и половина оттам. Когато понечи да отвори колата, Лили усети движение зад себе си и долови стъпки. В следващия миг чу непознат мъжки глас.

— Здравей, Лили.

За част от секундата тя разбра, че е загазила. След като се обърна, видя черния пистолет и лицето, което никога нямаше да забрави. Опита се да извика, но нападателят светкавично запуши устата ѝ.

— Влизай в колата — нареди той и я блъсна вътре. Затръшна вратата, удари я силно през лицето и опря дулото на пистолета в ухото и. — Нито звук. Легни долу.

Обзета от ужас, Лили се подчини. Мъжът запали двигателя.

Енрико Мунес дремеше в колата си от половин час. Жена му работеше в един семеен ресторант в мола и трябваше да свърши всеки момент. Енрико беше паркирал между два автомобила и чакаше, отпуснат на шофьорската седалка, когато стана свидетел на нападението. Непознатият изскочи от сенките. Явно знаеше какво прави. Извади пистолет, но не го размаха. После се нахвърли върху момичето, което бе твърде шокирано, за да реагира. Щом мъжът се качи във фолксвагена и потегли, Енрико действа инстинктивно. Запали пикапа, излезе на заден и натисна газта. Настигна фолксвагена на завоя и осъзна колко сериозна е ситуацията, се блъсна в него. Успя да избегне страничната врата, където седеше момичето, и уцели предната дясна гума. Веднага след удара Енрико се сети, че е забравил оръжието си вкъщи. Бръкна под седалката и извади бейзболната бухалка, която държеше там за всеки случай. Хвърли се върху капака на фолксвагена и докато мъжът слизаше от колата, стовари бухалката върху бръснатата

му глава. По-късно сподели с приятелите си, че звукът му е напомнил счупване на яйце.

Мъжът се стовари на асфалта и Енрико го удари още веднъж. Пистолетът беше играчка, но изглеждаше като истински. Лили се разкрещя истерично. Цялата случка продължи по-малко от минута, но тя вече се бе подготвила за предстоящия кошмар. Слезе от колата и започна да тича. Суматохата привлече вниманието на други хора. След малко пристигна охраната на мола, по следвана от полицията и бърза помощ. Енрико остави мъжа, който все още се търкаляше на земята, и описа случилото се.

Нападателят нямаше портфейл или документ за самоличност. Носеше единствено двеста и трийсет долара в брой. Не искаше да назове името си. Рентгеновите снимки в болницата разкриха пукване на черепа, предизвикано от Енрико, и мозъчен тумор с размер на яйце. Той получи медицинска помощ и бе сложен в охранявана стая. Полицаяте взеха отпечатащи от пръстите му и се помъчиха да го разпитат. Мъжът се чувстваше замаян от лекарствата и не отговори на въпросите им. Няколко инспектори посетиха стаята му и най-накрая един от тях направи връзката.

— Мисля, че е онзи тип Бойет — прошепна той и колегите му се съгласиха.

Непознатият отричаше. Съвсем скоро пръстовите отпечатащи потвърдиха неговата самоличност.

Десет часа по-рано, в другия край на света, два хеликоптера „Блек Хоук“ се сблъскаха над пустинята до Фалуджа в Централен Ирак. При инцидента загинаха деветнайсет войници от тексаския отряд на Националната гвардия. Трагедията дойде като по поръчка за Гил Нютън. Обзети от еуфория, Бари и Уейн решиха да изпратят губернатора в Ирак, където той можеше да покаже лидерските си качества във войната срещу тероризма. Пътуването щеше да го изкара на международната сцена и да му осигури страхотни снимки за бъдещите кампании. На първо място обаче му даваше извинение да напусне Тексас.

Екипът на Нютън истерично се зае с изготвянето на новия график, получаване на разрешение от армията и разпространение на

новината в медиите. В петък сутринта губернаторът, Уейн и Бари се срещнаха, за да обсъдят положението.

— Снощи са хванали Бойет — заяви Уейн, вперил очи в лаптопа. — Нападнал е някакво момиче пред мола в Оувърленд Парк, Канзас. Не е успял да я изнасили. В момента се намира в ареста.

— Върнал се е в Канзас? — учуди се губернаторът.

— Аха. Умно момче.

Нютън поклати глава.

— От всички петдесет щата е избрал точно Канзас. Какъв глупак! Нещо ново от Слоун?

— От гвардията са се оттеглили — каза Бари. — Окръжният прокурор е подал оставка. Улиците са спокойни, няма палежи. Гимназията е възобновила часовете, а довечера „Уориърс“ ще гостуват в Лъфкин.

Губернаторът взе някакъв доклад от бюрото. Бари не откъсваше очи от лаптопа. И тримата се чувстваха изтощени и страдаха от махмурлук. Пиеха кафе, гризяха ноктите си и говореха въодушевено за пътуването до Ирак.

— Очаква ни екзекуция след дванайсет дни, господа — заяви Нютън. — Какъв е планът?

— Всичко съм измислил — отвърна гордо Уейн. — Срещнах се с един старши секретар от апелативния съд. Готови са да я отложат. Казах му, че и ние не бързаме. Ще накарат адвоката на Дрифти Тъкър да подаде молба за помилване, за предпочитане преди пет часа. Съдът ще прояви изненадващ интерес към случая на мистър Тъкър и ще издаде заповед за отлагане на екзекуцията за неопределено време. Постепенно делото на Тъкър ще бъде забравено. Някой ден той ще чете некролозите ни във вестника.

— Чудесно — заяви с усмивка губернаторът. — Кога е следващата дата?

— Чак през юли. След осем месеца.

— Страхотно.

— Да. Извадихме късмет.

Нютън погледна към Бари и попита:

— Как стоят нещата тази сутрин?

— На местно или национално ниво?

— И на двете.

— Водещата новина тук е инцидентът в Ирак, но Дръм още е на първа страница. Вчера са погребали момичето. Десетина вестника публикуваха материали в тази връзка. Журналистите все още призовават за мораториум. Активистите направо са се побъркали. В неделя се очаква протест с двайсет и пет хиляди души.

— Къде?

— Отсреща, пред Капитолия. Ще бъде голям цирк.

— А ние ще бъдем във Фалуджа — каза губернаторът.

— Нямам търпение — обади се Уейн.

Бари продължи:

— На националния фронт ситуацията е подобна. Левите медии не спират с атаките, десните мълчат. Губернаторите на Охайо и Пенсилвания говорят открито за мораториум върху екзекуциите, докато системата не се преосмисли.

— Ясно — промърмори Нютън.

— Групите против смъртното наказание вдигат доста шум, но вече започват да се повтарят.

— А общественото мнение?

Бари стана, за да се разтъпче.

— Говорих с Уилсън тази сутрин. Загубили сме десет пункта заради този случай. Шейсет и един процента от избирателите в Тексас все още подкрепят екзекуциите. По всичко личи, че аз печеля баса, момчета. Време е да ми платите. Изненадващи са цифрите във връзка с мораториума. Шейсет и един процента искат смъртното наказание, но почти петдесет одобряват временното му отлагане.

— Ще се укротят — заяви авторитетно Бари. — Шокът бързо ще отmine. Достатъчно е само поредният психопат да избие цяло семейство, и хората ще забравят за Дръм. Ще загърбят мораториума и ще си спомнят защо харесват екзекуциите.

Нютън се изправи и отиде до любимия си прозорец. На тротоара отдолу се виждаха демонстранти, които обикаляха напред-назад с плакати в ръце. Бяха навсякъде — пред резиденцията на губернатора, на поляните до Капитолия и на входа на апелативния съд. На плакатите пишеше: „Ние затваряме в пет. Вървете по дяволите.“ Сред протестиращите се забелязваха хора с най-различен етнически и социален произход. Имаше застаряващи хипари и младежи. Нютън ги мразеше. Те не бяха неговите хора.

— Господа, взех решение — съобщи сериозно той. — Обявявам се против мораториума. Няма да свикам извънредна сесия на щатския законодателен орган. Подобно решение само би предизвикало скандал. В момента сме затрупани с достатъчно проблеми.

— Тогава да информираме медиите — предложи Бари.

— Пригответи официално изявление. Изпрати го, след като заминем за Ирак.

В петък следобед Кийт отиде на кратка среща в кабинета на Елмо Леърд. Дейна беше заета с децата и не можеше да присъства. И бездруго предпочиташе да прекара малко време със себе си. След като полицията бе задържала Бойет, Кийт се съгласи да я остави насаме.

Медиите не спираха да отразяват последното нападение на Бойет и неговия арест. Някои вестници критикуваха самия Кийт. На едно място се цитираше бащата на Лили: „Част от вината е на лутеранския свещеник от Топика.“ Този аспект ставаше все по-актуален. Родителите на Лили Рийд познаваха криминалното досие на Бойет и бяха щастливи от благоприятния развой на събитията. Те обаче се ядосваха от факта, че серийният изнасилвач се е разхождал на свобода и е успял да травмира дъщеря им. Репортерите представяха историята така, сякаш Кийт бе помогнал на Бойет да избяга от затвора.

Елмо обясни, че е говорил с окръжния прокурор. Въпреки че засега не смятал да повдига обвинения срещу Кийт, ситуацията можела да се промени. Прокурорът усещал натиск от страна на медиите.

— Какви са шансовете ми? — попита Кийт.

— Положението е същото, Кийт. Пак ще се свържа с прокурора. Ако реши да заведе дело, ще се споразумеем. Ще платиш глоба, но няма да влезеш в затвора.

— Призная ли се за виновен, ще получа дисциплинарно наказание от църквата.

— Много ли е сериозно?

— Рано е да се каже.

Двамата се разбраха да се видят отново след няколко дни. Кийт отиде до „Сейнт Марк“ и се заключи в кабинета си. Не знаеше как да организира следващата си проповед, а и не искаше да мисли за нея. На

бюрото му имаше цял куп съобщения от репортери, на които не се бе обадил. Монаха го бе търсил преди час. Кийт се почувства длъжен да му звънне. Те говориха малко, но пасторът схвана посланието. Църквата бе дълбоко разтревожена от отразяването на случая в медиите и се страхуваше, че един от свещениците ѝ може да се изправи пред съда. Кийт се съгласи да отиде в Уичита следващия вторник, за да се срещне отново с епископа.

По-късно, докато подреждаше бюрото и се приготвяше за тръгване, секретарката му събщи, че на линията чака мъж от групата „Да спрем екзекуциите в Тексас“. Кийт седна на стола и вдигна слушалката. Събеседникът се казваше Тери Мюлер и беше изпълнителен директор на организацията. Той благодари на Кийт, че се е присъединил към тях. Членовете на групата се радвали да го приемат в редиците си, особено след участието му в случая „Дръм“.

— Наистина ли гледахте екзекуцията? — попита Мюлер, очевидно заинтригуван от подробностите.

Кийт разказа най-важните моменти от историята и бързо смени темата, като се поинтересува от актуалните проекти на групата. С течение на разговора стана ясно, че Мюлер е член на Обединената лутеранска църква в Остин.

— Църквата е независима. Отдели се преди десет години — обясни той. — Намира се в центъра на града, близо до Капитолия. Посетителите са много активни. Бихме се радвали, ако изнесете проповед някой път.

— Благодаря за предложението — отвърна Кийт.

Никога не бе обмислял идеята да проповядва на друго място.

След като приключиха, Кийт влезе в уебстраницата на църквата и прекара там цял час. Тя имаше дългогодишни традиции и над четиристотин членове. Внушителният ѝ храм бе построен от червен тексаски гранит — материал, използван при изграждането на щатския Капитолий. Църквата се занимаваше с най-различни дейности — от подпомагането на бездомни хора в Остин до борбата срещу гоненията на християните в Индонезия.

Главният свещеник скоро щеше да се пенсионира.

Семейство Шрьодер отпразнува Деня на благодарността при майката на Дейна в Лорънс. Рано на следващата сутрин Кийт и Дейна оставиха момчетата при баба им, след което взеха самолета от Канзас Сити до Далас. Там наеха кола и за три часа стигнаха до Слоун. Обиколиха града, за да видят някои интересни места — баптистката църква, футболното игрище, където се строеше нова журналистическа ложа, обгорелите останки на няколко празни сгради, съда и кантората на Роби в старата железопътна гара. Улиците на Слоун изглеждаха спокойни, а служители от общината слагаха коледна украса из центъра.

От първото си посещение в Слоун преди две седмици пасторът не помнеше добре самия град. Той бе разказал на Дейна за пушека във въздуха и постоянния вой на сирените, но като се върнеше назад, всичко му се струваше неясно заради преживения ужас. Тогава Кийт не си бе представял дори за секунда, че отново ще посети Слоун. Беше се грижил единствено за Бойет. Екзекуцията на Донте предстоеше, тялото все още липсваше, а репортерите душеха навсякъде. Целият хаос беше притъпил сетивата му. Сега, докато караше по сенчестите улици в центъра, не можеше да повярва, че градът доскоро е бил окупиран от Националната гвардия.

Тържеството започна около пет часа. Тъй като температурата приближаваше двайсет градуса, гостите се събраха около басейна, където бяха наредени маси и столове за случай. Присъстваха всички служители от кантората заедно с половинките си. Съдия Хенри и съпругата му пристигнаха рано. Близките на Донте, двайсетина на брой, дойдоха с децата си.

Кийт седна до Робърта. Не я познаваше лично, въпреки че бе стоял до нея по време на екзекуцията. Какво трябваше да каже? Отначало разговорът вървеше трудно, но скоро премина към внуците на Робърта. Тя често се усмихваше, въпреки че съзнанието ѝ бе заето с други мисли. Две седмици след смъртта на Донте роднините му все още скърбяха, но се опитваха да се радват на момента. Роби вдигна

тост в името на приятелството и Донте. Изрази благодарност към Кийт и Дейна, които идваха чак от Канзас. Последното предизвика аплодисментите на някои гости.

Отчаяният опит на Кийт да спре екзекуцията се бе превърнал в истинска легенда за семейството на Донте. Когато Роби най-последна седна, съдия Хенри се изправи и взе думата. Той похвали Робърта и децата ѝ за смелостта, като приключи с надеждата, че всяка трагедия води до нещо по-добро. Когато речите свършиха, сервитьорите поднесоха на гостите говеждо филе с гъбен сос и богата гарнитура. Тържеството продължи до късно вечерта. Робърта пиеше само чай, но останалите опитаха от хубавото вино, поръчано специално за случая.

Кийт и Дейна пренощуваха в стаята за гости и тръгнаха рано на следващата сутрин, за да закусят с вкусни орехови гофрети на Мейн Стрийт. После продължиха по пътя си. Роби им бе обяснил как да стигнат до Грийнууд Парк, който се намираше зад малка църква в покрайнините на града.

— Лесно ще откриете гроба — каза Роби. — Просто следвайте пътеката, и ще видите свежата пръст.

Тревата беше отъпкана от посетителите. Около гроба стояха десетина души и се молеха. Кийт и Дейна се престориха, че търсят друга плоча, и ги изчакаха да се разотидат.

Гробът на Донте представляваше купчина червеникава пръст, оградена с много цветя. На голямата надгробна плоча пишеше: „Донте Ламар Дръм, роден на 2 септември 1980 г. Екзекутиран несправедливо от щата Тексас на 8 ноември 2007 г. Тук почива НЕВИНЕН ЧОВЕК.“ В средата бе поставен цветен портрет на Донте, облечен в син футболен екип. Кийт коленичи до плочата, затвори очи и отпрати дълга молитва. Дейна го наблюдаваше. Чувстваше се тъжна, но същевременно изпитваше съчувствие към съпруга си. Още не можеше да повярва какво се е случило.

Преди да си тръгнат, Кийт направи снимка на гроба. Искаше да съхрани някакъв спомен от този ден.

Заседателната зала в кантората на Роби изглеждаше по същия начин. Роби и Карлос работеха усилено в съботната утрин, заобиколени от купища документи, пластмасови чаши и празни опаковки от храна. Роби разведе Дейна из бившата гара и я запозна

подробно с историята на мястото. Кийт бе успял да избегне този разказ при предишното си посещение.

Кийт и Роби се сбогуваха за пръв път в Планината на Руп. Тогава изобщо не бяха сигурни дали ще се срещнат отново. Сега, две седмици по-късно, те се прегърнаха с обещанието да не губят връзка. Адвокатът благодари на Кийт за смелата постъпка. Пасторът изтъкна, че Роби е истинският герой. Дватама се съгласиха, че не са направили достатъчно, за да предотвратят екзекуцията. Дълбоко в себе си обаче знаеха истината.

Пътуването до Остин продължи седем часа.

В неделя Кийт се изправи пред огромната тълпа в Обединената лутеранска църква. Разказа невероятната история на своето пътуване до Слоун и Хънтсвил. После говори за смъртното наказание и го атакува по всички фронтове.

Тъй като го бяха поканили да изнесе службата, църквата покри всичките му разходи. По-късно той и Дейна обядваха с членовете на Комисията за назначаване на пастори. Присъства и преподобният д-р Маркърс Колинс, пенсионираният главен свещеник на църквата и високоуважаван неин лидер. По време на обяда стана ясно, че комисията е очарована от семейство Шрьодер. Докато се сбогуваха, д-р Колинс прошепна на Кийт:

— Тук ви очаква чудесен нов дом.

ЕПИЛОГ

На 22 декември, събота, голямото жури на окръг Честър се събра извънредно. Заседателите обвиниха Травис Бойет за отвличането, изнасилването и убийството на Никол Ярбър. Временно изпълняващият длъжността окръжен прокурор Майк Гримшоу бе изпълнил стриктно заповедта на съдия Елайас Хенри за повдигане на обвинение.

Съдия Хенри избра нарочно този ден, тъй като съвпаднаше с деветгодишнината от арестуването на Донте Дръм. В един часа на обяд в неговата зала се проведе необичайно изслушване. Роби бе подал молба за официалното оправдаване на Донте. Щатът, представляван от Гримшоу, не оспорваше желанието му. Съдия Хенри държеше събитието да бъде отразено от медиите, но не разреши присъствието на оператори в залата. До нея бяха допуснати няколко репортери без камери.

Започна поредното представление на Роби Флак. В продължение на час адвокатът изтъкна познатите факти, като наблегна на всички грешки и измами. Той знаеше какъв ще бъде резултатът от изслушването и не се впусна в много подробности. Когато приключи, Майк Гримшоу се изправи и обяви:

— Ваша чест, щатът Тексас не оспорва казаното от мистър Флак.

Съдия Хенри прочете кратко становище, което бе подготвил предварително. Последният параграф гласеше:

„С настоящия документ съдът, воден от ясни и неоспорими доказателства, оправдава подсъдимия Донте Л. Дръм по всички обвинения. Присъдата се отменя и съдебното му досие ще бъде изчистено. От името на съда и щата Тексас поднасям искреното си, макар и напълно неуместно извинение на семейство Дръм.“

Елайас Хенри подписа документа с доза драматизъм и го връчи на Роби. Адвокатът го подаде на Робърта Дръм, която седеше на първия ред в залата.

Тексаският апелативен съд продължаваше да се крие в бункера си. Някой от служителите бе проговорил и скоро новината за „дежурния съдия“ зае първите страници на вестниците. Въпреки че наистина затваряха в пет часа дори в ден на екзекуция, Милтън Прудлоу оставяше един от деветимата съдии на дежурство в сградата. Той трябваше да приема молбите, подадени от защитата в последната минута. На теория всеки нетърпелив адвокат можеше да се обади на дежурния съдия и да поиска становище по даден въпрос. Идеята беше разумна, тъй като тези инстанции решаваха кой да живее и кой да умре. Когато обаче стана ясно, че адвокатите на Донте в Тексас не са знаели за подобна практика, избухна огромен скандал. Информацията се пазеше в тайна от самия съд. Сисили Ейвис бе пристигнала пред заключената врата в 17:07 ч., без да подозира за присъствието на дежурен служител в сградата.

Апелативният съд обяви, че въвежда електронното депозиране на всички документи, но отрече промяната да се дължи на случая „Дръм“.

Щатската комисия за съдебни практики повдигна оплакване срещу Прудлоу. След две години излезе решение, че съдията не е допуснал сериозна грешка и трябва да запази работата си.

Молбата, която адвокатите на Донте така и не успяха да подадат, включваше клетвената декларация на Джоуи Гембъл — единствения „очевидец“ в процеса. Правните експерти дълго обсъждаха важноста на признанието му и евентуалните последствия от него.

Джоуи напусна Слоун и Тексас. Чувстваше се виновен за смъртта на Донте и намиреше утеха само в бутилката.

На 28 декември, в последния петък от 2007 г., Кийт и Дейна влязоха в празната съдебна зала в Топика. Посрещна ги Елмо Леърд. Матю Бърнс присъстваше за морална подкрепа, въпреки че Кийт не се нуждаеше от нея. В залата се появи съдията и един заместник-прокурор. За по-малко от десет минути Кийт се призна за виновен за

възпрепятстване на правосъдието. Получи глоба от хиляда долара, една година пробация и една година без надзор. Елмо Леърд вярваше, че досието му ще бъде изчистено до три години.

Когато съдията го попита дали иска да каже нещо, Кийт отвърна:

— Да, ваша чест. Бих постъпил по същия начин, ако имах тази възможност.

— Бог да ви благослови — заяви съдията.

Както се очакваше, Монаха уведоми Кийт, че църквата го освобождава временно от длъжността. Без да се колебае, Кийт подаде оставка. В неделя той обяви пред енориашите в „Сейнт Марк“, че ще бъде новият главен свещеник на Обединената лутеранска църква в Остин, Тексас.

Травис Бойет получи доживотен затвор в Канзас и смъртна присъда в Мисури и Тексас. В продължение на година трите щата се караха относно съдбата му. Когато заяви пред един съдия в Канзас, че е удушил Никол, Травис веднага бе преместен в окръг Нютън. Тъй като неведнъж призна за престъплението, той нямаше намерение да пледира „невинен“. Шестнайсет месеца след пътуването до Слоун Бойет бе осъден на смърт чрез инжекция в щатския затвор в Джеферсън Сити, Мисури.

Пол Кофи бе лишен от прокурорските си права заради нарушаване на етичния кодекс. Той напусна Слоун и започна да се занимава с изплащане на гаранции в Уейко. Дрю Кърбър обяви фалит и се премести със семейството си в Тексас Сити, където започна работа на нефтена платформа.

Марта Хандлър публикува първата си книга за Донте Дръм, която се превърна в истински бестселър. Отношенията ѝ с Роби и семейство Дръм се влошиха, когато дойде време за разпределяне на приходите от нея.

Осъждането на Травис Бойет и оправдаването на Донте Дръм оказаха още по-голям натиск върху Гил Нютън. Губернаторът бе принуден да свика в Остин законодателния орган на щата, за да се обсъдят последствията от екзекуцията. Нютън и съветниците му се

надяваха, че скандалът ще бъде забравен след време, но това така и не се случи. Противниците на смъртното наказание обединяваха сили и усъвършенстваха тактиките си, подкрепяни от националната преса. Фракцията на чернокожите конгресмени, предвождана от сенатор Роджър Ебс от Хюстън, ставаше все по-активна. Обещанието им да бойкотират работата на законодателния орган, докато не се насрочеше извънредна сесия, придобиваше все по-реални очертания. Обществените настроения също не помагаха на губернатора. Повечето жители на Тексас настояваха за преразглеждане на смъртното наказание. Много от тях одобряваха екзекуциите, но търсеха гаранции, че щатът ще наказва само онези, които наистина са виновни. Идеята за мораториум печелеше все повече поддръжници.

Притиснат от нарастващото недоволство, губернатор Нютън свика Тексаския сенат и Камарата на представителите. Дневният ред съдържаха следните точки: 1) резолюция относно случая „Дръм“, 2) мораториум върху екзекуциите, 3) създаване на специална комисия за невинност, която трябваше да проучи належащите проблеми. След три дни политиките излязоха с резолюция за оправдаването на Донте Дръм. Семейството му щеше да получи обезщетение от един милион долара. Предложението предвиждаше двама милиона, като всички чернокожи конгресмени се обявиха за спонсори. Законодателният орган обаче реши да отпусне само милион. Губернаторът, известен със своята стиснатост преди всяка кампания, изрази обичайната си загриженост за „прекомерните държавни разходи“. „Хюстън Кроникъл“ публикува огромна статия по случая, като изтъкна, че губернаторът и екипът му са похарчили четиристотин хиляди долара за последното си пътуване до Фалуджа.

Законопроектът за мораториум предизвика същинска политическа война. Първоначалният му вариант предлагаше да се отложи изпълнението на екзекуциите с две години. Междувременно системата на смъртното наказание трябваше да бъде проучена от всички ъгли. Изслушванията в комисиите се излъчваха по телевизията. Свидетелите включваха пенсионирани съдии, радикални активисти, известни експерти и дори трима мъже, прекарвали години в отделението на осъдените на смърт, преди да бъдат оправдани. Пред Капитолия се организираха шумни протести. На няколко пъти се стигна до размирици между защитници и врагове на смъртното

наказание. Хаосът, от който губернаторът се страхуваше, бе обхванал града.

Тъй като идеята за мораториум се разглеждаше от Сената, Камарата на представителите се залови със създаването на комисия за невинност „Донте Дръм“. Тя трябваше да се състои от деветима членове, които да разследват причините за несправедливите екзекуции и да предложат подобрения. До този момент в Тексас имаше трийсет и три оправдателни присъди, постигнати предимно с помощта на ДНК анализ. Обезпокоителен брой произхождаха от окръг Далас.

След като се установиха в Остин в края на януари, Кийт и Дейна отидоха в Капитолия, за да присъстват на изслушванията. Участваха в протести и наблюдаваха мъчителните опити на законодателния орган да се справи с проблема. Подобно на другите жители на Тексас, те скоро разбраха, че нищо няма да се промени.

Докато течеше извънредната сесия, в новините започна да се появява името на Адам Флорс. След двайсет и седем години в затвора Флорс трябваше да бъде екзекутиран на първи юли. В един друг живот той бе убил някакъв наркодилър след тежка свада. Обжалванията му бяха приключили отдавна. Флорс нямаше адвокат.

Законодателният орган прекрати заседанията в края на март и възобнови работата си през първата седмица на май. След дълга и уморителна битка всички приеха очевидното. Беше дошло време да забравят конфликтите и да се разотидат. Законопроектът за мораториум се провали в Сената с дванайсет гласа „за“ и деветнайсет „против“. Два часа по-късно Камарата на представителите отхвърли с убедително мнозинство предложението за създаване на комисия за невинност.

На първи юли Адам Флорс бе ескортиран до Хънтсвил, където бе посрещнат от директора Бен Джийтър. Затворникът влезе във временната килия и разговаря със свещеника. След това изяде последния си обяд — пържена риба — и изрече предсмъртната си молитва. Точно в шест вечерта той измина краткото разстояние до стаята за екзекуции. Двайсет минути по-късно директорът обяви часа на смъртта му. На екзекуцията не присъстваха свидетели. Тъй като

никой не потърси тялото му, Адам Флорс беше погребан в Хънтсвил,
до десетки други самотни затворници.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Сърдечни благодарности на Дейвид Дау от Тексаската фондация за правна защита за отделеното време, съветите, разясненията и готовността да прегледа ръкописа ми и да направи предложения. Дейвид е виден адвокат, защитаващ осъдени на смърт, но също и професор по право и автор на книги. Без неговата помощ щях да съм принуден сам да правя проучвания — възможност, която още ме плаши.

Директор на „Стената“ — затвора в Хънтсвил — е Томас О’Райли, колоритен тексасец, който ми показва своята институция и отговори на всичките ми въпроси. Благодаря на него и асистентката му Мишел Лайънс за гостоприемството и откровеността.

Благодаря и на Нийл Касъл, Том Лиланд, Рене, Тай и Гейл.

Някои прекалено наблюдателни читатели може да се натъкнат на факти, които им се струват неверни. Може би ще решат да ми пишат, за да ми изтъкнат недостатъците. Не си хабете хартията. Да, в тази книга има грешки както винаги. Боя се, че ще ги има, докато продължавам да мразя проучванията и докато съзнателно преиначавам фактите тук-там. Надявам се, че грешките ми не са съществени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.